

**KIRKON PRESIDENTTIEN
OPETUKSIA:**

HOWARD W. HUNTER

KIRKON PRESIDENTTIEN OPETUKSIA
HOWARD W. HUNTER

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko
Suomi

Kirkon presidenttien opetuksia -sarjan kirjat

Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith (varastonumero 36481 130)

Kirkon presidenttien opetuksia: Brigham Young (35554 130)

Kirkon presidenttien opetuksia: John Taylor (35969 130)

Kirkon presidenttien opetuksia: Wilford Woodruff (36315 130)

Kirkon presidenttien opetuksia: Lorenzo Snow (36787 130)

Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph F. Smith (35744 130)

Kirkon presidenttien opetuksia: Heber J. Grant (35970 130)

Kirkon presidenttien opetuksia: George Albert Smith (36786 130)

Kirkon presidenttien opetuksia: David O. McKay (36492 130)

Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Fielding Smith (36907 130)

Kirkon presidenttien opetuksia: Harold B. Lee (35892 130)

Kirkon presidenttien opetuksia: Spencer W. Kimball (36500 130)

Kirkon presidenttien opetuksia: Ezra Taft Benson (08860 130)

Kirkon presidenttien opetuksia: Howard W. Hunter (08861 130)

Voit hankkia näitä kirjoja paikallisesta jakelukeskuksesta tai osoitteesta store.lds.org. Kirjat ovat myös saatavilla digitaalisessa muodossa osoitteessa lds.org ja Evankeliumiaiheinen kirjasto -mobiilisovelluksessa.

Tätä oppikirjaa koskevat mielipiteet ja ehdotukset ovat tervetulleita. Lähetä ne osoitteella:

Curriculum Development

50 East North Temple Street

Salt Lake City, UT 84150-0024, USA

Sähköpostitse: pth-development@ldschurch.org

Mainitse nimesi ja osoitteesi, seurakuntasi ja vaarnasi. Muista mainita kirjan nimi. Kerro sitten, mitä hyviä puolia kirjassa mielestäsi on, ja esitä parannusehdotuksesi.

© 2015 Intellectual Reserve, Inc.

Kaikki oikeudet pidätetään

Printed in the United States of America

Hyväksytty englanniksi: 3/11

Hyväksytty käännettäväksi: 3/11

Alkuperäisjulkaisun nimi: *Teachings of Presidents of the Church:*

Howard W. Hunter

ISBN 978-951-850-391-3

Finnish

08861 130

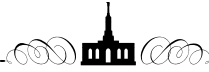

Sisällys

Johdanto	V
Historiallinen yhteenveto	IX
Howard W. Hunterin elämä ja palvelutyö	1
1 Jeesus Kristus – ainoa tiemme toivoon ja iloon	39
2 ”Oman rauhani minä annan teille”	51
3 Vastoinkäymiset – osa Jumalan suunnitelmaa iankaikkiseksi edistymiseksemme	63
4 Apua korkeudesta	77
5 Joseph Smith, palautuksen profeetta	89
6 Jeesuksen Kristuksen sovitus ja ylösnousemus	101
7 Jatkuvaa ilmoitusta elävien profeettojen kautta	113
8 Evankeliumin vieminen kaikkeen maailmaan	125
9 Kymmenysten laki	135
10 Pyhät kirjoitukset – hyödyllisintä kaikesta tutkimisesta	145
11 Todellista suuruutta	159
12 Tulkaa takaisin ja kestittäkää itseänne Herran pöydässä	173
13 Temppeli – jäsenyytemme suuri vertauskuva	181
14 Sukututkimus- ja temppelityön jouduttaminen	193
15 Herran aterian sakramentti	205
16 Avioliitto – iankaikkista kumppanuutta	215
17 Suojelkaa ja varjelkaa perhettä	227
18 Me uskomme, että tulee olla rehellinen	241
19 Sitoutumisemme Jumalaan	251
20 Kulkemista Vapahtajan rakkauden polulla	263
21 Usko ja todistus	277
22 Evankeliumin opettaminen	289
23 Ei ”yhtään vähemmän hyödyksi”	301
24 Jeesuksen Kristuksen esimerkin noudattaminen	315
Luettelo kuvista	327
Hakemisto	329

Howard W. Hunter

Johdanto

Ensimmäinen presidenttikunta ja kahdentoista apostolin koorumi ovat ottaneet käyttöön sarjan *Kirkon presidenttien opetuksia* auttaakseen sinua pääsemään lähemmäksi taivaallista Isääsi ja syventämään ymmärrystäsi palautetusta Jeesuksen Kristuksen evankeliumista. Sitä mukaa kuin kirkko lisää kirjoja tähän sarjaan, evankeliumin hakuteosten kokoelma kodissasi täydentyy. Näitä kirjoja on tarkoitus käyttää sekä itsenäiseen opiskeluun että opetuksessa sunnuntaisin. Ne voivat myös auttaa sinua valmistamaan perheillan oppiaiheita, muita oppiaiheita tai puheita ja vastaamaan kirkon oppia koskeviin kysymyksiin.

Tämä kirja esittelee presidentti Howard W. Hunterin opetuksia. Hän palveli Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon presidenttinä 5. kesäkuuta 1994 – 3. maaliskuuta 1995.

Itsenäinen opiskelu

Kun tutkit presidentti Howard W. Hunterin opetuksia, etsi rukoillen Pyhän Hengen innoitusta. Kunkin luvun lopussa olevat kysymykset auttavat sinua pohtimaan, ymmärtämään ja toteuttamaan presidentti Hunterin opetuksia. Seuraavista ideoista on ehkä apua:

- Kirjoita muistiin ajatuksia ja tunteita, joita Pyhä Henki antaa sinulle tutkiessasi.
- Alleviivaa kohdat, jotka haluat muistaa. Voisit opetella ulkoa näitä kohtia tai tehdä niistä merkinnän pyhiin kirjoituksiisi niihin liittyvien jakeiden viereen.
- Lue luku tai kappale useammin kuin kerran, jotta voit ymmärtää sen syvällisemmin.

- Esitä itsellesi kysymyksiä, kuten: Kuinka presidentti Hunterin opetukset lisäävät ymmärrystäni evankeliumin periaatteista? Mitä Herra haluaa minun oppivan näistä opetuksista?
- Kysy itseltäsi, kuinka opetukset tässä kirjassa voivat auttaa sinua omissa haasteissasi ja huolissasi.
- Kerro perheenjäsenille tai ystäville, mitä opit.

Opettaminen tämän kirjan pohjalta

Seuraavista ohjeista on apua opettaessasi tämän kirjan pohjalta niin kotona kuin kirkossa.

Valmistaudu opettamaan

Valmistautuessasi opettamaan etsi Hengen johdatusta. Tutki lukua rukoillen, jotta voit luottaa siihen, että ymmärrät presidentti Hunterin opetuksia. Opetat voimallisemmin, kun hänen sanansa ovat vaikuttaneet sinuun henkilökohtaisesti (ks. OL 11:21).

Useimmat luvut sisältävät enemmän aineistoa kuin mitä pystyt käsittelemään yhdellä kerralla. Valitse rukoillen ne opetukset, joiden tunnet olevan hyödyllisimpiä.

Kannusta niitä, joita opetat, tutkimaan lukua etukäteen, jotta he ovat paremmin valmistautuneita osallistumaan keskusteluihin ja rakentamaan toisiaan.

Valmistautuessasi saamaan mukaan ne, joita opetat, kiinnitä erityistä huomiota jokaisen luvun lopussa olevaan kohtaan ”Opiskelija opetusehdotuksia”. Tässä osassa on kysymyksiä, aiheeseen liittyviä pyhien kirjoitusten kohtia ja tutkimisapua tai opetusvihjeitä. Kysymykset ja pyhien kirjoitusten kohdat liittyvät luvun aineistoon. Tutkimisapu ja opetusvihjeet soveltuvat laajemmin evankeliumin oppimiseen ja opettamiseen.

Esittele luku

Pyri lukua esitellessäsi luomaan ilmapiiri, jossa Henki voi koskettaa osallistujien sydäntä ja mieltä. Voit käyttää yhtä tai useampaa seuraavista ajatuksista:

- Lukekaa tai käykää läpi luvun alussa oleva kohta ”Howard W. Hunterin elämänvaiheita” ja keskustelkaa sitten siitä.
- Keskustelkaa jostakin luvussa olevasta lainauksesta, kuvasta tai pyhien kirjoitusten kohdasta.
- Laulakaa yhdessä jokin kirkon laulu.
- Kerro lyhyesti jokin aiheeseen liittyvä henkilökohtainen kokemus.

Kannusta keskusteluun presidentti Hunterin opetuksista

Kun opetat tämän kirjan pohjalta, kehoita muita kertomaan ajatuksiaan, esittämään kysymyksiä, todistamaan ja opettamaan toinen toistaan. Kun he osallistuvat aktiivisesti, he ovat valmiimpia oppimaan ja saamaan henkilökohtaista ilmoitusta.

Anna hyvien keskustelujen jatkua sen sijaan että pyrkisit käymään läpi kaikki opetukset. Ohjaa keskustelua, jotta se keskittyy presidentti Hunterin opetuksiin.

Jokaisen luvun lopussa olevat kysymykset ovat hyödyllinen lähde keskustelun herättämiseksi. Voit myös kehittää omia kysymyksiä, jotka ovat erityisesti niitä varten, joita opetat. Seuraavassa on lisää ideoita keskustelun herättämiseksi:

- Pyydä osallistujia kertomaan, mitä he ovat oppineet tutkiessaan lukua itsekseen. Voi olla hyödyllistä ottaa yhteyttä muutamaan heistä etukäteen ja pyytää heitä saapumaan valmistautuneina kertomaan, mitä he ovat oppineet.
- Anna tietyt luvun lopussa olevat kysymykset joko yksittäisille ihmisille tai pienille ryhmille. Pyydä osallistujia etsimään luvusta kysymyksiin liittyviä opetuksia. Kehota heitä sitten kertomaan ajatuksistaan ja oivalluksistaan.
- Lukekaa yhdessä luvusta joitakin presidentti Hunterin opetuksia. Pyydä osallistujia kertomaan pyhistä kirjoituksista tai omista kokemuksistaan esimerkkejä, jotka liittyvät noihin opetuksiin.
- Pyydä osallistujia valitsemaan luvusta yksi osa ja lukemaan se hiljaa itsekseen. Kehota heitä kokoontumaan kahden tai kolmen hengen ryhmiin sellaisten henkilöiden kanssa, jotka ovat valinneet saman osan, ja keskustelemaan oppimastaan.

Edistä toteuttamista ja toisille kertomista

Presidentti Hunterin opetukset muodostuvat mitä merkityksellisimmiksi niille osallistujille, jotka toteuttavat niitä elämässään ja keskustelevat niistä muiden kanssa. Voit käyttää yhtä tai useampaa seuraavista ajatuksista:

- Kysy osallistujilta, kuinka he voivat soveltaa presidentti Hunterin opetuksia tehtäviinsä kotona, kirkossa ja muissa tilanteissa. Voit esimerkiksi kehottaa heitä pohtimaan sitä, kuinka he voivat toteuttaa hänen opetuksiaan aviomiehinä, vaimoina, vanhempina, poikina, tyttärinä, kotiopettajina tai kotikäyntiopettajina, ja keskustelemaan siitä.
- Kehota osallistujia kertomaan kokemuksiaan siitä, kun he ovat toteuttaneet käytännössä sitä, mitä he ovat oppineet.
- Kannusta osallistujia kertomaan joistakin presidentti Hunterin opetuksista perheenjäsenille ja ystäville.

Päätä keskustelu

Tee lyhyt yhteenveto oppiaiheesta tai pyydä yhtä tai kahta muuta tekemään se. Todista opetuksista, joista olette keskustelleet. Voit myös halutessasi pyytää muita esittämään oman todistuksensa.

Tietoa lähdeaineistosta

Tämän kirjan opetukset ovat suoria lainauksia presidentti Howard W. Hunterin puheista ja artikkeleista. Julkaistuista lähteistä otetuissa lainauksissa on säilytetty alkuperäisten lähteiden kirjoitusasu ja kappalejako, ellei sitä toimituksellisista syistä ole pitänyt muuttaa luettavuuden parantamiseksi. Aiempien suomennosten pyhien kirjoitusten kohdat ja termistö on päivitetty.

Historiallinen yhteenveto

Tässä kirjassa esitetyt presidentti Howard W. Hunterin opetukset sijoittuvat historialliseen asiayhteyteen seuraavan lyhyen yhteenveton avulla.

14. marraskuuta 1907	Syntyy John William (Will) Hunterin ja Nellie Marie Rasmussen Hunterin perheeseen Boisessa Idahossa.
4. huhtikuuta 1920	Kastetaan ja konfirmoidaan Boisessa.
Toukokuu 1923	Saa Kotka-partiollaisen arvon – toisena Kotka-partiollaisena Boisessa.
Tammi- ja helmikuu 1927	Huolehtii yhtyeensä, Hunter's Croonadersin kanssa musiikista kahden kuukauden risteilyllä Aasiassa.
Maaliskuu 1928	Muuttaa Etelä-Kaliforniaan.
Huhtikuu 1928	Aloittaa työt eräässä pankissa Kaliforniassa.
10. kesäkuuta 1931	Solmii avioliiton Clara May (Claire) Jeffsin kanssa Suolajärven tempelissä.
Tammikuu 1932	Menettää työnsä pankissa pankin suljettua ovensa lamakauden vuoksi ja alkaa tehdä erilaisia tilapäistöitä.
Tammikuu 1934	Aloittaa työskentelyn Los Angelesin piirikunnan tulvien ehkäisyssä.
20. maaliskuuta 1934	Syntyy poika Howard William (Billy) Hunter jr.
11. lokakuuta 1934	Poika Howard William (Billy) Hunter jr. kuolee.

- Syyskuu 1935 Aloittaa opiskelun Southwestern Universityn oikeustieteellisessä tiedekunnassa Los Angelesissa (nykyään Southwestern Law School).
4. toukokuuta 1936 Syntyy poika John Jacob Hunter.
29. kesäkuuta 1938 Syntyy poika Richard Allen Hunter.
8. kesäkuuta 1939 Valmistuu oikeustieteellisestä vuosikurssinsa kolmanneksi parhaana.
- Huhtikuu 1940 Perustaa asianajotoimiston työskennellen ensin osa-aikaisesti ja sitten kokopäiväisesti vuodesta 1945 alkaen; jatkaa lakimiehenä siihen asti, kunnes kutsutaan apostoliksi vuonna 1959.
- Syyskuusta 1940
marraskuuhun 1946 Palvelee piispana El Serenon seurakunnassa Kaliforniassa.
- Helmikuusta 1950
marraskuuhun 1959 Palvelee vaarnanjohtajana Pasadenan vaarnassa Kaliforniassa.
14. marraskuuta
1953 Sinetöidään vanhempiinsa 46. syntymäpäivänään Mesan temppelissä Arizonassa.
9. lokakuuta 1959 David O. McKay esittää kutsun kahdentoista apostolin koorumin jäseneksi.
15. lokakuuta 1959 Presidentti David O. McKay asettaa apostoliksi ja erottaa kahdentoista apostolin koorumin jäseneksi.
- 1964–1972 Palvelee kirkon sukututkimusseuran puheenjohtajana.
- 1965–1976 Palvelee Laiessa Havaijissa olevan Polyneisialaisen kulttuurikeskuksen johtajana.
- 1970–1972 Palvelee kirkon historioitsijana.
- 1974–1979 Auttaa Orson Hyde -muistopuutarhan suunnittelun, rahoituksen ja rakentamisen valvonnassa Jerusalemissa.

- Marraskuu 1975 Johtaa yhden viikonlopun aikana 15 vaarnan järjestämistä aiemmista 5 vaarnasta Méxicossa.
- 1979–1989 Valvoo Brigham Youngin yliopiston (BYU) Lähi-idän tutkimuksen Jerusalem-keskuksen suunnittelua ja rakentamista.
24. lokakuuta 1979 Johtaa Orson Hyde -muistopuutarhan vihkimistilaisuuden Jerusalemissa.
9. lokakuuta 1983 Claire Hunter kuolee sairastettuaan yli 10 vuotta.
10. marraskuuta 1985 Erotetaan kahdentoista apostolin koorumin virkaa toimittavan presidentin tehtävään kooruminjohtaja Marion G. Romneyn heikon terveyden vuoksi.
2. kesäkuuta 1988 Erotetaan kahdentoista apostolin koorumin presidentiksi presidentti Marion G. Romneyn kuoltua.
16. toukokuuta 1989 Vihkii BYU:n Lähi-idän tutkimuksen Jerusalem-keskuksen.
12. huhtikuuta 1990 Solmii avioliiton Inis Bernice Egan Stantonin kanssa Suolajärven temppelissä.
5. kesäkuuta 1994 Erotetaan Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon 14. presidentin tehtävään.
1. lokakuuta 1994 Hyväksytään yleiskonferenssissa kirkon presidentiksi.
9. lokakuuta 1994 Vihkii Orlandon temppelin Floridassa.
11. joulukuuta 1994 Johtaa kirkon 2 000. vaarnan perustamista (Contrerasin vaarna Méxicossa Meksikossa).
8. tammikuuta 1995 Vihkii Bountifulin temppelin Utahissa.
3. maaliskuuta 1995 Kuolee kotonaan Salt Lake Cityssä Utahissa 87 vuoden iässä.

Howard W. Hunterin elämä ja palvelutyö

Kesäkuun 6. päivänä 1994, päivä sen jälkeen kun Howard W. Hunter oli hyväksytty Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon presidentiksi, hän esitti kaksi kutsua. Hän puhui lempeän rohkaisevaan sävyyn sanoen:

”Ensiksi pyytäisin kaikkia kirkon jäseniä kiinnittämään yhä enemmän huomiota Herran Jeesuksen Kristuksen elämään ja esimerkkiin ja eritoten siihen rakkauteen, toivoon ja laupeuteen, jota Hän osoitti. Rukoilen, että me kohtelisimme toisiamme ystävällisemmin, kohteliaammin, nöyremmin, kärsivällisemmin ja anteeksiantavaisemmin.”¹

Ihmisten kannustaminen noudattamaan Vapahtajan esimerkkiä oli ollut presidentti Hunterin opetusten keskipisteenä vuosikymmenten ajan. ”Muistattehan tämän yhden asian”, hän oli sanonut muutamaa vuotta aiemmin. ”Jos meidän elämämme ja uskomme on keskittynyt Jeesukseen Kristukseen ja Hänen palautettuun evankeliumiinsa, mikään ei voi koskaan mennä peruuttamattomasti vikaan. Toisaalta, jos elämämme ei keskity Vapahtajaan ja Hänen opetuksiinsa, mikään muu menestys ei voi koskaan olla lopullisesti oikein.”²

Presidentti Hunterin toinen kutsu oli, että kirkon jäsenet nauttivat täydemmin temppelein siunauksista:

”Pyytäisin kirkon jäseniä myös asettamaan Herran temppelein jäsenyytensä vertauskuvaksi ja mitä ylevimmäksi heidän kaikkein pyhimpien liittojensa solmimispaikaksi. Sydämeni syvin toivomus olisi se, että jokainen kirkon jäsen olisi kelvollinen menemään temppeleihin. Toivoisin, että jokainen aikuinen jäsen olisi kelvollinen saamaan temppeleisuosituksen – ja että hänellä olisi sellainen koko ajan voimassa, vaikka etäisyys temppeleistä estäisikin suosituksen välittömän tai usein tapahtuvan käytön.

Olkaamme temppeleissä käyvää ja temppeleitä rakastavaa kansaa. Rientäkäämme temppeleihin niin usein kuin aika ja varat ja

Howard W. Hunter lapsena

henkilökohtaiset olosuhteet sallivat. Älkäämme käykö temppelissä vain kuolleiden sukulaistemme puolesta, vaan käykäämme myös temppelipalvelun tuomien henkilökohtaisten siunausten vuoksi, sen pyhyiden ja turvan vuoksi, joka suodaan noiden pyhien ja pyhitettyjen seinien suojissa. Temppele on kauneuden tyyssija, se on ilmoituksen tyyssija, se on rauhan tyyssija. Se on Herran huone. Se on Herralle pyhä. Sen pitäisi olla meillekin pyhä.”³

Presidentti Hunter tähdensi edelleen näitä kahta kutsua koko sen ajan, jonka hän palveli kirkon presidenttinä. Vaikka hän oli kirkon presidenttinä vain yhdeksän kuukautta, nuo kutsut innoittivat kirkon jäseniä kautta maailman olemaan enemmän Kristuksen kaltaisia ja tavoittelemaan omistautuneemmin temppelin siunauksia.

Alkuja

Howard W. Hunterin esivanhemmat neljässä eri maassa liittyivät 1800-luvun puolivälissä Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkkoon. Hänen äitinsä puolelta nämä esivanhemmat olivat kotoisin Tanskasta ja Norjasta. Muutettuaan kotimaistaan he olivat varhaisimpien uudisasukkaiden joukossa Mount Pleasantissa Utahissa. Näiden uskollisten pioneerien jälkeläisestä, Nellie Rasmussenista, oli tuleva profeetan äiti.

Isän puolelta Howardin esivanhemmilla oli juuret syvällä Skotlannissa ja Uudessa-Englannissa. Ne, jotka liittyivät kirkkoon, tekivät suuria uhrauksia, mutta useimmat heistä jättivät kirkon muutaman vuoden jälkeen. John William (Will) Hunterin syntymä vuonna 1879 merkitsi alkua kolmannelle sukupolvelle Huntereita, jolla ei ollut enää yhteyksiä kirkkoon. Ja silti Will Hunterista tuli profeetan isä.

Kun Will Hunter oli kahdeksanvuotias, hänen perheensä muutti Boiseen Idahoon. Noin 16 vuotta myöhemmin Will tapasi Nellie Rasmussenin, kun tämä tuli asumaan Boiseen tätinsä ja setänsä luo. Will alkoi pian seurustella Nellien kanssa, ja kaksi vuotta myöhemmin hän kosi. Nellie epäröi jonkin aikaa, mutta Will oli sinnikäs, ja viimein Nellie vastasi kosintaan myöntävästi. Pari vihittiin Mount Pleasantissa Utahissa, ja he palasivat Boiseen asettuakseen sinne asumaan. Heidän ensimmäinen lapsensa, Howard William Hunter, syntyi Boisessa 14. marraskuuta 1907. Heidän toinen lapsensa,

Dorothy-niminen tytär, syntyi vuonna 1909, ja nämä jäivät perheen ainoiksi lapsiksi.

Elämän perustuksen rakentamista

Howardin syntymän aikoihin kirkolla oli vain yksi pieni lähetyseurakunta Boisessa. Howardin äiti oli aktiivinen seurakunnan jäsen ja kasvatti lapsensa evankeliumin piirissä. Howard on sanonut hänestä: ”Äiti oli aina uskollinen. – Hän palveli Alkeisyhdistyksen ja [Nuorten Naisten] johtajana. Muistan, kuinka menin äidin kanssa kirkkoon, joskus ennen kuin kokousten oli määrä alkaa, ja sitten jääneeni niiden jälkeen, jotta hän voisi hoitaa työnsä.”⁴ Vaikka Howardin isä ei ollut kirkon jäsen, hän ei vastustanut perheensä kirkossa käymistä ja osallistui toisinaan sakramenttikokoukseen vaimonsa ja lastensa kanssa.

Sen lisäksi että Nellie Hunter johti lapsensa toimimaan aktiivisesti kirkossa, hän auttoi heitä rakentamaan kotona vahvan uskonnollisen perustuksen. ”Juuri äiti otti johtoaseman evankeliumin opettamisessa meille”, Howard muisteli. ”Juuri äidin ansiosta me opimme rukoukseen. – Kun olin poikanen, sain todistuksen äitini ansiosta.”⁵

Boisen lähetyseurakunnasta tuli vaarnaseurakunta vuonna 1913, muutama päivä ennen kuin Howard täytti kuusi vuotta. Kaksi vuotta myöhemmin, kun Howard oli kahdeksanvuotias, hän odotti kovasti pääsevänsä kasteelle. ”Aloin olla hyvin innoissani siitä mahdollisuudesta”, hän sanoi. Hänen isänsä ei kuitenkaan antanut lupaa siihen. Howard muisteli: ”Isä – oli sitä mieltä, että minun pitäisi odottaa, kunnes tietäisin, mitä haluaisin elämältä. Halusin mennä kasteelle, vaikka se aika tuli ja meni ilman tuota siunausta.”⁶

Koska Howardia ei ollut kastettu, häntä ei voitu asettaa diakoniksi, kun hän täytti 12 vuotta. ”Kaikki ystäväni olivat silloin jo diakoneja”, hän sanoi. ”Koska en ollut virallisesti kirkon jäsen, en pystynyt tekemään monia sellaisia asioita, joita he tekivät.”⁷ Howard oli erityisen pettynyt siitä, ettei hän voinut jakaa sakramenttia: ”Istuin sakramenttikokouksessa toisten poikien kanssa. Kun heidän tuli aika jakaa sakramentti, minä lyyhistyin penkissä. Tunsin itseni niin ulkopuoliseksi.”⁸

Howard kääntyi jälleen isänsä puoleen, tällä kertaa yhdessä 10-vuotiaan siskonsa Dorothyyn kanssa: "[Me] aloimme taivutella isäämme siihen, että hän antaisi meidän mennä kasteelle. Rukoilimme myös, että hän myöntyisi. Olimme tavattoman iloisia, kun hän lopulta antoi suostumuksensa."⁹ Lähes viisi kuukautta sen jälkeen kun Howard oli täyttänyt 12 vuotta, hänet ja Dorothy kastettiin julkisella uima-altaalla. Pian sen jälkeen Howard asetettiin diakoniksi, ja hän jakoi sakramenttia ensimmäisen kerran. "Minua pelotti, mutta olin innoissani tuosta etuoikeudesta", hän muisteli.¹⁰ Hänen velvollisuuksiinsa kuului muun muassa pumpata urkujen palkeita ja sytyttää tuli uuniin, jotta kirkkorakennus lämpiäisi kylminä sunnuntaiaamuina. "Kokonainen uusi maailma avautui minulle, kun opin kirkon jäsenen ja pappeudenhaltijan tehtävät ja velvollisuudet", hän sanoi.¹¹

Ollessaan nuori mies Howard liittyi seurakuntansa partiolippukuntaan ja teki lujasti töitä päästäkseen korkeimpaan saavutukseen – Kotka-partiolaiseksi. Kun hänen tavoitteensa alkoi lähestyä, hän meni mukaan ystävällishenkiseen kilpailuun. "Meitä oli kaksi, jotka kamppailimme siitä, kumpi olisi ensimmäinen Kotka-partiolainen Boisessa", hän muisteli.¹² Se toinen nuori mies sai ensimmäisenä valmiiksi vaaditut suoritukset, mutta Howard näytti olevan tyytyväinen siihen, että oli toinen, joka pääsi tuohon saavutukseen.¹³

Howard oppi varhain elämässään olemaan ahkera. Hän auttoi leskiä ja muita naapureita, myi sanomalehtiä ja oli työssä setänsä karjatilalla. Kun hän tuli vanhemmaksi, hän toimi mailapoikana golfkentällä, vei perille sähkösanomia ja oli työssä sekatarvakaupassa, sanomalehdessä, hotellissa, tavaratalossa ja taidemyymälässä.

Dorothy Hunter sanoi, että hänen veljellään oli "vahva kunnianhimo" ja "terävä mieli".¹⁴ Näitä piirteitä täydensivät myötätunnon ja anteliaisuuden ominaisuudet. Muistellessaan veljensä huolehtivaisuutta Dorothy sanoi: "Howard halusi aina tehdä hyvää ja olla hyvä. Hän oli erinomainen veli, joka piti minusta huolta. Hän oli ystävällinen äidillemme ja isällemme."¹⁵

Howardin myötätunto ulottui myös eläimiin. "Jokainen kulkukissa löysi turvapaikan talostamme, jopa perheen vastusteluista huolimatta", Howard sanoi.¹⁶ Kerran jotkut naapuruston pojat kiusasivat kissanpoikaa heittämällä sitä lähellä Hunterien taloa olevaan

kasteluojaan. Joka kerta kun se ryömi ojasta, pojat heittivät sen takaisin. Pian paikalle saapui Howard, joka pelasti kissanpojan. ”Se makasi penkalla puolikuolleena”, Dorothy muisteli, ”[ja] hän toi sen kotiin.”¹⁷

”Se ei jää henkiin”, äiti sanoi.

”Äiti, meidän on yritettävä”, Howard intti.¹⁸

Dorothy sanoi, että ”he käärivät sen peittoon, panivat sen lähelle lämmintä liettä ja hoivasivat sitä”, ja tällä hoidolla kissanpoika toipui ja eli perheessä monen vuoden ajan.

Howard asetettiin opettajaksi vuonna 1923, juuri ennen Boisen toisen vaarnaseurakunnan järjestämistä. Koska tarvittiin uusi kokouspaikka ja kasvun odotettiin jatkuvan, paikalliset kirkon johtajat ehdottivat vaarnan tabernaakkelin rakentamista. Pyhiä Boisessa pyydettiin lahjoittamaan yhteensä 20 000 dollaria tabernaakkelin rakentamiseksi.¹⁹ Kokouksessa, jossa johtajat esittivät vetoituksen lahjoituksista, nuori Howard W. Hunter oli ensimmäinen henkilö, joka kohotti kätensä ja teki sitoumuksen. Hän lupautui lahjoittamaan 25 dollaria, joka oli suuri summa vuonna 1923 etenkin 15-vuotiaalta. ”Tein töitä ja säästin, kunnes pystyin maksamaan sitoumukseni täysimääräisenä”, hän sanoi myöhemmin.²⁰ Tabernaakkele valmistui vuonna 1925, ja presidentti Heber J. Grant tuli vihkimään sen saman vuoden joulukuussa.²¹

Jo nuorella iällä Howard osoitti musikaalisia taipumuksia, ja teini-iässä hän opetteli soittamaan useita soittimia. Kun hän oli 16-vuotias, hän perusti oman yhtyeen, jolle hän antoi nimeksi Hunter’s Croonaders. Tämä ryhmä esiintyi usein tansseissa, juhlissa ja muissa tapahtumissa Boisen alueella.

Kun Howard oli 19-vuotias, hän sai sopimuksen huolehtia musiikista risteilyaluksella, joka oli menossa Aasiaan. Vuoden 1927 kahden ensimmäisen kuukauden ajan Howardin viisihenkinen yhtye soitti päivällisillä ja tanssiaisissa, kun alus ylitti Tyynenmeren ja pysähtyi eri kaupungeissa Japanissa, Kiinassa ja Filippiineillä. Risteily oli Howardille valaiseva kokemus, jonka ansiosta hän sai tietoa muista kansoista ja niiden kulttuureista. Vaikka hän käytti suurimman osan ansioistaan nähtävyyksien katseluun ja matkamuistojen

Howard W. Hunter, keskellä, Hunter's Croonadersin kanssa vuonna 1927

hankkimiseen, hän järkeili: ”Valistumisemme on ollut käyttämämme rahan arvoista.”²²

Suurten päätösten aika

Kun Howard palasi kotiin risteilyltä, hän kuuli iloisen uutisen, että hänen isänsä oli kastettu hänen poissaollessaan. Seuraavana sunnuntaina Howard ja hänen isänsä osallistuivat ensimmäistä kertaa yhdessä pappeuskokoukseen. Huolehtivainen piispa oli kannustanut Will Hunteria menemään kasteelle, ja Howard sanoi, että hänen isänsä ”kiinnostui aiempaa enemmän kirkosta erään [koti]opettajan ansiosta”²³.

Risteilyn jälkeen Howard oli epävarma tulevaisuudestaan. Hänellä riitti puuhaa musiikin ja muiden töiden parissa ja hän perusti oman yrityksenkin, mutta mikään näistä ei enteillyt kunnan uraa. Kun hänen täytyi lopettaa liikeyrityksensä maaliskuussa 1928, hän päätti käydä erään ystävän luona Etelä-Kaliforniassa. Hän oli suunnitellut viipyvänsä vain viikon tai pari, mutta päätti pian jäädä ja etsiä – kuten hän asiaa kuvaili – ”työpaikan, joka tarjoaa mahdollisuuksia”²⁴. Kaliforniasta hän löysi sekä uran että vaimon, runsaasti tilaisuuksia palvella kirkossa ja kodin yli kolmeksi vuosikymmeneksi.

Howardin ensimmäiset ansiotyöt Kaliforniassa olivat kenkien myynti ja työskentely sitrushedelmiä pakkaavalla tehtaalla, missä hän lastasi joinakin päivinä 40–45 tonnia appelsiineja junanvaunuihin. ”En tiennyt, että maailmassa on niin paljon appelsiineja”, hän mietiskeli. Eräs päivä oli ”kauhea”, koska hänen piti lajitella sitruunoita värin mukaan eikä hän värisokeudesta johtuen kyennyt erottamaan keltaisen ja vihreän sävyjä. ”Ennen kuin päivä oli ohi, luulin saavani hermoromahduksen”, hän muisteli.²⁵

Oltuaan kaksi viikkoa sitrushedelmätehtaalla Howard haki töitä Los Angelesissa olevasta pankista, jonne hänet heti palkattiin ja jossa hän alkoi yletä nopeasti. Hän jatkoi myös musiikin parissa soittaen iltaisin eri yhtyeissä. Syyskuussa 1928, noin puoli vuotta Howardin muutosta Kaliforniaan, hänen perheensä yhdistyi jälleen, kun hänen vanhempansa ja sisarensakin muuttivat sinne.

Nuoruudessaan Howard oli käynyt kirkossa mutta ei ollut tutkinut todella syvällisesti evankeliumia. Kaliforniassa hän alkoi tutkia evankeliumia paljon tarkemmin. ”Ensimmäinen todellinen heräämiseni evankeliumiin tapahtui Adamsin seurakunnan pyhäkoululuokassa, jota opetti veli Peter A. Clayton”, hän muisteli. ”[Veli Claytonilla] oli valtavasti tietoa ja kyky innoittaa nuoria ihmisiä. Tutkin oppiainetta, luin hänen antamansa lisätehtävät ja osallistuin keskusteluun annetuista aiheista. – – Ajattelen sitä aikaa elämässäni aikana, jolloin evankeliumin totuudet alkoivat avautua minulle. Minulla oli ollut aina todistus evankeliumista, mutta äkkiä aloin ymmärtää.”²⁶ Howardin kohdalla hänen pyhäkoululuokassa saamansa kokemukset herättivät elinikäisen rakkauden evankeliumin tutkimiseen.

Howard nautti toimimisesta muiden Los Angelesin alueen nuorten aikuisten kanssa. He kävivät yhdessä kirkossa osallistuen toisinaan samana sunnuntaina kahden tai kolmenkin seurakunnan kokouksiin ja monenlaisiin toimintoihin. Yksi noista toiminnoista vaikutti pysyvästi Howardiin. Muutama kuukausi sen jälkeen kun hän oli saapunut Kaliforniaan, hän osallistui yhdessä joidenkin ystäviensä kanssa kirkon tanssiaisiin ja lähti sitten rannalle kahlaamaan tyrskyihin. Sinä iltana Howard tapasi Clara May (Claire) Jeffsin, joka oli tullut tanssiaisiin yhden Howardin ystävän kanssa. Howard ja Claire ihastuivat pian toisiinsa, ja tunne syveni rakkaudeksi.

He kävivät treffeillä muutaman kerran vuonna 1928 ja aloittivat vakavamman seurustelun seuraavana vuonna. ”Hänellä oli vaa-leanruskeat hiukset ja hän oli erittäin kaunis tyttö”, Howard sanoi myöhemmin. ”Suurimman vaikutuksen minuun teki luultavasti hänen todistuksensa syvyys.”²⁷ Eräänä kevätiltana vuonna 1931, lähes kolme vuotta heidän tapaamisestaan, Howard vei Clairen näköalapaikalle Tyynenmeren äärelle. Siellä hän kosi Clairea, ja Claire vastasi myöntävästi. Howard muisteli:

”Ajoimme Palos Verdesiin ja pysäköimme kallioille, mistä saatoimme katsella, kuinka aallot vyöryivät rantaan Tyyneltämereltä ja murtuivat kiviin täysikuun valossa. Puhuimme suunnitelmistamme, ja panin timanttisormuksen hänen sormeensa. Me teimme sinä iltana monia päätöksiä ja joitakin kestäviä elämäämme koskevia suunnitelmia.”²⁸

Nuo suunnitelmat vaikuttivat siihen, että Howard teki elämää muuttavan päätöksen neljä päivää ennen häitä. Kun hänen yhtyeensä oli sinä iltana esiintynyt, hän pakkasi soittimensa eikä enää koskaan soittanut ammatikseen. Soittaminen tansseissa ja juhlissa ”oli jossain suhteessa hohdokasta”, hän sanoi, ”ja ansaitsin hyvin”, mutta hänestä tuntui, ettei sellainen elämäntyö ollut kaikin tavoin sopusoinnussa sellaisen elämän kanssa, jota hän kuvitteli perheelleen. ”Se jätti jälkeensä tyhjiön, sillä olin nauttinut soittamisesta, [mutta] en ole koskaan katunut tuota päätöstä”, hän sanoi vuosia myöhemmin.²⁹ Hänen poikansa Richard on huomauttanut: ”Olen usein miettinyt, miten merkittävää itsekuria (nimitän sitä sisuksi) on varmasti vaatinut luopua sellaisesta, mitä hän rakasti syvästi, koska hän arvosti jotakin muuta enemmän.”³⁰

Haasteita ja siunauksia avioliiton alkuvuosina

Howard ja Claire vihittiin Suolajärven tempelissä 10. kesäkuuta 1931, ja he palasivat Etelä-Kaliforniaan aloittamaan yhteisen taipa-leensa. Liike-elämä Yhdysvalloissa kärsi suuren lamakauden vuoksi, ja tammikuussa 1932 pankki, jossa Howard oli työssä, joutui sulke-maan ovensa. Seuraavien kahden vuoden aikana hän oli monessa eri työpaikassa yrittäen saada rahat riittämään. Hän ja Claire oli-vat päättäneet olla riippumattomia mahdollisimman pitkälle, mutta

vuoden kuluttua he ottivat vastaan kutsun asua Clairen vanhempien luona jonkin aikaa.

Maaliskuun 20. päivänä 1934 syntyi Howardin ja Clairen ensimmäinen lapsi, poika, jolle he antoivat nimen Howard William Hunter jr. ja jota he kutsuivat Billyksi. Sinä kesänä he panivat merkille, että Billy vaikutti veltolta. Lääkärit diagnosoivat hänen kärsivän anemiasta, ja Howard luovutti kaksi kertaa verta verensiirtoihin, mutta Billyn tila ei kohentunut. Lisätutkimukset toivat ilmi vakavan suolisto-ongelman, johon lääkärit suosittelevat leikkausta. Howard muisteli: ”Leikkauksen aikaan minut vietiin leikkaussalin pöydälle hänen viereensä, ja luovutin verta leikkauksen kuluessa. Sen päättyessä lääkärit eivät olleet rohkaisevia.”³¹ Kolme päivää myöhemmin seitsemän kuukauden ikäinen Billy menehtyi hänen vanhempiensa istuessa hänen vuoteensa äärellä. ”Olimme surun murtamia ja lamaannuksissa lähtiessämme sairaalasta yöhön”, Howard kirjoitti.³² ”Se oli meille vakava isku.”³³

Kaksi kuukautta ennen Billyn syntymää Howard oli saanut työpaikan Los Angelesin piirikunnan tulvien ehkäisyssä. Hänen työnsä siellä tutustutti hänet lakiasiakirjoihin ja oikeudenkäynteihin, ja hän päätti ryhtyä opiskelemaan asianajajaksi. Tuon tavoitteen saavuttaminen vaati vuosien päättäväisyyttä ja uurastusta. Koska Howardilla ei ollut kandidaatintutkintoa, hänen oli käytävä monta kurssia, ennen kuin hänet voitiin hyväksyä oikeustieteelliseen tiedekuntaan. Hän opiskeli iltaisin, koska hänen piti jatkaa työssäkäyntiä. Ensimmäisinä vuosinaan oikeustieteellisessäkin hän oli kokopäivätyössä. ”Ei ollut helppo tehtävä olla työssä koko päivän ja mennä kouluun iltaisin ja sen lisäksi löytää aikaa opiskeluun”, hän kirjoitti.³⁴ ”Oli aivan tavallista, että opiskelin myöhään yöhön.”³⁵ Howard noudatti tuota tiukkaa aikataulua viisi vuotta ja valmistui viimein vuonna 1939 vuosikurssinsa kolmanneksi parhaana.

Howardin opiskellessa oikeustieteellisessä hänelle ja Clairelle syntyi kaksi poikaa – John vuonna 1936 ja Richard vuonna 1938. Koska Howardilla oli työpaikka tulvien ehkäisyssä, perhe pystyi ostamaan pienen talon.

El Serenon seurakunnan piispa

Vuonna 1940, noin vuosi sen jälkeen kun Howard oli valmistunut oikeustieteellisestä, hänet kutsuttiin palvelemaan piispana vastikään perustetussa El Serenon seurakunnassa Kaliforniassa. Yllättyneenä tästä kutsusta hän sanoi: ”Olin aina ajatellut, että piispa on vanhempi mies, ja kysyin, kuinka voisin olla seurakunnan isä vähäisessä 32 vuoden iässä.” Vaarnan johtokunta vastasi vakuuttamalla hänelle, että hän voisi olla ”tuon tehtävän veroinen”. Vaikka tehtävä tuntui ylivoimaiselta, Howard lupasi: ”Minä teen parhaani.”³⁶ Hän täytti tuon lupauksen suurta sitoutumista, innoitusta ja myötätuntoa osoittaen niiden yli kuuden vuoden ajan, jotka hän palveli piispana.

Jälleen kerran Howardin ajankäyttöön ja tarmoon kohdistui suuria vaatimuksia, mutta hänestä tuntui, että hänen palvelemisensa toi monia siunauksia. ”Huomasin, että vaativia tehtäviä tuli tulvimalla”, hän sanoi. ”Se oli loistavaa työtä ja suuri siunaus.”³⁷

Uuden seurakunnan oli löydettävä välittömästi kokouspaikka. Piispakunta vuokrasi eräästä paikallisesta rakennuksesta huoneita, ja seurakunnan jäsenet alkoivat koota varoja omaa seurakuntakeskusta varten. Kirkon rakennusten rakentaminen keskeytettiin pian toisen maailmansodan vuoksi, mutta seurakunnan jäsenet katsoivat tulevaisuuteen ja keräsivät edelleenkin rahaa. Yhdessä rahankeruutempauksessa, joka tunnettiin ”sipuliprojektina”, he lähtivät pikkelsitehtaalle leikkaamaan sipuleita. Sipulien haju oli tarttuvaa, mikä sai piispa Hunterin sutkauttamaan: ”Oli helppoa päätellä sakramenttikokouksessa, oliko joku ollut leikkaamassa sipuleita.”³⁸

Muita rahankeruuhankkeita olivat kaalien suikaloiminen hapankaalitehtaalla ja ylijäämäamiaismurojen pakkaaminen ja myyminen. ”Ne olivat onnellisia aikoja, kun teimme työtä yhdessä ihmisten tukiessa piispakuntaa rahojen keräämisessä seurakuntakeskuksen rakentamiseksi yhteiskuntaluokasta tai kyvyistä riippumatta”, piispa Hunter muisteli. ”Seurakuntamme oli kuin iso, onnellinen perhe.”³⁹ Osoitettuaan paljon kärsivällisyyttä ja tehtyään suuria uhrauksia seurakunta sai viimein vuonna 1950 toteutettua tavoitteensa omasta seurakuntakeskuksesta, lähes neljä vuotta sen jälkeen kun Howard oli vapautettu piispan tehtävästä.

Piispan tehtävä toisen maailmansodan aikana toi ainutlaatuisia haasteita. Monet seurakunnan miehistä olivat asepalveluksessa jättäen perheet kotiin ilman aviomiestä ja isää. Miesten puute toi myös haasteita kirkon tehtävien täyttämiseen. Siitä johtuen Howard piispana ollessaan palveli osan aikaa myös partiojohtajana. ”Meillä oli joukko hienoja nuoria miehiä, joita ei voinut laiminlyödä”, hän sanoi. ”Työskentelin poikien kanssa lähes kaksi vuotta, ja he edistyivät erinomaisesti.”⁴⁰

Howard vapautettiin piispan tehtävästä 10. marraskuuta 1946. ”Tulen aina olemaan kiitollinen tästä etuoikeudesta ja noina vuosina saamastani koulutuksesta”, hän sanoi. Vaikka kokemus oli ”monin tavoin vaikea”, hän ja Claire olivat ”kiitollisia arvoista, joita se toi perheeseemme”⁴¹. Eräs seurakunnan jäsen ilmaisi kiitollisuutensa piispa Hunterin palvelutyöstä kirjoittamalla: ”Hän toi pienen seurakuntamme jäsenet yhteen yhteisessä ponnistuksessa ja opetti meitä saavuttamaan tavoitteita, jotka tuntuivat olevan tavoittamattomissa. Me työskentelimme yhdessä seurakuntana, me rukoilimme yhdessä, toimimme yhdessä ja palvelimme Jumalaa yhdessä.”⁴²

Vaikka Howard vapautettiin vuonna 1946, hänen erityinen siteensä El Serenon seurakunnan jäseniin ei katkennut. Hänen poikansa Richard sanoi, että ”elämänsä loppuun asti hän piti yhteyttä heihin ja tiesi, missä he olivat ja mikä oli heidän tilanteensa. Aina kun hän matkusti paikkaan, missä [asui] joku vanhan seurakunnan jäsenistä, hän otti heihin yhteyttä. Rakkaus, jota hän tunsu tuon seurakunnan jäseniä kohtaan, kesti hänen elämänsä loppuun asti.”⁴³

Perheen kasvattamista ja uran luomista

Howard ja Claire Hunter olivat rakastavat vanhemmat, jotka opettivat pojilleen arvoja, vastuuta ja evankeliumin tärkeyttä. Jo kauan ennen kuin kirkko nimesi maanantai-illan perheillaksi, Hunterin perhe varasi tuon illan evankeliumin opettamiseen, tarinoiden kertomiseen, pelien pelaamiseen ja vierailuihin eri paikoissa. Kun perhe matkusti, he kävivät toisinaan temppeleissä, jotta John ja Richard voivat osallistua sijaiskasteisiin kuolleiden puolesta. Howard ja hänen poikansa nauttivat myös pienoismallijunien rakentamisesta, telttailusta ja muusta ulkona liikkumisesta yhdessä.

Howard ja Claire Hunter poikiensa Johnin ja Richardin kanssa

Howard oli sekä kokopäivätyössä että opiskeli oikeustieteellisessä, kun John ja Richard syntyivät, ja hänet kutsuttiin piispaksi, kun he olivat aivan pieniä – 4- ja 2-vuotiaita – joten vahvan perheen rakentaminen vaati Clairelta tavallista enemmän omistautumista. Hän omistautui siihen iloiten. ”Haluni ja korkein tavoitteeni – on ollut olla hyvä vaimo, olla hyvä kodinhoitaja ja olla todella hyvä äiti”, hän sanoi. ”Me olemme tehneet lujasti töitä pitääksemme poikamme lähellä kirkkoa. Pojilla ja minulla on ollut ihania hetkiä yhdessä.”⁴⁴ Howard kiitti usein Clairea tämän vaikutuksesta ja uhrauksista heidän poikiensa kasvatuksessa.

Perheen kasvattamisen ja kirkon johtotehtävissä palvelemisen vuosina Howard loi myös menestyvän asianajotoimiston. Hän työskenteli enimmäkseen liike- ja yritysasiakkaiden kanssa, ja hänestä tuli erittäin arvostettu asianajaja Etelä-Kaliforniassa. Hänet valittiin palvelemaan lähes kolmenkymmenen yrityksen hallituksessa.

Ammatissaan Howard tunnettiin nuhteettomuudestaan, tarkasta ajattelustaan, selkeästä viestinnästä ja oikeudenmukaisuudestaan. Hänet tunnettiin myös ”ihmisläheisenä juristina” – henkilönä, jolla ”näytti aina olevan aikaa ja kiinnostusta auttaa ihmisiä heidän ongelmissaan”⁴⁵. Yksi asianajaja sanoi, että Howard ”oli paljon kiinnostuneempi siitä, että näki ihmisten saavan tarvitsemaansa apua, kuin siitä, että hän sai korvauksen siitä”⁴⁶.

Johtajia Pasadenan vaarnassa vuonna 1950. Vasemmalta oikealle: Daken K. Broadhead, ensimmäinen neuvonantaja vaarnan johtokunnassa, vaarnanjohtaja Howard W. Hunter, A. Kay Berry, toinen neuvonantaja, sekä kirjuri Emron "Jack" Jones.

Pasadenan vaarnan johtaja Kaliforniassa

Helmikuussa 1950 vanhin Stephen L Richards ja vanhin Harold B. Lee kahdentoista koorumista matkustivat Kaliforniaan jakamaan nopeasti kasvavan Pasadenan vaarnan. He puhuttelivat vaarnassa monia veljiä, myös Howardia. Harkittuaan rukoillen, kenen Herra haluaisi palvelevan vaarnanjohtajana, he lähettivät keskiyön läheksyessä hakemaan Howardia ja esittivät hänelle tämän kutsun. Vanhin Richards ja vanhin Lee kehottivat häntä nukkumaan hyvät yöunet ja soittamaan heille varhain seuraavana aamuna, keitä hän suosittelisi neuvonantajikseen. ”Menin sinä iltana kotiin, mutta en nukkunut”, Howard sanoi. ”Kutsumus tuntui ylivoimaiselta. Claire ja minä puhuimme pitkän aikaa.”⁴⁷

Kun vaarnanjohtaja Hunter ja hänen neuvonantajansa oli hyväksytty tehtäviinsä, he alkoivat arvioida tarpeita vaarnassa. Uudelle vaarnan johtokunnalle oli etusijalla auttaa jäseniä saamaan hengellistä voimaa. Yksi huolenaihe oli, että perheissä alkoi ilmetä hajaanusta osittain siksi, että perheenjäsenet olivat mukana liian monissa toiminnoissa. Kun johtajat olivat rukoilleet ja neuvotelleet yhdessä, he tunsivat innoitusta tähdentää perheiltä ja varata maanantailat perheelle. Kaikki kirkon rakennukset vaarnassa suljettiin

maanantai-iltaisin, eikä ”järjestetty mitään muita tapahtumia, jotka häiritsisivät tuota pyhää iltaa”, vaarnanjohtaja Hunter selitti.⁴⁸

Palvelukautensa alkuvaiheissa vaarnanjohtaja Hunter ja muut vaarnanjohtajat Etelä-Kaliforniassa kokoontuivat vanhin Stephen L Richardsin kanssa keskustelemaan seminaariohjelmasta lukioikäisille. Vaarnanjohtaja Hunter muisteli: ”[Vanhin Richards] selitti, että he halusivat kokeilla aamuseminaariluokkia alueella, missä laki ei sallinut [koulun] vapaatunneilla uskonnonopetusta.”⁴⁹ Vaarnanjohtaja Hunter nimitettiin sen komitean puheenjohtajaksi, joka tutki ehdotuksen toteutusmahdollisuuksia. Tutkittuaan asiaa komitea suositteli aamuseminaarin kokeilemistä kolmen lukion oppilaille. Presidentti Hunterin poika Richard osallistui nuorena aamuseminaarikokeiluun. Hän muisteli: ”Mietimme, oliko joku menettänyt järkensä päättämällä, että oppitunti pidetään klo 6 aamulla, mutta siitä tuli suosikkihetkemme päivästä, kun saatoimme olla yhdessä kirkon ystävien kanssa ja oppia.”⁵⁰ Tämä ohjelma laajeni pian koskemaan muitakin oppilaita, ja se oli kirkon nuorten aamuseminari-ohjelman edelläkävijä.

Lokakuun 1951 yleiskonferenssissa ensimmäinen presidenttikunta kokoontui Etelä-Kalifornian vaarnanjohtajien kanssa ilmoittaakseen halustaan rakentaa temppele Los Angelesiin. Mahdollisuus saada temppele lähelle toi suurta iloa – ja vaatisi suuria uhrauksia, kun kirkon jäseniä pyydettiin lahjoittamaan miljoona dollaria sen rakentamiseen. Kun vaarnanjohtaja Hunter palasi Kaliforniaan, hän kokoontui vaarnan ja seurakuntien johtohenkilöiden kanssa ja sanoi: ”Antakaa ihmisille tilaisuus saada suuria siunauksia tekemällä runsaita lahjoituksia temppeleä varten.”⁵¹ Puolen vuoden kuluessa jäsenet Etelä-Kaliforniassa olivat luvanneet antaa 1,6 miljoonaa dollaria temppelele rakentamiseen, ja se vihittiin vuonna 1956.

Sen lisäksi että jäsenet lahjoittivat rahaa temppeleä ja muita kirkon rakennuksia varten, he olivat vapaaehtoisena työväkenä. Kun seurakuntakeskuksia rakennettiin, vaarnanjohtaja Hunter oli monet tunnit auttamassa lapio, vasara tai maalipensseli kädessään. Lisäksi jäsenet toimivat vapaaehtoisena työväkenä kirkon huoltotyöohjelmassa, joita olivat siipikarjatilat, sitrushedelmätarhat ja säilyketehtaat. Kahdeksan vuoden ajan vaarnanjohtaja Hunterin tehtävänä oli koordinoita 12 vaarnan työ näissä hankkeissa, ja usein hän oli

itse mukana työssä. ”Hän ei koskaan pyytänyt ketään tekemään mitään tai ottamaan vastaan mitään tehtävää, mitä hän ei tekisi itse”, eräs ystävä huomautti.⁵² Vuosia myöhemmin, ollessaan kahdentoista apostolin koorumin jäsen, vanhin Hunter sanoi:

”En ole koskaan ollut mukana ikävissä huoltotyöhankkeessa. Olen kiivennyt puissa ja poiminut sitruunoita, kuorinut hedelmiä, hoitanut höyrykattilaa, kantanut laatikoita, purkanut kuormia, siivonnut säilyketehdasta ja tehnyt tuhansia muita asioita, mutta se, minkä muistan parhaiten, on kun Herran palveluksessa olevat ihmiset ovat nauraneet ja laulaneet ja nauttineet hyvästä toveruudesta.”⁵³

Marraskuussa 1953 vaaranjohtaja ja sisar Hunter sekä jotkut muut Pasadenan vaaran jäsenet matkustivat Mesan temppeeliin Arizonaan toimitustöitä varten. Marraskuun 14. päivänä vaaranjohtaja Hunter täytti 46 vuotta, ja ennen erään senpäiväisen istunnon alkua temppeelinjohtaja pyysi vaaranjohtaja Hunteria puhumaan niille, jotka olivat kokoon-tuneet kappeliin. Myöhemmin Howard kirjoitti tästä kokemuksesta:

”Kun olin puhumassa kuulijoille, – – isäni ja äitini tulivat kappeliin valkoisiin pukeutuneina. Minulla ei ollut aavistustakaan, että isäni oli valmis saamaan temppelisiunauksensa, vaikka äiti olikin odottanut sitä kovasti melkoisen aikaa. Liikutuin niin täysin, etten kyennyt jatkamaan puhumista. Temppeelinjohtaja Pierce tuli vierelleni ja selitti syyn keskeytykseen. Kun isäni ja äitini olivat tulleet sinä aamuna temppeeliin, he olivat pyytäneet, ettei temppeelinjohtaja mainitsisi minulle, että he olivat siellä, koska he halusivat sen olevan syntymäpäiväyllätys. Sitä syntymäpäivää en ole koskaan unohtanut, sillä sinä päivänä he saivat temppeeliendaumenttinsa ja minulla oli etuoikeus todistaa heidän sinetöimisensä, minkä jälkeen minut sinetöitiin heihin.”⁵⁴

Noin kolme vuotta myöhemmin presidentti Hunterin perheen ian-kaikkiset siteet täydentyivät, kun Dorothy sinetöitiin vanhempinsa juuri vihityssä Los Angelesin temppeelissä Kaliforniassa.

Vaaranjohtajana toimiessaan Howard johti rakkautta osoittaen. Eräs nainen, joka palveli vaaran tehtävässä, sanoi: ”Sitä tunsin itsensä arvostetuksi ja halutuksi ja tarpeelliseksi. – – Hän sai ihmiset tuntemaan vastuunsa, kun he ottivat vastaan tehtävän, mutta jos he tarvitsivat hänen mielipidettään tai neuvojaan, hän oli aina valmis antamaan niitä. Me tiesimme, että meillä oli hänen täysi tukensa ja

Kahdentoista apostolin koorumi vuonna 1965. Istumassa vasemmalta oikealle: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen (käsinojalla), Joseph Fielding Smith (kooruminjohtaja) ja LeGrand Richards. Seisomassa vasemmalta oikealle: Gordon B. Hinckley, Delbert L. Stapley, Thomas S. Monson, Spencer W. Kimball, Harold B. Lee, Marion G. Romney, Richard L. Evans ja Howard W. Hunter.

kiinnostuksensa.”⁵⁵ Yksi hänen neuvonantajistaan huomautti: ”Hän kehui ihmisiä heidän saavutuksistaan ja antoi heidän kohota korkeiden odotusten tasolle.”⁵⁶ Eräs vaarnan jäsen, joka sanoi, että presidentti Hunter oli hänen vaikuttavin opettajansa, selitti: ”Tämä mies rakasti muita asettamalla heidät tärkeälle sijalle, kuuntelemalla, jotta ymmärtäisi, ja kertomalla muille kokemuksistaan.”⁵⁷

Syksyyn 1959 mennessä Howard W. Hunter oli johtanut Pasaadenan vaarnaa yli yhdeksän vuoden ajan palvelen tavalla, joka oli siunannut tuhansien myöhempien aikojen pyhien elämää Etelä-Kaliforniassa. Hänen palvelutyönsä oli laajenemassa siunaamaan kirkon jäsenten elämää kaikkialla maailmassa.

Kahdentoista koorumi

”Sinun tulee todistaa minun nimestäni, – ja sinun tulee lähettää minun sanani maan ääriin” (OL 112:4).

Lokakuun 9. päivänä 1959 yleiskonferenssikokousten välissä Salt Lake Cityssä Howard sai kuulla, että presidentti David O. McKay halusi tavata hänet. Hän lähti heti kirkon toimistorakennukseen, missä presidentti McKay tervehti häntä lämpimästi ja sanoi: ”Vaaranjohtaja Hunter, – Herra on puhunut. Sinut on kutsuttu yhdeksi Hänen erityisistä todistajistaan, ja huomenna sinut esitetään hyväksyttäväksi kahdentoista neuvoston jäseneksi.”⁵⁸ Tästä kokemuksesta Howard kirjoitti:

”En pysty alkuunkaan selittämään tunnetta, joka minut valtasi. Kyyneleet kihosivat silmiini enkä pystynyt puhumaan. En ole koskaan tuntenut itseäni niin täysin nöyräksi kuin istuessani tämän suuren, herttaisen, ystävällisen miehen, Herran profeetan, seurassa. Hän kertoi minulle, miten suurta iloa se toisi elämääni, suurenmoisesta yhteistyöstä johtavien veljien kanssa ja että tästä lähtien omistaisin elämäni ja aikani Herran palvelukseen ja että tästä lähtien kuuluisin kirkolle ja koko maailmalle. – Hän halasi minua ja vakuutti minulle, että Herra rakastaa minua ja että minulla on tukenani ensimmäisen presidenttikunnan ja kahdentoista neuvoston luottamus. – [Sanoin hänelle], että antaisin ilomielin aikani, elämäni ja kaiken, mitä omistin, tähän palvelutyöhön.”⁵⁹

Heti kun Howard lähti presidentti McKayn toimistosta, hän meni hotellihuoneeseensa ja soitti Clairelle, joka oli Provossa käymässä heidän poikansa Johnin, tämän vaimon ja lapsen luona. Alkuun Howard pystyi tuskin puhumaan. Kun hän viimein kertoi Clairelle kutsumuksesta, he kumpikin liikuttuivat.

Seuraavana päivänä, yleiskonferenssin lauantaiaamun kokouksessa, Howard William Hunter hyväksyttiin kahdentoista apostolin koorumin jäseneksi. ”Tunsin – maailman painon harteillani”, hän sanoi tuosta hetkestä. ”Konferenssin edetessä tunsin oloni erittäin epä mukavaksi ja pohdin, voisinko koskaan tuntea, että tämä oli minun oikea paikkani.”⁶⁰

Presidentti McKay kutsui vanhin Hunterin puhumaan yleiskonferenssin sunnuntain iltapäiväkokouksessa. Kerrottuaan lyhyesti elämästään ja lausuttuaan todistuksensa hän sanoi:

”En pyydä anteeksi kyyneliä, jotka kohoavat silmiini tässä tilanteessa, koska uskon, että kohtaan ystäväni, kirkon veljeni ja sisareni, joiden sydän lyö samassa tahdissa omani kanssa tänään, evankeliumin innossa ja muiden palveluksessa.

Presidentti McKay, – otan kutsun, jonka olet minulle esittänyt, varauksitta vastaan, ja olen valmis omistamaan elämäni ja kaiken, mitä minulla on, tälle palvelutyölle. Sisar Hunter antaa tämän lupauksen yhdessä minun kanssani.”⁶¹

Vanhin Hunter asetettiin apostoliksi 15. lokakuuta 1959. Hän oli 51-vuotias ja nuorin jäsen kahdentoista koorumissa, jossa keski-ikä oli silloin lähes 66 vuotta.

Seuraavien puolentoista vuoden ajan vanhin Hunter matkusti Kalifornian ja Utahin väliä saattaessaan päätökseen välttämättömiä töitä asianajotoimistossaan ja valmistautuessaan muuttoon. Yksi hänen asiakkaistaan sanoi, että ”kirkon on täytynyt esittää hyvin kiinnostava tarjous”, kun se houkutteli hänet jättämään niin menestyvän asianajotoimiston. Vanhin Hunter kirjoitti asiasta päiväkirjaansa:

”Useimmat ihmiset eivät ymmärrä, miksi kirkkoomme kuuluvat ihmiset ottavat vastaan kutsuja palvella tai miksi sitoudumme antamaan kaikkemme. – Olen todella nauttinut lakimiehenä toimimisesta, mutta tämä kutsu, joka minulle on tullut, jättää kauas taakseen ammatillisen tai rahan ansaitsemiseen tähtäävän toiminnan.”⁶²

Vanhin Hunterin palvelutyö apostolina kesti yli 35 vuotta, ja sinä aikana hän matkusti lähes jokaiseen maahan maailmassa täyttääkseen veloitteensa Jeesuksen Kristuksen erityisenä todistajana (ks. OL 107:23).

Utahin sukututkimusseura

”Esittäkäämme [Herralle] – kirja, joka sisältää muistiinmerkinnät kuolleistamme ja joka on kaiken hyväksymisen arvoinen” (OL 128:24).

Vuonna 1964 ensimmäinen presidenttikunta nimitti vanhin Hunterin johtamaan kirkon sukututkimusseuraa, joka tunnettiin silloin

Utahin sukututkimusseurana. Tuo seura oli kirkon sukututkimusosaston edeltäjä. Sen tarkoituksena oli koota, säilyttää ja jakaa sukututkimustietoja kautta maailman. Vanhin Hunter johti tuota seuraa kahdeksan vuoden ajan, ja tuona aikana hän valvoi kauaskantoisia muutoksia sukututkimustyön kiirehtimisessä, kehittämisessä ja laajentamisessa.

Vuoteen 1969 mennessä seura oli koonnut ”yli 670 000 rullaa mikrofilmejä, jotka vastasivat kolmea miljoonaa 300-sivuista teosta”. Seura oli myös koonnut ”kuusi miljoonaa täytettyä perheryhmälomaketta, korttiarkistohakemiston 36 miljoonasta henkilöstä ja yli 90 000 teoksen kirjakokoelman.”⁶³ Joka viikko kokoelmaan lisättiin noin tuhat mikrofilmirullaa eri puolilta maailmaa. Tämän aineiston käsittely ja tuominen saataville sekä tutkimista että temppeilyötä varten oli valtaisa tehtävä. Vanhin Hunterin johdolla sukututkimusseura alkoi käyttää viimeisintä tietokoneteknologiaa avuksi työssä. Eräs kirjailija huomautti, että seurasta tuli ”maailmankuulu ammatillisten järjestöjen keskuudessa edistyksellisten aikakirjanpitomenetelmiensä ansiosta”⁶⁴.

Vanhin Hunter vapautettiin sukututkimusseuran johdosta vuonna 1972. Tehdessään yhteenvetoa hänen työnsä vaikutuksesta vanhin Richard G. Scott sanoi: ”Hän omisti merkittävän osan elämäänsä tuohon työhön ja loi perustuksen ja suunnan, josta kirkko hyötyy yhä edelleen.”⁶⁵

Polynesianainen kulttuurikeskus

”Kuulkaa, te kaukaiset kansat, ja te, jotka olette meren saarilla, kuunnelkaa yhdessä!” (OL 1:1.)

Vuonna 1965 ensimmäinen presidenttikunta nimitti vanhin Hunterin johtamaan Laiessa Havaijissa sijaitsevan Polynesianalaisen kulttuurikeskuksen neuvottelukuntaa ja toimimaan sen puheenjohtajana. Tuossa vaiheessa keskus oli toiminut vasta vuoden ja kolme kuukautta ja sillä oli monia haasteita. Turisteja kävi vähän, ja ihmisillä oli eri näkemyksiä keskuksen tavoitteista ja ohjelmista. Viikko nimitämisensä jälkeen vanhin Hunter lähti Laien ja ryhtyi tutkimaan tarkoin keskuksen vahvuuksia ja tarpeita.

Brigham Youngin yliopiston Lähi-idän tutkimuksen Jerusalem-keskus

Vanhin Hunterin johdolla Polynesianalaisesta kulttuurikeskuksesta tuli yksi suosituimmista turistinähtävyyksistä Havaijissa, ja vuonna 1971 siellä kävi lähes miljoona vierasta. Vanhin Hunter huolehti myös siitä, että keskus ja sen ohjelmat laajenivat merkittävästi. Vanhin Hunterin mukaan oli myös tärkeää, että keskus tarjosi työpaikkoja, niin että ”Eteläiseltä Tyyneltämereltä kotoisin olevia tuhansia opiskelijoita autettaisiin saamaan koulutuksensa, sillä [muutoin] useimmat heistä eivät olisi kyenneet lähtemään saariltaan opiskelemaan”⁶⁶.

Johdettuaan Polynesianalaista kulttuurikeskusta 12 vuotta vanhin Hunter sai vapautuksen vuonna 1976. Hänen johtamiskautensa oli osaltaan toteuttamassa presidentti David O. McKayn vuonna 1955 lausumia sanoja, että Laien pienellä kylällä olisi mahdollisuus tehdä ”lähetystyötä vaikuttamalla, ei vain tuhansiin tai kymmeniintuhansiin, vaan miljooniin ihmisiin, jotka tulevat etsimään tietoa siitä, mikä on tämä pikkukaupunki ja mikä on sen merkitys”⁶⁷.

Kirkon historioitsija

*”Herran kirjurin, jonka hän on nimittänyt,
velvollisuutena on pitää historiaa ja yleistä kirkon kirjaa
kaikesta, mitä Siionissa tapahtuu” (OL 85:1).*

Tammikuussa 1970 presidentti David O. McKay kuoli, ja Joseph Fielding Smith erotettiin tehtävään uutena kirkon presidenttinä. Joseph Fielding Smith oli palvellut kirkon historioitsijana edelliset 49 vuotta, ja kun hänestä tuli kirkon presidentti, vanhin Hunter kutsuttiin hänen seuraajakseen tuohon tehtävään. ”Presidentti Smith oli ollut kirkon historioitsija niin monta vuotta, että saatoin tuskin kuvitella itseäni siinä asemassa”, vanhin Hunter sanoi.⁶⁸

Vanhin Hunter ryhtyi hoitamaan tätä uutta tehtävää tavanomaisella innokkuudellaan. ”Tuo tehtävä sellaisena kuin Herra on sen ilmoituksissa antanut on äärimmäisen haasteellinen – sekä kokoamisen ja kirjoittamisen hoitaminen että aineiston saattaminen kirkon jäsenten käyttöön”, hän sanoi.⁶⁹ Sanomalehdessä *Church News* kerrottiin, että kirkon historioitsija ”on vastuussa kirkon kaikkien aikakirjojen pitämisestä mukaan lukien pöytäkirjat, temppeleikakirjat, kaikki asettamiset, patriarkalliset siunaukset sekä – – parhaillaan koottava kirkon historia”⁷⁰.

Vuonna 1972 kahdentoista jäsenet vapautettiin osasta raskaita hallinnollisia tehtäviään, jotta he voisivat omistaa enemmän aikaa apostoliseen palvelutyöhönsä. Osana tätä muutosta vanhin Hunter vapautettiin kirkon historioitsijan tehtävästä, mutta hän oli edelleen kirkon historiaosaston neuvojan tehtävässä. ”Näin saan olla ohjaavassa asemassa mutta vapaudun toteuttavasta toiminnasta”, hän kirjoitti.⁷¹ Hän toimi neuvojan tehtävässä vuoteen 1978.

Palveleminen Pyhässä maassa

Howard W. Hunter oppi rakastamaan erityisellä tavalla Pyhää maata, kun hän matkusti siellä perheensä kanssa vuosina 1958 ja 1960. Palvellessaan apostolina hän palasi sinne lähes kolmekymmentä kertaa. ”Hänen halunsa olla siellä, missä Vapahtaja kulki ja opetti, vaikutti pohjattomalta”, sanoi vanhin James E. Faust kahdentoista koorumista.⁷²

Erittäin tietoisena alueella vallitsevista ristiriidoista vanhin Hunter vei rakkauden ja rauhan sanomaa. ”Sekä juutalaiset että arabit ovat

Presidentti Hunter Brigham Youngin yliopiston Lähi-idän tutkimuksen Jerusalem-keskuksessa ennen keskuksen vihkimistä

Isämme lapsia”, hän sanoi. ”He ovat kummatkin lupauksen lapsia, emmekä me kirkkona asetu kummankaan puolelle. Me rakastamme molempia ja olemme kiinnostuneita molemmista. Jeesuksen Kristuksen evankeliumin tarkoitus on saada aikaan rakkautta, ykseyttä ja korkeimman laatuista veljeyttä”, hän sanoi.⁷³

Vuosina 1972–1989 vanhin Hunter oli avainasemassa kahdessa merkittävässä erityishankkeessa Jerusalemissa: hän valvoi Orson Hyde-muistopuutarhan sekä Brigham Youngin yliopiston (BYU) Lähi-idän tutkimuksen Jerusalem-keskuksen rakentamista. Kirkon historian alkuaikoina – vuonna 1841 – vanhin Orson Hyde kahdentoista koorumista oli pitänyt pyhittämisrukouksen Öljymäellä Jerusalemin itäpuolella. Vuonna 1972 ensimmäinen presidenttikunta pyysi vanhin Hunteria ryhtymään etsimään mahdollisia tontteja Orson Hyden muistomerkin rakentamiseksi Jerusalemiin. Vuonna 1975 Jerusalemin kaupunki avasi mahdollisuuden rakentaa Öljymäelle Orson Hyden muistopuutarha.

Muutaman seuraavan vuoden aikana vanhin Hunter matkusti Jerusalemiin monta kertaa neuvottelemaan muistopuutarhaa koskevista sopimuksista ja valvomaan sen suunnittelua ja rakentamista. Hanke valmistui vuonna 1979, ja presidentti Spencer W. Kimball vihki sen

samana vuonna. Johdettuaan vihkimistilaisuuden vanhin Hunter ilmaisi uskonsa siihen, että muistopuutarhalla ”on suuri vaikutus hyvään sen levittäessä kirkosta suotuisaa kuvaa”⁷⁴.

Jo ennen kuin Orson Hyde -muistopuutarha oli saatu valmiiksi, vanhin Hunter oli etsinyt tonttia, jonne kirkko voisi rakentaa keskuksen BYU:n ulkomailla suoritettavaa opiskeluohjelmaa varten. Keskus tarjoaisi myös kokouspaikan Jerusalemin lähetyssurakunnan jäsenille. Tämän hankkeen valvonnasta muodostui yksi monimutkaisimmista, arkaluonteisimmista tehtävistä vanhin Hunterin palvelutyössä.

Kirkon johtohenkilöt valitsivat tontin, mutta luvan saaminen maanvuokrasopimukselle ja rakennussuunnitelmille vei lähes viisi vuotta, mitä vanhin Hunter kuvaili ”loputtomaksi työksi”⁷⁵. Pitkällisten keskustelujen ja neuvottelujen jälkeen Israelin hallitus salli keskuksen rakentamisen edetä.

Toukokuuhun 1988 mennessä rakentaminen oli saatu suurimmaksi osaksi tehtyä ja sopimus oli valmis allekirjoitettavaksi. Tuossa vaiheessa Howard W. Hunter palveli kahdentoista koorumin virkaa toimittavana presidenttinä. Hänelle oli tehty edellisenä vuonna suuri selkäleikkaus, eikä hän kyennyt kävelemään, mutta siitä huolimatta hän lensi Jerusalemiin allekirjoittamaan vuokrasopimuksen. Kun hän oli siellä, BYU:n opiskelijat ja Jerusalemin lähetyssurakunnan jäsenet järjestivät pienen vastaanoton kiitollisuutensa ilmaisemiseksi. Lähetyssurakunnan historiassa kerrotaan tunteikkaasta tapahtumasta vastaanoton alkaessa: ”[Brigham Youngin yliopiston] rehtori [Jeffrey R.] Holland työnsi selkäleikkauksesta yhä toipuvan presidentti Hunterin pääovista sisään pyörätuolilla kuoron tervehtiessä heitä laululla ’The Holy City.’”⁷⁶ Kyyneleet vierivät pitkin presidentti Hunterin poskia.

Toukokuussa 1989 presidentti Hunter palasi Jerusalemiin vihkimään keskuksen. Tässä vihkimistilaisuudessa huipentui hänen ja muiden poikkeuksellisen vaativa vuosikymmenen kestänyt työ muuttaa Jerusalem-keskus toiveesta todellisuudeksi. ”Presidentti Howard W. Hunter – oli muuttumattomana tekijänä ja rakastavana vartijana tornissa tälle hankkeelle siitä ajasta alkaen, kun se oli vasta unelma”, vanhin Jeffrey R. Holland on sanonut.⁷⁷ Vihkimisrukouksessa presidentti Hunter sanoi:

Howard ja Claire Hunter

”Tämä rakennus – on pystytetty tarjoamaan paikka niille, jotka rakastavat Sinua ja pyrkivät oppimaan Sinusta sekä kulkemaan Poikasi, Vapahtajamme ja Lunastajamme, jalanjäljissä. Se on joka suhteessa kaunis ja esimerkkinä kauneudesta, jota se edustaa. Oi Isä, me kiitämme Sinua siitä etuoikeudesta, että olemme saaneet rakentaa tämän huoneen Sinulle poikiesi ja tyttäriesi hyödyksi ja opiksi.”⁷⁸

Kasvava kirkko

”Sionin täytyy kasvaa kauneudessa ja pyhyydessä; sen rajojen täytyy laajentua; sen vaarnat täytyy vahvistaa” (OL 82:14).

Kun Howard W. Hunter kutsuttiin apostoliksi vuonna 1959, kirkossa oli noin 1,6 miljoonaa jäsentä. Seuraavien vuosikymmenten aikana hänellä oli avainasema kirkon ennätysellisessä maailmanlaajuisessa kasvussa. Satoina viikonloppuina hän matkusti vaaroihin vahvistamaan jäseniä ja kutsumaan uusia johtohenkilöitä. Hän myös tapasi hallitusten edustajia monissa kansakunnissa avaten osaltaan ovia lähetystyölle.

Vuoteen 1975 mennessä kirkon jäsenmäärä oli lisääntynyt noin 3,4 miljoonaan, ja kirkko kasvoi erityisen nopeasti Latinalaisessa Amerikassa. Myöhemmin samana vuonna vanhin Hunter ja vanhin J. Thomas Fyans, kahdentoista koorumin apulainen, saivat tehtävän jakaa

viisi vaarnaa Meksikon pääkaupungissa Méxicossa. Kokoonnuttuaan alueen johtohenkilöiden kanssa ja käytyään läpi vaarnajohtajilta saamansa tiedot vanhin Hunter johti 15 vaarnan järjestämisen noista 5 vaarnasta – kaikki samana viikonloppuna.⁷⁹ Tyypillisen vähäeleiseen tapaansa hän kirjoitti: ”En usko, että kirkossa on koskaan järjestetty sellaista määrää kerralla, ja me olimme väsyneitä siinä vaiheessa, kun pääsimme kotiin.”⁸⁰

Claire, omistautunut kumppani

”Vaimoni on ollut suloinen ja rakastava kumppani”, vanhin Hunter sanoi, kun hänet kutsuttiin kahdentoista koorumiin vuonna 1959.⁸¹ Monien vuosien ajan Claire oli tavallisesti vanhin Hunterin mukana tämän matkustaessa apostolin tehtävissä. Presidentti Thomas S. Monson muisteli aikaa, jolloin hän näki, kuinka Claire osoitti rakkautensa lapsia kohtaan Tongassa: ”Hänellä oli tapana ottaa nuo suloiset tongalaiset lapset syliinsä ja istuttaa lapsi kummallekin polvelleen jutellessaan heille – –, ja sitten hän selitti Alkeisyhdistyksen opettajille, kuinka siunattuja ja etuoikeutettuja nämä olivat saadessaan tilaisuuden opettaa niin kallisarvoisia pieniä lapsia. Hän tunsu ihmisen arvon.”⁸²

Eräässä haastattelussa vuonna 1974 vanhin Hunter sanoi Clairesta: ”Koko avioliittomme ajan – – hän on aina seissyt rinnallani rakastaen, huomioiden ja rohkaisten. – – Hän on ollut suurenmoisena tukena.”⁸³

Tuon haastattelun aikaan Clairella oli alkanut olla vakavia terveydellisiä haasteita. Aluksi hänellä oli ankaraa päänsärkyä ja toisinaan muistivaikeuksia ja sekavuutta. Myöhemmin hän sai useita pieniä aivohalvauksia, joiden vuoksi hänen oli vaikea puhua tai käyttää käsiään. Kun hänen tilansa heikkeni niin, että hän tarvitsi jatkuvaa huolenpitoa, vanhin Hunter halusi hoitaa häntä mahdollisimman paljon itse samalla kun hän huolehti edelleen tehtävistään kahdentoista koorumin jäsenenä. Vanhin Hunter järjesti asiat niin, että joku oli Clairen kanssa päivällä, mutta hän itse hoiti tätä iltaisin ja öisin. Vanhin Hunterilla oli itselläänkin noina vuosina terveysongelmia, kuten sydänkohtaus vuonna 1980.

Claire sai aivoverenvuodon vuonna 1981 ja toisen vuonna 1982. Toisen jälkeen hän oli niin heikossa kunnossa, että lääkärit halusivat ehdottomasti hänet hoitokotiin, jotta hän voisi saada asianmukaista

lääketieteellistä apua. Hän oli hoitokodissa elämänsä viimeiset puoli-toista vuotta. Tuona aikana presidentti Hunter kävi hänen luonaan ainakin kerran päivässä paitsi silloin kun oli matkoilla kirkon tehtäviensä vuoksi. Vaikka Claire ei suurimman osan aikaa tunnistanut häntä, hän kertoi edelleen vaimolleen rakkaudestaan ja huolehti siitä, että tämän oli mukava olla. Yksi lapsenlapsista sanoi: ”Isoisällä oli aina kiire näkemään hänet, olemaan hänen vierellään ja pitämään huolta hänestä.”⁸⁴ Muistellessaan sitä, miten isä hoiti äitiä, Richard Hunter kirjoitti:

”Äidilläni oli paras mahdollinen hoito elämänsä illassa, koska isä huolehti hänestä. Koko perhe seurasi hyvin hämmästyneenä ja arvostaen, kun isä ryhtyi vuorostaan hoivaajaksi. – – Muistan kuorman, jota hän tunsu, kun lääkäri varoitti häntä [siitä], että pahinta, mitä äidille voisi tapahtua, saattaisi olla se, että hän jäisi kotiin eikä menisi osaavaan hoitokotiin. Jos äiti jäisi kotiin, isä todennäköisesti kuolisi omien fyysisten rajoitustensa vuoksi yrittäessään hoitaa äitiä. Silloin äiti jäisi yksin ilman hoitoa. Isän omistautuminen äidille on yksi niistä asioista, joita tulemme aina hellyydellä muistamaan perheessämme.”⁸⁵

Claire kuoli 9. lokakuuta 1983. Seurattuaan, kuinka vanhin Hunter hoiti yli 10 vuoden ajan Clairea tämän sairastuttua, vanhin James E. Faust sanoi: ”Heidän vuorovaikutuksestaan ilmenevä hellyys oli sydäntäsärkevää ja liikuttavaa. En ole koskaan nähnyt sellaista esimerkkiä miehen omistautumisesta vaimolleen.”⁸⁶

Kahdentoista apostolin koorumin presidentti

Presidentti Spencer W. Kimball kuoli marraskuussa 1985, ja Ezra Taft Bensonista tuli hänen jälkeensä kirkon presidentti. Koska Marion G. Romney oli virkaiältään koorumin vanhin jäsen, hänestä tuli kahdentoista apostolin koorumin presidentti. Presidentti Romneyn heikon terveyden vuoksi vanhin Hunter, joka oli virkaiältään seuraavaksi vanhin, erotettiin kahdentoista koorumin virkaa toimittavan presidentin tehtävään. Hänestä tuli kahdentoista presidentti kesäkuussa 1988, noin kaksi viikkoa presidentti Romneyn kuoleman jälkeen.

Howard ja Inis Hunter

Presidentti Hunter palveli kahdentoista koorumin virkaa toimittavana presidenttinä kahdeksan ja puolen vuoden ajan. Tuona aikana kahdentoista maailmanlaajuinen tehtävä laajeni edelleen, kun kirkon jäsenmäärä kasvoi 5,9 miljoonasta 8,7 miljoonaan ja seurakuntia oli 149 maassa ja territoriossa. ”Tämä on jännittävää aikaa kirkon historiassa”, presidentti Hunter sanoi vuonna 1988. ”Käveleminen ei ole tänä aikana riittävän nopeaa. Meidän täytyy juosta pysyäksemme mukana ja viedäksemme työtä eteenpäin.”⁸⁷ Täyttäessään tehtävää todistaa Jeesuksesta Kristuksesta ja rakentaa kirkkoa kautta maailman presidentti Hunter johti esimerkillään. Hän matkusti kaikkialla Yhdysvalloissa ja yli 25 muussa maassa palvellessaan kahdentoista presidenttinä.

Presidentti Hunter ponnisteli eteenpäin huolimatta monista takaiskuista terveydentilassaan. Vuonna 1986 hänelle tehtiin avosydänleikkaus ja vuonna 1987 selkäleikkaus. Vaikka hänen selkänsä parani, hän ei kyennyt kävelemään hermovaurioiden ja muiden komplikaatioiden vuoksi. Saman vuoden lokakuussa hän istui pyörätuolissa pitäessään yleiskonferenssipuheensa. ”Suonette anteeksi, että esitän nämä muutamat ajatukset istuoltani”, hän aloitti. ”En puhu pyörätuolissa istuen omasta valinnastani. Huomaan, että te muutkin osallistutte konferenssiin istuen, joten noudatan teidän esimerkkiänne.”⁸⁸

Koska presidentti Hunter oli päättänyt saada jalkansa taas toimi-
maan, hän kävi läpi raskaan fysioterapiajakson. Seuraavassa yleiskon-
ferenssissa huhtikuussa 1988 hän käveli hitaasti puhujakorokkeelle
kävelytuen avulla. Joulukuussa hän käytti kävelytukea ensimmäisen
presidenttikunnan ja kahdentoista viikoittaisessa kokouksessa temp-
pelissä ja tuli paikalle ensimmäisen kerran yli vuoteen ilman pyörä-
tuolia. ”Kun tulin neuvoston huoneeseen, veljet nousivat seisomaan
ja taputtivat käsiään”, hän sanoi. ”Se oli ensimmäinen kerta, kun olen
kuullut taputuksia temppeleissä. – – Suurin osa lääkäreistä oli sanonut
minulle, etten pystyisi koskaan seisomaan tai kävelemään, mutta he
eivät olleet ottaneet huomioon rukouksen voimaa.”⁸⁹

Huhtikuussa 1990, kun eräs kahdentoista koorumin kokous oli
loppumassa, presidentti Hunter kysyi: ”Onko kenelläkään mitään sel-
laista asiaa, joka ei ole esityslistassa?” Kun kukaan ei sanonut mitään,
hän ilmoitti: ”No sitten, – – jos kenelläkään ei ole mitään sanottavaa,
ajattelin vain kertoa, että menen naimisiin tänä iltapäivänä.” Yksi
kahdentoista jäsenistä sanoi ilmoituksen olleen sellainen yllätys, että
”jokainen ihmetteli, olivatko he kuulleet oikein”. Presidentti Hunter
selitti veljilleen: ”Inis Stanton on vanha tuttava Kaliforniasta. Olen
seurustellut hänen kanssaan jo jonkin aikaa ja olen päättänyt mennä
naimisiin.”⁹⁰ Inis oli ollut El Serenon seurakunnan jäsen, kun pre-
sidentti Hunter oli piispana siellä. Heidän tiensä olivat kohdanneet
myöhemmin, kun Inis muutti Utahiin ja oli vastaanottovirkailijana
kirkon toimistorakennuksessa. Presidentti Gordon B. Hinckley vihki
heidät Suolajärven temppeleissä 12. huhtikuuta 1990.

Clairen kuolemasta oli kulunut lähes seitsemän vuotta. Inis oli
suuren lohdun ja voiman lähteenä presidentti Hunterille tämän pal-
vellessa kahdentoista koorumin presidenttinä ja kirkon presidenttinä.
Inis oli hänen seuranaan useimmilla hänen matkoistaan tapaamaan
pyhiä kaikkialla maailmassa.

Helmikuun 7. päivänä 1993 presidentti Hunter oli Brigham
Youngin yliopistossa puhumassa takkavalkeilla, johon osallistui
17 000 kuulijaa. Hän oli juuri aloittamassa puhettaan, kun lavalle
ryntäsi mies, jolla oli toisessa kädessä salkku ja toisessa musta esine.
”Lopeta heti!” mies huusi. Hän uhkasi räjäyttää pommiksi väittämänsä
esineen, ellei presidentti Hunter lue valmisteltua lausuntoa. Presi-
denti Hunter kieltäytyi ja seisoi päättäväisenä puhujakorokkeella

Presidentti Hunter ja hänen neuvonantajansa ensimmäisessä presidenttikunnassa: presidentti Gordon B. Hinckley (vasemmalla) ja presidentti Thomas S. Monson (oikealla)

koko sen ajan, kun mies uhkaili häntä. Kun pelko ja levottomuus levisivät rakennukseen, yleisö alkoi laulaa ”Kiitos, Luojamme, profeetasta”. Muutaman minuutin jännityksen jälkeen kaksi turvamiestä otti miehen kiinni, ja presidentti Hunter laskettiin lattiatasoon turvallisuuden vuoksi. Järjestyksen jälleen palattua presidentti Hunter lepäsi hetken ja jatkoi sitten puhettaan. ”Elämässä on melkoinen joukko haasteita”, hän aloitti ja lisäsi sitten, ”kuten havaitsitte.”⁹¹

Edellisten 20 vuoden aikana presidentti Hunter oli kokenut lukuisia koettelemuksia, kuten Clairen heikkenevä terveys ja lopulta kuolema, hänen omista terveysongelmistaan johtuvat lukuisat sairaalakäynnit sekä kovat kivut ja fyysiset rajoitukset. Hänen opetusensa noina vuosina keskittyivät usein vastoinkäymisiin ja todistivat Vapahtajasta Jeesuksesta Kristuksesta rauhan ja avun lähteenä koetelemusten aikoina. Eräässä puheessa hän opetti:

”Kirkon profeetat ja apostolit ovat kohdanneet – – henkilökohtaisia ongelmia. Myönnän, että minulla on ollut muutamia, ja te tulette epäilemättä kohtaamaan joitakin omianne nyt ja myöhemmin elämässänne. Kun nämä kokemukset tekevät meistä nöyriä ja jalostavat, opettavat ja siunaavat meitä, ne voivat olla voimallisia välineitä Jumalan käsissä tekemässä meistä parempia ihmisiä, tekemässä meistä kiitollisempia, rakastavampia ja huomaavaisempia muita kohtaan heidän vaikeina hetkinään.”⁹²

Sellaiset opetukset olivat kuin rakastava syleily niille, joilla oli kärsimyksiä. Presidentti Howard W. Hunterin innoittavat sanat kannustivat monia kääntymään Vapahtajan puoleen, kuten hän oli itse tehnyt.

Kirkon presidentti

”Presidentti Hunter on yksi rakastavimmista ja eniten Kristusta muistuttavimmista miehistä, mitä olemme koskaan tunteneet. Hänen hengellinen syvyytensä on niin valtaisa, että sitä tuskin ymmärtää. Koska hän on ollut Herran Jeesuksen Kristuksen ohjaavassa vaikutuksessa Hänen erityistodistajanaan niin monen vuoden ajan, hänen hengellisyytensä on hioutunut merkittäväällä tavalla. Se on hänen koko olemuksensa alkulähde.” (James E. Faust)⁹³

Toukokuun 30. päivänä 1994 presidentti Ezra Taft Benson menehtyi sairastettuaan pitkään. Kuusi päivää myöhemmin kahdentoista apostolin koorumi kokoontui Suolajärven temppelissä järjestämään uudelleen ensimmäisen presidenttikunnan. Virkaiältään vanhimpana apostolina Howard W. Hunter erotettiin kirkon presidentin tehtävään. Hän kutsui neuvonantajikseen Gordon B. Hinckleyn ja Thomas S. Monsonin, jotka olivat palvelleet myös presidentti Bensonin neuvonantajina.

Seuraavan päivän lehdistötilaisuudessa presidentti Hunter antoi ensimmäisen julkisen lausuntonsa kirkon presidenttinä. ”Sydämemme on todella herkistynyt rakkaan ystävämme ja veljemme Ezra Taft Bensonin kuoleman johdosta”, hän aloitti. ”Minä olen tuntenut hänen menetyksensä erityisen henkilökohtaisella tavalla tämän uuden vastuun valossa, joka on tullut osakseni hänen poismenonsa johdosta. Olen vuodattanut monta kynneltä ja kääntynyt taivaallisen

Isäni puoleen hartaassa rukouksessa haluten olla tämän minulla nyt olevan korkean ja pyhän kutsumuksen veroinen.

Suurinta voimaa näinä kuluneina kuukausina olen saanut vakaasta todistuksestani, että tämä on Jumalan eikä ihmisten työtä, että Jeesus Kristus on tämän kirkon valtuutettu ja elävä johtaja ja että Hän johtaa sitä sanoin ja teoin. Minä lupaan elämäni, voimani ja koko sieluni täysin Hänen palvelukseensa.”⁹⁴

Ilmaistuaan rakkautensa presidentti Hunter esitti kirkon jäsenille kaksi kutsua. Ensimmäinen oli noudattaa uutterammin Jeesuksen Kristuksen esimerkkiä ja toinen oli nauttia täydemmin temppelin siunauksista (ks. s. 1–3). Hän kehotti myös niitä, jotka olivat loukkaantuneet tai kamppailivat tai pelkäsivät, tulemaan takaisin ja antamaan ”meidän seistä rinnallanne ja kuivata kyyneleenne”⁹⁵.

Heikosta terveydestään huolimatta presidentti Hunter oli päättänyt tehdä kaiken voitavansa tavatakseen ja vahvistaakseen pyhiä. Kaksi viikkoa presidentiksi tulonsa jälkeen hän piti ensimmäiset merkittävät puheensa, ensin uusille lähetysjohtajille ja sitten yli 2 200 lähetysaarnajalle. Myöhemmin samassa kuussa hän kävi Carthagessa ja Nauvoossa Illinoisissa viettämässä Joseph ja Hyrum Smithin marttyyrikuoleman 150-vuotispäivää. ”Minne hän menikin, ihmiset ympäröivät hänet”, presidentti Gordon B. Hinckley sanoi. ”Hän kätteli tuhansia, ja hänen huulillaan oli erityinen hymy, kun lapset kerääntyivät katsomaan häntä silmiin ja tarttumaan hänen käteensä.”⁹⁶

Lokakuun 1. päivänä 1994 yleiskonferenssin lauantain aamu-kokouksessa kirkon jäsenet hyväksyivät virallisesti Howard W. Hunterin Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon presidentiksi sekä profeetaksi, näkijäksi ja ilmoituksensaajaksi. Avauspuheessaan presidentti Hunter toisti kutsunsa kirkon jäsenille noudattaa Vapahtajan esimerkkiä ja pitää Herran temppeliä suurenä jäsenyytensä vertauskuvana.⁹⁷ Hän tähdensi temppeleitä jälleen seuraavalla viikolla matkustaessaan Floridaan vihkimään Orlandon temppelin. ”Evankeliumisuunnitelma, jonka Herra on ilmoittanut, ei ole täydellinen ilman temppeliä”, hän opetti, ”koska täällä suoritetaan ne toimitukset, jotka ovat välttämättömiä Hänen elämän ja pelastuksen suunnitelmalleen.”⁹⁸

Marraskuussa presidentti Hunter puhui satelliittilähetyksessä, jolla juhlistettiin sukututkimusseuran 100-vuotista taivalta – tapahtumaa, jolla oli hänelle erityinen merkitys, koska hän oli johtanut seuraa vuosina 1964–1972. ”Katson ihmeissäni taaksepäin Herran kutomaa kangasta temppele- ja sukututkimustyön edistämiseksi”, hän sanoi. Sitten hän julisti: ”Minulla on yksi ensisijainen sanoma: Tätä työtä täytyy jouduttaa.”⁹⁹

Presidentti Hunter jatkoi tarmokasta työntekoa koko loppuvuoden. Ensimmäisen presidenttikunnan jouluhartaudessa hän todisti Vapahtajasta ja tähdensi jälleen Vapahtajan esimerkin noudattamisen tärkeyttä:

”Vapahtaja omisti elämänsä muiden ihmisten siunaamiseen. – – [Hän] ei koskaan antanut odottaen saavansa jotakin takaisin. Hän antoi auliisti ja rakastaen, ja Hänen lahjansa olivat mittaamattoman arvokkaita. Hän antoi näön sokealle, kuulon kuurolle ja jalat rammalle, puhtautta saastaiselle, terveyttä sairaalle ja hengen hengettömälle. Hänen lahjansa olivat mahdollisuuksia maahan poljetuille, vapautta sorretille, anteeksiantoa parannuksentekijöille, toivoa epätoivoisille ja valoa pimeyteen. Hän antoi meille rakkautensa, palvelutyönsä ja henkensä. Ja mikä tärkeintä, Hän antoi meille ja kaikille kuolevaisille ylösnousemuksen, pelastuksen ja iankaikkisen elämän.

Meidän tulee pyrkiä antamaan kuten Hän antoi. Omasta itsestään antaminen on pyhä lahja. Me annamme muistoksi siitä kaikesta, mitä Vapahtaja on antanut.”¹⁰⁰

Osana puhettaan hän myös sovelsi sanomaa, joka oli julkaistu aikakauslehdessä samana vuonna, kun hänet kutsuttiin apostoliksi:

”Tänä jouluna sopikaa riita. Etsikää käsiinne unohtunut ystävä. Hylätkää epäluulo ja korvatkaa se luottamuksella. Kirjoittakaa kirje. Antakaa ystävällinen vastaus. Kannustakaa nuoria. Osoittakaa uskollisuutenne sanoin ja teoin. Pitäkää lupaus. Luopukaa kaunasta. Antakaa anteeksi viholliselle. Pyytäkää anteeksi. Yrittäkää ymmärtää. Tutkistelkaa vaatimuksianne muita kohtaan. Ajatelkaa ensin jotakuta muuta. Olkaa ystävällisiä. Olkaa hyväntahtoisia. Naurakaa vähän enemmän. Ilmaiskaa kiitollisuutenne. Toivottakaa muukalainen tervetulleeksi. Ilahduttakaa lapsen sydäntä. Nauttikaa maan

kauneudesta ja ihmeistä. Ilmaiskaa rakkautenne ja ilmaiskaa se sitten uudelleen.”¹⁰¹

Seuraavalla viikolla presidentti Hunter matkusti Méxicoon järjestämään kirkon 2 000. vaarnan. Yhdeksäntoista vuotta aiemmin Méxicossa hän oli johtanut yhtenä ainoana viikonloppuna 15 vaarnan järjestämistä aiemmista 5 vaarnasta. Presidentti Gordon B. Hinckley kuvaili, että 2 000. vaarnan perustaminen oli ”merkittävä virstanpylväs kirkon historiassa”¹⁰².

Yhtenä iltana noiden kuukausien aikana presidentti Hunterin poika Richard oli Joseph Smithin muistorakennuksessa ja näki, että yksi rakennuksen esittelijöistä oli pyörätuolissa. ”Saatoin nähdä, että se oli hänelle uutta”, Richard sanoi. ”Menin juttelemaan hänen kanssaan ja sanoin, että isälläni oli aivan samanlainen pyörätuoli kuin hänellä. Hän sanoi minulle, että hänen kirkkonsa profeetallakin oli aivan samanlainen pyörätuoli. Hän sanoi, että jos kirkon profeetta pystyy siihen, niin ehkäpä hänkin pystyisi. Se antoi hänelle toivoa. Luulen, että monet rakastivat isää. Kenties yksi syy siihen on, että he saattoivat nähdä hänen kärsivän aivan kuten hekin ja että hän kesti tuon kärsimyksen taakan alla, ja se antoi heille toivoa.”¹⁰³

Vuoden 1995 presidentti Hunter aloitti vihkimällä Bountifulin temppelin Utahissa. Hän oli johtavana virkailijana kuudessa vihkimiskokouksessa ennen kuin uupui niin, että hänet vietiin sairaalaan. Kun hän pääsi sieltä muutamia päiviä myöhemmin, kirkko julkaisi tiedonannon, jossa kerrottiin, että hänellä oli eturauhassyöpä, joka oli levinnyt hänen luihinsa. Presidentti Hunter ei enää esiintynyt julkisuudessa elämänsä viimeisten kuuden viikon aikana, vaikka hän tapasikin edelleen neuvonantajiaan ja johti kirkon asioita asunnoltaan käsin. ”Minä olen kiitollinen siitä, että hänellä oli tilaisuus vihkiä [se temppeli]”, presidentti Gordon B. Hinckley sanoi, ”etenkin sen hänen aiemman pyyntönsä valossa, että kirkon jäsenet pitäisivät Herran temppeliä suurena jäsenyytensä vertauskuvana.”¹⁰⁴

Presidentti Howard W. Hunter kuoli 3. maaliskuuta 1995 ollessaan 87-vuotias. Hänen viimeiset sanansa, jotka hän lausui ”hyvin hiljaisella, suloisella äänellä” vuoteensa vierellä olleille, olivat yksinkertaisesti: ”Kiitos teille.”¹⁰⁵ Vaikka hän oli ollut kirkon presidentti vain yhdeksän kuukautta, hänen vaikutuksensa oli ollut syvälinen. ”Kirkon jäsenet kaikkialla maailmassa ovat luoneet häneen erityisen

siteen profeettanaan, näkijänään ja ilmoituksensaajanaan”, sanoi vanhin James E. Faust. ”He ovat nähneet hänessä henkilöityneenä Vapahtajan itsensä ominaisuudet. He ovat vastanneet merkittävällä tavalla hänen profeettallisiin sanomiinsa tehdä elämästämme enemmän Kristuksen kaltainen ja tehdä temppeleistämme hartaudenharjoituksemme keskipiste.”¹⁰⁶

Presidentti Hunterin hautajaisissa presidentti Gordon B. Hinckley sanoi kunnianosoituksena:

”Majesteettinen puu metsässä on kaatunut jättäen tyhjän paikan. Suuri ja hiljainen voima on lähtenyt keskuudestamme.

Paljon on sanottu hänen kärsimisestään. Uskon, että se kesti kauemmin ja oli ankarampaa ja syvempää kuin kukaan meistä todella tiesi. Hän oli opetellut sietämään kovaa kipua eikä valittanut siitä. Se, että hän eli niinkin pitkään, on jo ihme sinänsä. Hänen kärsimisensä on lohduttanut ja lievittänyt monien muiden kärsivien tuskaa. He tietävät, että hän ymmärsi heidän taakkansa raskauden. Hän kääntyi heidän puoleensa osoittaen erityistä rakkautta.

Paljon on sanottu hänen ystävällisyydestään, huomaavaisuudestaan, kohteliaisuudestaan muita kohtaan. Se on kaikki totta. Hän antautui Herransa muokattavaksi, jota Hän rakasti. Hän oli hiljainen ja mieteliäs mies. Mutta hänet saatettiin myös yllyttää ilmaisemaan vahvoja ja viisaita mielipiteitä. – –

Veli Hunter oli ystävällinen ja lempeä. Mutta hän saattoi olla myös luja ja suostutteleva sanoissaan. – – Hän oli kouliutunut lakimies. Hän osasi esittää asiansa. Hän esitteli eri perustelut järjestelmällisesti. Niistä hän siirtyi loppupäätelmäänsä. Kun hän puhui, me kaikki kuuntelimme. Hänen ehdotuksensa useimmiten hyväksyttiin. Mutta kun niitä ei hyväksytty, hänellä oli joustavuutta perua kannatuksensa. – –

Hän on kantanut pyhän apostolinviran viittaa nyt 36 vuoden ajan ollen johtava ja voimallinen ääni Jeesuksen Kristuksen evankeliumin opetusten julistamisessa ja kirkon työn eteenpäin viemisessä. Hän on matkustanut laajalti maan päällä uskollisena ja kvyvykkäänä palvelijana Mestarin palveluksessa. – –

Howard W. Hunterilla, profeetalla, näkijällä ja ilmoituksensaajalla, oli varma ja vakaa todistus siitä, että Jumala, iankaikkinen Isämme, elää.

Hän ilmaisi suurella vakaumuksella todistuksensa Herran Jeesuksen Kristuksen, ihmiskunnan Lunastajan, jumalallisuudesta. Hän puhui rakkaudella profeetta Joseph Smithistä ja kaikista niistä, jotka seurasivat tätä järjestyksessä aina presidentti Hunterin omaan aikaan asti. – –

Jumala siunatkoon hänen muistoaan suureksi hyödyksemme.”¹⁰⁷

Viitteet

1. Artikkelissa Jay M. Todd, ”President Howard W. Hunter: Fourteenth President of the Church”, *Ensign*, heinäkuu 1994, s. 4.
2. Howard W. Hunter, ”Fear Not, Little Flock”, Brigham Youngin yliopistossa 14. maaliskuuta 1989 pidetty puhe, s. 2; speeches.byu.edu.
3. Artikkelissa Todd, ”President Howard W. Hunter”, s. 5.
4. Artikkelissa J M. Heslop, ”He Found Pleasure in Work”, *Church News*, 16. marraskuuta 1974, s. 4.
5. Artikkelissa Heslop, ”He Found Pleasure in Work”, s. 4, 12.
6. Artikkelissa Heslop, ”He Found Pleasure in Work”, s. 4.
7. Artikkelissa Kellene Ricks, ”Ystävien kesken: Howard W. Hunter”, *Lasten Valkeus*, toukokuu 1991, s. 12.
8. Artikkelissa Gerry Avant, ”Elder Hunter—Packed Away Musician’s Career for Marriage”, *Church News*, 19. toukokuuta 1985, s. 4.
9. Artikkelissa Ricks, ”Ystävien kesken: Howard W. Hunter”, s. 12.
10. Artikkelissa Heslop, ”He Found Pleasure in Work”, s. 4.
11. Artikkelissa Ricks, ”Ystävien kesken: Howard W. Hunter”, s. 12.
12. Artikkelissa Avant, ”Elder Hunter”, s. 4.
13. Ks. ”Eagle Scout Qualities”, *Idaho Statesman*, 12. toukokuuta 1923; lainattuna julkaisussa Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter*, 1994, s. 41.
14. Artikkelissa Don L. Searle, ”Presidentti Howard W. Hunter, kahdentoista apostolin koorumin virkaatekevä presidentti”, *Valkeus*, huhtikuu 1987, s. 23.
15. Artikkelissa James E. Faust, ”Presidentti Howard W. Hunter. Kotkan tie”, *Valkeus*, syyskuu 1994, s. 5–6.
16. Julkaisussa Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 22.
17. Artikkelissa James E. Faust, ”Presidentti Howard W. Hunter. Kotkan tie”, s. 6.
18. Julkaisussa Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 22.
19. Historical Sketch of the Boise Stake of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 1924, s. 6, kirkon historian kirjasto.
20. Julkaisussa Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 41.
21. Boisen tabernaakkelin purki vuonna 1992 Boisen koulupiiri, joka oli ostanut sen kirkolta useita vuosia aiemmin (ks. ”Preservationists Protest Demolition Work on Tabernacle in Boise”, *Deseret News*, 9. syyskuuta 1992, s. B3).
22. Julkaisussa Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 55.
23. Artikkelissa Heslop, ”He Found Pleasure in Work”, s. 4; ks. myös Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 57.
24. Julkaisussa Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 64.
25. Julkaisussa Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 65.
26. Julkaisussa Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 71.
27. Artikkelissa Gerry Avant, ”She Made Home a Happy Place”, *Church News*, 16. marraskuuta 1974, s. 5.
28. Julkaisussa Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 79–80.
29. Julkaisussa Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 81.
30. Richard A. Hunterin julkaisematon kirjoitus. Tässä kirjassa on muutamia lainauksia presidentti Hunterin pojalta Richardilta, koska hän kykeni antamaan tietoja ja näkemyksiä, kun tätä kirjaa kirjoitettiin. Presidentti Hunterin poikaa Johnia ei voitu konsultoida, koska hän kuoli vuonna 2007.
31. Julkaisussa Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 87.

32. Julkaisussa Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 88.
33. Artikkelissa Heslop, "He Found Pleasure in Work", s. 4.
34. Julkaisussa Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 91.
35. Julkaisussa Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 90.
36. Ks. Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 94.
37. Artikkelissa Heslop, "He Found Pleasure in Work", s. 4.
38. Julkaisussa Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 97.
39. Julkaisussa Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 98.
40. Julkaisussa Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 98.
41. Julkaisussa Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 100–101.
42. Charles C. Pulsipher, "My Most Influential Teacher", *Church News*, 10. tammikuuta 1981, s. 2.
43. Richard A. Hunterin julkaisematon kirjoitus.
44. Artikkelissa Doyle L. Green, "Howard William Hunter: Apostle from California", *Improvement Era*, tammikuu 1960, s. 37.
45. Cree-L. Kofford, julkaisussa Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 120.
46. John S. Welch, julkaisussa Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 119.
47. Julkaisussa Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 123.
48. Julkaisussa Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 125.
49. Julkaisussa Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 131.
50. Richard A. Hunterin julkaisematon kirjoitus.
51. Julkaisussa Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 127.
52. Charles C. Pulsipher, "My Most Influential Teacher", s. 2.
53. Howard W. Hunter, "Welfare and the Relief Society", *Relief Society Magazine*, huhtikuu 1962, s. 238.
54. Julkaisussa Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 135. Richard A. Hunter kirjoitti isoisästään: "Tunsin hänet aina uskollisena kirkon jäsenenä. Hän oli aina tekemässä jotakin hyvää. Häntä voisi sanoa 'herra Mormoniksi'. Monilla hänen naapureistaan ja seurakuntalaisistaan oli tapana kertoa ystävällisistä ja huomaavaisista asioista, joita hän teki. Häntä rakastettiin kirkon yhteisössä." (Julkaisematon käsikirjoitus.)
55. Julkaisussa Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 137.
56. Julkaisussa Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 139.
57. Betty C. McEwan, "My Most Influential Teacher", *Church News*, 21. kesäkuuta 1980, s. 2.
58. Julkaisussa Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 144.
59. Julkaisussa Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 144.
60. Julkaisussa Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 145–146.
61. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1959, s. 121.
62. Julkaisussa Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 151.
63. Douglas D. Palmer, "The World Conference on Records", *Improvement Era*, heinäkuu 1969, s. 7.
64. Jay M. Todd, "Elder Howard W. Hunter, Church Historian", *Improvement Era*, huhtikuu 1970, s. 27.
65. Julkaisussa Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 194.
66. Julkaisussa Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 208.
67. Julkaisussa Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 205.
68. Artikkelissa Todd, "Elder Howard W. Hunter, Church Historian", s. 27.
69. Artikkelissa Todd, "Elder Howard W. Hunter, Church Historian", s. 27.
70. "New Church Historian Called", *Church News*, 14. helmikuuta 1970, s. 3.
71. Julkaisussa Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 197.
72. James E. Faust, "Howard W. Hunter: Man of God", *Ensign*, huhtikuu 1995, s. 27.
73. Howard W. Hunter, "All Are Alike unto God", *Ensign*, kesäkuu 1979, s. 74.
74. Julkaisussa Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 215.
75. Julkaisussa Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 218.
76. Julkaisussa Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 222; lyhenteet avattu.
77. Artikkelissa Gerry Avant, "He Wanted to Visit the Holy Land 'Just One More

- Time”, *Church News*, 11. maaliskuuta 1995, s. 9.
78. Julkaisussa Francis M. Gibbons, *Howard W. Hunter: Man of Thought and Independence, Prophet of God*, 2011, s. 119.
79. Ks. ”Growth in Mexican Cities Explodes into 16 Stakes”, *Church News*, 22. marraskuuta 1975, s. 3.
80. Julkaisussa Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 202.
81. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1959, s. 121.
82. Julkaisussa Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 168–169.
83. Artikkelissa Avant, ”She Made Home a Happy Place”, s. 5.
84. Ks. Searle, ”Presidentti Howard W. Hunter, kahdentoista apostolin koorumin virkaatekevää presidentti”, s. 25.
85. Richard A. Hunterin julkaisematon kirjoitus.
86. James E. Faust, artikkelissa ”President Howard W. Hunter: The Lord’s ’Good and Faithful Servant’”, *Ensign*, huhtikuu 1995, s. 15.
87. Artikkelissa Dell Van Orden, ”Exciting Time in Church History”, *Church News*, 25. kesäkuuta 1988, s. 6.
88. Howard W. Hunter, ”Avautuvat ja sulkeutuvat ovet”, *Valkeus*, tammikuu 1988, s. 54.
89. Julkaisussa Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 284.
90. Julkaisussa Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 291.
91. Julkaisussa Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 305–306.
92. Howard W. Hunter, ”An Anchor to the Souls of Men”, *Ensign*, lokakuu 1993, s. 71.
93. Artikkelissa James E. Faust, ”Presidentti Howard W. Hunter. Kotkan tie”, s. 13.
94. Artikkelissa Todd, ”President Howard W. Hunter”, s. 4.
95. Ks. Howard W. Hunter, ”Kalliit ja mitä suurimmat lupaukset”, *Valkeus*, tammikuu 1995, s. 7.
96. Gordon B. Hinckley, ”A Prophet Polished and Refined”, *Ensign*, huhtikuu 1995, s. 34.
97. Ks. ”Kalliit ja mitä suurimmat lupaukset”, s. 7.
98. Artikkelissa Gerry Avant, ”Temple Is Dedicated in Sunshine State”, *Church News*, 15. lokakuuta 1994, s. 3.
99. Howard W. Hunter, ”We Have a Work to Do”, *Ensign*, maaliskuu 1995, s. 64.
100. Howard W. Hunter, ”The Gifts of Christmas”, *Ensign*, joulukuu 2002, s. 18.
101. Howard W. Hunter, ”The Gifts of Christmas”, s. 18–19; mukailtu artikkelista ”What We Think Christmas Is”, *McCall’s*, joulukuu 1959, s. 82–83.
102. Gordon B. Hinckley, ”A Prophet Polished and Refined”, s. 34.
103. Richard A. Hunterin julkaisematon kirjoitus.
104. Gordon B. Hinckley, ”A Prophet Polished and Refined”, s. 34.
105. Artikkelissa Dell Van Orden, ”14th President of the Church Dies at Age 87; He Touched Millions of Lives across the World”, *Church News*, 11. maaliskuuta 1995, s. 3.
106. James E. Faust, ”Howard W. Hunter: Man of God”, s. 26.
107. Gordon B. Hinckley, ”A Prophet Polished and Refined”, s. 33–35.

Jeesus Kristus – ainoa tiemme toivoon ja iloon

”Jos meidän elämämme ja uskomme on keskittynyt Jeesukseen Kristukseen ja Hänen palautettuun evankeliumiinsa, mikään ei voi koskaan mennä peruuttamattomasti vikaan.”

Howard W. Hunterin elämänvaiheita

Eräs huomattava teema presidentti Howard W. Hunterin opetuksissa on, että ihminen kokee todellista rauhaa, eheytymistä ja onnea ainoastaan silloin kun hän pyrkii tuntemaan Jeesuksen Kristuksen ja seuraamaan Häntä. Presidentti Hunter on opettanut, että ”Kristuksen tie ei ole ainoastaan *oikea* tie vaan loppujen lopuksi *ainoa* tie toivoon ja iloon”¹.

Samalla tavoin rohkeasti presidentti Hunter todisti Vapahtajan jumalallisesta tehtävästä. ”Asetettuna apostolina ja Kristuksen erityisenä todistajana todistan teille kaikella vakavuudella, että Jeesus Kristus on todellakin Jumalan Poika”, hän julisti. ”Kristus on se Messias, jota Vanhan testamentin profeetat odottivat. Hän on se Israelin toivo, jonka tulemistä Abrahamin, Iisakin ja Jaakobin lapset olivat rukoilleet pitkien vuosisatojen ajan noudattaessaan tarkkoja jumalanpalvelusmääräyksiä. – –

Lausun todistukseni Pyhän Hengen voimalla. Minä tiedän Kristuksen olevan todellinen, aivan kuin olisin nähnyt omin silmin ja kuullut omin korvin. Tiedän myös, että Pyhä Henki vahvistaa todistukseni totuuden kaikkien niiden sydämessä, jotka kuuntelevat uskoen.”²

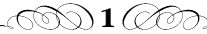
Tuntien vetoa paikkoihin, joissa Jeesus palveli, presidentti Hunter matkusti Pyhään maahan lähemmäs kolmekymmentä kertaa. Vanhin James E. Faust kahdentoista koorumista sanoi, että ”Jerusalem veti häntä puoleensa kuin magneetti. – – Hänen halunsa olla siellä, missä

"Kuinka usein me ajattelemme Vapahtajaa? Kuinka syvästi ja kuinka kiitollisina ja kuinka ihaillen me pohdimme Hänen elämäänsä? Kuinka keskeisenä elämässämme me Häntä pidämme?"

Vapahtaja kulki ja opetti, vaikutti pohjattomalta. Hän rakasti kaikkea näkemäänsä ja kuulemaansa. Erityisesti hän rakasti Galileaa. Mutta yhtä paikkaa hän rakasti kaikkein eniten. Hän sanoi *aina*: 'Mennään puutarhahaudalle vielä kerran vanhojen aikojen kunniaksi.' Siellä hänellä oli tapana istua ja mietiskellä aivan kuin hän olisi tunkeutunut hänet Vapahtajasta erottavan verhon läpi."³

Howard W. Hunterin opetuksia

Meidän täytyy tuntea Kristus paremmin kuin me Hänet tunnemme ja muistaa Hänet useammin kuin me Hänet muistamme.

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäsenet laulavat kunnioittavasti:

*Jeesus, sun nimes kaunoisin
Sieluni valloittaa.
Oi, jos mä kerran pääsisin
Lepoosi rauhaisaan. – –*

Kuinka usein me ajattelemme Vapahtajaa? Kuinka syvästi ja kuinka kiitollisina ja kuinka ihailen me pohdimme Hänen elämäänsä? Kuinka keskeisenä elämässämme me Häntä pidämme?

Esimerkiksi kuinka paljon tavallisesta päivästä, työviikosta tai ohikiitävästä kuukaudesta on omistettu 'Jeesus, Sun nimes kaunoisin' -ajatukselle? Ehkäpä meistä joidenkuiden kohdalla ei tarpeeksi.

Elämä olisi varmasti rauhaisampaa, avioliitot ja perheet vahvempia, naapuristomme ja kansakuntamme turvallisempia, ystävällisempiä ja rakentavampia, jos Jeesuksen Kristuksen evankeliumi voisi suuremmassa määrin valloittaa sielumme.

Ellemme me kiinnitä enemmän huomiota sydämemme ajatuksiin, niin mitähän toivoa meillä on saada enemmän iloa, tuo suloinen palkinto: päästä jonakin päivänä Hänen lepoonsa rauhaisaan.

Meidän elämämme jokaisena päivänä ja vuoden jokaisena aikana – – Jeesus kysyy meiltä jokaiselta, kuten Hän kysyi tultuaan riemusaa-tossa Jerusalemiin monia vuosia sitten: "Mitä te ajattelette Messiaasta? Kenen poika hän on?" (Matt. 22:42.)

*”Olkaamme omistautuneempia ja kurinalaisempia
Kristuksen seuraajia. Vaalikaamme Häntä ajatuksissamme
ja lausukaamme Hänen nimensä rakkautta tuntien.”*

Me julistamme, että Hän on Jumalan Poika, ja tuon tosiseikan tajuamisen tulisi sävähdyttää sieluamme useammin.⁴

Meidän täytyy tuntea Kristus paremmin kuin me Hänet tunnemme. Meidän täytyy muistaa Hänet useammin kuin me Hänet muistamme. Meidän täytyy palvella Häntä urheammin kuin me Häntä palvelemme. Silloin me juomme vettä, joka kumpuaa iankaikkiseen elämään, ja syömme elämän leipää.⁵

2

**Jeesus on toivomme ja kestävän ilomme
ainoa todellinen lähde.**

*Sä katuvalla toivon tuot,
Ystävä hiljaisten,
Ja langenneelle lohdun suot,
Herramme kirkkauden.*

Mikä kaunis säkeistö ja mikä toivon sanoma, joka on ankkuroitu Kristuksen evankeliumiin! Onko meidän keskuudessamme millään elämänalalla jotakuta, joka ei tarvitsisi toivoa ja joka ei tavoittelisi suurempaa iloa? Nämä ovat ihmissielun yleismaailmallisia tarpeita

ja kaipauksia, ja ne ovat Kristuksen lupauksia Hänen seuraajilleen. Toivo ulottuu jokaiseen katuvaan ja tuo iloa hiljaisille.

Katumisella on hintansa – se maksaa meille meidän ylpeytemme ja piittaamattomuutemme, mutta erityisesti se maksaa meille meidän syntimme. Sillä kuten kuningas Lamonin isä tiesi kaksi vuosituhatta sitten, se on todellisen toivon hinta. ”Oi Jumala”, hän huudahti, ”ilmaise itsesi minulle, niin minä luovun kaikista synneistäni tunteakseni sinut – – jotta minut herätettäisiin kuolleista ja pelastettaisiin viimeisenä päivänä” (Alma 22:18). Kun mekin olemme halukkaita luopumaan kaikista synneistämme tunteaksemme Hänet ja seurataksemme Häntä, myös me täytymme iankaikkisen elämän tuomalla riemulla.

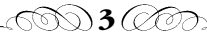
Entäpä hiljaiset? Maailmassa, joka on kovin keskittynyt käyttämään pelottelua voittaakseen ja pyrkimään ensimmäiselle sijalle, ihmiset eivät todellakaan jonota sankoin joukoin ostamaan kirjoja, joissa meitä kehoitetaan olemaan hiljaisia. Mutta hiljaiset ja sävyisät perivät maan – ja se on melko vaikuttava valtaus – *ilman* pelottelua! Ennemmin tai myöhemmin, ja me rukoilemme, että ennemmin *kuin* myöhemmin, jokainen tunnustaa, että Kristuksen tie ei ole ainoastaan *oikea* tie vaan loppujen lopuksi *ainoa* tie toivon ja iloon. Jokainen polvi on notkistuva ja jokainen kieli tunnustava, että lempeys on parempaa kuin raakuus, ystävällisyys on parempaa kuin pakottaminen ja että sävyisä vastaus taltuttaa kiukun. Lopulta, ja aina kun mahdollista jo aiemmin, meidän on tultava enemmän Hänen kaltaisikseen. – –

*Sä ole, Jeesus, turvamme
Ja ilo matkalla,
Niin että luokses pääsemme
Iankaikkisuudessa.*

Se on minun rukoukseni ja toivomukseni koko maailmalle – –. Todistan, että Jeesus on kestävän ilon ainoa tosi lähde, että Hänessä on ainoa kestävä rauha. Toivon, että me pääsemme Hänen luokseen, sillä sitä me kaikki kaipaamme henkilökohtaisesti. Se on ainoa palkinto, jota ihmiset ja kansakunnat pitävät pysyvästi arvossa. Hän on meidän palkintomme ajassa ja iankaikkisuudessa. Jokainen muu palkinto on loppujen lopuksi turha. Kaikki muu loisto haalistuu ajan

myötä ja häviää luonnonvoimien myötä. Lopussa – – me emme tunne muuta todellista iloa kuin ilon Kristuksessa.

– – Olkaamme omistautuneempia ja kurinalaisempia Kristuksen seuraajia. Vaalikaamme Häntä ajatuksissamme ja lausukaamme Hänen nimensä rakkautta tuntien. Polvistukaamme Hänen eteensä sävyisästi ja armeliaasti. Siunatkaamme ja palvelkaamme muita, jotta he tekisivät samoin.⁶

Suurin tarve koko maailmassa on aktiivinen ja vilpittön usko Vapahtajaan ja Hänen opetuksiinsa.

On niitä, jotka julistavat, että on vanhanaikaista uskoa Raamattuun. Onko vanhanaikaista uskoa Jumalaan ja Jeesukseen Kristukseen, elävän Jumalan Poikaan? Onko vanhanaikaista uskoa Hänen sovitusuhriinsa ja ylösnousemukseensa? Jos on, niin minä julistan olevani vanhanaikainen, ja kirkko on vanhanaikainen. Mestari opetti hyvin yksinkertaisesti iankaikkisen elämän periaatteita ja opetuksia, jotka tuovat onnea niille, jotka uskovat. Ei tunnu perustellulta olettaa, että näitä Mestarin opetuksia pitäisi nykyaikaistaa. Hänen sanomansa koski periaatteita, jotka ovat iankaikkisia.⁷

Tänä aikana, kuten kaikkina aikoina ennen meitä ja kaikkina tulevinakin aikoina, suurin tarve koko maailmassa on aktiivinen ja vilpittön usko Jeesus Nasaretilaisen, elävän Jumalan elävän Pojan, perusopetuksiin. Koska monet hylkäävät nämä opetukset, on vilpittömillä Jeesuksen Kristuksen evankeliumiin uskovilla sitäkin suurempi syy julistaa sen totuutta ja näyttää esimerkkiä vanhurskaan, lempeän elämän tuomasta voimasta ja rauhasta. – –

Miten meidän kuuluisi toimia, kun meitä loukataan, kun meidät ymmärretään väärin, kun meitä kohdellaan epäoikeudenmukaisesti tai epäystävällisesti tai meitä kohtaan tehdään syntiä? Mitä meidän pitäisi tehdä, jos rakkaamme loukkaavat meitä tai emme saa ylennystä tai meitä syytetään perusteettomasti tai tarkoituseriamme epäillään epäoikeudenmukaisesti?

Iskemmekö takaisin? Lähetämmekö yhä suuremman armeijan? Palaammeko periaatteeseen silmä silmästä ja hammas hampaasta vai – – opimmeko ymmärtämään, että sellainen tekee meistä lopulta sokeita ja hampaattomia? – –

Vapahtaja voi tyynnyttää myrskyt elämässämme.

Elämänsä majesteettisuudella ja opetustensa esimerkillä Kristus antoi meille monia neuvoja, joihin liittyy aina varmoja lupauksia. Hän opetti niin vaikuttavasti ja voimallisesti, että oppineet ja oppimattomat, rikkaat ja köyhät, terveet ja sairaat täytyivät toivolla.⁸

Ponnistelkaa saadaksenne henkilökohtaisen todistuksen Jeesuksesta Kristuksesta ja sovituksesta. Meidän jokaisen tulee pyrkiä tutkimaan Kristuksen elämää ja saamaan todistus siitä, että Hän on todellinen. Kun opimme ymmärtämään Hänen tehtävänsä ja sovitusta, jonka Hän sai aikaan, me haluamme elää enemmän Hänen kaltaisenaan.⁹

4

Kun osoitamme uskoa Vapahtajaan, Hän tyynnyttää elämämme myrskyt.

Me olemme kaikki kohdanneet joitakin äkillisiä myrskyjä elämässämme. Jotkin voivat olla rajuja ja pelottavia ja mahdollisesti tuhoisia –. Yksilöinä, perheinä, yhteisöinä, kansoina ja myös kirkkona me olemme nähneet nousevan äkillisiä tuulenpuuskia, jotka ovat

saaneet meidät kysymään tavalla taikka toisella: ”Opettaja, etkö näe, me hukumme!” [Mark. 4:38.] Ja tavalla taikka toisella me kuulemme aina myrskyn jälkeisessä hiljaisuudessa: ”Miksi te noin pelkäätte? Eikö teillä vielääkään ole uskoa?” [Mark. 4:40.]

Kukaan meistä ei haluaisi ajatella, ettei meillä ole *vieläkään* uskoa, mutta luulen, että tämä Herran lempeä nuhde on suurimmaksi osaksi ansaittua. Tämä suuri Jehova, johon me sanomme turvaavamme ja jonka nimen me olemme ottaneet päällemme, on sama, joka sanoi: ”Tulkoon kaartuva kansi vesien väliin, erottamaan vedet toisistaan” (1. Moos. 1:6). Ja Hän on myös se, joka sanoi: ”Kokoontukoot tai-vaankannen alapuolella olevat vedet yhteen paikkaan, niin että maan kamara tulee näkyviin” (1. Moos. 1:9). Lisäksi Hän jakoi Kaisla-meren niin että israelilaiset saattoivat kulkea sen halki kuivaa pitkin. (Ks. 2. Moos. 14:21–22.) Ei todellakaan pitäisi olla mikään ihme, että Hän pystyi käskemään muutamia Galileanjärvellä oikuttelevia luonnonvoimia. Ja uskomme pitäisi muistuttaa meitä siitä, että Hän voi tyynnyttää myös elämämme myrskyt. – –

Meille kaikille tulee elämässämme vastoinikäymisiä. Luullakseni voimme olla siitä melko varmoja. Jotkut niistä voivat mahdollisesti olla rajuja, vahingollisia ja tuhoisia. Jotkut saattavat jopa koetella uskoamme rakastavaan Jumalaan, jolla on valta auttaa meitä.

Näihin ahdistaviin mietteisiin meidän kaikkien Isä luultavasti sanoi: ”Miksi te noin pelkäätte? Eikö teillä vielääkään ole uskoa?” Ja tietenkin meillä täytyy olla uskoa koko matkaa, koko kokemusta, koko elämää varten eikä vain silloin tällöin ja myrskyisinä hetkinä. – –

Jeesus on sanonut: ”Maailmassa te olette ahtaalla, mutta pysykää rohkeina: minä olen voittanut maailman” (Joh. 16:33).¹⁰

Kun keskitämme elämämme Vapahtajaan, meidän ei tarvitse pelätä ja huolestua muuttuvasta ilosta.

Tiedän riittävästi kiireisestä ja hektisestä elämästänne tietääkseni, että toisinaan te turhaudutte. Saatatte jopa aika ajoin olla hieman huolissanne. Tiedän sen kaiken. – –

Sanomani teille tänään on: ”Älä pelkää, pieni lauma.” Sanomani on kannustaa teitä iloitsemaan elämän suurista siunauksista. Se on

kehottaa teitä tuntemaan evankeliumin mukaisen elämän tuomaa suurta innostusta ja taivaallisen Isämme rakkautta. Elämä on ihanaa jopa vaikeina aikoina, ja pysähdyspaikoilla koko matkan varrella on onnea, iloa ja rauhaa, ja niitä on loputtomassa määrin tien päässä.

Tietenkin on monia huolestuttavia asioita – jotkin niistä hyvin vakavia – mutta siksi me puhumme evankeliumissa uskosta, toivosta ja rakkaudesta. Koska me olemme myöhempien aikojen pyhiä, elämämme on yltäkylläistä, ja me yritämme tähdentää siunauksiamme ja mahdollisuuksiamme ja minimoida pettymyksiämme ja huoliamme. ”Etsikää uutterasti, rukoilkaa alati ja uskokaa, niin kaikki yhdessä koituu teidän parhaaksenne” (OL 90:24). Haluan muistuttaa teitä tuosta lupauksesta. – –

Muistakaa tämä yksi asia: Jos meidän elämämme ja uskomme on keskittynyt Jeesukseen Kristukseen ja Hänen palautettuun evankeliumiinsa, mikään ei voi koskaan mennä peruuttamattomasti vikaan. Toisaalta, jos elämämme ei keskity Vapahtajaan ja Hänen opetuksiinsa, mikään muu menestys ei voi koskaan olla lopullisesti oikein. – –

Me kaikki kamppailemme toisinaan terveysongelmien kanssa – jotkut kamppailevat jatkuvasti. Sairaus ja taudit ovat osa kuolevaisuuden taakkaa. Uskokaa ja olkaa myönteisiä. Pappouden voima on todellinen, ja elämässä on todella paljon hyvää, vaikka meillä olisikin fyysisesti vaikeaa. On ilo tietää, ettei ylösnousemuksessa ole mitään vammoja tai sairauksia.

Jotkin huolistamme saattavat tulla kiusausten muodossa. Toiset voivat olla vaikeita päätöksiä, jotka koskevat koulutusta tai uraa tai rahaa tai avioliittoa. Mikä taakkanne sitten onkin, saatte tarvitsemanne voiman Kristuksesta. Jeesus Kristus on Alfa ja Oomega, kirjaimellisesti alku ja loppu. Hän on kanssamme alusta loppuun, ja Hän on elämässämme enemmän kuin sivustakatsoja. – –

Jos se ies, jonka alla kamppailemme, on synti, viesti on sama. Kristus tuntee syntiemme koko painon, sillä Hän on kantanut sen ensin. Jos taakkamme ei ole synti eikä kiusaus vaan sairaus tai köyhyys tai hylkääminen, tilanne on sama. Hän tietää. – –

Hän on kärsinyt hyvin paljon muutakin kuin syntimme. Hän, jota Jesaja kutsui kipujen ja murheiden mieheksi (ks. Jes. 53:3; Moosia

14:3), tuntee täydellisesti jokaisen ongelman, jonka me kohtaamme, koska Hän päätti kantaa kaikkien vaikeuksiemme ja kipujemme täyden taakan. – –

Veljet ja sisaret, teillä on ja tulee olemaan monenlaisia huolia ja haasteita, mutta ottakaa elämä vastaan iloiten ja täynnä uskoa. Tutkikaa pyhiä kirjoituksia säännöllisesti. Rukoilkaa palavasti. Olkaa kuuliaisina Hengen ja profeettojen äänelle. Tehkää kaikki voitavanne auttaaksenne muita. Saatte suurta onnea niin toimiessanne. Jonakin suurenmoisena päivänä kaikki huolenne muuttuvat iloiksi.

Kuten Joseph Smith kirjoitti vaikeuksissa olleille pyhille sellistään Libertyn vankilasta:

”Tehkäämme iloisin mielin kaikki, mikä on meidän vallassamme; ja pysykäämme sitten sijoillamme täysin varmoina saadaksemme nähdä Jumalan pelastuksen ja hänen käsivartensa ilmoittamisen” [OL 123:17, kursivointi lisätty].

[Herran sanoin profeetta Joseph Smithille:]

”Älä siis pelkää, pieni lauma; tehkää hyvää; yhdistykööt vaikka maa ja helveti teitä vastaan, sillä ne eivät voi voittaa, jos teidät on rakennettu minun kalliolleni. – –

Katsokaa minuun jokaisessa ajatuksessa; älkää epäilkö, älkää pelätkö.

Nähkää haavat, jotka menivät minun kylkeni läpi, sekä naulojen jäljet minun käsissäni ja jaloissani. Olkaa uskollisia, pitäkää minun käskyni, niin te saatte periä taivaan valtakunnan.” [OL 6:34–37.]¹¹

Opiskelu- ja opetusehdotuksia

Kysymyksiä

- Mieti, miten vastaisit presidentti Hunterin kysymyksiin osassa 1. Kuinka voimme tehdä Jeesuskesta Kristuksesta keskeisemmän elämässämme? Kuinka voimme tehdä Hänestä keskeisemmän kodissamme? Kuinka voimme oppia tuntemaan Kristuksen paremmin kuin me tunnemme Hänet?
- Mitä meille ”maksaa” saada toivoa, iloa ja rauhaa, joita Kristus tarjoaa? (Ks. osa 2.) Milloin olet tuntenut toivoa, rauhaa ja iloa, joita Vapahtaja antaa?

- Mistähän syystä ”suurin tarve koko maailmassa on aktiivinen ja vilpittön usko Jeesus Nasaretilaisen – – perusopetukseen”? (Ks. osa 3.) Kuinka voit osoittaa uskosi Kristuksen opetuksiin, kun tunnet, että sinua on loukattu, ymmärretty väärin, kohdeltu epäoikeudenmukaisesti tai epäystävällisesti tai sinua kohtaan on tehty syntiä?
- Mitä voimme oppia presidentti Hunterin pelkoa ja uskoa koskevista opetuksista? (Ks. osa 4.) Kuinka usko voi auttaa meitä voittamaan pelon? Mieti tilanteita, jolloin Vapahtaja on tynnyttänyt myrskyt elämässäsi, kun olet osoittanut uskoa Häneen.
- Kuinka presidentti Hunterin neuvot osassa 5 auttavat meitä ottamaan elämän vastaan iloisesti silloinkin kun koemme suruja, pettymyksiä ja sairautta? Kuinka voimme oppia katsomaan asioita iankaikkisesta näkökulmasta? Kuinka Vapahtaja on auttanut sinua saamaan yltäkylläisemmän elämän?

Aiheeseen liittyviä pyhien kirjoitusten kohtia

Matt. 11:28–30; Joh. 14:6; 2. Nefi 31:19–21; Alma 5:14–16; 7:10–14; 23:6; Hel. 3:35; 5:9–12; OL 50:40–46; 93:1

Tutkimisen avuksi

”Kun tutkit, kiinnitä tarkoin huomiota ideoihin, jotka tulevat mieleesi, ja tunteisiin, joita saat sydämeesi” (*Saarnatkaa minun evankeliumiani*, 2005, s. 18). Voisit kirjoittaa muistiin saamasi vaikutelmat, vaikka tuntuisi, etteivät ne liity sanoihin, joita luet. Ne voivat olla juuri niitä asioita, joita Herra haluaa ilmoittaa sinulle.

Viitteet

1. ”Jeesus, Sun nimes kaunoisin”, *Valkeus*, heinäkuu 1993, s. 63.
2. ”Apostolin todistus Kristuksesta”, *Valkeus*, elokuu 1984, s. 28.
3. James E. Faust, ”Howard W. Hunter: Man of God”, *Ensign*, huhtikuu 1995, s. 27.
4. Ks. ”Jeesus, Sun nimes kaunoisin”, s. 61–62.
5. Ks. ”Millaisia miehiä teidän tulisi olla”, *Valkeus*, heinäkuu 1994, s. 62; ks. myös ”Hän kutsuu meidät seuraamaan itseään”, *Valkeus*, lokakuu 1994, s. 6.
6. Ks. ”Jeesus, Sun nimes kaunoisin”, s. 63.
7. Julkaisussa Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter*, 1994, s. 318.
8. Ks. ”Majakka rauhan satamassa”, *Liahona*, huhtikuu 2002, s. 24.
9. *The Teachings of Howard W. Hunter*, toim. Clyde J. Williams, 1997, s. 30.
10. Ks. ”Mestari, myrsky on suuri”, *Valkeus*, konferenssiraportti 154. puolivuotis-konferenssista, 1985, s. 28–29.
11. ”Fear Not, Little Flock”, Brigham Youngin yliopistossa pidetty puhe, 14. maaliskuuta 1989, s. 1–2, 4–5; speeches.byu.edu.

*Meidän täytyy "kiinnittää katsemme Jeesukseen" eikä koskaan
"kääntää katsettamme] Hänestä, johon meidän täytyy uskoa".*

”Oman rauhani minä annan teille”

*”Ihminen voi kokea rauhaa vain kun hän antautuu
ehdoitta – antautuu Hänelle, joka on Rauhan
Ruhtinas ja jolla on voima antaa rauhaa.”*

Howard W. Hunterin elämänvaiheita

Yksi presidentti Howard W. Hunterin työtovereista kahdentoista koorumissa kuvaili häntä mieheksi, jolla on ”suuren sisäisen rauhan tuomaa poikkeuksellista kärsivällisyyttä”¹. Presidentti Hunter puhui usein sisäisestä rauhasta opettaen, että ihminen voi saada sen vain kääntymällä Jumalan puoleen – turvautumalla Häneen, osoittamalla uskoa ja pyrkimällä tekemään Hänen tahtonsa. Sellainen rauha auttoi häntä selviytymään monista vaikeista ajoista.

Vuoden 1975 loppupuolella lääkäri suositteli aivoleikkausta presidentti Hunterin vaimolle Clairelle. Presidentti Hunter mietti ahdistuneena, olisiko leikkaus Clairen parhaaksi, koska se rasittaisi tämän haurasta kehoa eikä mahdollisesti kohentaisi tämän terveydentilaa. Presidentti Hunter kävi temppelissä ja neuvotteli perheenjäsenten kanssa, ja pian hänestä tuntui, että leikkaus olisi suurin toivo tuoda Clairelle hieman helpotusta. Kuvaillessaan tunteitaan leikkauspäivänä hän kirjoitti:

”Menin hänen kanssaan aina leikkaussalin oville asti, annoin hänelle suukon, ja sitten hänet vietiin ovista sisään. Kun aika kului, minä odotin ja huolehdin. – – Äkkiä jännittynyt levottomuus muuttui rauhan tunteeksi. Tiesin, että oli tehty oikea ratkaisu ja että rukouksiini oli vastattu.”²

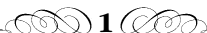
Vuonna 1989 presidentti Hunterilla oli toinen kokemus, jossa hän tunsu rauhaa levottomana ajankohtana. Hän oli Jerusalemissa vihkimässä Brigham Youngin yliopiston Lähi-idän tutkimuksen

Jerusalem-keskusta. Useat ryhmät olivat protestoineet kirkon läsnäoloa vastaan Jerusalemissa, ja muutamat olivat uhanneet väkivallalla. Yksi vihkimistilaisuuden puhujista oli kahdentoista koorumin jäsen, vanhin Boyd K. Packer, joka kertoi myöhemmin tästä tapauksesta:

”Puheeni aikana salin takaosassa oli jonkinlaista kiihtymystä. Huoneeseen oli tullut sotilasasuisia miehiä. He lähettivät viestin presidentti Hunterille. Käännyin ja kysyin ohjeita. Hän sanoi: ’On esitetty pommiuhkaus. Pelkäätkö?’ Vastasin: ’En.’ Hän sanoi: ’En minäkään. Puhu puheesi loppuun.’”³ Vihkimistilaisuus jatkui välikohtauksitta. Pommia ei ollut.

Tämänkaltaisissa tilanteissa presidentti Hunter luotti tähän Vapah-tajan antamaan rauhanlupaukseen, jota hän lainasi usein: ”Minä jätän teille rauhan. Oman rauhani minä annan teille, en sellaista jonka maailma antaa. Olkaa rohkeat, älkää vaipuko epätoivoon.” (Joh. 14:27.)

Howard W. Hunterin opetuksia

Jeesus Kristus on todellisen rauhan lähteemme.

Ennustaessaan Kristuksen syntymän yli 700 vuotta ennen kuin se tapahtui profeetta Jesaja käytti nimityksiä, jotka ilmaisivat suurta ihailua. – – Yksi näistä nimityksistä, joka on erityisen kiinnostava nyky-maailmassamme, on ”Rauhan Ruhtinas” (Jes. 9:5). ”Suuri on hänen valtansa, ja rauha on loputon”, Jesaja julisti (Jae 6). Mikä sykehdyttävä toivo sodan uuvuttamalle, synnin kuormittamalle maailmalle!⁴

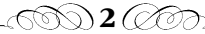
Rauha, jota maailma kaipaa, on keskeytettyjen vihollisuuksien aikaa, mutta ihmiset eivät ymmärrä, että rauha on olotila, johon ihminen pääsee vain Jumalan säätämällä ehdoilla eikä mitenkään muuten.

Psalmissa, joka on Jesajan kirjassa, ovat nämä sanat: ”Sille, jonka mieli on luja ja vakaa, sinä turvaat rauhan, kun hän turvautuu sinuun” (Jes. 26:3). Jesajan mainitsema täydellinen rauha (ks. kuningas Jaakon raamatunkäännös) tulee vain uskomalla Jumalaan. Sitä maailma, joka ei usko, ei ymmärrä.

Viimeisessä tilaisuudessa, jossa Jeesus oli aterialla kahdentoista opetuslapsen kanssa, Hän pesi heidän jalkansa, mursi heille leipää ja antoi maljasta juotavaa. Sitten, kun Juudas oli lähtenyt heidän keskuudestaan, Mestari puhui heille melko pitkään. Hän kertoi muun muassa lähestyvistä kuolemastaan ja perinnöstä, jonka Hän jätti heille jokaiselle. Hän ei ollut koonnut tavaraa, omaisuutta eikä vaurautta. Aikakirjoissa meille ei kerrota muusta omaisuudesta kuin vaatteista, jotka Hänellä oli päällään, ja ristiinnaulitsemista seuranneena päivänä sotilaat jakoivat ne heittämällä arpa Hänen viitastaan. Hän antoi perintönsä opetuslapsilleen näillä yksinkertaisilla ja silti syvällisillä sanoilla: ”Minä jätän teille rauhan. Oman rauhani minä annan teille, en sellaista jonka maailma antaa. Olkaa rohkeat, älkää vaipuko epätoivoon.” (Joh. 14:27.)

Hän käytti juutalaista tapaa tervehtiä ja siunata: ”Minä jätän teille rauhan.” Opetuslasten ei ollut määrä ymmärtää tätä tervehdystä ja perintöä tavanomaisessa mielessä, sillä Hän sanoi: ”– en sellaista jonka maailma antaa.” Ei tyhjinä toivotuksina, ei pelkästään kohteliaana muodollisuutena, kuten maailman ihmisillä on tapana käyttää näitä sanoja, vaan Hän antoi heille rauhan sen aikaansaajana ja Ruhtinaana. Hän antoi sen heille ja sanoi: ”Olkaa rohkeat, älkää vaipuko epätoivoon.” Muutaman tunnin päästä he joutuisivat vaikeuksiin, mutta Hänen rauhansa avulla he voisivat voittaa epätoivon ja pysyä lujina.

Hänen viimeiset sanansa heille ennen päätösrukousta tuona muistorikkaana iltana olivat nämä: ”Maailmassa te olette ahtaalla, mutta pysykää rohkeina: minä olen voittanut maailman” (Joh. 16:33).⁵

Me vaalimme rauhaa, kun elämme evankeliumin periaatteiden mukaan.

Maailmankaikkeudessa on vain yksi ohjaava käsi, yksi ainoa todella erehtymättömän varma valo, ainoa pettämätön majakka maailmalle. Tuo valo on Jeesus Kristus, maailman valo ja elämä, valo, jota yksi Mormonin kirjan profeetta kuvaili sanoilla ”valo, joka on loputon, jota ei voida milloinkaan pimentää” (Moosia 16:9).

Kun etsimme turvan ja rauhan rantaa, olimmepa yksittäisiä ihmisiä, perheitä, yhteisöjä tai kansakuntia, Kristus on ainoa majakka, johon

voimme viime kädessä luottaa. Juuri Hän sanoi tehtävästään: ”Minä olen tie, totuus ja elämä” (Joh. 14:6). – –

Miettikää esimerkiksi tätä Kristuksen ohjetta opetuslapsilleen. Hän sanoi: ”Rakastakaa vihamiehiänne, siunatkaa niitä, jotka teitä kiroavat, tehkää hyvää niille, jotka teitä vihaavat, ja rukoilkaa niiden puolesta, jotka vahingoittavat teitä ja vainoavat teitä” (3. Nefi 12:44; ks. myös Matt. 5:44).

Ajatelkaa, mitä yksin tämä kehotus saisi aikaan teidän naapureidenne tai minun naapureideni keskuudessa, teidän ja lastenne asuinpaikkakunnilla, kansakunnissa, jotka muodostavat suuren maailmanlaajuisen perheemme. Käsitän, että tämä oppi sisältää huomattavan haasteen, mutta se haaste on varmasti miellyttävämpi kuin ne hirvittävät tehtävät, joita meille aiheuttavat maailman jatkuvasti kohtaamat sota, köyhyys ja tuska.⁶

Kun yritämme auttaa niitä, jotka ovat loukanneet meitä, kun rukouksemme niiden puolesta, jotka ovat käyttäneet meitä epävanhurskaasti hyväkseen, elämämme voi olla suurenmoista. Meillä voi olla rauha, kun pääsemme ykseyteen Hengen kanssa ja toistemme kanssa palvellessamme Herraa ja pitäessämme Hänen käskysä.⁷

Maailma, jossa elämme, niin kotimme lähellä kuin kaukanakin, tarvitsee Jeesuksen Kristuksen evankeliumia. Se tarjoaa ainoan keinon, jolla maailma koskaan voi tuntea rauhaa. – – Me tarvitsemme rauhallisemman maailman, joka syntyy rauhallisemmista perheistä ja seuduista ja yhteisöistä. Jotta saisimme sellaisen rauhan ja jotta voisimme vaalia sitä, ”meidän on rakastettava toisia, niin vihollisiamme kuin ystäviämmekin” [*Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, 2007, s. 412]. – – Meidän on ojennettava ystävän käsi. Meidän on oltava ystävällisempiä, hellempiä, anteeksiantavaisempia ja hitaampia vihaan.⁸

Jumalan pääasiallinen tapa toimia on taivuttelu, kärsivällisyys ja pitkämielisyys, ei pakko ja jyrkkä vastakkainasettelu. Hän toimii lempeästi taivutellen ja hellästi houkutellen.⁹

Rauhaa ei luvata niille, jotka hylkäävät Jumalan, jotka eivät pidä Hänen käskyjään tai jotka rikkovat Hänen lakejaan. Profeetta Jesaja puhui johtajien turmeltuneisuudesta ja rappeutuneisuudesta ja jatkoi

sitten varoituksiaan sanomalla: ”Mutta jumalattomat ovat kuin kuohuva meri. Ei se tyynny, vaan kuohuttaa esiin mutaa ja liejua. – Jumalattomilla ei ole rauhaa, sanoo minun Jumalani.” (Jes. 57:20–21.) – –

Välinpitämättömyys Vapahtajaa kohtaan tai se, ettei pidä Jumalan käskyjä, tuo epävarmuutta, sisäistä sekasortoa ja kiistaa. Ne ovat rauhan vastakohta. Ihminen voi kokea rauhaa vain kun hän antautuu ehdoitta – antautuu Hänelle, joka on Rauhan Ruhtinas ja jolla on voima antaa rauhaa.¹⁰

Maailman huolten, joita ilmaistaan usein kirkuvina otsikkoina, pitäisi muistuttaa meitä tavoittelemaan sitä rauhaa, jota saa elämällä Kristuksen evankeliumin yksinkertaisten periaatteiden mukaan. Kovaääniset vähemmistöt eivät horjuta sielumme rauhaa, jos rakastamme lähimmäisiämme ja uskomme Vapahtajan sovitusuhriin sekä siihen hiljaiseen varmuuteen, jonka Hän antaa ikuisesta elämästä. Mistä me löydämme sellaista uskoa levottomassa maailmassa? Herra on sanonut: ”Pyytäkää, niin teille annetaan. Etsikää, niin te löydätte. Kolkuttakaa, niin teille avataan. Sillä pyytävä saa, etsijä löytää, ja jokaiselle, joka kolkuttaa, avataan.” (Luuk. 11:9–10.)¹¹

Vaikuttaa siltä, että kaikkien täytyy hyväksyä kaksi iankaikkista totuutta, jos aiomme saada rauhaa tässä maailmassa ja iankaikkisen elämän tulevassa maailmassa. 1) Että Jeesus on Kristus, se taivaallisen Isämme iankaikkinen Poika, joka tuli maan päälle siinä nimenomaisessa tarkoituksessa, että Hän lunastaisi ihmiskunnan synnistä ja haudasta, ja että Hän elää tuodakseen meidät takaisin Isän eteen. 2) Että Joseph Smith oli Hänen profeettansa, joka herätettiin tänä myöhempänä aikana palauttamaan totuus, joka oli ollut kadoksissa ihmiskunnalta rikkomuksen tähden. Jos kaikki ihmiset hyväksyisivät nämä kaksi perustotuutta ja eläisivät niiden mukaan, maailmaan tulisi rauha.¹²

Jos te itse vastustatte – – kiusauksia ja päätätte maksaa päivittäisen hinnan elääksenne sadonkorjuun lain mukaan siten, että olette puhtaita ja moraalisia ajatuksissanne ja tavoissanne, rehellisiä ja vilpittömiä kanssakäymisissänne, nuhteettomia ja tunnollisia opiskelussanne ja että paastoatte, rukoilette ja palvelette Jumalaa, niin te korjaatte vapauden, sisäisen rauhan ja hyvinvoinnin sadon.¹³

”Elämä, joka on täynnä epäitsekästä palvelemista, on myös täynnä rauhaa, joka ylittää ymmärryksen.”

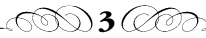
Elämä, joka on täynnä epäitsekästä palvelemista, on myös täynnä rauhaa, joka ylittää ymmärryksen. – – Tuo rauha voi tulla vain elämällä evankeliumin periaatteiden mukaan. Näistä periaatteista koostuu Rauhan Ruhtinaan ohjelma.¹⁴

Maailmassamme on hyvin paljon sellaista, minkä tarkoituksena on hävittää – – henkilökohtainen rauha tuhansilla erilaisilla synneillä ja kiusauksilla. Me rukoilemme, että pyhät eläisivät elämäänsä

sopuoinnussa Jeesus Nasaretilaisen meille esittämän ihanteen kanssa.

Me rukoilemme, että Saatanan pyrkimykset tehdään tyhjiksi, että henkilökohtainen elämämme voi olla rauhallista ja tyyntä, että perheemme voi olla läheinen ja kiinnostunut jokaisesta jäsenestä, että seurakuntamme, piirimme ja vaarnamme voivat muodostaa suuren Kristuksen kirkon täyttämällä jokaisen tarpeen, tyyntäytämällä jokaisen loukkauksen, parantamalla jokaisen haavan, kunnes koko maailma, kuten Nefi anoi, ponnisteli ”eteenpäin lujina Kristuksessa, niin että [meillä olisi] täydellinen toivon kirkkaus ja rakkaus Jumalaa ja kaikkia ihmisiä kohtaan. – –

Rakkaat veljeni”, Nefi jatkoi, ”tämä on se keino; eikä ole muuta keinoa.” (2. Nefi 31:20–21.)¹⁵

Vapahtaja voi auttaa meitä löytämään rauhaa huolimatta ympärillämme olevasta sekasorrosta.

Jeesus ei säästynyt murheelta, tuskalta, ahdistukselta eikä vastoinkäymisiltä. Mikään kieli ei pysty kuvaamaan sitä sanomatonta taakkaa, jonka Hän kantoi, eikä meillä ole viisautta ymmärtää profeetta Jesajan kuvausta Hänestä kipujen ja murheiden miehenä (ks. Jes. 53:3; ks. myös Moosia 14:3). Hänen purtensa oli kovassa aallokossa suurimman osan Hänen elämänsä, ja ainakin kuolevaisin silmin nähtynä se haaksirikkoutui kohtalokkaasti Golgatan kallioiselle rannalle. Meidän ei pidä katsella elämää kuolevaisin silmin. Hengellisen näkemyksen avulla me tiedämme, että ristillä tapahtui jotakin aivan muuta.

Vapahtajan huulilla ja sydämessä oli rauha, raivosipa myrsky kuinka ankarana tahansa. Olkoon meilläkin rauha – omassa sydämässämme, omassa kodissamme, maailmamme kansakuntien keskuudessa ja myös niissä vastoinkäymisissä, joita kirkko aika ajoin saa kokea. Meidän ei pidä yksilöinä eikä yhteisönä odottaa selviytvämme elämästä täysin ilman vastoinkäymisiä.¹⁶

Ihminen saattaa elää kauniissa ja rauhallisessa ympäristössä mutta olla jatkuvan sekasorron tilassa sisäisen ristiriidan johdosta. Toisaalta ihminen saattaa olla keskellä sodan täydellistä tuhoa ja verenvuodatusta ja silti tuntee sanomattoman rauhan seesteisyyttä.

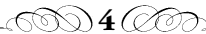
Jos turvaudumme ihmiseen ja maailman tapoihin, koemme sekasortoa ja hämmennystä. Jos sen sijaan käännymme Jumalan puoleen, löydämme levottomalle sielulle rauhaa. Tämän tekevät selväksi Vapahtajan sanat: ”Maailmassa te olette ahtaalla” (Joh. 16:33), ja kahdelletoista opetuslapselle ja koko ihmiskunnalle jättämässään perinnössä Hän sanoi: ”Minä jätän teille rauhan. Oman rauhani minä annan teille, en sellaista jonka maailma antaa.” (Joh. 14:27.)

Me voimme kokea nyt tätä rauhaa ristiriitojen maailmassa, jos me vain otamme vastaan Hänen suuren lahjansa ja kutsun, jonka Hän on myös esittänyt: ”Tulkaa minun luokseni, kaikki te työn ja kuormien uuvuttamat. Minä annan teille levon.

Ottakaa minun ikeeni harteillenne ja katsokaa minua: minä olen sydämeltäni lempeä ja nöyrä. Näin teidän sielunne löytää levon.” (Matt. 11:28–29.)

Tämä rauha suojelee meitä maailman sekasorrolta. Tieto siitä, että Jumala elää, että me olemme Hänen lapsiaan ja että Hän rakastaa meitä, tyynnyttää levottoman sydämen. Vastaus rauhan etsintään on uskossa Jumalaan ja Hänen Poikaansa Jeesukseen Kristukseen. Se tuo meille rauhaa nyt ja tulevassa iankaikkisuudessa.¹⁷

Tässä hämmennyksen ja kiireisen, ajallisen edistyksen maailmassa meidän pitää kääntyä takaisin Kristuksen yksinkertaisuuden puoleen. – – Meidän pitää tutkia Mestarin opettamien totuuksien yksinkertaisia perusasioita ja jättää kiistanalaisuudet. Uskomme Jumalaan pitää olla todellista eikä teoreettista. Jeesuksen Kristuksen palautetulla evankeliumilla voi olla toiminnallinen, liikkeelle saava vaikutus, ja sen aito hyväksyminen tuo meille merkityksellisen, uskonnollisen kokemuksen. Yksi mormoniuskonnon suurista vahvuuksista on tämä uskon muuttaminen päivittäiseksi ajatteluksi ja käyttäytymiseksi. Se tuo sekasorron ja hämmennyksen tilalle rauhan ja levollisuuden.¹⁸

Kiinnittämällä katseemme Jeesukseen me voimme voittaa voimat, jotka hävittäisivät rauhamme.

Haluaisin muistuttaa mieliinne erään suurenmoisen kertomuksen siitä, miten Kristus voitti sen, mikä tuntuu koettelevan meitä ja tuovan pelkoa sydämeemme. Kun Kristuksen opetuslapset olivat lähteneet jälleen kerran ylittämään Galileanjärveä, yö oli pimeä ja

luonnonvoimat myllersivät voimalla. Oli kova aallokko ja tuuli oli vastainen, ja nämä kuolevaiset, heikot miehet olivat peloissaan. Valitettavasti kukaan ei ollut heitä rauhoittamassa ja pelastamassa, sillä Jeesus oli jätetty yksin rannalle.

Hän valvoi heitä kuten aina. Hän rakasti heitä ja piti heistä huolen. Suurimman hätänsä hetkellä he katsoivat ja näkivät pimeydessä hahmon, joka oli kietoutunut lepattavaan viittaan ja käveli heitä kohti aallonharjoja pitkin. He huusivat kauhuissaan näkemästään luullen aalloilla kulkevaa olentoa aaveeksi. Ja halki myrskyn ja pimeyden – kuten niin usein käy meille, kun olemme elämän pimeyden keskellä, kun meri näyttää niin suurelta ja purtemme niin pieniltä – kuului ylin, varma rauhan ääni lausuen yksinkertaisesti: ”Minä tässä olen. Älkää pelätkö.” Pietari huudahti: ”Herra, jos se olet sinä, niin käske minun tulla luoksesi vettä pitkin.” Ja Kristuksen vastaus hänelle oli sama kuin meille kaikille: ”Tule!”

Pietari hyppäsi veneenlaidan yli kuohuviin aaltoihin, ja kun hän kiinnitti katseensa Herraan, vaikka tuuli saattoi tuivertaa hänen hiuksiaan ja pärskeet kastella hänen viittansa, kaikki oli hyvin. Vasta kun hänen uskonsa horjui ja hän siirsi katseensa Mestarista raivoaviin aaltoihin ja allaan olevaan mustaan syöveriin, vasta silloin hän alkoi vajota. Hän huusi jälleen samalla tavoin kuin useimmat meistä: ”Herra, pelasta minut!” Eikä Jeesus pettänyt häntä vaan ojensi kätensä ja tarttui hukkuvaan opetuslapsen toruen lempeästi: ”Vähäinenpä on uskosi! Miksi aloit epäillä?”

Kun he olivat turvallisesti pienessä purressaan, he näkivät tuulen asettuvan ja aaltojen raivon tyyntyvän. Pian he olivat valkamasaan, turvasatamassaan, jonne kaikki toivovat kerran pääsevänsä. Merimiehet ja opetuslapset olivat täynnä syvää hämmennystä. He puhuttelivat Häntä nimityksellä, jota minäkin julistan tänään: ”Sinä olet todella Jumalan Poika.” (Mukaiilu julkaisusta Farrar, *Jeesuksen elämä*, suom. Kino, 1880, s. 310–313; ks. Matt. 14:22–33.)

Luja uskoni on, että jos me yksittäisinä ihmisinä, perheinä, yhteisöinä ja kansakuntina voimme Pietarin tavoin kiinnittää katseemme Jeesukseen, mekin voimme kävellä voittoisina yli ”epäuskon kuohuvien aaltojen” ja olla ”pelkäämättä keskellä epäilyksen yltyviä tuulia”. Mutta jos me käännämme katseemme Hänestä, johon meidän täytyy uskoa, kuten kovin helposti käy ja kuten maailma tuntee hyvin

suurta houkutusta tehdä, niin jos me katsomme ympärillämme olevien kauhistavien ja tuhoavien ilmiöiden voimaa ja raivoa emmekä Häntä, joka voi auttaa meitä ja pelastaa meidät, silloin me väistämättä hukumme ristiriitojen, surun ja epätoivon aaltoihin.

Minä rukoilen, että sellaisina hetkinä, jolloin meistä tuntuu, että tulvat uhkaavat hukuttaa meidät ja syvyys on nielaisemaisillaan uskomme heittelevän purren, me aina kuulisimme myrskyn ja pimeyden keskeltä maailman Vapahtajan suloiset sanat: ”Pysykää rauhallisina, minä tässä olen. Älkää pelätkö.” (Matt. 14:27.)¹⁹

Opiskelu- ja opetusehdotuksia

Kysymyksiä

- Presidentti Hunter opettaa, että Jeesus Kristus on todellisen rauhan lähde (ks. osa 1). Mitkä kokemukset ovat auttaneet sinua tuntemaan tämän totuuden? Kuinka me voimme saada rauhan, jota Jeesus tarjoaa?
- Kuinka muiden rakastaminen tuo meille rauhaa? (Ks. osa 2.) Kuinka evankeliumin mukaan eläminen auttaa meitä saamaan rauhaa? Miksi ehdoton alistuminen Vapahtajalle on välttämätöntä, että saisimme rauhaa?
- Käy läpi presidentti Hunterin opetukset osasta 3. Kuinka Vapahtajan lupaus, että Hän antaa sinulle levon kuormistasi, kun tulet Hänen luokseen, on toteutunut elämässäsi?
- Muistele presidentti Hunterin kuvausta siitä, kun Pietari käveli veden päällä (ks. osa 4). Mitä voit oppia tämän kertomuksen perusteella siitä, kuinka voi löytää rauhaa levottomuuden hetkinä? Kuinka Vapahtaja on auttanut sinua pysymään rauhallisena ja olemaan pelkäämättä vaikeina aikoina?

Aiheeseen liittyviä pyhien kirjoitusten kohtia

Ps. 46:11; 85:9; Jes. 32:17; Mark. 4:36–40; Room. 8:6; Gal. 5:22–23; Fil. 4:9; Moosia 4:3; OL 19:23; 59:23; 88:125

Opetusvihje

Kehota luokan jäseniä valitsemaan oppikirjan luvun osista yksi, josta he haluaisivat keskustella, ja muodostamaan ryhmä niiden

kanssa, jotka valitsivat saman osan. Kannusta kutakin ryhmää keskustelemaan tuohon osaan liittyvästä luvun lopussa olevasta kysymyksestä.

Viitteet

1. Julkaisussa Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter*, 1994, s. 185.
2. *Howard W. Hunter*, s. 266.
3. Boyd K. Packer, "President Howard W. Hunter – He Endured to the End", *Ensign*, huhtikuu 1995, s. 29.
4. "The Gifts of Christmas", *Ensign*, joulukuu 2002, s. 16.
5. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1966, s. 15–16.
6. Ks. "Majakka rauhan satamassa", *Liahona*, huhtikuu 2002, s. 23–24.
7. *The Teachings of Howard W. Hunter*, toim. Clyde J. Williams, 1997, s. 40.
8. Ks. "Verraton tie", *Valkeus*, heinäkuu 1992, s. 58–59.
9. Ks. "Valinnan kultainen lanka", *Valkeus*, tammikuu 1990, s. 16.
10. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1966, s. 16.
11. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1969, s. 113.
12. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 172–173.
13. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 73–74.
14. "The Gifts of Christmas", s. 19.
15. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1976, s. 157.
16. Ks. "Mestari, myrsky on suuri", *Valkeus*, 1985, konferenssiraportti 154. puolivuotiskonferenssista, s. 29.
17. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1966, s. 16–17.
18. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1970, s. 131–132.
19. Ks. "Majakka rauhan satamassa", s. 18.

Koettelemuksissamme Vapahtaja esittää kullekin meistä kutsun, jonka Hän esitti miehelle Betesdan altaalla: "Tahdotko tulla terveeksi?" (Joh. 5:6.)

Vastoinkäymiset – osa Jumalan suunnitelmaa iankaikkiseksi edistymiseksemme

”Kun [kuolevaisuuden vaikeudet] tekevät meistä nöyriä ja jalostavat, opettavat ja siunaavat meitä, ne voivat olla voimakkaita välineitä Jumalan käsissä tekemässä meistä parempia ihmisiä.”

Howard W. Hunterin elämänvaiheita

Huhtikuun 1980 yleiskonferenssissa vanhin Howard W. Hunter, silloinen kahdentoista apostolin koorumin jäsen, kertoi, kuinka hän oli suuren yleisön mukana katsomassa pitkien veneiden kilpailua Samoassa. ”Väkijoukko oli rauhaton”, hän sanoi, ”ja useimpien katse oli kääntynyt merelle odottaen ensimmäistä pilkahdusta [veneistä]. Äkkiä väkijoukosta kuului hurrausta veneiden tullessa kaukana näkyviin. Niissä kussakin oli 50 voimakasta soutajaa, jotka upottivat aivot veteen ja kiskoivat niitä rytmissä, joka pakotti veneet läpi aaltojen ja kuohuvan veden – se oli kaunis näky.

Pian veneet ja miehet olivat täysin näkyvissä kiittäessään maalia kohti. Vaikka nämä voimakkaat miehet soutivat kaikin voimin, veneen ja 50 miehen paino kulki voimakasta vastavoimaa – veden vastusta – vastaan.

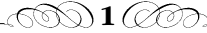
Katsojien kannustushuudot saavuttivat huippunsa ensimmäisen veneen ylittäessä maalilinjan.”

Kilpailun jälkeen vanhin Hunter käveli sinne, missä veneet olivat laiturissa, ja puhui yhden soutajan kanssa. Tämä selitti, että veneen keula ”on rakennettu niin, että se halkoo vettä ja vähentää veneen nopeutta hidastavaa veden vastusta. Hän selitti edelleen, että soutaminen veden vastusta vastaan aiheuttaa voiman, joka saa veneen

liikkumaan eteenpäin. Veden vastus aiheuttaa sekä vastustavan että eteenpäin vievän liikkeen.”¹

Vanhin Hunter kertoi soutukilpailusta Samoassa aloittaessaan puheen vastoinkäymisten tarkoituksista. Palvellessaan apostolina hän puhui monta kertaa vastoinkäymisistä tarjoten neuvoja, toivoa ja rohkaisua. Hän puhui henkilökohtaisen kokemuksen pohjalta, sillä hän oli kärsinyt hengenvaarallisista sairauksista ja muista koettelemuksista. Hän todisti varmasti ja vakuuttavasti, että vaikeina aikoina ”Jeesuksella Kristuksella on valta helpottaa meidän taakkaamme ja keventää meidän kuormaamme”².

Howard W. Hunterin opetuksia

Vastoinkäymiset ovat osa Jumalan suunnitelmaa iankaikkiseksi edistymiseksemme.

Olen huomannut, että elämässä – jokaisen elämässä – on yltä kyllin myötä- ja vastoinkäymisiä. Me toden totta näemme maailmassa monia iloja ja murheita, monia suunnitelmien ja suunnan muutoksia, monia siunauksia, jotka eivät aina näytä eivätkä tunnu siunauksilta, ja paljon sellaista, mikä tekee meistä nöyriä ja kehittää kärsivällisyyttämme ja uskoamme. Meillä kaikilla on aika ajoin ollut näitä kokemuksia, ja tulee kai aina olemaankin. – –

Presidentti Spencer W. Kimball, joka tiesi paljon kärsimyksestä, pettymyksistä ja olosuhteista, joihin hän ei voinut vaikuttaa, kirjoitti kerran:

”Koska olemme ihmisiä, haluaisimme karkottaa elämästämme fyysisen kivun ja henkisen ahdistuksen ja varmistaa itsellemme jatkuvan heppouden ja mukavuuden, mutta jos sulkisimme ovet murheelta ja ahdistukselta, saattaisimme sulkea ulkopuolelle parhaimmat ystävämmme ja hyväntekijämme. Kärsimys voi tehdä ihmisistä pyhiä, kun he oppivat kärsivällisyyttä, pitkämielisyyttä ja itsehillintää.” (*Faith Precedes the Miracle*, 1972, s. 98.)

Tässä presidentti Kimball puhuu ovien sulkeutumisesta tietyiltä elämäkokemuksilta. – – Ovia sulkeutuu säännöllisesti meidän elämässämme, ja joskus se aiheuttaa todellista tuskaa ja murhetta. Mutta minä *todella* uskon, että missä yksi tällainen ovi sulkeutuu,

siellä toinen (ja ehkä useampikin) avautuu suoden toivoa ja siunauksia muilla elämämme aloilla, joita emme ehkä muuten olisi huomanneet.

– – [Presidentti Marion G. Romney] sanoi – – muutamia vuosia sitten, että kaikki miehet ja naiset, myös kaikkein uskollisimmat, kohtaisivat vastoinkäymisiä ja ahdinkoja elämässään, sillä kuten Joseph Smith sanoi: ”Ihmisten täytyy kärsiä, jotta he voivat tulla Siionin vuorelle ja jotta heidät voidaan korottaa taivaiden yläpuolelle” [*Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, 2007, s. 240; ks. Conference Report, lokakuu 1969, s. 57].

Sitten presidentti Romney sanoi:

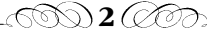
”Tämä ei tarkoita sitä, että me toivomme kärsimyksiä. Me vältämme kaikkia niitä, joita pystymme. Mutta me tiedämme nyt ja me kaikki tiesimme silloin kun omasta valinnastamme päätimme tulla kuolevaisuuteen, että meitä koeteltaisiin täällä vastoinkäymisten ja ahdinkojen sulatusastiassa. – –

[Lisäksi] Isän suunnitelma koetella [ja jalostaa] lapsiaan ei tehnyt poikkeusta edes Vapahtajan kohdalla. Se kärsimys, jonka Hän otti kestääkseen ja kesti, oli yhtä suuri kuin kaikkien ihmisten kärsimys yhteensä. Vaikka Hän vapisi ja vuoti verta ja toivoi, ettei Hänen tarvitsisi juoda maljaa, Hän sanoi: ’Minä join ja saatoin päätökseen valmisteluni ihmislasten hyväksi’ (ks. OL 19:18–19).” (Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1969, s. 57.)

Meidän kaikkien on saatettava päätökseen valmistelumme ”ihmislasten hyväksi” [OL 19:19]. Kristuksen valmistelu oli aivan erilaista kuin meidän, mutta meillä kaikilla on valmisteluja tehtävänä, ovia aukaistavana. Näin tärkeät valmistelut vaativat usein jonkin verran kipua, odottamattomia muutoksia elämän tiellä ja alistumista ”niin kuin lapsi alistuu isänsä tahtoon” [Moosia 3:19]. Jumalallisten valmistelujen päätökseen saattaminen ja selestisten ovien aukaiseminen voi kestää – ja epäilemättä kestääkin – aina kuolevaisen elämämme viimeisiin hetkiin asti.³

Tulimme kuolevaisen elämään kohdataksemme vastuksia. Se oli osa iankaikkisen edistymisemme suunnitelmaa. Ilman kiusauksia, sairautta, kipua ja murhetta ei voisi olla hyvyttä ja hyveellisyttä emmekä osaisi arvostaa hyvinvointia ja iloa. – – Meidän täytyy

muistaa, että ne samat vastustavat voimat, jotka estävät edistymistämme, tarjoavat meille myös mahdollisuuden voittoa.⁴

Koettelemuksemme kuolevaisuudessa ovat kasvuksemme ja kokemukseksemme.

Kun [kuolevaisuuden vaikeudet] tekevät meistä nöyriä ja jalostavat, opettavat ja siunaavat meitä, ne voivat olla voimakkaita välineitä Jumalan käsissä tekemässä meistä parempia ihmisiä, tekemässä meistä kiitollisempia, rakastavampia ja huomaavaisempia muita kohtaan heidän vaikeina hetkinään.

Niin, meillä kaikilla on vaikeita hetkiä yksin ja yhdessä, mutta edes ankarimpina aikoina muinoin tai nykyään noiden ongelmien ja profetioiden tarkoituksena ei ole ollut koskaan mikään muu kuin siunata vanhurskaita ja auttaa niitä, jotka ovat vähemmän vanhurskaita, kulkemaan kohti parannusta. Jumala rakastaa meitä, ja pyhissä kirjoituksissa meille kerrotaan, että Hän ”antoi ainoan Poikansa, jottei yksikään, joka häneen uskoo, joutuisi kadotukseen, vaan saisi iankaikkisen elämän” [Joh. 3:16].⁵

Mormonin kirjan suuri patriarkka Lehi puhui rohkaisevasti pojalleen Jaakobille, joka oli syntynyt erämaassa ahdistuksen ja vastakohtaisuuksien aikana. Jaakobin elämä ei ollut sellaista kuin hän ehkä olisi saattanut odottaa, eikä kaikki sujunut niin ihanteellisesti kuin kenties olisi voinut toivoa. Jaakob oli kärsinyt ahdingoja ja vastoinkäymisiä, mutta Lehi lupasi, että nämä ahdingot pyhitettäisiin hänen poikansa hyväksi (ks. 2. Nefi 2:2).

Sitten Lehi lisäsi nämä tunnetuiksi tulleet sanat:

”Sillä on välttämätöntä, että kaikessa on vastakohtaisuutta. Ellei niin olisi, – – ei voisi olla vanhurskautta eikä jumalattomuutta, ei pyhyyttä eikä kurjuutta, ei hyvää eikä pahaa.” (2. Nefi 2:11.)

Tämä selitys osaan elämän tuskasta ja pettymyksistä on antanut minulle vuosien mittaan suurta lohtua. Vielä suurempaa lohtua saan siitä, että suurimmatkin miehet ja naiset, myös Jumalan Poika, ovat kohdanneet tällaista vastakohtaisuutta ymmärtääkseen paremmin vanhurskauden ja vääryyden, pyhyiden ja kurjuuden, hyvän ja pahan välisen eron. Libertyn vankilan pimeässä, kosteassa sellissä profeetta

Kun Joseph Smith oli Libertyn vankilassa, Herra ilmoitti hänelle, että vastoinkäymiset voivat antaa meille kokemusta ja olla hyväksemme.

Joseph Smith oppi, että jos meidät kutsutaan kokemaan ahdinkoja, se on meidän kasvuksemme ja kokemukseksemme ja lopulta meille hyväksi (ks. OL 122:5–8).

Kun yksi ovi sulkeutuu, toinen avautuu, jopa vankilassa olevalle profeetalle. Me emme ole aina kyllin viisaita emmekä kokeneita arvioimaan oikein kaikkia mahdollisia sisään- ja ulosmenoteitä. Siinä asuinsijassa, jonka Jumala valmistaa jokaiselle rakkaalle lapselleen, on ehkä vain tiettyjä käytäviä ja kaiteita, erityisiä mattoja ja verhoja, joiden kautta ja ohi Hän tahtoo meidän kulkevan mennessämme ottamaan sen haltuumme. – –

Eri vaiheissa elämämme aikana, ja luultavasti yhä uudelleen elämämme aikana, me joudumme tunnustamaan, että Jumala tietää sellaista, mitä me emme tiedä, ja näkee sellaista, mitä me emme näe. ”Minun ajatukseni eivät ole teidän ajatuksianne eivätkä teidän tienne ole minun teitäni, sanoo Herra” (Jes. 55:8).

Jos teillä on kotona vaikeuksia harhaan joutuneiden lasten kanssa, jos kärsitte taloudellisista vaikeuksista ja emotionaalisesta

rasituksesta, joka uhkaa kotianne ja onneanne, jos joudutte kohtaamaan hengen tai terveyden menetyksen, rauha olkoon sielullenne. Meitä ei koetella enempää kuin kykenemme kestäämään [ks. 1. Kor. 10:13; Alma 13:28; 34:39]. Meidän kiertotiemme ja pettymyksemme ovat suora ja kaita tie Hänen luoksensa.⁶

3

Meillä on täysi syy olla optimistisia ja luottavaisia myös vaikeina aikoina.

Kuolevaisessa elämässä on aina ollut joitakin vaikeuksia ja niitä tulee aina olemaan. Mutta kun tiedämme sen mitä tiedämme ja elämme siten kuin meidän pitäisi elää, meillä ei todellakaan ole mitään aihetta, ei mitään syytä pessimismiin ja epätoivoon.

Olen nähnyt elämäni aikana kaksi maailmansotaa sekä Korean sodan, Vietnamin sodan ja [muita]. Olen selviytynyt lamakaudesta ja onnistunut opiskelemaan lakimieheksi samalla kun perustin perheen. Olen nähnyt osakemarkkinoiden ja maailmantalouden sekoavan, ja olen nähnyt muutamien itsevaltioiden ja tyrannioiden sekoavan, mikä kaikki on siinä samalla aiheuttanut melkoisia ongelmia ympäri maailman.

Niinpä toivon, ettette usko, että kaikki maailman ongelmat ovat iskeneet vain teidän aikaanne tai ettei tilanne ole koskaan ollut huonompi kuin se nyt on teille henkilökohtaisesti tai ettei se koskaan kohene. Vakuutan teille, että tilanne on ollut huonompi ja että se aina *kyllä* kohenee. Niin käy aina – etenkin kun me elämme Jeesuksen Kristuksen evankeliumin mukaan ja rakastamme sitä ja annamme sille mahdollisuuden kukoistaa elämässämme. – –

Toisin kuin mitä jotkut saattaisivat sanoa, teillä on täysi syy olla onnellisia ja optimistisia ja luottavaisia. Jokaisella sukupolvella aikojen alusta asti on ollut joitakin asioita voitettavana ja joitakin ongelmia ratkaistavana.⁷

4

Kun tulemme Vapahtajan luokse, Hän huojentaa taakkaamme ja keventää kuormiamme.

”Tulkaa minun luokseni, kaikki te työn ja kuormien uuvuttamat. Minä annan teille levon.

Ottakaa minun ikeeni harteillenne ja katsokaa minua: minä olen sydämeltäni lempeä ja nöyrä. Näin teidän sielunne löytää levon.

Minun ikeeni on hyvä kantaa ja minun kuormani on kevyt.” (Matt. 11:28–30.) – –

Tämä ihmeellinen avuntarjous, jonka itse Jumalan Poika esitti, ei rajoittunut Hänen aikansa galilealaisiin. Tämä kutsu ottaa kannettavaksi Hänen hyvä ikeensä ja Hänen kevyt kuormansa ei ole rajoittunut menneisiin sukupolviin. Se oli ja on yleinen vetoamus kaikille ihmisille, kaikille kaupungeille ja kansoille, jokaiselle miehelle, naiselle ja lapselle kaikkialla.

Omina suuren hädän hetkinämme me emme saa jättää vaille huomiota tätä pettämätöntä vastausta maailmamme huoliin ja murheisiin. Siinä on lupaus henkilökohtaisesta rauhasta ja turvasta. Siinä on voima antaa anteeksi kaikki synnit kaikkina aikakausina. Meidänkin täytyy uskoa siihen, että Jeesuksella Kristuksella on valta huojentaa meidän taakkaamme ja keventää meidän kuormiamme. Meidänkin täytyy mennä Hänen luokseen ja siellä päästä lepoon vaivoistamme.

Tietenkin sellaisiin lupauksiin liittyy velvollisuuksia. ”Ottakaa minun ikeeni harteillenne”, Hän pyytää. Raamatun aikoina ies oli sangen hyödyllinen laite niille, jotka viljelivät maata. Sen avulla kahden eläimen voimat voitiin yhdistää, niin että niiden oli helpompi vetää yhdessä painavaa auraa tai rattaita. Kuorma, joka oli musertava tai kenties mahdoton yhdelle eläimelle, oli kohtuullinen ja vaivaton kahdelle, jotka oli valjastettu yhteiseen ikeeseen. Hänen ikeensä vaatii suurta ja vakavaa ponnistusta, mutta todella kääntyneille ies on hyvä kantaa ja kuorma kevenee.

Miksi kohdata elämän kuormat yksin, Kristus kysyy, tai miksi kohdata ne ajallisella tuella, joka pettää pian? Kuormien uuvuttamille Kristuksen ies, Jumalan rinnalla kulkemisesta tuleva voima ja rauha, antaa tukea, tasapainoa ja voimaa kohdata haasteemme ja kestää tehtävämme tällä kuolevaisuuden kivikkoisella saralla.

On selvää, että henkilökohtaiset kuormat ovat eri ihmisillä erilaisia, mutta meillä kaikilla on niitä. – – Tietenkin jotkin murheet aiheutuvat sellaisen maailman synneistä, joka ei noudata taivaallisen Isän neuvoa. Olipa syy mikä tahansa, kukaan meistä ei tunnu olevan täysin vapaa elämän haasteista. Itse asiassa Kristus sanoi yhdelle ja

”Kristuksen opetuslapset jokaisessa sukupolvessa ovat saaneet kutsun, todellakin käskyn, olla täynnä täydellistä toivon kirkkautta.”

kaikille: Niin kauan kuin meidän kaikkien on kannettava jotakin kuormaa ja jotakin iestä, miksei se voisi olla minun? Lupaen teille, että minun ikeeni on hyvä kantaa ja minun kuormani on kevyt. (Ks. Matt. 11:28–30.)⁸

5

Myöhempien aikojen pyhien ei tarvitse pelätä viimeisten aikojen koettelemuksia.

Pyhissä kirjoituksissa – – osoitetaan, että tulee olemaan aikoja, jolloin koko maailmalla on vaikeuksia. Me tiedämme, että omalla taloudenhoitokaudellamme jumalattomuus on valitettavasti melko ilmiselvää, ja se tuo väistämättömät vaikeutensa, tuskansa ja rangais-
tuksensa. Jumala päättää omana aikanaan äkkiä tuon jumalattomuuden, mutta meidän tehtävämme on elää täysin ja uskollisesti ja olla huolehtimatta liikaa maailman murheista tai siitä, milloin kaikki se päättyy. Meidän tehtävämme on pitää evankeliumi elämässämme ja olla kirkas valo, vuorella oleva kaupunki, josta kajastaa Jeesuksen

Kristuksen evankeliumin kauneus ja se ilo ja onni, jonka saa kokea aina jokaisella aikakaudella jokainen ihminen, joka pitää käskyt.

Tällä viimeisellä taloudenhoitokaudella on oleva suurta ahdinkoa. (Ks. Matt. 24:21.) Me tiedämme, että tulee sotia ja sotahuhuja ja että koko maa on levottomuuden vallassa (ks. OL 45:26). Kaikkina taloudenhoitokausina on ollut vaikeita aikoja, mutta meidän aikamme koittavat todella vaikeat ajat. (Ks. 2. Tim. 3:1.) Kelvottomat ihmiset menestyvät (ks. 2. Tim. 3:13), mutta niinhän kelvottomat ovat hyvin usein menestyneet. Tulee katastrofeja ja pahuus lisääntyy. (Ks. OL 45:27.)

Tällaiset profetiat herättävät luonnollisesti vaistämättä pelkoa, eikä se pelko rajoitu nuorempaan sukupolveen. Pelkoa tuntevat kaikenikäiset ihmiset, jotka eivät ymmärrä sitä, mitä me ymmärrämme.

Mutta haluan tähdentää, että nuo tunteet eivät ole tarpeen uskollisille myöhempien aikojen pyhille eivätkä ne tule Jumalalta. Suuri Jehova sanoi muinaiselle Israelille:

”Olkaa vahvoja ja rohkeita, älkää pelätkö älkääkä säikkykö noita kansoja, sillä Herra, teidän Jumalanne, kulkee teidän kansanne. Hän ei jätä teitä yksin eikä hylkää teitä. – –

Herra itse kulkee sinun edelläsi. Hän on sinun kanssasi, hän ei jätä sinua yksin eikä hylkää sinua. Älä lannistu, älä pelkää.” (5. Moos. 31:6, 8.)

Ja teille, nykyajan Israelin erinomaiselle sukupolvellemme, Herra on sanonut:

”Älä siis pelkää, pieni lauma; tehkää hyvää; yhdistykööt vaikka maa ja helvetti teitä vastaan, sillä ne eivät voi voittaa, jos teidät on rakennettu minun kalliolleni. – –

Katsokaa minuun jokaisessa ajatuksessa; älkää epäilkö, älkää pelätkö.” (OL 6:34, 36.)

Tällaisia neuvoja on lisää kaikkialla nykyajan pyhissä kirjoituksissamme. Kuunnelkaa tätä ihanaa vakuutusta: ”Älkää pelätkö, pienet lapset, sillä te olette minun, ja minä olen voittanut maailman, ja te olette niitä, jotka minun Isäni on minulle antanut” (OL 50:41). ”Totisesti minä sanon teille, ystäväni: Älkää pelätkö, olkoon sydämenne lohdullinen; niin, riemuitkaa aina ja kiittäkää kaikesta” (OL 98:1).

Tällaisten suurenmoisten neuvojen valossa meillä on mielestäni velvollisuus riemuita hieman enemmän ja pelätä hieman vähemmän, kiittää siitä, mitä meillä on, sekä kiittää Jumalan meille antamien siunausten valtavuudesta ja puhua hieman vähemmän siitä, mitä meillä ei ehkä ole tai mikä levottomuus saattaa liittyä vaikeisiin aikoihin tämän tai minkä tahansa sukupolven aikana.

Suuren toivon ja innostuksen aikaa

Myöhempien aikojen pyhille tämä on suuren toivon ja innostuksen aikaa – tämä aika on yksi suurenmoisimmista ajankohdista palautuksessa ja siten yksi suurimmista ajankohdista kaikkina taloudenhoitokausina, sillä tämä meidän aikamme on kaikista taloudenhoitokausista merkittävin. Meillä pitää olla uskoa ja toivoa, jokaisen Kristuksen opetuslapsen kahta suurta perushyvettä. Meidän täytyy osoittaa edelleen luottamusta Jumalaan, sillä tämä on ensimmäinen periaate uskonkäsityksessämme. Meidän täytyy uskoa, että Jumalalla on kaikki valta, että Hän rakastaa meitä ja että Hänen työnsä ei pysähdy eikä esty henkilökohtaisessa elämässämme eikä maailmassa yleensä. – –

Lupaam teille Herran nimessä, jonka palvelija olen, että Jumala suojelee aina kansaansa ja pitää siitä huolen. Meillä on omat vaikeutemme, kuten jokaisella sukupolvella ja kansalla on ollut. Mutta Jeesuksen Kristuksen evankeliumissa teillä on kaikki toivo ja lupaus ja varmuus. Herralla on valta pyhiinsä, ja Hän valmistaa aina rauhan, suojan ja turvan paikkoja kansalleen. Kun uskomme Jumalaan, me voimme toivoa parempaa maailmaa – meille henkilökohtaisesti ja koko ihmiskunnalle. Profeetta Eter opetti muinoin (ja hän tiesi jotakin vaikeuksista): ”Sen tähden jokainen, joka uskoo Jumalaan, voi varmasti toivoa parempaa maailmaa, aivan niin, sijaa Jumalan oikealla puolella, mikä toivo tulee uskosta, on ihmisten sieluille ankkurina, joka tekee heistä varmoja ja lujia saaden heidät alati tekemään runsaasti hyviä tekoja ja johdattaa heitä kirkastamaan Jumalaa” (Et. 12:4).

Kristuksen opetuslapset jokaisessa sukupolvessa ovat saaneet kutsun, todellakin käskyn, olla täynnä täydellistä toivon kirkkautta (ks. 2. Nefi 31:20).

Pyrkikää hälventämään pelkoa

– Jos uskomme ja toivomme on ankkuroitu Kristukseen, Hänen opetuksiinsa, käskyihinsä ja lupauksiinsa, niin me kykenemme luottamaan sellaiseen, mikä on todella merkittävää, aidosti ihmeellistä ja mikä voi jakaa Kaislameren ja johtaa nykyajan Israelin paikkaan, missä ”kukaan ei vahingoita tai pelottele” (*Hymns*, 1985, nro 30). Pelko, joka voi vallata ihmiset vaikeina päivinä, on ensisijainen ase siinä arsenaalissa, jota Saatana käyttää tehdäkseen ihmiskunnan onnettomaksi. Se, joka pelkää, menettää voimaa elämän taistelussa pahaa vastaan. Siksi pahan voima pyrkii aina herättämään pelkoa ihmissydämessä. Jokaisena aikakautena ja jokaisena ajanjaksona ihmiskunta on kohdannut pelkoa.

Jumalan lapsina sekä Abrahamin, Iisakin ja Jaakobin jälkeläisinä meidän täytyy pyrkiä hälventämään pelkoa ihmisten keskuudessa. Arka, pelkäävä kansa ei pysty tekemään työtään hyvin, eikä se pysty tekemään Jumalan työtä lainkaan. Myöhempien aikojen pyhät ovat saaneet Jumalalta suoritettavaksi tehtävän, joka ei yksinkertaisesti saa hukkuu pelkoon ja levottomuuteen.

Herran apostoli varhaisempina aikoina sanoi näin: ”Avain pelon voittamiseen on annettu profeetta Joseph Smithin kautta. ’Jos te olette valmiita, te ette pelkää’ (OL 38:30). Tuo jumalallinen sanoma on tarpeen toistaa tänään jokaisessa vaarnassa ja seurakunnassa.” (Vanhin John A. Widtsoe, julkaisussa *Conference Report*, huhtikuu 1942, s. 33.)

Olemmeko me valmiit alistumaan Jumalan käskyille? Olemmeko me valmiit saavuttamaan voiton haluistamme? Olemmeko me valmiit noudattamaan vanhurskasta lakia? Jos voimme rehellisesti vastata noihin kysymyksiin myöntävästi, me voimme käskeä pelkoa poistumaan elämästämme. Varmastikin pelon määrää sydämessämme voidaan hyvinkin mitata valmiudellamme elää vanhurskaasti – elää tavalla, jonka pitäisi olla ominaista jokaiselle myöhempien aikojen pyhälle kaikkina aikakausina ja aikoina.

Etuoikeus, kunnia ja vastuu elää myöhempinä aikoina

Saanan päättää yhdellä suurimmista lausunnoista, mitä olen koskaan lukenut profeetta Joseph Smithiltä. Hän kohtasi elämässään aivan valtavia vaikeuksia ja maksoi tietenkin voitostaan äärimmäisen

hinnan. Mutta hän *oli* voitokas, ja hän oli onnellinen, päättäväinen, optimistinen mies. Ne, jotka hänet tunsivat, tunsivat hänen voimansa ja rohkeutensa jopa synkimpinä hetkinä. Hän ei menettänyt rohkeuttaan eikä jäänyt virumaan epätoivoon.

Hän sanoi ajastamme – teidän ja minun – että meidän on hetki, ”jota profeetat, papit ja kuninkaat [menneinä aikakausina] ovat käsitelleet erityisen mielellään. Iloisen odotuksen vallassa [kaikki nämä muinaiset Jumalan todistajat] ovat odottaneet aikaa, jota me elämme, ja taivaallisen, riemullisen odotuksen sytyttäminä he ovat laulaneet ja kirjoittaneet ja profetoineet tästä meidän ajastamme – –. Me olemme se otollinen kansa, jonka Jumala on valinnut tuomaan esiin myöhempien aikojen kirkkauden.” [*Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith, 2007, s. 192.*]

Mikä etuoikeus! Mikä kunnia! Mikä vastuu! Ja mikä ilo! Meillä on täysi syy ajassa ja iankaikkisuudessa riemuita ja kiittää elämämme laadusta ja lupauksista, joita meille on annettu.⁹

Opiskelu- ja opetusehdotuksia

Kysymyksiä

- Kuinka meille voi olla apua tiedosta, että vastoinkäymiset ovat osa Jumalan suunnitelmaa iankaikkiseksi edistymisemme? (Ks. osa 1.) Mistähän syystä vastoinkäymiset ovat välttämätön osa kuolevaisuutta?
- Käy läpi osassa 2 olevat presidentti Hunterin opetukset vastoinkäymisten tarkoituksista. Kuinka olet havainnut vastoinkäymisten voivan olla hyödyksemme? Kuinka me voimme oppia näkemään vastoinkäymiset Herran iankaikkisesta näkökulmasta?
- Miksi, kuten presidentti Hunter opettaa, meillä on syytä olla onnellisia ja optimistisia myös vaikeina aikoina? (Ks. osa 3.) Kuinka voimme oppia olemaan sellaisina aikoina optimistisempia? Mitä siunauksia saamme edelleen vieläpä ankarimpien vastoinkäymisten aikana?
- Kuinka otamme vastaan Vapahtajan kutsun, että antaisimme Hänen kantaa taakkaamme ja keventää kuormiamme? (Ks. osa 4.)

Mitä Kristuksen ikeen ottaminen harteillemme tarkoittaa? Kuinka Vapahtaja on auttanut sinua vaikeina aikoina?

- Presidentti Hunter opettaa, että viimeisten aikojen ahdinkojen aiheuttamat pelon tunteet eivät ole peräisin Jumalalta (ks. osa 5). Kuinka pelossa eläminen on haitallista? Kuinka me voimme elää tuntien toivoa ja uskoa emmekä pelkoa?

Aiheeseen liittyviä pyhien kirjoitusten kohtia

Joh. 14:27; 16:33; Hepr. 4:14–16; 5:8–9; 1. Nefi 1:20; Alma 36:3; OL 58:2–4; 101:4–5; 121:7–8; 122:7–9

Tutkimisen avuksi

”Monet ovat havainneet, että paras aika tutkia on aamulla yön levon jälkeen. – – Toiset tutkivat mieluummin niinä hiljaisina tunteina, jolloin työ ja päivän huolet ovat ohi – –. Tärkeämpää kuin ajankohta on kenties se, että tutkimiseen varataan säännöllinen aika.” (Howard W. Hunter, ”Pyhien kirjoitusten lukeminen”, *Valkeus*, toukokuu 1980, s. 103.)

Viitteet

1. Ks. ”Jumala haluaa koetellun kansan”, <i>Valkeus</i> , lokakuu 1980, s. 45.	5. ”An Anchor to the Souls of Men”, <i>Ensign</i> , lokakuu 1993, s. 71.
2. Ks. ”Tulkaa minun tyköni”, <i>Valkeus</i> , tammikuu 1991, s. 15.	6. Ks. ”Avautuvat ja sulkeutuvat ovet”, s. 55.
3. Ks. ”Avautuvat ja sulkeutuvat ovet”, <i>Valkeus</i> , tammikuu 1988, s. 54.	7. ”An Anchor to the Souls of Men”, s. 70.
4. Ks. ”Jumala haluaa koetellun kansan”, s. 46, 48.	8. Ks. ”Tulkaa minun tyköni”, s. 15–16.
	9. ”An Anchor to the Souls of Men”, s. 71–73.

"Herra lupasi, että jos me -- avuntarpeen hetkinä nöyryimme ja käännymme Hänen puoleensa pyytäen apua, meitä 'vahvistettaisiin ja siunattaisiin korkeudesta' (OL 1:28)."

Apua korkeudesta

”Mikään lupaus elämässä ei ehkä ole yhtä rauhoittava kuin – – lupaus jumalallisesta avusta ja hengellisestä johdatuksesta avuntarpeen hetkinä.”

Howard W. Hunterin elämänvaiheita

Howard W. Hunter oppi rukoilemaan, kun hän oli pieni poika. ”Äiti oli opettanut minua rukoilemaan ja kiittämään taivaallista Isää kaikesta siitä, mistä pidin”, hän sanoi. ”Kiitin Häntä usein maan kauneudesta ja hauskoista hetkistä karjatilalla ja joella ja partiossa. Opin myös pyytämään Häneltä sellaista, mitä halusin tai tarvitsin. – – Tiesin, että Jumala rakasti minua ja kuunteli minua.”¹

Koko elämänsä ajan presidentti Hunter rukoili saadakseen apua jumalallisesta lähteestä ja opetti muita tekemään samoin. Kun hän esimerkiksi palveli piispana, eräs mies hänen seurakunnassaan ilmaisi olevansa katkera erästä toista miestä kohtaan. Presidentti Hunterin neuvo kuvastaa hänen todistustaan avusta, jota saa rukoilemalla:

”Sanoin hänelle: ’Veljeni, jos lähdet kotiin ja rukoilet hänen puolestaan joka aamu ja joka ilta, niin tapaan sinut kahden viikon päästä tähän samaan aikaan ja päätämme sitten, mitä pitäisi tehdä.’”

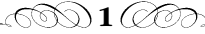
Noudatettuaan tätä neuvoa mies palasi ja sanoi nöyrästi toisesta miehestä: ”Hän tarvitsee apua.”

”Oletko halukas auttamaan häntä?” presidentti Hunter kysyi.

”Kyllä, totta kai”, mies vastasi.

”Kaikki vihamielisyys oli poissa ja kaikki katkeruus oli poissa”, presidentti Hunter muisteli myöhemmin. ”Näin käy, kun me rukouksemme toistemme puolesta.”²

Howard W. Hunterin opetuksia

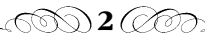
Taivaallinen Isämme lupaa antaa meille apua ja johdatusta avuntarpeen hetkinä.

Meillä kaikilla on elämässämme aikoja, jolloin tarvitsemme taivaallista apua aivan erityisellä ja kiireellisellä tavalla. Meillä kaikilla on hetkiä, jolloin olosuhteet lannistavat meitä tai saamamme neuvot hämmentävät meitä ja me tunnemme suurta tarvetta saada hengellistä opastusta, suurta tarvetta löytää oikea tie ja tehdä se, mikä on oikein. Tämän myöhempien aikojen taloudenhoitokauden pyhien kirjoitusten esipuheessa Herra lupasi, että jos me sellaisina avuntarpeen hetkinä nöyryimme ja käännyimme Hänen puoleensa pyytäen apua, meitä ”vahvistettaisiin ja siunattaisiin korkeudesta” ja me saisimme ”tietoa aika ajoin” (OL 1:28). Me saamme tuota apua, jos vain tavoittelemme sitä, luotamme siihen ja noudatamme sitä, mitä Mormonin kirjan kuningas Benjamin kutsui Pyhän Hengen kutsuksi (ks. Moosia 3:19).

Mikään lupaus elämässä ei ehkä ole yhtä rauhoittava kuin tuo lupaus jumalallisesta avusta ja hengellisestä johdatuksesta avuntarpeen hetkinä. Se on lahja, joka annetaan auliisti taivaasta – lahja, jota tarvitsemme lapsuudesta aivan viimeisiin elinpäiviimme asti. – –

Jeesuksen Kristuksen evankeliumin piirissä me saamme apua korkeudesta. ”Olkaa – – rohkealla mielellä”, Herra sanoo, ”sillä minä johdatan teitä” (OL 78:18). ”Minä annan sinulle Hengestäni, joka valistaa mielesi ja joka täyttää sielusi ilolla” (OL 11:13).

Todistan Jeesuksen Kristuksen jumalallisuudesta. Jumala elää ja antaa meille Hengestään. Kohdatessamme elämän ongelmia ja hoidtaessamme elämän tehtäviä lunastakaamme kaikki tuo lahja Jumalalta, Isältämme, ja kokekaamme hengellistä iloa.³

Joseph Smithin tavoin me voimme kääntyä pyhien kirjoitusten puoleen ja rukoilla saadaksemme opetusta korkeudesta.

Poikaprofeetta Joseph Smith – – halusi tuntea Herran mielen ja tahdon aikana, jolloin hänen elämässään oli hämmennystä ja huolta.

– – Alueella lähellä Palmyraa New Yorkin osavaltiossa oli alkanut ilmetä ”tavatonta kuohuntaa uskonnon asioissa” nuoren Josephin poikavuosina. ”Tosiaanakin, se näytti koskettaneen koko aluetta”, hän kirjoitti, ”ja ihmisiä liittyi suurin joukoin eri uskonnollisiin ryhmiin”, ja se sai ”aikaan suurta kuohuntaa ja hajaannusta ihmisten keskuudessa” [JS–H 5].

Hädin tuskin 14-vuotiaan pojan totuudenetsintää vaikeutti ja hämmensi entisestään se, että Smithin perheen jäsenet olivat tuolloin erimielisiä uskonasioista.

Tietäessänne tämän taustan ja tilanteen kehotan teitä miettimään näin nuoren pojan seuraavia melko merkittäviä ajatuksia ja tunteuksia. Hän kirjoitti:

”Tämän suuren kuohunnan aikana pohdin asioita mielessäni vakavasti ja sangen levottomana; mutta vaikka tuntemukseni olivat syvällisiä ja usein kipeitä, pysyttelin kuitenkin loitolla kaikista näistä ryhmäkunnista, – – mutta niin suuri oli sekasorto ja kiista eri kirkkokuntien kesken, että sellaisen nuoren henkilön kuin minä olin, ja niin ihmisiä ja asioita tuntemattoman, oli mahdotonta päästä mihinkään varmaan tulokseen siitä, kuka oli oikeassa, kuka väärässä.

Mieleni oli toisinaan sangen kiihtynyt, huuto ja melske oli niin kovaa ja alituista. – –

Tämän sanasodan ja mielipidetemmellyksen keskellä sanoin usein itselleni: Mitä on tehtävissä? Mitkä näistä kaikista ryhmäkunnista ovat oikeassa, vai ovatko ne peräti kaikki väärässä? Jos jokin niistä on oikeassa, mikä se on ja kuinka saan tietää siitä?

Kamppaillessani äärettömissä vaikeuksissa, jotka nämä uskonkiihkoilijoiden ryhmäkunnat olivat riitellyllään saaneet aikaan, luin eräänä päivänä Jaakobin kirjettä, ensimmäistä lukua ja viidettä jaetta, jossa lukee: *Jos kuitenkin joltakulta teistä puuttuu viisautta, pyytäköön sitä Jumalalta. Hän on saava pyytämänsä, sillä Jumala antaa auliisti kaikille, ketään soimaamatta.*

Milloinkaan ei mikään kirjoitusten kohta ole tullut voimallisemmin ihmissydämeen kuin tämä silloin minun sydämeeni. Se tuntui käyvän hyvin voimakkaana sydämeni jokaiseen tunteeseen. Mietin sitä yhä uudestaan tietäen, että jos joku ihminen tarvitsi viisautta Jumalalta,

Me voimme noudattaa Joseph Smithin esimerkkiä viisauden pyytämisestä Jumalalta.

niin minä, sillä en tiennyt, mitä tehdä, ja ellen saisi enemmän viisautta kuin minulla silloin oli, en koskaan saisikaan tietää.” [JS–H 8–12.]

Se, mitä seuraavaksi tapahtui, muutti tietenkin ihmiskunnan historian kulun. Nuori Joseph päätti kysyä Jumalalta ja vetäytyi lehtoon maalla kotinsa lähellä. Vastauksena Josephin palavaan rukoukseen Jumala, iankaikkinen Isä, ja Hänen Poikansa Jeesus Kristus ilmestyivät siellä hänelle ja opastivat häntä. Tuo loistava ilmestys, josta nöyrästi todistan, antoi meidän taloudenhoitokaudellemme vastauksen paljon useampaan kysymykseen kuin se, mihin kirkkoon nuoren Josephin pitäisi liittyä tai olla liittymättä.

Tarkoitukseni ei kuitenkaan – – ole käydä läpi palautuksen ensi hetkiä, vaikka se on pyhimpiä kertomuksia pyhissä kirjoituksissa. Haluan vain korostaa sitä vaikuttavaa määrää hengellistä herkkyyttä, jota tämä hyvin nuori, kouluja käymätön poika osoitti.

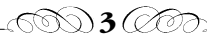
Moniko meistä 14-vuotiaana tai minkä ikäisenä tahansa pysyisi tyyneenä ja ajattelisi selkeästi, kun niin monet voimat vetäisivät ja kiskoisivat meitä, etenkin niin tärkeässä kysymyksessä kuin iankaikkinen pelastuksemme? Kuinka moni meistä pystyisi vastustamaan sitä emotionaalista ristiriitaa, joka saattaisi syntyä, kun vanhempamme olisivat eri mieltä uskonasioista? Moniko meistä 14-vuotiaana tai 50-vuotiaana tutkailisi sieluaan ja tutkisi pyhiä kirjoituksia löytääkseen vastauksia

apostoli Paavalin mainitseisiin Jumalan syvimpiin salaisuuksiin (ks. 1. Kor. 2:10)?

Kuinka merkittävää – –, että tämä nuorukainen turvautui syvästi pyhiin kirjoituksiin ja sitten rukoukseen. Ne ovat ehkäpä suurimmat hengellisen näkemyksen ja hengellisen ymmärryksen lähteet, mitä ihmiskunnalla yleismaailmallisesti on käytössä. Varmastikin erimielisyydet raastoivat häntä, mutta hän halusi määrätietoisesti tehdä sitä, mikä on oikein, ja halusi löytää oikean tien. Hän uskoi – kuten teidän ja minunkin täytyy uskoa – että hän voisi saada opetusta ja siunausta korkeudesta, niin kuin hän saikin.

Saatamme kuitenkin sanoa, että Joseph Smith oli aivan poikkeuksellinen henki ja erityistapaus. Entä me muut, jotka olemme ehkä vanhempia – ainakin vanhempia kuin 14-vuotiaita – ja joiden ei ole määrä aloittaa evankeliumin taloudenhoitokautta? Meidänkin on tehtävä päätöksiä ja selvitettävä hämmennys ja selviydyttävä sanasodista, jotka koskevat monenmoisia aiheita ja vaikuttavat elämäämme. Maailma on täynnä tällaisia vaikeita päätöksiä, ja joskus kun kohtaamme niitä, saatamme tuntea ikämme rajoitukset tai heikkoutemme.

Toisinaan saatamme ajatella, että hengellinen terämme on tylsistynyt. Oikein vaikeina aikoina saatamme peräti ajatella, että Jumala on hylännyt meidät, jättänyt meidät yksin hämmennykseen ja huoleemme. Tuo tunne ei ole kuitenkaan oikeutettu – ei vanhoille keskuudessamme sen enempää kuin nuoremmille ja kokemattomammillekaan. Jumala tuntee meidät kaikki ja rakastaa meitä kaikkia. Me olemme aivan kaikki Hänen tyttäriään ja poikiaan, ja olimmepa kokeneet mitä tahansa elämässämme, tämä lupaus pitää edelleen paikkansa: ”Jos kuitenkin joltakulta teistä puuttuu viisautta, pyytäköön sitä Jumalalta. Hän on saava pyytämänsä, sillä Jumala antaa auliisti kaikille, ketään soimaamatta.” (Jaak. 1:5.)⁴

Rukous on yksi keino saada hengellistä tietoa ja johdatusta.

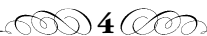
Maallinen oppi ja viisaus ja kaikki ajallinen tulee meille aistiemme kautta maallisella, ajallisella tavalla. Me kosketamme, me näemme, me kuulemme ja maistamme, haistamme ja opimme. Hengellinen

tieto sen sijaan tulee meille, kuten Paavali sanoo, hengellisellä tavalla hengellisestä lähteestä. Paavali jatkaa:

”Ihminen ei luonnostaan ota vastaan Jumalan Hengen puhetta, sillä se on hänen mielestään hulluutta. Hän ei pysty tajuamaan sitä, koska sitä on tutkittava Hengen avulla.” (1. Kor. 2:14.)

Me olemme havainneet ja tiedämme, että ainoa tapa saada hengellistä tietoa on lähestyä Isäämme taivaassa Pyhän Hengen kautta Jeesuksen Kristuksen nimessä. Kun näin teemme ja jos olemme hengellisesti valmistautuneita, me näemme sellaista, mitä silmämme eivät ole ennen nähneet, ja kuulemme sellaista, mitä emme ehkä ole aikaisemmin kuulleet – ”minkä Jumala on valmistanut” Paavalin sanoja käyttääksemme (1. Kor. 2:9). Tämän kaiken me saamme Hengen kautta.

Me uskomme ja todistamme maailmalle, että tänä päivänä on mahdollista olla yhteydessä taivaalliseen Isäämme ja saada ohjausta Herralta. Me todistamme, että Jumala puhuu ihmisille, kuten Hän teki Vapahtajan päivinä ja Vanhan testamentin aikoina.⁵

Me voimme rukoilla aina, ei vain epätoivon hetkinä.

Nykyinen aikamme näyttää herättävän ajatuksen, että rukouksen sävyttämä hartaudentarjoitus ja kunnioitus pyhiä asioita kohtaan on järjetöntä tai epämieluisaa tai molempia. Ja silti epäilevät ”nykyaikaiset” ihmiset tarvitsevat rukousta. Vaaran hetket, suuri vastuu, syvä ahdistus, lamaannuttava suru – nämä haasteet, jotka ravistelevat meidät pois vanhasta tyytyväisyyden tilastamme ja vakiintuneista rutiineistamme, tuovat pinnalle luontaiset mielihohteemme. Jos sallimme sen, niin ne tekevät meistä nöyriä, pehmittävät meitä ja saavat meidät rukoilemaan kunnioittavasti.

Jos rukoileminen on ainoastaan äkillistä hätähuutoa kriisin hetkellä, niin se on täysin itsekästä, ja me alamme pitää Jumalaa huoltomiehenä tai palvelutoimistona, joka auttaa meitä vain hätätilanteissamme. Meidän tulee muistaa Korkeinta päivin ja öin – aina – ei vain niinä hetkinä, jolloin kaikki muu apu on pettänyt ja me tarvitsemme epätoivoisesti apua. Jos ihmiselämässä on jokin perustekijä, jonka tiedämme todistetusti saaneen aikaan ihmeellistä menestystä ja jolla

”Rukous on sielun puhetta Isälle Jumalalle.”

on ollut verratonta arvoa ihmisielulle, se on rukouksentäyteinen, kunnioittava, harras kanssakäyminen taivaallisen Isämme kanssa.

”Herra, kuule minua, huomaa huokaukseni!” psalmikirjoittaja lauloi.

”Kuninkaani ja Jumalani, kuule, kun huudan sinulta apua. Sinua minä rukoilen.

Herra, jo aamulla kuulet ääneni, aamun hetkellä tuon sinulle pyyntöni ja odotan vastaustasi.” (Ps. 5:2–4.)

Ehkäpä se, mitä tämä maailma eniten tarvitsee, on ”vastauksen odottaminen”, kuten psalmikirjoittaja sanoi – odottaminen niin ilossamme kuin ahdistuksessammekin, niin yltäkylläisyydessämme kuin puutteessammekin. Meidän täytyy alati kohottaa katseemme ja tunnustaa Jumala kaiken hyvän antajaksi ja pelastuksemme lähteeksi. – –

Yhteiskunnassamme on laajoja alueita, joilta rukouksen, kunnioituksen ja hartauden henki on hävinnyt. Monissa piireissä miehet ja naiset ovat älykkäitä, kiinnostavia ja lahjakkaita, mutta heiltä puuttuu yksi tärkeä täyden elämän osanen. He eivät kohota katsettaan Jumalaan. He eivät anna lupauksia uhriksi vanhurskaasti [ks. OL 59:11]. Heidän keskustelunsa on säkenöivää, mutta se ei ole hengellistä. Heidän puheensa on nokkelaa, mutta se ei ole viisasta. Ihmiset - olivatpa he sitten toimistossa, pukuhuoneessa tai laboratoriossa – jotka tuovat esiin omaa rajallista voimaansa ja huomaavat sitten välttämättömäksi pilkata niitä rajattomia voimia, jotka tulevat ylhäältä, ovat kulkeneet liian alas arvokkuuden asteikolla.

Valitettavasti me näemme joskus tätä kunnioituksen puutetta jopa kirkon piirissä. Silloin tällöin me juttelemme liian äänekkäästi, tulemme kokoukseen ja lähdemme sieltä suhtautuen liian epäkunnioittavasti siihen, minkä tulisi olla rukouksen ja puhdistavan hartaudenharjoituksen hetki. Kunnioitus on taivaan ilmapiiri. Rukous on sielun puhetta Isälle Jumalalle. Me tekisimme viisaasti, jos olisimme enemmän Isämme kaltaisia kohottamalla katseemme Häneen, muistamalla Hänet aina ja välittämällä suuresti Hänen maailmastaan ja Hänen työstään.⁶

Me kehitämme kykyämme saada hengellistä tietoa, kun käytämme aikaa mietiskelyyn, pohtimiseen ja rukoilemiseen.

Ei ole helppoa kehittää hengellisyyttä ja saattaa itseämme sopuuntoon jumalallisuuden korkeimpien vaikutusten kanssa. Se vaatii aikaa ja siihen kuuluu usein ponnistelua. Se ei tapahdu sattumalta, vaan se onnistuu ainoastaan määrätietoisen vaivannäön avulla ja siten, että käännyimme Jumalan puoleen ja pidämme Hänen käsikynsä. – –

Profeetta Joseph Smith – – on antanut meille kenties kaikkein selkeimmän lausunnon tarpeesta tulla hengelliseksi samoin kuin siitä ajasta ja kärsivällisyydestä, jotka meidän on hyväksyttävä osaksi tätä tapahtumasarjaa. [Hän] sanoi: ”Me uskomme, että Jumala on antanut ihmiselle mielen, joka kykenee vastaanottamaan opetusta, sekä kykyjä, joita voidaan kehittää siinä määrin kuin ihminen ahkeroi ja

ottaa vaarin siitä valosta, jolla hänen ymmärrystään taivaasta valaistaan. Uskomme myös, että mitä lähemmäksi täydellisyyttä ihminen pääsee, sitä selkeämpiä ovat hänen näköalansa ja sitä suurempi hänen ilonsa, kunnes hän on voittanut pahan elämässään ja kadottanut kaiken halun tehdä syntiä ja muinaisten pyhien tavoin saavuttaa sellaisen uskon määrän, että hänet kiedotaan Luojaansa voimaan ja kirkkauteen ja temmataan ylös asumaan Hänen luonaan. Olemme kuitenkin sitä mieltä, että tämä on tila, johon kukaan ihminen ei ole koskaan päässyt hetkessä.” (Ks. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith, 2007, s. 218–219.*)⁷

Meidän täytyy varata aikaa siihen, että valmistamme mieltämme hengellisiin asioihin. Hengellisen kyvyn kehittyminen ei tapahdu valtuuden antamisen myötä. Täytyy olla halua, ponnistelua ja henkilökohtaista valmistautumista. Se edellyttää tietenkin – paastoamista, rukoilemista, pyhien kirjoitusten tutkimista, kokemusta, mietiskelyä sekä vanhurskaan elämän nälkää ja janoa.

Minusta on hyödyllistä tarkastella näitä kaikkivaltiaan Jumalan kehotuksia:

”Jos pyydät, sinä saat ilmoitusta ilmoituksen päälle, tietoa tiedon päälle, jotta voit tuntea salaisuuksia ja rauhaa tuovia asioita – sen, mikä tuo iloa, sen, mikä tuo iankaikkisen elämän” (OL 42:61).

”Pyytäkää uskossa Isältä minun nimessäni uskoen saavanne, niin te saatte Pyhän Hengen, joka ilmoittaa kaikki asiat, jotka ovat hyväksi ihmislapsille” (OL 18:18).

”Antakaa iankaikkisuuden vakavien totuuksien viipyä mielesänne” (OL 43:34).

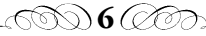
”Kootkaa mieleenne alati elämän sanoja, niin teille annetaan tuona hetkenä se osa, mikä mitataan kullekin ihmiselle” (OL 84:85).

”Etsikää uutterasti, rukoilkaa alati ja uskokaa, niin kaikki yhdessä koituu teidän parhaaksenne, jos vaellatte oikeamielisesti ja muistatte liiton, jonka olette tehneet toistenne kanssa” (OL 90:24).

”Jumala antaa teille Pyhän Henkensä kautta, nimittäin Pyhän Hengen sanomattoman suuren lahjan kautta, tiedon” (OL 121:26).

Nämä ovat lupauksia, jotka Herra täyttää varmasti, jos me valmistaudumme.

Varatkaa aikaa mietiskellä ja pohtia hengellisiä asioita ja rukoilla niiden johdosta.⁸

Jumala auttaa meitä edistymään hengellisesti askel kerrallaan.

Pyrkimyksiämme saavuttaa hengellisyyttä vaikeuttaa osaltaan se tunne, että meillä on paljon tekemistä ja että olemme kaukana tavoitteistamme. Täydellisyys on jokaisella meillä vielä edessäpäin, mutta me voimme hyödyntää vahvuksiamme, aloittaa siitä, missä olemme, ja etsiä onnea, jonka voi löytää tavoittelemalla sitä, mikä on Jumalan. Meidän tulee muistaa Herran neuvo:

”Ja nyt, älkää väsykö tekemään hyvää, sillä te laskette suuren työn perustusta. Ja pienestä lähtee se, mikä on suurta.

Katso, Herra vaatii sydäntä ja altista mieltä; ja alttiit ja kuuliaiset saavat syödä Siionin maan hyvyyttä näinä viimeisinä aikoina.” (OL 64:33–34.)

Minusta on aina ollut rohkaisevaa, että Herra sanoi, että juuri ”alttiit ja kuuliaiset saavat syödä Siionin maan hyvyyttä näinä viimeisinä aikoina”. Me kaikki voimme olla alttiita ja kuuliaisia. Jos Herra olisi sanonut, että täydelliset saavat syödä Siionin maan hyvyyttä näinä viimeisinä aikoina, jotkut meistä luultavasti lannistuisivat ja lakkaisivat yrittämästä. – –

Meidän tulee aloittaa siitä, missä olemme. Aika aloittaa on juuri nyt. Meidän ei tarvitse ottaa enempää kuin vain yksi askel kerrallaan. Jumala, joka on suunnitellut onnemme, ohjaa meitä ikään kuin pieniä lapsia, ja me edistymme tällä tavoin täydellisyyttä kohti.

Kukaan meistä ei ole saavuttanut täydellisyyttä tai sen hengellisen kasvun huippua, joka on mahdollista kuolevaisuudessa. Jokainen voi ja jokaisen täytyy edistyä hengellisesti. Jeesuksen Kristuksen evankeliumi on jumalallinen suunnitelma hengelliseksi kasvuksi iankaikkisesti. Se on enemmän kuin jokin moraalissäännöstö. Se on enemmän kuin jokin ihanteellinen yhteiskuntajärjestys. Se on enemmän kuin myönteistä ajattelua itsensä kehittämistä ja määrätietoisuudesta. Evankeliumi on Herran Jeesuksen Kristuksen pelastava voima, ja siihen kuuluu Hänen pappeutensa, Hänen tukensa ja Pyhä

Henki. Uskomalla Herraan Jeesukseen Kristukseen ja olemalla kuuliaisia Hänen evankeliumilleen, edistymällä askel askeleelta, anoen voimaa ja parantaen asenteitamme ja pyrkimyksiämme me onnistumme löytämään itsemme Hyvän Paimenen laumasta. Tämä vaatii itsekuria, harjoittelua, ponnistelua ja voimia. Mutta kuten apostoli Paavali sanoi: ”Kestän kaiken hänen avullaan, joka antaa minulle voimaa” (Fil. 4:13).

Eräässä nykyajan ilmoituksessa annetaan tämä lupaus: ”Turvaa siihen Henkeen, joka johdattaa tekemään hyvää – niin, tekemään sitä, mikä on oikein, vaeltamaan nöyrästi, tuomitsemaan vanhurskaasti; ja tämä on minun Henkeni.

Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: Minä annan sinulle Hengestäni, joka valaisee mielesi ja joka täyttää sielusi ilolla;

ja silloin sinä tiedät, eli tämän kautta sinä saat tietää, kaikki asiat, jotka haluat minulta ja jotka kuuluvat vanhurskauden asioihin, uskossa uskoen minuun, että saat.” (OL 11:12–14.)⁹

Opiskelu- ja opetusehdotuksia

Kysymyksiä

- Kun olet lukenut osan 1, mieti tilanteita, jolloin olet tarvinnut taivaallista apua. Kuinka lupaus jumalallisesta avusta avuntarpeen hetkinä on ollut siunauksena elämässäsi?
- Mitä sellaista voimme osassa 2 oppia Joseph Smithin esimerkin pohjalta, mikä voisi auttaa meitä, kun kohtaamme hämmennystä? Kuinka voimme kehittää Josephin kaltaista suurempaa hengellistä herkkyyttä?
- Pohdi presidentti Hunterin opetuksia siitä, kuinka me saamme hengellistä tietoa (ks. osa 3). Kuinka voimme lisätä haluamme ja kykyämme saada hengellistä tietoa? Millä tavoin tuo hengellinen tieto on auttanut sinua?
- Mitä vaaroja on siinä, että pitää Jumalaa ”huoltomiehenä tai palvelutoimistona, joka auttaa meitä vain hätätilanteissamme”? (Ks. osa 4.) Kuinka rukous on ollut sinulle siunaus?
- Osassa 5 presidentti Hunter opettaa meille, kuinka hengellisyyttä voi kehittää. Miksi ponnistelu on välttämätöntä hengellisen voiman

kehittämiseksi? Mitä voimme oppia niistä pyhien kirjoitusten kohdista, joita presidentti Hunter lainaa tässä osassa?

- Käy läpi osasta 6 presidentti Hunterin hengellistä kasvua koskevat opetukset. Kuinka hengellinen kasvu on ollut omalla kohdallasi askel askeleelta etenevä tapahtumasarja? Kuinka presidentti Hunterin opetukset tässä osassa voivat auttaa, jos tunnet, ettet kasva tarpeeksi hengellisesti?

Aiheeseen liittyviä pyhien kirjoitusten kohtia

Ps. 25:5; Sananl. 3:6; 2. Nefi 32:8–9; Alma 5:46; 34:17–27; 37:36–37; OL 8:2–3; 88:63; 112:10; JS–H 13–17

Opetusvihje

Kehota luokan jäseniä tutkimaan oppikirjan lukua ja etsimään virkkeitä tai kappaleita, jotka ovat heille tärkeitä. Pyydä heitä lukemaan nämä virkkeet tai kappaleet ääneen ja selittämään, miksi ne ovat merkityksellisiä.

Viihteet

1. Ks. "Ystävien kesken: Howard W. Hunter, <i>Valkeus</i>, toukokuu 1991, s. 12. 2. <i>The Teachings of Howard W. Hunter</i>, toim. Clyde J. Williams, 1997, s. 39–40. 3. Ks. "Taivaan siunaamia", <i>Valkeus</i>, tammikuu 1989, s. 52–53. 4. Ks. "Taivaan siunaamia", <i>Valkeus</i>, tammikuu 1989, s. 52–53. 5. Ks. "Konferenssiaika", <i>Valkeus</i>, huhtikuu 1982, s. 23–24.	6. Ks. "Pyhitetty olkoon sinun nimesi", <i>Valkeus</i>, huhtikuu 1978, s. 82, 84. 7. Ks. "Hengellisyyden kehittäminen", <i>Valkeus</i>, lokakuu 1979, s. 42. 8. <i>The Teachings of Howard W. Hunter</i>, s. 36–37. 9. Ks. "Hengellisyyden kehittäminen", s. 43–44.

Joseph Smith, palautuksen profeetta

”Lausun vakaan todistukseni siitä, että profeetta Joseph Smith oli Herran voideltu palvelija näinä myöhempinä aikoina.”

Howard W. Hunterin elämänvaiheita

Nancy Nowell, joka oli yksi Howard W. Hunterin isänpuoleisista isoäideistä neljännessä polvessa, muutti 1830-luvun puolivälissä Lapeeriin Michiganin osavaltioon Yhdysvalloissa. Vuonna 1842 Lapeeriin tuli Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon lähetyssaarnaaja Nauvoosta Illinoisista. Nancy kuunteli hänen sanomaansa, rukoili sen johdosta ja sai todistuksen siitä, että mies opetti totuutta. Nancy lähti Nauvooseen saadakseen tietää lisää kirkosta. Hän kirjoitti päiväkirjaansa kokemuksestaan näin:

”Menin kuulemaan mormonisaarnaajaa [Joseph Smithiä] hyvin epäroiden ja toivoen, ettei minua johdettaisi harhaan. Hänen aiheensa oli Kristuksen toinen tuleminen. Sain todistuksen siitä, että Joseph Smith puhui totta ja että hän oli tosi profeetta, jonka Jumala oli kutsunut ja asettanut tekemään suuren työn, koska hän saattoi esiin totuuden sellaisena kuin Jeesus Kristus oli sitä opettanut. Pyysin päästä kasteelle.”¹

Kuten isoäitinsä isoäidillä Nancy Nowellilla, myös Howard W. Hunterilla oli varma todistus Joseph Smithin profeetallisesta tehtävästä. Kolmen viikon kuluttua siitä kun hänestä oli tullut kirkon presidentti, hän matkusti Nauvooseen viettämään Joseph ja Hyrum Smithin marttyyrikuoleman 150. vuosipäivää. Nauvoon temppelellä pidetyssä kokouksessa presidentti Hunter sanoi:

”Vastuu, jota tunnen profeetta Josephin aloittamaa työtä kohtaan, täyttää minut päättäväsyydellä tehdä kaikki voitavani osakseni

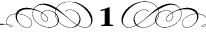

"Joseph Smith ei ollut vain suuri mies vaan hän oli myös Herran innoitettu palvelija, Jumalan profeetta."

saamanani aikana. Olihan Josephkin uskollinen ja tosi omana aikanaan! – – Lausun vakaan todistukseni siitä, että profeetta Joseph Smith oli Herran voideltu palvelija näinä myöhempinä aikoina. Hänen todistukseensa Jeesuksen Kristuksen jumalallisuudesta ja todellisuudesta lisään omani.”²

Myöhemmin samana päivänä Carthagen vankilan ulkopuolella pidetyssä kokouksessa presidentti Hunter todisti: ”Joseph Smith, joka antoi henkensä tässä paikassa, oli väline, jota Herra käytti palauttaakseen evankeliuminsa täyteen ja pappautensa valtuuden.”³

Howard W. Hunterin opetuksia

Isä Jumala ja Jeesus Kristus ilmestyivät Joseph Smithille saattaakseen alulle palautuksen.

Evankeliumi [on] annettu monta kertaa maailmalle profeettojen välityksellä, ja joka kerta se [on kadotettu] tottelemattomuuden vuoksi. Vuonna 1820 hiljaisuus särkyi, ja Herra ilmestyi jälleen profeetalle. Tämä profeetta, Joseph Smith, voi todistaa oman varman tietonsa pohjalta, että Jumala elää, että Jeesus on Kristus, Jumalan Poika, ylösnoussut olento, erillinen ja erilainen kuin Isä. Hän ei todistanut siitä, mitä hän uskoi tai mitä hän tai muut luulivat tai arvelivat, vaan siitä, mitä hän tiesi. Hän sai tämän tiedon, koska Isä Jumala ja Poika itse ilmestyivät hänelle ja puhuivat hänelle.⁴

Jumala ilmoitti itsensä persoonana [Joseph Smithille]. Sen lisäksi Isä ja Poika osoittivat sen kiistattoman totuuden, että he ovat erillisiä ja eri persoonia. Isän ja Pojan suhde sai tosiaankin vahvistuksensa poikaprofeetalle osoitetussa jumalallisessa esittelystä: ”Tämä on minun rakas Poikani. Kuule häntä!” [JS–H 17.]⁵

Kun ihmiset kuulivat, että nuori Joseph Smith vakuutti Jumalan ilmestyneen hänelle, he pilkkasivat häntä ja torjuivat hänet, aivan kuten kristillisen ajan viisaat ja tietäväiset Ateenassa torjuivat keskuudessaan palvelleen harvinaislaatuisten, yksittäisen miehen. Tosiasiassa Paavali oli kuitenkin tuona aikana ainoa ihminen koko tuossa oppineessa ja suuressa kaupungissa, joka tiesi, että ihminen voi kulkea läpi kuoleman porttien ja elää. Hän oli ainoa ihminen Ateenassa, joka saattoi selkeästi tehdä eron epäjumalanpalveluksen

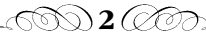
muodollisuuksien ja ainoan, elävän tosi Jumalan kokosydämisen palvelemisen välillä. [Ks. Ap. t. 17:19–20, 22–23.]⁶

Ne, jotka torjuivat Vapahtajan tämän tullessa maan päälle julistaen, että Hän oli Jumalan Poika, sanoivat Hänestä: ”Eikö hän ole se rakennusmiehen poika?” (Matt. 13:55.) Kun Joseph ilmoitti nähneensä näyn ja nähneensä Isän ja Pojan, naapureiden, pappien ja kyläläisten mieleen ja huulille nousi kysymys: ”Eikö hän ole se maanviljelijän poika?” Kristusta vainottiin ja Hänet surmattiin, mutta aika on osoittanut Hänen puhuneen totta. Ja niin kuin oli rakennusmiehen pojan kohdalla, niin on ollut myös maanviljelijän pojan kohdalla.⁷

Joseph Smith ei ollut vain suuri mies vaan hän oli myös Herran innoitettu palvelija, Jumalan profeetta. Hänen suuruutensa koostuu yhdestä seikasta – sen hänen julistuksensa totuudellisuudesta, että hän näki Isän ja Pojan ja että hän toimi tuon jumalallisen ilmoituksen todellisuuden mukaan. – –

Todistan, – – että Isä ja Poika todella ilmestyivät profeetta Joseph Smithille aloittaakseen tämän myöhempien aikojen suuren työn eteenpäin vierimisen meidän aikanamme.

Todistan, että poikaprofeetta, joka niin monella tavoin pysyy tämän kirkon – – historian keskeisenä ihmeenä, on elävänä todisteena siitä, että Jumalan käsissä ja maailman Vapahtajan johdolla se, mikä on heikkoa ja yksinkertaista, tulee esiin ja murtaa sen, mikä on voimallista ja vahvaa.⁸

Jeesus Kristus perusti uudelleen kirkkonsa profeetta Joseph Smithin välityksellä.

Kuudentena huhtikuuta 1830 – – ryhmä miehiä ja naisia kokoontui Jumalan käskyä totellen Peter Whitmer [vanhemman] kotiin perustamaan Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkkoa. – – Yksikään heistä ei väittänyt saaneensa mitään erityistä oppineisuutta tai merkittävää johtajakokemusta. He olivat kunniallisia ihmisiä ja kunnan kansalaisia mutta miltei tyystin tuntemattomia oman paikkakuntansa ulkopuolella. – –

Nämä nöyrät, tavalliset miehet, jotka muodostivat kirkon jäsenistön tuona päivänä, kokoontuivat yhteen, koska yksi heistä, Joseph

Smith nuorempi, hyvin nuori mies, oli esittänyt varsin huomionarvoisen vakuutuksen. Hän julisti heille ja kaikille muille, jotka halusivat kuunnella, että hän oli saanut syvällisiä ja toistuvia taivaallisia viestejä, muun muassa selkeän näyn Isästä Jumalasta ja Hänen rakkaasta Pojastaan Jeesuksesta Kristuksesta. Näiden ilmoitusta tuoneiden kokemusten tuloksena Joseph Smith oli jo julkaissut Mormonin kirjan, joka on aikakirja Kristuksen kanssakäymisestä Amerikan muinaisten asukkaiden kanssa. Lisäksi Herra oli käskenyt tätä silloin vasta 24-vuotiasta nuorukaista perustamaan jälleen sen kirkon, joka oli ollut olemassa Uuden testamentin aikoina, ja kertonut hänelle, että se palautetussa puhtaassa muodossaan saisi nimekseen jälleen sen pääkulmakiven ja iankaikkisen johtajan, itse Herran Jeesuksen Kristuksen, nimen.

Näin siis nöyrästi mutta hyvin merkittävästi alkoi ensimmäinen näytös suuressa kirkon kertomuksessa, joka aikaa myöten oli vaikuttava tuon sukupolven lisäksi koko ihmiskuntaan – –. Alku oli kyllä vaatimaton, mutta se vakuutus, että Jumala oli puhunut, että Kristuksen kirkko oli jälleen perustettu ja että sen opit oli vahvistettu jumalallisen ilmoituksen kautta, oli huomattavin julistus maailmalle sitten niiden päivien, jolloin Vapahtaja itse kulki Juudean poluilla ja Galilean kukkuloilla.⁹

Osa [Joseph Smithin saamasta] jumalallisesta ilmoituksesta oli ohje perustaa uudelleen tosi ja elävä kirkko ja palauttaa se näinä nykyisinä aikoina sellaisena kuin se oli ollut olemassa Vapahtajan oman palvelutyön aikana kuolevaisuudessa. Profeetta Joseph Smith sanoi, että Jeesuksen Kristuksen kirkko perustettiin ”Hänen näinä viimeisinä päivinä meille antamiensa käskyjen ja ilmoitusten mukaisesti samoin kuin sen kirkon järjestyksen mukaisesti, josta kerrotaan Uudessa testamentissa” [*Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith, 2007, s. 143*]. – –

Ne, jotka kastettiin kirkkoon kuudentena huhtikuuta 1830, uskoivat persoonallisen Jumalan olemassaoloon. He uskoivat, että Hänen todellisuutensa ja Hänen Poikansa Jeesuksen Kristuksen todellisuus muodostavat iankaikkisen perustuksen, jolle tämä kirkko rakentuu.¹⁰

[Joseph Smithin] ja myöhempien tapahtumien välityksellä pappeus ja evankeliumi täytydessään palautettiin jälleen kerran maan päälle, eikä niitä enää koskaan otettaisi pois [ks. OL 65:2]. Kristuksen

kirkko, Jumalan valtakunta maan päällä, perustettiin uudelleen, ja pyhien kirjoitusten mukaan se oli tarkoitettu vierimään ja täyttämään koko maa [ks. Dan. 2:35, 45].¹¹

3

Joseph Smith oli profeetta, näkijä ja ilmoituksensaaja.

Profeetta Josephin tuleminen maailmaan täytti profetian, jonka Egyptiin myyty Joosef oli lausunut monia vuosisatoja aiemmin.

”Herra, minun Jumalani, on nostava esiin näkijän, joka on valittu näkijä minun kupeideni hedelmälle. – – Ja hänelle annetaan nimi minun mukaani, ja se on hänen isänsä nimen mukaan.” (2. Nefi 3:6, 15.)

Joseph Smith nuorempi sai nimensä entisaikojen Joosefin mukaan, joka vietiin vankina Egyptiin, ja myös isänsä, Joseph Smith vanhemman, mukaan täyttäen näin tämän profetian. Hänet tunnetaan profeetta Joseph Smithinä ja häntä nimitetään Joseph-näkijäksi. Hänestä puhutaan usein profeettana, näkijänä ja ilmoituksensaajana.

Termejä ”profeetta”, ”näkiä” ja ”ilmoituksensaaja” käytetään usein vaihtoehtoisina, ja monet ajattelevat niiden olevan yksi ja sama asia. Ne eivät ole kuitenkaan sama asia, ja näillä kolmella termillä on jokaisella erillinen ja erilainen merkitys.

[Vanhin] John A. Widtsoe määrittelee profeetan opettajaksi – henkilöksi, joka selittää totuutta. Profeetta opettaa totuutta sellaisena kuin Herra on ilmoittanut sen ihmiselle, ja innoituksen avulla hän selittää sitä niin että ihmiset ymmärtävät. Sanaa ”profeetta” käytetään usein tarkoittaessa henkilöä, joka saa ilmoitusta ja ohjeita Herralta. Monet ovat luulleet, että profeetta on pääasiassa tulevien tapahtumien ennustaja, mutta se on vain yksi monista profeetan tehtävistä. Hän on Herran puhemies.

Näkiä on henkilö, joka näkee. Tämä ei tarkoita, että hän näkee luonnollisilla silmillään vaan ennemminkin hengellisillä silmillä. Näkiän kyky on yliluonnollinen lahja. Joseph oli kuin Mooses, muinainen näkiä, ja Mooses näki Jumalan kasvoista kasvoihin, mutta näin hän selittää, kuinka hän näki Jumalan:

”Mutta nyt minun omat silmäni ovat nähneet Jumalan; mutta eivät luonnolliset vaan hengelliset silmäni, sillä luonnolliset silmäni eivät

Profeetta Joseph Smithin elämää johdettiin ilmoituksen kautta.

olisi voineet nähdä; sillä minä olisin kuivettunut ja kuollut hänen edessään; mutta hänen kirkkautensa oli päälläni; ja minä näin hänen kasvonsa, sillä minut kirkastettiin hänen edessänsä” (Moos. 1:11).

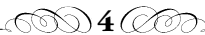
Meidän ei pidä luulla, ettei hengellinen näkeminen olisi todellista näkemistä. Sellainen näky ei ole kuvittelua tai mielikuvituksen tuotetta. Kohde todella nähdään mutta ei luonnollisin silmin. Jokaisella meistä on hengelliset silmät, jotka ovat luonnollisten silmiemme vastine. Meidät luotiin ensin hengellisesti, ja sitten ruumiimme luotiin verhoamaan henkeämme. Meille kerrotaan, että ensimmäisessä asemassamme me vaelsimme näkemisen varassa. Se tapahtui hengellisten silmiemme näköaistilla, koska me emme olleet vielä saaneet ruumista luonnollisine silmineen. Kaikilla ihmisillä on hengellinen

näkökyky, mutta he eivät aina saa etuoikeutta käyttää tätä näkökykyä, ellei Herran Henki elävöitä sitä. – –

Pyhän Hengen voimalla tietyt ihmiset, jotka on lähetetty maan päälle sitä tarkoitusta varten, pystyvät näkemään ja katsomaan Jumalaa koskevia asioita. Näkijä on henkilö, joka näkee ja tietää asioita, jotka ovat menneisyydessä, ja myös asioita, jotka tulevat tapahtumaan, ja hänen kauttaan ilmoitetaan kaikki (ks. Moosia 8:15–17). Lyhyesti hän on henkilö, joka näkee, joka vaeltaa Herran valossa hengelliset silmät avoinna ja jota Pyhän Hengen voima elävöittää. Mooses, Samuel, Jesaja, Hesekiel ja monet muut olivat näkijöitä, koska heillä oli etuoikeus nähdä jumalallinen kirkkaus ja voima lähempää kuin muut kuolevaiset sen näkevät.

Ilmoitus tekee tiettäväksi jotakin, mitä ihminen ei ole aiemmin tiennyt tai mitä hän on aiemmin tiennyt mutta mikä on viety hänen muististaan. Ilmoitus käsittelee aina totuutta, ja siihen liittyy aina jumalallisen hyväksymisen leima. Ilmoitusta saadaan eri tavoin, mutta sen edellytyksenä on aina, että ilmoituksensaaja on elänyt ja toiminut niin, että hän on sopusoinnussa ilmoituksen jumalallisen hengen, totuuden hengen, kanssa ja on siten kykenevä ottamaan vastaan jumalallisia viestejä.

Yhteenvetona voimme sanoa, että profeetta on jumalallisen totuuden opettaja, näkijä sanan jokaisessa merkityksessä. Pyhä Henki elävöitti ja herkisti [Joseph Smithin] hengellistä näköaistia merkittävässä määrin. Tämän lahjan avulla hän näki Isän ja Pojan, kun hän meni metsikköön rukoilemaan. Kun seuraamme hänen elämänsä ja työtään tuosta hetkestä eteenpäin, huomaamme, ettei hän yrittänyt edetä omin voimin. Hän oli riippuvainen Herrasta ja sai siten Hänen apuaan ja Hänen ohjaustaan. Josephin elämää johdettiin ilmoituksen kautta.¹²

Kunnia miehelle, ken tuntea sai Herran!

Kun laulamme Joseph Smithistä laulua ”Kunnia miehelle” (*MAP-lauluja*, 15), me muistamme hänestä hyvin monia kiitettäviä asioita.

Me ylistämme häntä hänen kyvystään olla yhteydessä paitsi Jehovaan myös muihin taivaassa oleviin persooniin. Hyvin monet kävivät,

antoivat avaimia ja kouluttivat tuota ”valittua näkijää”, joka nostettiin esiin myöhemmin aikoina (2. Nefi 3:6–7). Kun isä Smith siunasi nuoren Josephin vuonna 1834, hän julisti, että muinainen Joosef Egyptissä näki tämän myöhempien aikojen näkijän. Muinainen Joosef itki ymmärtäessään, kuinka profeetta Josephin työ siunaisi hänen, aiemman Joosefin, lukuisia jälkeläisiään.

Me ylistämme Joseph Smithiä myös hänen uutteruudestaan ja kyvystään kääntää ja ottaa vastaan satojen sivujen verran ilmoitettuja pyhiä kirjoituksia. Hän oli ilmoituksen kanava. Hänen kauttaan on arvioitu tulleen enemmän ihmeellisiä pyhien kirjoitusten sivuja kuin kenenkään toisen ihmisen kautta historiassa.

Me ylistämme Josephia paitsi hänen kyvystään kestää myös kestää hyvin (ks. OL 121:8). Kun hän oli vielä pieni poika, hänen jalkansa leikattiin tuskallisessa operaatiossa – jota ilman hän ei olisi voinut myöhemmin tehdä uuvuttavaa Siionin leirikunnan marssia Ohioista Missouriin. Tuon marssin aikana Joseph ”käveli melkein koko ajan ja sai oman osansa rakkoisista, verisistä ja kipeistä jaloista” [*Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, s. 301]. Samoin me ylistämme häntä ja Emmaa siitä, että he kestivät kuuden heille syntyneen ja adoptoidun lapsensa varhaisen kuoleman tuoman murheellisen menetyksen. Vanhemmat, jotka ovat menettäneet edes yhden lapsen, ovat täynnä myötätuntoa.

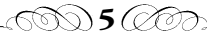
Me ylistämme Josephia kyvystä kestää vainoa, myös pitkää ja ankaraa puutetta Libertyn vankilassa. Hyvin monien mielestä kaikki näytti silloin toivottomalta. Silti taivaan Herra vakuutti vangitulle Josephille, että ”maan ääret tulevat kysymään nimeäsi” (OL 122:1). Me elämme aikaa, jolloin Joseph Smithistä ja palautetusta evankeliumista kysytään lisääntyvässä määrin.

Josephin toive siitä, että hänet katsottaisiin ahdistuksissaan yhdenveroiseksi muinoin eläneiden kanssa [ks. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, s. 240], on toteutunut kauan sitten. Me voimme nyt laulaa siitä, kuinka Joseph ”kruununsa profeettain joukossa saa” (”Kunnia miehelle”).

Me ylistämme Josephia siitä, että hän kesti katkerat ja toistuvat petokset ja pettymykset. Niin hän sitten lähti Carthageen ”kuin karitsa teurastettavaksi”, ”[tyynenä] kuin kesäaamu” ja omatunto

vailla ”rikkomuksia – – keitään ihmisiä kohtaan” (OL 135:4). Hän ei lähtenyt Carthageen katkerana. Hän ei lähtenyt Carthageen valittaen. Mikä mahtava kyky kestää hyvin!

Joseph tiesi, mitä kohti katsoi. Hän katsoi kohti Vapahtajaa Jeesusta Kristusta, jota hän oli kuunnellut siitä asti, kun taivaallinen Isämme oli ensi kertaa ohjeistanut nuorta Josephia sanoen: ”Tämä on minun rakas Poikani. Kuule häntä!” [JS–H 17.]¹³

Profeetta Joseph Smithin elämä ja tehtävät auttavat meitä kääntymään poluille, jotka johtavat iankaikkiseen elämään.

Olen kiitollinen tästä miehestä, hänen opetuksistaan, hänen ilmoituksistaan, siitä, mitä hän on jättänyt meille, sillä hänen välityksellään evankeliumi palautettiin maan päälle. Mielestäni historiassa ei ole hienompaa kertomusta kuin se yksinkertainen, suloinen kertomus nuoresta pojasta, joka meni metsikköön lähellä kotiaan, polvistui rukoukseen ja sai taivaallisia vieraita.

Katsokaamme nyt hänen elämäänsä ja työtään. Monet ovat udel- len tutustuneet niihin löytääkseen salaisuuden kaiken kirjoitetun taustalla, mutta mitään salaisuutta ei ole. – – Oli nuoren pojan yksin- kertainen usko, pojan jota tultaisiin kouluttamaan siinä, mikä on Jumalan. Ja kun aika kului, tätä nuorukaista, jolla ei ollut akateemisia saavutuksia eikä koulutusta, Herra koulutti siihen, mitä tulisi.

Meillekin on annettu älyä ja mieli. Meidän pitää vain kouluttaa ja jalostaa sitä, kuten Herra opasti Josephia, ja saada yksinkertaista uskoa, kuten hänellä oli, ja olla halukkaita noudattamaan yksin- kertaisia ohjeita. Kun teemme niin ja kuljemme polkua, jota [Herra] haluaisi meidän kulkevan, ja opimme niitä asioita, jotka Hän haluaisi meidän oppivan, me huomaamme, että elämästämme poistuvat kaikki ne asiat, jotka ovat vastoin Jumalan tarkoituksia, ja niin tapah- tui Josephille. Hän pääsi lähemmäksi täydellisyyttä, sillä hän oli puhdistanut sielunsa ja mielensä ja elänyt lähellä Herraa. Hän pystyi puhumaan Herran kanssa ja kuuli Herran puhuvan asioita, jotka hän on jättänyt meille ilmoituksissaan. Hengellisillä silmillään hän kykeni näkemään sen, mitä on tapahtunut, ja sen, mitä tulee tapahtumaan,

ja me olemme saaneet todisteita siitä, että hänen näkemänsä asiat ovat totta. – –

Olen kiitollinen jäsenyydestäni kirkossa, ja todistukseni sen jumalallisuudesta on yksinkertaisen kertomuksen varassa pojasta, joka polvistui puiden alla ja sai taivaallisia vieraita – ei vain yhtä Jumalaa vaan kaksi erillistä persoonaa, Isän ja Pojan, paljastaen jälleen maailmalle jumaluuden eri persoonat. Uskoni ja todistukseni on tuon yksinkertaisen kertomuksen varassa, sillä jos se ei ole totta, mormonismi luhistuu. Jos se on totta – ja minä todistan, että se on – se on yksi koko historian suurimmista yksittäisistä tapahtumista.

Rukoukseni on, [että] kun muistelemme tätä suurta profeettaa ja mietimme hänen elämäänsä, me tuntisimme kiitollisuutta sydämesämme siitä, mitä elämäämme on tullut hänen näkijäntehtävänsä ja meille antamiensa ilmoitusten ansiosta – valitun näkijän, jonka Herra on nostattanut opastamaan meitä näinä myöhempinä aikoina, että me kääntäisimme askelemme takaisin niille poluille, jotka johtavat meidät korotukseen ja iankaikkiseen elämään.¹⁴

Opiskelu- ja opetusehdotuksia

Kysymyksiä

- Pohdi presidentti Hunterin opetuksia Joseph Smithin ensimmäisestä näystä (ks. osa 1). Kuinka oma todistuksesi ensimmäisestä näystä on vaikuttanut sinuun? Miksi on välttämätöntä, että myöhempien aikojen pyhillä on todistus siitä, että Joseph Smith oli Jumalan profeetta?
- Mitä vaikutelmia saat käydessäsi läpi presidentti Hunterin opetuksia kirkon perustamisesta? (Ks. osa 2.) Mitä siunauksia sinä ja perheesi olette saaneet palautetun Jeesuksen Kristuksen kirkon ansiosta?
- Miksi on hyödyllistä ymmärtää, mitä tarkoitetaan nimityksillä *profeetta*, *näkijä* ja *ilmoituksensaaaja*? (Ks. osa 3.) Kuinka profeetat, näkijät ja ilmoituksensaaajat ovat siunanneet elämäsi?
- Osassa 4 presidentti Hunter tuo esiin joitakin syitä, miksi me ylistämme Joseph Smithiä. Kuinka nämä opetukset lisäävät arvostustasi profeetta Josephia kohtaan? Mitä sinä voit oppia Joseph Smithin esimerkistä?

- Käy läpi presidentti Hunterin opetukset Joseph Smithin uskosta, hengellisestä koulutuksesta ja kuuliaisuudesta (ks. osa 5). Kuinka nämä opetukset soveltuvat meidän elämäämme? Kuinka me voimme osoittaa kiitollisuutta siunauksista, joita olemme saaneet profeetta Joseph Smithin ansiosta?

Aiheeseen liittyviä pyhien kirjoitusten kohtia

JSR 1. Moos. 50:25–33; Dan. 2:44; Ef. 2:19–22; 4:11–14; OL 1:17–32; 5:9–10; 122:1–2; 135; JS–H

Tutkimisen avuksi

”Tuntiessasi iloa, jonka evankeliumin ymmärtäminen tuo tullessaan, haluat soveltaa oppimaasi käytäntöön. Pyri elämään sopuosinussa ymmärryksiä kanssa. Kun teet niin, uskosi, tietosi ja todistuksesi vahvistuvat.” (*Saarnatkaa minun evankeliumiani*, 2005, s. 19.)

Viitteet

1. Julkaisussa Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter*, 1994, s. 7; ks. myös s. 6.
2. ”The Temple of Nauvoo”, *Ensign*, syyskuu 1994, s. 63–64.
3. ”Come to the God of All Truth”, *Ensign*, syyskuu 1994, s. 73.
4. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1963, s. 100–101.
5. Ks. ”Huhtikuun kuudes 1830”, *Valkeus*, heinäkuu 1991, s. 61.
6. Ks. ”Huhtikuun kuudes 1830”, s. 60–61.
7. *The Teachings of Howard W. Hunter*, toim. Clyde J. Williams, 1997, s. 228.
8. Ks. ”Huhtikuun kuudes 1830”, s. 61–62.
9. Ks. ”Huhtikuun kuudes 1830”, s. 60.
10. Ks. ”Huhtikuun kuudes 1830”, s. 61.
11. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1963, s. 101.
12. ”Joseph Smith the Seer”, julkaisussa *The Annual Joseph Smith Memorial Sermons*, 2 osaa, 1966, osa 2, s. 193–194.
13. ”The Temple of Nauvoo”, s. 63–64.
14. ”Joseph Smith the Seer”, osa 2, s. 197–198.

Jeesuksen Kristuksen sovitus ja ylönousemus

”Me nousemme fyysisestä kuolemasta ikuiseen elämään Vapahtajan sovitusuhrin ja ylönousemuksen ansiosta.”

Howard W. Hunterin elämänvaiheita

Maaliskuun 20. päivänä 1934 syntyi Howard ja Claire Hunterin ensimmäinen lapsi – poika, jolle he antoivat nimeksi Howard William Hunter jr. ja jota he kutsuivat Billyksi. Kesän kuluessa he huomasiivat, että Billy vaikutti veltolta. Lääkärit diagnosoivat hänen kärsivän anemiasta, ja Howard luovutti kaksi kertaa verta verensiirtoihin, mutta Billyn tila ei kohentunut. Lisätutkimukset toivat ilmi vakavan suolisto-ongelman, jonka vuoksi Billy menetti verta. Lääkärit tekivät leikkauksen Howardin maatessa poikansa vieressä luovuttamassa verta, mutta tulokset eivät olleet rohkaisevia. Kolme päivää myöhemmin, 11. lokakuuta 1934, pieni Billy kuoli rauhallisesti vanhempiensa istuessa hänen vuoteensa äärellä. ”Olimme surun murtamia ja lamaannuksissa lähtiessämme sairaalasta yöhön”, Howard kirjoitti.¹

Billyn ja muiden rakkaiden kuoleman kokemuksissa presidentti Hunterilla oli tukenaan todistuksensa Vapahtajan sovituksesta ja ylönousemuksesta. ”Vakaa uskomme on, että [sovitus] on todella tapahtunut”, hän todisti, ”eikä koko jumalallisessa pelastussuunnitelmassa ole mitään tärkeämpää kuin Jeesuksen Kristuksen sovitusuhri. Me uskomme, että pelastus toteutuu sovituksen ansiosta. Mikäli sovituksista ei olisi, koko luomissuunnitelma olisi turha. – – Ilman sovitusuhria ajallinen kuolema olisi kaiken loppu, eikä olisi ylönousemusta eikä hengellisellä elämällemme olisi tarkoitusta. Ei olisi toivoa iankaikkisesta elämästä.”²

Huhtikuun yleiskonferensseissa, jotka pidetään pääsiäisen aikoihin, presidentti Hunter puhui usein Jeesuksen Kristuksen ylönousemuksesta. Huhtikuun 1983 yleiskonferenssissa hän sanoi:

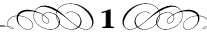
Vapahtajan tyhjä hauta ”julistaa koko maailmalle: ’Ei hän ole täällä, hän on noussut kuolleista’” (Luuk. 24:6).

”Tänä pääsiäisaikana tunnen voimakkaasti sen, kuinka tärkeä tehtävä minulla on todistaa, että Vapahtajan ylösnousemus on totta. Veljeni ja sisareni, taivaissa on Jumala, joka rakastaa meitä ja joka välittää meistä. Meillä on taivaallinen Isä, joka lähetti henkilastensa esikoisen, Ainosyntyisensä lihassa, olemaan meille esimerkkinä maan päällä, ottamaan maailman synnit päällensä ja sitten ristiin-
 naulittavaksi maailman syntien tähden ja nousemaan kuolleista. – –

Tämä on todella ihana sanoma – elämä jatkuu kuoleman jälkeen, ja me voimme palata elämään taas taivaallisen Isämme luokse sen sovitusuhrin ansiosta, jonka Vapahtaja antoi meidän puolestamme, jos olemme tehneet parannuksen ja olleet kuuliaisia käskyille.

Kiittäkäämme tänä kirkkaasti sarastavana pääsiäisaamuna, jolloin kristikunnan ajatukset ovat ohikiitäväksi hetkeksi kääntyneet Jeesuksen ylösnousemukseen, taivaallista Isämme tästä ihmeellisestä pelastussuunnitelmasta, jonka Hän on meille antanut.”³

Howard W. Hunterin opetuksia

Sovitus oli äärimmäinen rakkauden osoitus taivaalliselta Isältämme ja Hänen rakkaalta Pojaltaan Jeesukselta Kristukselta.

Jeesuksen Kristuksen sovitus oli taivaallisen Isämme ennalta asettama tehtävä Hänen lastensa lunastamiseksi heidän lankeemuksen jälkeisestä tilastaan. Taivaallinen Isämme osoitti rakkautensa sallimalla Ainosyntyisensä antaa sovitusuhrin. Ja Hänen rakas Poikansa osoitti äärimmäisellä tavalla rakkautta toteuttaessaan sovituksen.

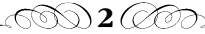
Olen seissyt monta kertaa Getsemanen puutarhassa. Olen miettinyt mielessäni Vapahtajan kärsimystä, piinaa – sitä piinaa, jonka Hän koki, kun taivaallinen Isämme salli Hänen tavalla, jota mielemme ei kykene edes käsittämään, ottaa päälleen koko ihmiskunnan tuskan ja synnit. Sieluni on täyttynyt surusta, kun olen ajatellut Hänen suurta uhriaan ihmiskunnan hyväksi.

Olen seissyt Golgatan juurella, pääkallonpaikalla, ja pohtinut ristiinnaulitsemisen nöyryytystä, mikä johti Vapahtajamme fyysiseen kuolemaan, mutta mikä sai aikaan Hänen ja koko ihmiskunnan kuolemattomuuden. Ja jälleen sieluni on nöyrytynyt.

Ja olen seissyt puutarhahaudan edessä ja kuvitellut tuon ylösnousemuksen loistavan päivän, kun Vapahtaja astui haudasta elävänä, ylösnousseena, kuolemattomana. Tuota miettiessäni sydämeni on pakahtunut ilosta.

Näissä kokemuksissa olen halunnut vuodattaa sieluni kiitokseen ja arvostukseen taivaalliselle Isällemme rakkaudesta, jota Hän ja Hänen Poikansa ovat suoneet meille suurenmoisella sovitushrilla. Charles Gabrielin sanoin: ”Oi Jeesuksen laupeus, mi mua varjoaa, Oi armoa suurta, mink aina Hän tarjoaa. Hän kärsi mun vuokseni ristiä kantaen, Hän vertansa vuodatti henkensä antaen. Oi armon suuruutta, ett on Hän henkensä mun vuoksein antanut! Oi armon suuruutta, armon suuruutta!” – –

Lausun teille todistukseni, veljeni ja sisareni, että taivaallinen Isämme lähetti rakkaan Poikansa Jeesuksen Kristuksen maailmaan täyttämään ehdot, joilla pelastussuunnitelma toteutettaisiin. Sovitus on ilmaus Hänen suuresta rakkaudestaan meitä kohtaan.⁴

Vapahtaja otti päälleen kaikki syntimme, heikkoutemme, murheemme ja kipumme.

Kokoonnuttuaan viettämään pääsiäistä Jeesus ja Hänen apostolinsa nauttivat sakramentin vertauskuvat, jotka Hän asetti tällä viimeisellä yhteisellä aterialla, ja sen jälkeen he kävelivät Öljymäelle.

Hän oli opettaja joka tilanteessa loppuun asti ja jatkoi puhettaan aiheesta uhrilammas. Hän kertoi heille, että Häntä lyötäisiin ja että heidät hajotettaisiin kuin lampaat vailla paimenta (ks. Matt. 26:31). ”Mutta kuolleista noustuani”, Hän sanoi, ”menen teidän edellänne Galileaan” (Matt. 26:32).

Seuraavien tuntien kuluessa Hän hikoili veripisaroina, joutui ruoskituksi juuri niiden johtajien käskystä, jotka väittivät olevansa Hänen lakinsa vartijoita, ja Hänet ristiinnaulittiin rosvojen kanssa. Kävi aivan kuten kuningas Benjamin profetoi Mormonin kirjassa: ”Hän on kärsivä koetuksia ja ruumiin tuskaa, nälkää, janoa ja uupumusta, jopa enemmän kuin ihminen voi kärsiä kuolematta; sillä katso, veri tihkuu jokaisesta huokosesta, niin suuri on oleva hänen piinansa hänen kansansa jumalattomuuden ja iljetysten tähden. – –

Hän tulee omiensa luokse, jotta pelastus voisi tulla ihmislapsille, niin, uskon kautta hänen nimeensä; ja kaiken tämän jälkeenkin he pitivät häntä ihmisenä ja sanovat, että hänessä on riivaaja, ja ruoskivat häntä ja ristiinnaulitsevat hänet.” (Moosia 3:7, 9.)

Saamme kiittää profeetta Almaa siitä, että tiedämme Hänen kärsimyksensä koko suuruudesta: ”Hän kulkee kärsien kaikenlaisia kipuja ja ahdinkoja ja koetuksia, ja tämä, jotta toteutuisi sana, joka sanoo hänen ottavan päällensä kansansa kivut ja sairaudet.

Ja hän ottaa päällensä kuoleman päästääkseen kuoleman siteet, jotka sitovat hänen kansaansa; ja hän ottaa päällensä heidän heikkoutensa, jotta hänen sydämensä täyttyisi armolla, lihan mukaisesti, jotta hän osaisi lihan mukaisesti auttaa kansaansa sen heikkouksien mukaisesti.” (Alma 7:11–12.)

Ajatelkaa! Kun Hänen ruumiinsa otettiin ristiltä ja pantiin kiireesti lainahautaan, Hän, synnitön Jumalan Poika, oli jo ottanut päällensä jokaisen sellaisen ihmissielun synnit ja kiusaukset, joka tekee parannuksen, ja myös kaikki meidän kaikenlaiset sairautemme, murheemme ja kipumme. Hän kärsi nämä ahdistukset niin kuin me ne kärsimme, lihan mukaan. Hän kärsi ne kaikki. Hän teki sen, jotta Hänellä olisi täydellinen armo ja kyky kohottaa meidät jokaisen maallisen koettelemuksen yläpuolelle.⁵

Voimme tosiaankin tehdä vääriä valintoja, huonoja valintoja, vahingollisia valintoja. Ja joskus me todella teemme, mutta silloin Jeesuksen Kristuksen tehtävä ja armo tulevat voimaan voimallisesti ja kirkkaasti. – – Hän on toiminut välittäjänä ja sovittanut ne väärät valinnat, jotka me teemme. Hän on puolustajamme Isän luona, ja Hän on maksanut etukäteen ne virheet ja tyhmyydet, joita niin usein voimme havaita käyttäessämme vapaata tahtoamme. Meidän täytyy ottaa vastaan Hänen lahjansa, tehdä parannus noista virheistä ja noudattaa Hänen käskyjään, jotta voisimme käyttää täysin hyväksemme tätä lunastustyötä. Tarjous pysyy aina voimassa, tie on aina avoinna. Me voimme aina, jopa synkimmällä hetkellä ja tuhoisimmissa erheissämme, katsoa Jumalan Poikaan ja elää.⁶

 3

Jeesus Kristus nousi haudasta ja oli ylösnousemuksen esikoinen.

Palatkaa kanssani ajassa taaksepäin noihin viimeisiin tapahtumiin Pyhässä maassa. Meidän Herramme elämä kuolevaisuudessa oli päätymässä. Hän oli parantanut sairaita, herättänyt kuolleita ja selittänyt pyhiä kirjoituksia, muun muassa profetioita omasta kuolemastaan ja ylösnousemuksestaan. Hän sanoi opetuslapsilleen:

”Me menemme nyt Jerusalemiin, ja Ihmisen Poika annetaan yli-pappien ja lainopettajien käsiin. He tuomitsevat hänet kuolemaan

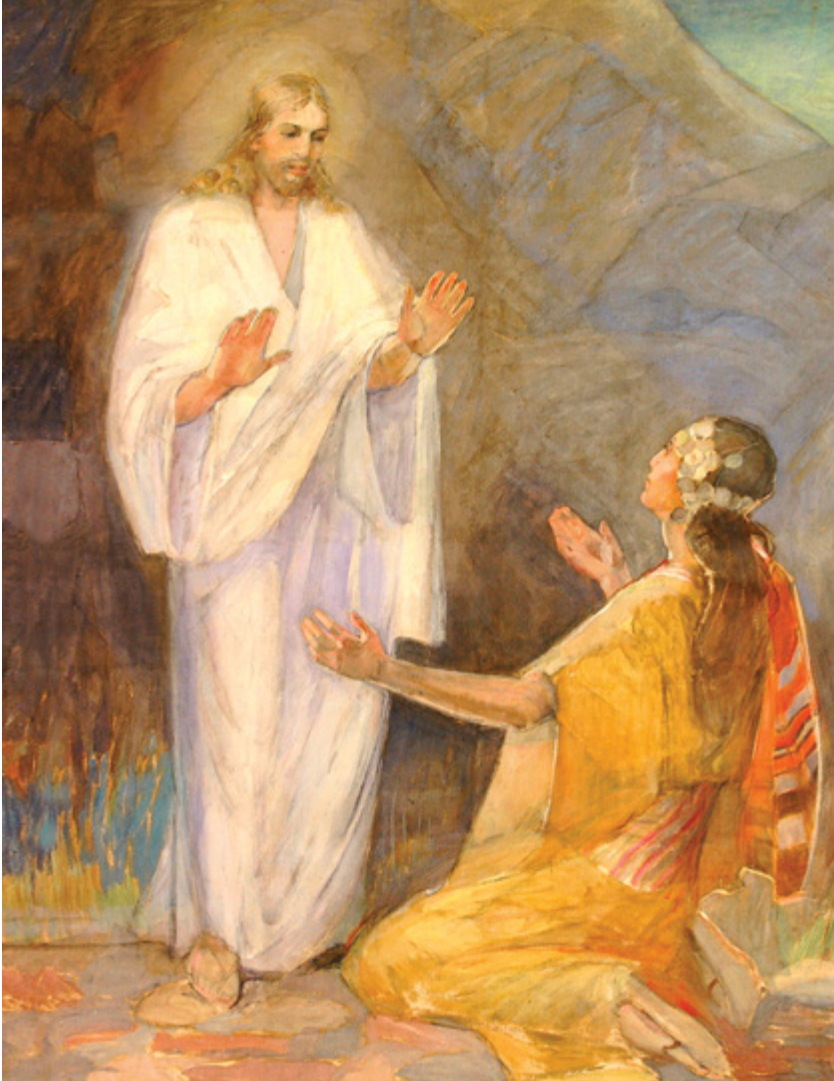
ja luovuttavat hänet pakanoille pilkattavaksi, ruoskittavaksi ja risi-tiinnaulittavaksi. Mutta kolmantena päivänä hän nousee kuolleista.” (Matt. 20:18–19.) – –

Tuon kolmannen päivän valjetessa Magdalan Maria ja ”se toinen Maria” olivat tulleet haudalle, johon Hänen eloton ruumiinsa oli pantu [Matt. 28:1; ks. myös Mark. 16:1; Luuk. 24:10]. Sitä ennen yli-papit ja fariseukset olivat menneet Pilatuksen puheille ja taivuttaneet hänet asettamaan hautakammion eteen vartijan, ”etteivät hänen opetuslapsensa pääse varastamaan häntä ja sanomaan ihmisille: ’Hän on noussut kuolleista’” (Matt. 27:64). Mutta kaksi mahtavaa enkeliä oli vierittänyt kiven haudan suulta, ja vartijat olivat sen nähdessään paenneet kauhuissaan.

Kun naiset tulivat haudalle, he huomasivat sen olevan avoinna ja tyhjä. Enkelit olivat vielä siellä ja kertoivat heille suurimman uutisen, mitä ihmiskorvat ovat koskaan kuulleet: ”Ei hän ole täällä, hän on noussut kuolleista, niin kuin itse sanoi” (Matt. 28:6).⁷

Mikään muu oppi kristillisessä kaanonissa ei ole tärkeämpi koko ihmiskunnalle kuin oppi Jumalan Pojan ylösnousemuksesta. Hänen kauttaan tuli ylösnousemus kaikille miehille, naisille ja lapsille, jotka ovat syntyneet tai tulevat joskus syntymään tähän maailmaan.

Vaikka ylösnousemus onkin opissamme hyvin tärkeällä sijalla, niin kenties monet meistä eivät ole vielä täysin ymmärtäneet sen hengellistä merkitystä ja iankaikkista suuruutta. Jos olisimme, niin me hämmästelisimme sen kauneutta niin kuin Nefin veli Jaakob, ja kavahtaisimme sitä vaihtoehtoa, joka meillä olisi ollut edessä, elleimme olisi saaneet tätä jumalallista lahjaa. Jaakob kirjoitti:

Jeesus Kristus ilmestyi Magdalan Marialle pian ylösnousemuksensa jälkeen (ks. Joh. 20:1–18).

”Oi Jumalan viisautta, hänen laupeuttaan ja armoaan! Sillä katso, ellei liha enää koskaan nousisi, meidän henkemme täytyisi joutua sen enkelin alaisuuteen, joka lankesi iankaikkisen Jumalan edestä ja tuli Perkeleeksi, ollakseen enää nousematta.” (2. Nefi 9:8.)

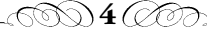
Ylösousemus on varmasti keskeisellä sijalla kaikessa kristillisessä uskossa. Se on kaikkein suurin ihme, mitä maailman Vapahtaja teki. Ilman sitä me olisimme tosiaan vailla toivoa. Haluan lainata Paavalin sanoja: ”Jos ei ole kuolleiden ylösousemusta, – – silloin meidän julistuksemme on turhaa puhetta, – – [ja] olemme antaneet Jumalasta väärän todistuksen, kun olemme väittäneet hänen herättäneen Kristuksen – –. Mutta ellei Kristusta ole herätetty, teidän uskonne on pohjaa vailla ja te olette yhä syntienne vallassa.” (1. Kor. 15:13–15, 17.)⁸

Ilman ylösousemusta Jeesuksen Kristuksen evankeliumi olisi litania viisaita sanoja ja selittämättömiltä näyttäviä ihmeitä – mutta vain sanoja ja ihmeitä vailla lopullista voittoa. Ei, lopullinen voitto on kaikkein suurin ihme, sillä ensimmäisen kerran ihmiskunnan historiassa kuollut heräsi itse elämään kuolemattomana. Hän *oli* Jumalan Poika, meidän kuolemattoman taivaallisen Isämme Poika, ja Hänen voittonsa fyysisestä ja hengellisestä kuolemasta on se hyvä sanoma, josta jokaisen kristityn tulee puhua.

Iankaikkinen totuus on, että Jeesus Kristus nousi ylös haudasta ja oli ylösousemuksen esikoinen. (Ks. 1. Kor. 15:23.) Tätä ihmeellistä tapahtumaa koskevia todistuksia ei voi kiistää.

Näiden valittujen todistajien joukossa ovat Herran apostolit. Pyhän apostolinviran kutsumuksena onkin todistaa maailmalle Herran Jeesuksen Kristuksen jumalallisuudesta. Joseph Smith on sanonut: ”Uskontomme perusperiaatteet ovat apostolien ja profeettojen todistus Jeesuksesta Kristuksesta, että Hän kuoli, Hänet haudattiin ja Hän nousi kuolleista kolmantena päivänä ja astui taivaaseen. Kaikki muu uskontoomme liittyvä on vain tämän lisänä.” (*Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith, 2007, s. 51.*) – –

Opettaessaan apostolejaan Kristus teki heille tiettäväksi, ”että Ihmisen Pojan täytyy kärsiä paljon. Kansan vanhimmat, ylipapit ja lainopettajat hylkäävät hänet, ja hänet surmataan, mutta kolmen päivän kuluttua hän nousee kuolleista.” (Mark. 8:31.) Näin tapahtui. Hänet ristiinnaulittiin ja pantiin hautaan. Kolmantena päivänä Hän nousi kuolleista jälleen elämään – koko ihmiskunnan Vapahtajana ja ylösousemuksen esikoisena. Tämän sovitusuhrin ansiosta kaikki ihmiset pelastuvat haudasta ja saavat elää jälleen. Tästä apostolit ovat aina todistaneet, ja lisään siihen oman todistukseni.⁹

Jeesus ilmestyi monille ylösnousemuksensa jälkeen.

Ylösnousemuksensa jälkeisinä päivinä Herra ilmestyi monille. Hän näytti heille viisi erityistä haavaansa. Hän kulki ja puhui ja söi heidän kanssaan, ikään kuin todistaakseen kiistattomasti, että ylösnoussut ruumis on todellakin käsin kosketeltava, lihaa ja luuta oleva fyysinen ruumis. Myöhemmin Hän palveli nefiläisiä, joita Hän käski sanoen: ”Nouskaa ja tulkaa minun luokseni voidaksenne pistää kätenne minun kylkeeni sekä voidaksenne tunnustella naulojen jälkiä käsissäni ja jaloissani, jotta tietäisitte, että minä olen Israelin Jumala ja koko maan Jumala ja surmattu maailman syntien tähden.

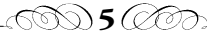
Ja – – väkijoukko meni pistämään kätensä hänen kylkeensä ja tunnustelemaan naulojen jälkiä hänen käsissään ja jaloissaan; ja tämän he tekivät mennessään yksitellen, kunnes he kaikki olivat menneet ja näkivät omin silmin ja tunsivat omin käsin ja tiesivät varmasti ja todistivat, että se oli hän, jonka profeetat olivat kirjoittaneet tulevan.” (3. Nefi 11:14–15.)

Kaikkialla kaikkien ihmisten velvollisuus ja ilo on etsiä ”tätä Jeesusta, josta profeetat ja apostolit ovat [todistaneet]” (Et. 12:41), ja saada hengellinen todistus Hänen jumalallisuudestaan. Jokaisella nöyrällä etsijällä on oikeus ja siunaus kuulla Pyhän Hengen ääni, joka todistaa Isästä ja Hänen ylösnousseesta Pojastaan.¹⁰

Niiden todistusta, jotka näkivät [Jeesuksen] elävänä Hänen kuoltuaan, ei ole koskaan kiistetty. Hän ilmestyi ainakin kymmenen tai yksitoista kertaa: Magdalan Marialle ja muille naisille puutarhassa, kahdelle opetuslapselle tiellä Emmaukseen, Pietarille Jerusalemissa, apostoleille Tuomaan poissaollessa ja jälleen hänen ollessaan läsnä, apostoleille Galileanjärvellä, vuorella yli 500 veljelle yhtä aikaa, veljelleen Jaakobille sekä apostoleille noustessaan taivaaseen.¹¹

Koska minut on kutsuttu ja asetettu todistamaan Jeesuksen Kristuksen nimestä koko maailmalle, todistan tänä pääsiäisaikana, että Hän elää. Hänellä on kirkastettu, kuolematon lihaa ja luuta oleva ruumis. Hän on Isän ainosyntyinen Poika lihassa. Hän on Vapahtaja, maailman valo ja elämä. Ristiinnaulitsemisensä ja kuolemansa jälkeen Hän ilmestyi ylösnousseena olentona Marialle, Pietarille, Paavalille ja monille muille. Hän näyttäytyi nefiläisille. Hän on näyttäytynyt

nuorelle profeetta Joseph Smithille ja monille muille meidän taloudenhoitokaudellamme.¹²

Me nousemme kuolleista ja saamme ikuisen elämän.

Pääsiäisenä me juhlimme kaikille ihmisille lahjaksi suotua kuolemattomuuden, henkiin heräämisen ja kaikkien haavojen paranemisen lahjaa. Vaikka kaikki kuolevat osana kasvun ja kehityksen iankaikkista suunnitelmaa, voimme silti saada lohtua psalminkirjoittajan sanoista: ”Illalla on vieraana itku mutta aamulla ilo” (Ps. 30:6).

Job esitti kaikkien aikojen kysymyksen: ”Voiko ihminen herätä eloon, kun hän on kuollut?” (Job 14:14.) Kristuksen vastaus kiirii kautta aikojen aina tähän hetkeen asti: ”Sillä minä elän ja tekin tulette elämään” (Joh. 14:19).¹³

Henki ja ruumis erotetaan toisistaan kuolemassa. Ylösnousemus yhdistää jälleen hengen ruumiiseen, ja ruumiista tulee hengellinen ruumis, joka on lihaa ja luuta, mutta jota veren sijaan elävöittää henki. Näin ruumiistamme, jota ylösnousemuksen jälkeen elävöittää henki, tulee kuolematon eli se ei koskaan kuole. Tätä Paavali tarkoitti sanoessaan, että ”kylvetään ajallinen ruumis, nousee hengellinen ruumis” ja ”liha ja veri [eivät] voi saada omakseen Jumalan valtakuntaa” [ks. 1. Kor. 15:44, 50]. Luonnollinen ruumis on lihaa ja verta, mutta kun sen on tehnyt eläväksi henki eikä veri, se voi päästä ja pääsee valtakuntaan. – –

Olen vakuuttunut siitä, että Jumala elää ja että Jeesus on Kristus. Kuten Paavali todisti kirjeessään pyhille Korintissa pääsiäisen aikaan monia vuosia sitten, minä lisään todistukseni, että me nousemme fyysisestä kuolemasta ikuisen elämään Vapahtajan sovitusuhrin ja ylösnousemuksen ansiosta. Mielessäni näen Hänet syli avoinna ottamassa vastaan kaikki ne, jotka kuulevat:

”Minä olen ylösnousemus ja elämä. Joka uskoo minuun, saa elää, vaikka kuoleekin,

eikä yksikään, joka elää ja uskoo minuun, ikinä kuole.” (Joh. 11:25–26.)¹⁴

Kristuksen ylösnousemus toi tullessaan siunauksen saada kuolemattomuus ja iankaikkisen elämän mahdollisuus. Hänen tyhjä

hautansa julistaa koko maailmalle: ”Ei hän ole täällä, hän on noussut kuolleista” (Luuk. 24:6). Näihin sanoihin sisältyy kaikki se toivo, lupaus ja usko, jota me tarvitsemme tueksemme haastavassa ja joskus murheen täyttämässä elämässämme.¹⁵

Opiskelu- ja opetusehdotuksia

Kysymyksiä

- Kuinka sovitus osoittaa taivaallisen Isän ja Jeesuksen Kristuksen rakkauden meitä kohtaan? (Ks. osa 1.) Kuinka me voimme osoittaa olevamme kiitollisia tästä rakkauden lahjasta? (Ks. OL 42:29.)
- Kun käyt läpi osaa 2, pane merkille ne monet tavat, joilla sovitus on meille siunaukseksi. Kuinka presidentti Hunterin opetukset ja se, miten hän käyttää pyhiä kirjoituksia, lisäävät ymmärrystäsi sovituksesta? Mitkä kokemukset ovat vahvistaneet todistustasi sovituksesta? Kuinka sovituksen voima voi vahvistaa sinua koettelemuksissasi?
- Mitä vaikutelmia saat, kun tutkit presidentti Hunterin opetuksia ylösnousemuksesta? (Ks. osa 3.) Kuinka voisimme arvostaa enemmän ylösnousemuksen merkitystä?
- Käy läpi osa 4, jossa presidentti Hunter kertoo yksityiskohtaisesti monista, jotka ovat todistaneet Jeesuksen Kristuksen ylösnousemuksesta. Miksi näiden todistajien todistus on merkittävä?
- Pohdi presidentti Hunterin opetusta, että ylösnousemukseen ”sisältyy kaikki se toivo, lupaus ja usko, jota me tarvitsemme tueksemme haastavassa ja joskus murheen täyttämässä elämässämme” (osa 5). Kuinka ylösnousemus on sinulle toivon ja lohdun lähde? Kuinka todistus ylösnousemuksesta on rikastuttanut elämääsi?

Aiheeseen liittyviä pyhien kirjoitusten kohtia

Joh. 10:17–18; 2. Nefi 2:6–9, 22–27; 9:19–25; 3. Nefi 27:13–16; OL 18:10–16; 19:15–20; Moos. 6:59–60

Tutkimisen avuksi

”Suunnittele sellaista opiskelutoimintaa, joka vahvistaa uskoasi Vapahtajaan” (*Saarnatkaa minun evankeliumiani*, 2005, s. 22). Kun tutkit, voisit esimerkiksi esittää itsellesi seuraavankaltaisia kysymyksiä: ”Kuinka nämä opetukset voisivat auttaa minua ymmärtämään

paremmin Jeesuksen Kristuksen sovitusta? Kuinka nämä opetukset voivat auttaa minua tulemaan enemmän Vapahtajan kaltaiseksi?”

Viitteet

1. Julkaisussa Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter*, 1994, s. 88; ks. myös s. 86–87.
2. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1968, s. 139.
3. Ks. ”Todisteita ylösnousemuksesta”, *Valkeus*, lokakuu 1983, s. 28.
4. ”The Atonement of Jesus Christ”, puhe lähetysjohtajien seminaarissa, 24. kesäkuuta 1988, s. 2–3, 7, kirkon historian kirjasto; ks. myös *The Teachings of Howard W. Hunter*, toim. Clyde J. Williams, 1997, s. 8–9.
5. Ks. ”Hän on noussut ylös”, *Valkeus*, heinäkuu 1988, s. 13–14.
6. Ks. ”Valinnan kultainen lanka”, *Valkeus*, tammikuu 1990, s. 16.
7. Ks. ”Hän on noussut ylös”, s. 13–14.
8. Ks. ”Hän on noussut ylös”, s. 13.
9. Ks. ”Apostolin todistus ylösnousemuksesta”, *Valkeus*, 1986, konferenssi-raportti 156. vuosikonferenssista, s. 13–14.
10. ”Hän on noussut ylös”, s. 14.
11. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1963, s. 106.
12. Ks. ”Hän on noussut ylös”, s. 14.
13. Ks. ”Apostolin todistus ylösnousemuksesta”, s. 13.
14. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1969, s. 138–139.
15. Ks. ”Apostolin todistus ylösnousemuksesta”, s. 13.

Jatkuvaa ilmoitusta elävien profeettojen kautta

*”Meitä johtaa Jumalan elävä profeetta,
joka saa Herralta ilmoitusta.”*

Howard W. Hunterin elämänvaiheita

Sen jälkeen kun Howard W. Hunter oli hyväksytty kirkon presidentiksi lokakuun 1994 yleiskonferenssissa, hän kertoi, mitä hän ajatteli pyhistä ja vastuullisista tehtävistään:

”Rakkaat veljeni ja sisareni, kiitos minua tukeneesta äänestyksestä. Tulen eteenne nöyrästi ja sävyisästi ja murheellisenä rakkaan profeettamme, presidentti Ezra Taft Bensonin äskettäisen poismenon johdosta. Sydämeni on herkistynyt rakkaan ystäväni kuoleman johdosta – erityisesti osakseni tulleiden uusien tehtävien valossa.

Olen vuodattanut monta kyyneltä ja kääntynyt taivaallisen Isäni puoleen hartaassa rukouksessa haluten olla tämän korkean ja pyhän kutsumuksen veroinen. Olen rukoillut, että olisin kelvoinen hoitamaan tätä tehtävää, jota kolmetoista muuta miestä on tällä taloudenhoitokaudella hoitanut. Kenties ainoastaan he, katsellessaan verhon toiselta puolen, voivat täysin ymmärtää vastuun painon ja sen, kuinka syvästi tunnen olevani riippuvainen Herrasta ottaessani vastaan tämän pyhän kutsumuksen.”

Presidentti Hunter selitti, että hän oli saanut voimaa ja varmuutta vakaumuksestaan, että kirkkoa eivät johda ihmiset vaan itse Jeesus Kristus, joka valmistaa ja innoittaa niitä, jotka Hän kutsuu johtamaan:

”Näinä kuluneina kuukausina olen saanut suurinta voimaa vakaasta todistuksestani siitä, että tämä on Jumalan eikä ihmisten työtä. Jeesus Kristus on tämän kirkon pää. Hän johtaa sitä sanoin ja teoin. Tunnen saaneeni osakseni sanoin kuvaamattoman kunnian saatuaani kutsun olla jonkin aikaa työkaluna Hänen käsissään ja

Ollessaan kahdentoista apostolin koorumin jäsen presidentti Howard W. Hunter neuvoi myöhempien aikojen pyhiä seuraamaan kirkon presidenttiä.

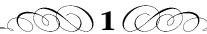
johtaa Hänen kirkkoaan. Mutta ilman tietoa siitä, että Kristus on kirkon pää, en minä eikä kukaan muukaan ihminen jaksaisi kantaa saamani tehtävän painoa.

Ottaessani vastaan tämän vastuullisen tehtävän tunnustan Jumalan ihmeellisen vaikutuksen elämässäni. Hän on kerran toisensa jälkeen säästänyt henkeni ja palauttanut voimani, tuonut kerran toisensa jälkeen minut takaisin iankaikkisuuden partaalta ja sallinut minun jatkaa kuolevaisuuden palvelutehtävässäni vielä jonkin aikaa. Olen ihmetelty joskus sitä, miksi minun henkeni on säästetty. Mutta nyt olen pannut sen kysymyksen syrjään ja pyydän vain kirkon jäsenten uskoa ja rukouksia, jotta me voimme tehdä työtä yhdessä – minä teidän kanssanne – Jumalan tarkoitusten toteuttamiseksi tässä vaiheessa elämäämme. – –

Siitä, kun minut hyväksyttiin kahdentoista koorumin jäseneksi, on kulunut 35 vuotta. Nuo vuodet ovat olleet täynnä valmistautumista. – – Käyntini on nyt hitaampaa, mutta ajatukseni ovat selkeät ja henkeni on nuori. – –

Kuten veljeni aikaisemmin minäkin saan tämän kutsun myötä vakuutuksen siitä, että Jumala johtaa profeettaansa. Otan nöyrästi vastaan tehtävän palvelu ja julistan psalmikirjoittajan sanoin: 'Herra on minun voimani ja kilpeni, häneen minä luotan. Minä [saan] avun.' (Ps. 28:7.)¹

Howard W. Hunterin opetuksia

Jokaisella taloudenhoitokaudella Jumala on nostattanut puhemiehikseen profeettoja.

Vanhan testamentin sivuja käännellessä eteen ilmestyy muinaisten aikojen suurten miesten kirjoituksia. Näitä miehiä nimitetään profeteetoiksi. Uuden testamentin kirjat sisältävät muun muassa myöhemmän taloudenhoitokauden sellaisten miesten kirjoituksia, opetuksia ja historiaa, jotka on valittu profeteetoiksi. Meillä on myös aikakirja läntisen maailmanosan profeteetoista, jotka kohottivat äänensä julistaen Herran sanaa, vastustaen jumalattomuutta ja opettaen evankeliumin periaatteita. He kaikki ovat jättäneet todistuksensa.

Profeetta on henkilö, jonka Herra on kutsunut ja nostattanut edistämään Jumalan tarkoituksia Hänen lastensa keskuudessa. Profeetta on henkilö, joka on saanut pappeuden ja joka puhuu valtuuden nojalla. Profeetat ovat evankeliumin opettajia ja puolustajia. He todistavat Herran Jeesuksen Kristuksen jumalallisuudesta. Profeetat ovat ennustaneet tulevia tapahtumia, mutta se ei ole tärkein heidän vastuullisista tehtävistään, vaikka se saattaakin todistaa profeetallista voimasta.

Vanhurskaita johtajia on tarvittu jokaisella ajan taloudenhoitokaudella, ja Jumala on valinnut tähän tarkoitukseen profeettoja kauan ennen kuin he tulivat tähän kuolevaiseen olemassaoloon [ks. Jer. 1:5; Abr. 3:23].²

Tutkiessamme pyhissä kirjoituksissa olevia Herran ilmoituksia meille käy selväksi, että juuri jatkuva ilmoitus ohjaa profeettoja ja kirkkoa kaikkina aikoina. Ellei jatkuvaa ilmoitusta olisi, Nooa ei olisi ollut valmistautunut vedenpaisumukseen, joka peitti maan. Abrahamia ei olisi johdatettu Harranista Hebroniin, lupauksen maahan. Jatkuva ilmoitus johdatti Israelin lapset pois orjuudesta takaisin heidän luvattuun maahansa. Profeettojen saama ilmoitus johti lähetystyötä, opasti Salomon temppelin jälleenrakentamista ja tuomitsi israelilaisten keskuuteen ujuttautuneet pakanalliset menot.

Ennen astumistaan taivaaseen Kristus lupasi jäljellä oleville yhdelletoista apostolille: ”Katso, minä olen teidän kanssanne kaikki päivät maailman loppuun asti” (Matt. 28:20). Taivaaseenastumisensa jälkeen Hän johti kirkkoa ilmoituksen kautta apostolien kuolemaan ja sitä seuranneeseen Jeesuksen Kristuksen kirkon luopumukseen saakka.³

Koko historiansa ajan, myös tänä päivänä, kirkolla on ollut profeetta, näkijä ja ilmoituksensaaja. Kirkon johdossa on Jeesus Kristus, joka opastaa profeettaansa. – – Hänen neuvonantajansa [ja] kahdentoista neuvoston jäsenet – – ovat myös profeettoja, näkijöitä ja ilmoituksensaajia. – – Kirkon jäsenten ei tarvitse kuunnella epäselvää sotatorven ääntä. He voivat uskoa johtajiensa ääneen tietäen, että Herra johtaa heitä.⁴

2

Jumala antaa ohjausta lapsilleen meidän aikanamme elävän profeetan kautta.

Johanneksen ilmestyksen kirjoittanut apostoli näki näyssä selvän viimeisten päivien merkin, joka edeltäisi Herran lopulta tapahtuvaa toista tulemistä. Hän sanoi:

”Minä näin taas uuden enkelin, joka lensi korkealla taivaan laella. Hänen tehtävänään oli julistaa ikuinen evankeliumi maan asukkaille, kaikille kansoille, heimoille, kielille ja maille.” (Ilm. 14:6.) – –

Todistamme kaikelle maailmalle, että taivaallisia sanansaattajia on jo ilmestynyt meidän aikanamme. He ovat tuoneet taivaasta valtuutta ja palauttaneet totuuksia, jotka menetettiin väärien opetusten ja tapojen vuoksi. Jumala on puhunut jälleen, ja Hän antaa tänä aikana jatkuvasti ohjausta lapsilleen elävän profeetan kautta. Me julistamme, että Hän, kuten on luvattu, on alati palvelijoidensa kanssa ja johtaa kirkkonsa asioita kaikkialla maailmassa. Kuten muinoin, ilmoituksella johdetaan lähetystyötä, temppelien rakentamista ja pappeusvirikailijoiden kutsumista sekä varoitetaan yhteiskunnassa vallitsevasta pahasta, joka voisi estää Isämme lapsia pelastumasta.

Ilmoituksessa nykyajan puhetorvelleen, Joseph Smithille, Herra sanoi:

”Sillä minä en erottele ihmisiä ja tahdon kaikkien ihmisten tietävän, että se aika tulee joutuin – hetki ei ole vielä mutta on käsillä – jolloin rauha otetaan pois maan päältä ja Perkeleellä on valta omaan valtakuntaansa.

Ja myös Herralla on valta pyhiinsä, ja hän hallitsee heidän keskuudessaan.” (OL 1:35–36.)

Vapahtaja hallitsee nykyään pyhien keskuudessa jatkuvan ilmoituksen kautta. Todistan, että Hän on palvelijoidensa kanssa tänä päivänä ja on oleva heidän kanssaan maailman loppuun saakka.

Älköön näkemyksemme olko niin kapea-alainen, että ajattelimme ilmoituksen kuuluneen vain muinoin eläneille. Jumala on armelias ja rakastaa lapsiaan kaikkina aikoina ja on ilmoittanut itsensä tänä aikana historiassa.⁵

Herra on ilmoittanut mielensä ja tahtonsa voidelluille profeteoilleen. Taivaan alkulähteestä kumpuaa jatkuvasti katkeamattomana virtana ilmoitusta Jumalan voidelluille palvelijoille maan päällä. Profetta Joseph Smithin kuolemasta lähtien Herra on puhunut edelleen profeteoilleen kuten aiemmin.⁶

3

**Tänä hengellisen nälänhädän aikana me
voimme saada yltäkylän hengellisyyttä
ottamalla varteen profetaan äänen.**

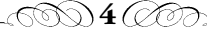
Nälänhätä oli yksi yleisistä vitsauksista Vanhan testamentin aikoina, ja ihmiset ymmärsivät sadon menettämisen ja nälkiintymisen tuhoiset seuraukset. Aamos toi tämän ymmärryksen selkeästi esiin ennustuksellaan hengellisestä nälänhäädästä. Hän sanoi, ettei tule leivän nälkää, ei veden janoa, vaan Herran sanan kuulemisen nälkä [ks. Aam. 8:11]. – –

Nykyajan uutiset yksilöiden ja uskonnollisten instituutioiden hämmennyksestä ja turhautumisesta niiden yrittäessä ratkaista uskontoon liittyviä epäilyksiään ja ristiriitojaan tuovat mieleemme nämä Aamoksen sanat: ”He harhailevat etsimässä Herran sanaa, mutta eivät löydä” [Aam. 8:12].

He yrittävät etsiä ratkaisua mutta eivät rakenna ilmoituksen kalliolle, kuten Herra on käskenyt tekemään [ks. Matt. 16:17–18]. – –

Hämmennys ja turhautuminen, joista maailma kärsii, eivät ole yleisiä uskollisten kirkon jäsenten keskuudessa. – – On olemassa uskottava ääni niille, joilla on uskoa ja tahto uskoa. Me elämme todellakin nälänhädän aikaa, kuten Aamos kuvaili. – – Siitä huolimatta tilanteessa, joka vaikuttaa hengelliseltä nälänhäädältä, on monia, jotka ovat löytäneet yltä kylin hengellisyyttä.

Oma nöyrä todistukseni on, että evankeliumi on palautettu täyteydessään näinä myöhempinä aikoina ja että maan päällä on tänä aikana profetta, joka puhuu Herran mielen ja tahdon niille, jotka haluvat kuulla ja joilla on uskoa seurata.⁷

Jos noudatamme elävien profeettojen opetuksia, me emme kulje harhaan.

Menneiden taloudenhoitokausien ja aikojen kansoille tärkein profeetta oli se, joka tuolloin eli, opetti ja ilmoitti Herran tahdon heidän aikanaan. Jokaisella aiemmalla taloudenhoitokaudella Herra on nostattanut profeettoja puhemiehikseen sen nimenomaisen aikakauden ihmisille ja sen aikakauden erityisiin ongelmiin.

Juuri nykyinen elävä profeetta on meidän johtajamme, meidän opettajamme. Juuri häneltä me otamme vastaan ohjausta nykyajan maailmassa. Me, jotka hyväksymme hänet Herran profeetaksi, ilmaisemme kaikilta maan ääriä kiittollisuutemme tästä jumalallisen johdatuksen lähteestä. – –

Kun mieleemme tulee profeettoja aikojen alusta nykypäivään, tulemme tietoisiksi siitä suuresta siunauksesta, jonka saamme elävän profeetan vaikutuksen ansiosta. Historian pitäisi opettaa meille, että ellemme ole halukkaita ottamaan varteen Herran profeetan varoituksia ja noudattamaan hänen opetuksiaan, meistä tulee Jumalan tuomioiden alaisia.⁸

Vain kirkon presidentillä on oikeus saada ilmoituksia koko kirkkoa varten tai antaa virallisia tulkintoja pyhistä kirjoituksista tai kirkon opeista:

”Ketään muuta kuin [kirkon presidenttiä ei] nimitetä ottamaan vastaan käskyjä ja ilmoituksia tässä kirkossa, sillä hän saa ne samoin kuin Mooses” (OL 28:2).⁹

Jos noudatamme kirkon johtajien neuvoja, ohjeita ja opetuksia heidän opastaessaan meitä, me emme kulje harhaan siinä, mikä on tärkeää omalle henkilökohtaiselle pelastuksellemme ja korotuksellemme.¹⁰

Tunnen suurta kiittollisuutta ilmoituksista, jotka ovat luoneet tämän erinomaisen järjestelmän, jolla Hänen kirkkooan johdetaan. Jokainen mies, joka on asetettu apostoliksi ja erotettu kahdentoista koorumin jäseneksi, on hyväksytty profeetaksi, näkijäksi ja ilmoituksensaaajaksi. Ensimmäinen presidenttikunta ja kahdentoista apostolin koorumi, jotka on kutsuttu ja asetettu pitämään hallussaan pappeuden avaimia, ovat saaneet valtuuden ja tehtävän johtaa kirkkoa, hallinnoida sen

"Konferenssiaika on hengellisen elpymisen aikaa, jolloin tieto ja todistus lisääntyvät ja varmistuvat."

toimituksia, opettaa sen oppia sekä luoda ja ylläpitää sen menettelytapoja.

Kun kirkon presidentti on sairas tai ei pysty toimimaan täysin kaikissa virkaansa kuuluvissa tehtävissä, hänen kaksi neuvonantajansa, jotka hänen kanssaan muodostavat ensimmäisen presidenttikunnan koorumin, jatkavat presidenttikunnan työtä. Neuvostossa, jonka ensimmäisen presidenttikunnan neuvonantajat ja kahdentoista apostolin koorumi muodostavat, käsitellään rukoillen kaikkia suuria kysymyksiä, menettelytapoja, ohjelmia ja oppeja. Ensimmäiseltä presidenttikunnalta ja kahdentoista koorumilta ei lähde mitään päätöstä, josta kaikki asianosaiset eivät olisi täysin yksimielisiä.

Tämän innoitetun mallin mukaisesti kirkko kulkee eteenpäin keskeytyksettä. Kirkon hallinto ja profeetallisten lahjojen käyttäminen kuuluvat aina niille apostoleina toimiville auktoriteeteille, joilla on kaikki pappeuden avaimet ja jotka käyttävät niitä.¹¹

 5

Yleiskonferenssissa me saamme innoitettuja neuvoja profetoilta, näkijöiltä ja ilmoituksensaajilta.

Kun olen pohtinut [yleis]konferenssissa pidettyjä puheita, olen esittänyt itselleni tämän kysymyksen: Kuinka voin auttaa muita pääsemään osallisiksi taivaallisen Isämme hyvydestä ja siunauksista? Vastaus on siinä, että me noudatamme niiden ohjeita, joita tuemme profeettoina, näkijöinä ja ilmoituksensaajina, sekä muita johtavia auktoriteetteja. Tutkikaamme heidän sanojaan, jotka on puhuttu Hengen innoittamina, ja palatkaamme niihin usein. Herra on ilmoittanut tahtonsa pyhille tässä konferenssissa.¹²

Yleiskonferenssin aikana profeetat, näkijät, ilmoituksensaajat ja muut kirkon johtavat auktoriteetit antavat monia innoitettuja neuvoja. Nykyajan profeettamme ovat kehottaneet meitä ottamaan kirkon lehtiemme konferenssinumeroiden lukemisen tärkeäksi ja säännölliseksi osaksi henkilökohtaista tutkimistamme. Yleiskonferenssista tulee siten eräässä mielessä Opin ja liittojen liite tai jatke.¹³

Konferenssiaika on hengellisen elpymisen aikaa, jolloin tieto ja todistus siitä, että Jumala elää ja siunaa uskollisia, lisääntyvät ja varmistuvat. Se on aikaa, jolloin ymmärrys siitä, että Jeesus on Kristus, elävän Jumalan Poika, painuu niiden sydämeen, jotka ovat määrätietoisesti päättäneet palvella Häntä ja pitää Hänen käskynsä. Konferenssi on aikaa, jolloin johtajamme antavat innoitettua ohjausta siihen, kuinka elää elämäämme – aikaa, joka koskettaa sielua ja saa tekemään päätöksiä olla parempi aviomies ja vaimo, isä ja äiti, kuuliaisempi poika ja tytär, parempi ystävä ja lähimmäinen. – –

Me, jotka olemme täällä [yleiskonferenssissa] tänään, vakuutamme, että meillä on erityinen, ainutlaatuinen tieto Vapahtajan evanke-liumista. Ne, jotka ovat vasta tutustuneet meihin, pitävät kaikkein merkittävimpänä julistustamme maailmalle siitä, että meitä johtaa Jumalan elävä profetta, joka on yhteydessä Herraan ja saa Herralta innoitusta ja ilmoitusta.¹⁴

Opiskelu- ja opetusehdotuksia

Kysymyksiä

- Käy läpi presidentti Hunterin opetukset osasta 1. Miksi Jumala on antanut jokaiselle taloudenhoitokaudelle profeettoja? Mitä tehtäviä profeetoilla on? Kuinka me voimme auttaa lapsia saamaan todistuksen profeetoista?
- Kuinka se, että meillä on tänä aikana elävä profeetta, siunaa meitä? (Ks. osa 2.) Miksi on tärkeää, että Jumalalta kumpuaa eläville profeetoilleen ”päättymätön ilmoituksen virta”?
- Mitä todisteita on siitä, että me elämme hengellisen nälänhädän aikaa? (Ks. osa 3.) Mitä siunauksia olet saanut ottamalla varteen elävän profetaan äänen?
- Presidentti Hunter opettaa, että ”vain kirkon presidentillä on oikeus saada ilmoituksia koko kirkkoa varten” (osa 4). Miksi on hyödyllistä tietää se? Miksi on hyödyllistä tietää, ettemme me kulje harhaan, kun seuraamme profeettaa?
- Pohdi yleiskonferenssin tärkeyttä elämässäsi. (Ks. osa 5.) Mitkä yleiskonferenssin opetukset ovat olleet sinulle siunaukseksi? Kuinka voit saada yleiskonferenssin vaikuttamaan elämäsi ja kotiisi voimallisemmin?

Aiheeseen liittyviä pyhien kirjoitusten kohtia

Aam. 3:7; Matt. 10:41; Luuk. 1:68–70; 2. Piet. 1:20–21; Moosia 8:15–18; OL 1:14–16, 37–38; 21:1, 4–6; 43:2–6; 107:91–92

Opetusvihje

Tehkää yhdessä taululle luettelo kysymyksistä, joita muihin uskontokuntiin kuuluvilla ihmisillä saattaisi olla tämän oppikirjan luvun aiheesta. Kehota luokan jäseniä käymään läpi lukua etsimällä vastauksia näihin kysymyksiin ja kertomaan sitten, mitä he löytävät.

Viitteet

1. Ks. ”Kalliit ja mitä suurimmat lupaukset”, *Valkeus*, tammikuu 1995, s. 6–7.
2. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1963, s. 99.
3. Ks. ”Kukaan älköön panko lisää tai ottako pois”, *Valkeus*, lokakuu 1981, s. 113.
4. ”Spiritual Famine”, *Ensign*, tammikuu 1973, s. 65.
5. Ks. ”Kukaan älköön panko lisää tai ottako pois”, s. 113–114.
6. *The Teachings of Howard W. Hunter*, toim. Clyde J. Williams, 1997, s. 196.
7. ”Spiritual Famine”, s. 64–65.

8. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1963, s. 101.
9. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 225.
10. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 223.
11. Ks. ”Kalliit ja mitä suurimmat lupaukset”, s. 6. Presidentti Hunter puhui näistä tärkeistä periaatteista ollessaan kirkon presidentti.
12. Ks. ”Seuratkaa Jumalan Poikaa”, *Valkeus*, tammikuu 1995, s. 87.
13. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 212.
14. Ks. ”Konferenssiaika”, *Valkeus*, huhtikuu 1982, s. 21–22.

"Jeesuksen Kristuksen evankeliumi – on maailmanlaajuinen uskonto, jonka sanoma koskee kaikkia."

Evankeliumin vieminen kaikkeen maailmaan

”Meidän työnämme on pelastaa sieluja, kutsua ihmisiä tulemaan Kristuksen luokse.”

Howard W. Hunterin elämänvaiheita

Vuonna 1979 vanhin Howard W. Hunter, joka oli tuolloin kahdentoista apostolin koorumin jäsen, sanoi: ”Uskon täysin, että lähitulevaisuudessa näemme evankeliumin levittämisessä kaikille kansakunnille joitakin suurimmista edistysaskelista, mitä koskaan on otettu tällä taloudenhoitokaudella tai millään aiemmalla taloudenhoitokaudella. Olen varma, että me pystymme menneisyyttä tarkastellessamme – – toteamaan Luukkaan tavoin: ’Jumalan sana levisi leviämistään’ (Ap. t. 6:7).”¹

Silloin kun vanhin Hunter lausui nuo sanat, poliittiset rajoitukset estivät lähetyssaarnaajia opettamasta evankeliumia useimmissa Itä-Euroopan maissa ja Neuvostoliitossa. Kymmenen vuoden kuluessa monet noista rajoituksista alkoivat poistua. Vuosina 1989 ja 1990 purettiin Berliinin muuri, joka oli erottanut Länsi- ja Itä-Saksan lähes 30 vuoden ajan. Presidentti Hunter palveli tuolloin kahdentoista koorumin presidenttinä ja ilmaisi seuraavia ajatuksia tästä historiallisesta tapahtumasta sekä muista maailmassa silloin tapahtuvista muutoksista:

”Viime aikoina on kiinnitetty paljon huomiota Berliinin muuriin. Tietenkin olemme kaikki mielissämme nähdessämme tuon muurin sortuvan, koska se edustaa uusia vapauksia. – – Kun yritämme ymmärtää sitä sovinnon henkeä, joka pyyhkii yli maapallon, ja sitä, mitä se merkitsee evankeliumin yhteydessä, meidän on kysyttävä itseltämme: Eikö tässä olekin Herran vaikutus poistamassa poliittisia esteitä ja puhkaisemassa aukkoja tähän asti valloittamattomiin muureihin, jotta evankeliumia voidaan opettaa, ja eikö se kaikki

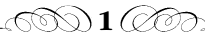
tapahdukin jumalallisen suunnitelman ja jumalallisen aikataulun mukaan?”²

Presidentti Hunterista tuntui, että nämä muutokset toivat mukanaan tärkeän ja vastuullisen tehtävän kirkon jäsenille. Hän sanoi, että mitä useampia kansakuntia avautuisi lähetystyölle, sitä enemmän tarvittaisiin lähetysaarnaajia täyttämään käsky viedä evankeliumi kaikkeen maailmaan.³

Presidentti Hunterin into tavoittaa kaikki Jumalan lapset kansallisuudesta tai uskonnosta riippumatta ilmeni selvästi hänen työssään Lähi-idässä. Ensimmäinen presidenttikunta antoi hänelle Jerusalemissa merkittäviä tehtäviä, kuten Orson Hyden muistopuutarhan sekä Brigham Youngin yliopiston Lähi-idän tutkimuksen Jerusalemeskuksen rakentamisen valvonnan. Vaikka käännytystyö ei ollut sallittua tuolla alueella, presidentti Hunter loi kestäviä ystävyysuhteita niiden niin juutalaisten kuin arabienkin keskuudessa, joiden kanssa hän työskenteli. ”Jeesuksen Kristuksen evankeliumin tarkoitus on saada aikaan rakkautta, ykseyttä ja parhaimman laatuista veljeyttä”, hän sanoi.⁴

Työssään Jumalan lasten keskuudessa eri puolilla maailmaa presidentti Hunterin sanoma oli sama: ”Me olemme veljiänne – emme pidä mihinkään kansakuntaan tai kansallisuuteen kuuluvia toisen luokan kansalaisina. Me kutsumme kaikkia – – tutkimaan sano-
maamme ja ottamaan vastaan toveruutemme.”⁵

Howard W. Hunterin opetuksia

Palautettu evankeliumi on kaikkia ihmisiä varten, ja se perustuu vakaumukseen, että kaikki ovat saman Jumalan lapsia.

Jeesuksen Kristuksen evankeliumi, jota evankeliumia me opetamme ja jonka toimituksia me suoritamme, on maailmanlaajuinen uskonto, jonka sanoma koskee kaikkia. Se ei ole ahdas eikä puolueellinen eikä historian tai muodin oikkujen armoilla. Sen ydin on totta yleismaailmallisesti ja iankaikkisesti. Sen sanoma on tarkoitettu koko maailmalle, ja se on palautettu näin myöhempinä aikoina täyttämään jokaisen kansakunnan, suvun, kielen ja kansan perustarpeet

maan päällä. Se on laadittu jälleen kuten alussa – edistämään veljeyttä, varjelemaan totuutta ja pelastamaan sieluja. – –

Evankeliumin sanomassa koko ihmiskunta on yhtä perhettä, joka polveutuu yhdestä Jumalasta. Kaikki miehet ja naiset ovat paitsi fyysisesti ensimmäisten maanpäällisten vanhempiansa Aadamin ja Eevan jälkeläisiä, myös hengellisesti Jumalan, iankaikkisen Isän, jälkeläisiä. Näin kaikki ihmiset maan päällä ovat kirjaimellisesti veljiä ja sisaria Jumalan perheessä.

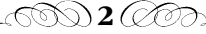
Juuri ymmärtämällä ja hyväksymällä tämän Jumalan yleismaailmallisen isyyden kaikki ihmisolennot voivat parhaiten arvostaa Jumalan huolenpitoa heistä ja suhdetaan toisiinsa. Tämä on elämän ja rakkauten sanoma, joka iskee suoraan kaikkia niitä tukahduttavia perinteitä vastaan, jotka perustuvat etniseen taustaan, kieleen, taloudelliseen tai poliittiseen asemaan, oppiarvoon tai kulttuuritaustaan, sillä me olemme kaikki samaa hengellistä alkuperää. Meillä on jumalallinen sukupuu. Jokainen ihminen on Jumalan henkilapsi.

Tässä evankeliumin näkemyksessä ei ole mitään sijaa ahtaalle, kapealle eikä ennakkoluuloiselle näkemykselle. Profeetta Joseph Smith on sanonut: ”Rakkaus on yksi jumaluuden pääpiirteistä, ja sen tulisi ilmetä niissä, jotka pyrkivät olemaan Jumalan poikia. Mies, joka on täynnä Jumalan rakkautta, ei tydy siunaamaan ainoastaan omaa perhettään, vaan vaeltaa halki koko maailman innokkaana siunaamaan koko ihmiskuntaa.” [*Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith, 2007, s. 346.*] – –

Palautettu evankeliumi on jumalallisen rakkauden sanoma kaikille ihmisille kaikkialla perustuen siihen vakaumukseen, että kaikki ihmiset ovat saman Jumalan lapsia. Tämä ensisijainen uskonnollinen sanoma on ilmaistu kauniisti ensimmäisen presidenttikunnan lausunnossa 15. helmikuuta 1978:

”Muinaiseen ja nykyiseen ilmoitukseen perustuen Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko opettaa ja julistaa iloiten sitä kristillistä oppia, että kaikki miehet ja naiset ovat veljiä ja sisaria, eivät ainoastaan verisukulaisuuden vuoksi yhteisten kuolevaisten esivanhempien ansiosta vaan myös iankaikkisen Isän kirjaimellisina henkilapsina” (Statement of the First Presidency Regarding God’s Love for All Mankind, 15. helmikuuta 1978).

Myöhempien aikojen pyhät suhtautuvat myönteisesti ja ketään syrjimättä niihin, jotka eivät ole meidän uskoamme. Me uskomme, että he ovat kirjaimellisesti meidän veljiämme ja sisariamme, että me olemme saman taivaallisen Isän poikia ja tyttäriä. Meillä on yhteinen sukuluettelo, joka johtaa Jumalaan.⁶

Kirkon tehtävänä on opettaa evankeliumia kaikille kansakunnille.

Kirkollamme, joka on Jumalan valtakunta maan päällä, on kaikkia kansakuntia koskeva tehtävä. ”Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni: kastakaa heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen

ja opettakaa heitä noudattamaan kaikkea, mitä minä olen käskenyt teidän noudattaa” (Matt. 28:19–20). Nämä Mestarin lausumat sanat eivät tunne kansallisia rajoja eivätkä ne rajoitu mihinkään etniseen taustaan tai kulttuuriin. Yhtä kansakuntaa ei pidetä toista parempana. Kehotus on selkeä – opettaa *kaikkia* kansoja. – –

Herran kirkon jäsenenä meidän on kohotettava katseemme henkilökohtaisten ennakkoluulojen yläpuolelle. Meidän on havaittava se ehdoton totuus, että Isämme ei todellakaan katso henkilöön. Joskus me loukkaamme kohtuuttomasti muiden kansakuntien veljiä ja sisaria suosimalla yhden kansakunnan edustajia toisten kustannuksella. – –

Kuvitelkaa isää, jolla on monta poikaa, joista jokaisella on erilainen temperamentti, eri taipumukset ja hengelliset ominaisuudet. Rakastaako hän jotakuta poikaa vähemmän kuin jotakuta toista? Ehkäpä poika, joka on vähiten hengellisesti suuntautunut, saa osakseen isänsä huomiota, rukouksia ja pyyntöjä enemmän kuin toiset. Merkitseekö se sitä, että isä rakastaa muita vähemmän? Kuvitteletteko taivaallisen Isämme rakastavan jälkeläisistään yhtä kansallisuutta selvästi enemmän kuin muita? Kirkon jäsenenä meitä on syytä muistuttaa Nefin haastavasta kysymyksestä: ”Ettekö tiedä, että kansakuntia on enemmän kuin yksi?” (2. Nefi 29:7.) – –

Veljillemme ja sisarillemme kaikissa kansakunnissa: Me todistamme vakaasti, että Jumala on puhunut meidän päivinämme ja

”Meidän työnämme on pelastaa sieluja.”

aikanamme, että taivaallisia sanansaattajia on lähetetty, että Jumala on ilmoittanut mielensä ja tahtonsa profeetalle, Joseph Smithille. – –

Kuten Isämme rakastaa kaikkia lapsiaan, meidän täytyy rakastaa kaikkia ihmisiä – jokaiseen etniseen taustaan, kulttuuriin ja kansallisuuteen kuuluvia – ja opettaa heille evankeliumin periaatteita, jotta he ottaisivat sen vastaan ja saisivat tiedon Vapahtajan jumalallisuudesta.⁷

Vaatimattomissa yrityksissämme vahvistaa veljeyttä ja opettaa ilmoitettua totuutta me sanomme maailman ihmisille, mitä presidentti George Albert Smith niin rakastavasti ehdotti:

”Me emme ole tulleet ottamaan teiltä pois sitä totuutta ja hyvettä, joka teillä on. Me emme ole tulleet etsimään teistä vikoja emmekä arvostelemaan teitä. – – Pitäkää kaikki hyvä, mitä teillä on, ja antakaa meidän tuoda teille lisää hyvää, niin että teistä voi tulla onnellisempia ja niin että voitte valmistautua astumaan taivaallisen Isämme kasvojen eteen.”⁸

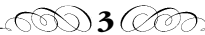
Meidän työnämme on pelastaa sieluja, kutsua ihmisiä tulemaan Kristuksen luokse, tuoda heidät kasteen vesiin, jotta he voivat edetä

polulla, joka johtaa iankaikkiseen elämään. Tämä maailma tarvitsee Jeesuksen Kristuksen evankeliumia. Evankeliumi on ainoa tie, jonka kautta maailma koskaan tulee kokemaan rauhaa.⁹

Me Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäsenet pyrimme tuomaan kaiken totuuden yhteen. Me pyrimme laajentamaan rakkauden ja ymmärryksen piiriä kaikkien maailman asukkaiden keskuudessa. Näin me pyrimme vakiinnuttamaan rauhaa ja onnea sekä kristinuskon että koko ihmiskunnan keskuudessa. – –

Se, minkä perustamisessa Joseph [Smith] oli välineenä, eli Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko, on nyt maailmanuskonto, ei vain siksi, että sen jäseniä on nykyisin kaikkialla maailmassa, vaan pääasiassa siksi, että sillä on kokonaisvaltainen ja kattava sanoma, joka perustuu kaiken totuuden hyväksymiseen ja joka on palautettu täyttämään koko ihmiskunnan tarpeet.

– – Me lähetämme tämän rakkauden ja toivon sanoman kaikelle maailmalle. Tulkaa kaiken totuuden Jumalan luo, joka puhuu edelleen lapsilleen profeettojensa välityksellä. Kuunnelkaa sanomaa Hänestä, joka lähettää edelleen palvelijoitaan saarnaamaan ikuista evankeliumia jokaiselle kansakunnalle, suvulle, kielelle ja kansalle. Tulkaa kestitsemään itseänne pöydässä, jonka on kattanut teille Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko. Liittykää meihin pyrkiessämme seuraamaan hyvää paimenta, joka on sen meille antanut.¹⁰

Ne, jotka ovat kokeneet Jeesuksen Kristuksen sovituksen siunaukset, ovat velvollisia todistamaan Hänestä.

Mitä tekemistä sovituksella on lähetystyön kanssa? Aina kun koemme sovituksen siunauksia elämässämme, emme voi olla tuntematta huolta [muiden] hyvinvoinnista.

Mormonin kirja on täynnä esimerkkejä, jotka havainnollistavat tätä periaatetta. Kun Lehi nautti elämän puun hedelmää, mikä oli vertauskuvana sovitukseen osalliseksi pääsemisestä, hän sanoi: ”Aloin toivoa, että perheenikin nauttisi sitä” (1. Nefi 8:12). Koettuaan kääntymyksen ja saatuaan anteeksi syntinsä uskonsa vuoksi Jeesukseen Kristukseen Enos sanoi: ”Aloin toivoa veljieni nefiläisten parasta” (En. 9). Sitten hän rukoili lamanilaisten puolesta, jotka olivat nefiläisten

leppymättömiä vihollisia. Sitten meillä on esimerkkeinä Moosian neljä poikaa – Ammon, Aaron, Omner ja Himni – jotka sovituksen ansiosta saivat syntien anteeksiannon ja sitten työskentelivät vuosia lamanilaisien keskuudessa tuodakseen heidät Kristuksen luo. Aikakirja kertoo, etteivät he voineet kestää ajatusta siitä, että yksikään sielu hukkuisi (ks. Moosia 28:3).

Tämä taivaallinen esimerkki siitä, kuinka liiton tehnyt haluaa kertoa evankeliumista muille, havainnollistuu parhaiten Alma nuoremman esimerkissä. Haluaisin lukea teille hänen todistuksensa. – –

”Siitä lähtien aina tähän asti minä olen ponnistellut lakkaamatta johdattaakseni sieluja parannukseen, johdattaakseni heitä maistamaan sitä suurta iloa, jota minä olen maistanut, jotta hekin syntyisivät Jumalasta ja täytyisivät Pyhällä Hengellä” [Alma 36:24; ks. myös Alma 36:12–23].

Yksi merkittävä omakohtaisen kääntymisemme mittari on halu kertoa evankeliumista muille ihmisille. Tästä syystä Herra on antanut jokaiselle kirkon jäsenelle veloitteen olla lähetyssaarnaaja.

Kuunnelkaa liittoa, jonka ihminen tekee, kun hänet kastetaan kirkon jäseneksi:

”Te haluatte tulla Jumalan lammastarhaan ja tulla nimitetyiksi hänen kansakseen ja olette halukkaita kantamaan toistenne kuormia, jotta ne olisivat keveitä;

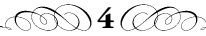
niin, ja olette halukkaita suremaan surevien kanssa, niin, ja lohduttamaan niitä, jotka ovat lohdutuksen tarpeessa, ja olemaan Jumalan todistajina kaikkina aikoina ja kaikessa ja kaikkialla, missä lienetekin, aina kuolemaan asti, jotta Jumala lunastaisi teidät ja teidät luettaisiin ensimmäiseen ylösnousemukseen kuuluvien joukkoon, jotta saisitte iankaikkisen elämän” (Moosia 18:8–9).

Meidän tulee olla Jumalan todistajina kaikkina aikoina ja kaikkialla, aina kuolemaan asti. Me uudistamme tuon liiton sakramentissa, kun lupaamme ottaa päällemme Kristuksen nimen.

Lähetystyöpalvelu on yksi tärkeä tapa, jolla me otamme päällemme Hänen nimensä. Vapahtaja on sanonut, että jos haluamme ottaa päällemme Hänen nimensä täysin vilpittömin sydämin, meitä

on kutsuttu menemään kaikkialle maailmaan ja saarnaamaan Hänen evankeliumiaan kaikille luoduille (ks. OL 18:28). – –

Niillä meistä, jotka ovat tulleet osallisiksi sovitukselta, on velvollisuus todistaa uskollisesti Herrastamme ja Vapahtajastamme. – – Kutsu kertoa evankeliumista muille kuvaa suurta rakkauttamme taivaallisen Isämme lapsia kohtaan sekä Vapahtajaa ja sitä kohtaan, mitä Hän teki meidän hyväksemme.¹¹

Herran avulla me voimme voittaa kaikki evankeliumista kertomiseen liittyvät esteet.

Kun muurit itäisessä Euroopassa – – ja monissa muissa osissa maailmaa sortuvat, lisääntyy varmasti siitä johtuva tarve saada lisää lähetyssaarnaajia täyttämään jumalallinen tehtävä viedä evankeliumi kaikkeen maailmaan! Olemmeko me valmiit vastaamaan tuohon tilanteeseen?

Tyydyttääksemme uudet vaatimukset, joita tässä suuressa viimeisten aikojen lähetystyössä meille asetetaan, joidenkuiden meistä (etenkin vanhemman sukupolven, jonka lapset ovat jo varttuneet aikuisiksi) pitää kenties arvioida tilannetta ja päättää, onko niiden ”muurien”, jotka me olemme pystyttäneet omaan mieleemme, tarpeen sortua.

Esimerkiksi miten on laita sen ”mukavuusmuurin”, joka näyttää estävän monia aviopareja ja naimattomia lähtemästä lähetystyöhön? Entäpä se velan aiheuttama ”taloudellinen muuri”, joka vaikuttaa muutamien jäsenten kykyyn lähteä, tai ”lastenlasten muuri” tai ”terveysmuuri” tai ”itseluottamuksen puutteen muuri” tai ”itsetyytyväisyyden muuri” tai ”rikkomuksen muuri” tai pelon, epäilyksen tai omahyväisyyden muurit? Epäileekö kukaan todella hetkeäkään, etteikö hän Herran avulla voisi saada nuo muurit romahtamaan?

Meille on annettu etuoikeus syntyä näinä viimeisinä aikoina eikä jonkin aiemman taloudenhoitokauden aikana, jotta auttaisimme viemään evankeliumin kaikkeen maailmaan. Tässä elämässä ei ole suurempaa kutsumusta. Jos tyydymme piileskelemään itse pystyttämiemme muurien takana, me luovumme tieteen tahtoen siunauksista, jotka muutoin saisimme. Herra selittää nykyajan ilmoituksessa tuota suurta tarvetta:

”Sillä katso, vainio on jo vaalennut korjattavaksi, ja katso, se, joka panee sirppinsä työhön kaikin voimin, se kokoaa varastoon, jottei menehdy, vaan tuottaa pelastuksen sielulleen” (OL 4:4).

Herra jatkaa selittämällä tässä samassa ilmoituksessa ne pätevyysvaatimukset, jotka meidän tulee täyttää ollaksemme hyviä lähetysaarnajia. Koska Hän tietää oikein hyvin heikkoutemme ja epäilyksemme seisoessamme itse pystyttämämme muurin valtavan portin edessä, Hän vakuuttaa meille, että me saamme jumalallista apua kaikkien esteiden voittamiseen, jos vain teemme oman osamme, ja lupaa yksinkertaisesti: ”Pyytäkää, niin te saatte; kolkuttakaa, niin teille avataan” (OL 4:7).

Herra siunatkoon meitä niin, etteivät mielemme muurit estäisi meitä saamasta siunauksia, jotka voivat olla meidän.¹²

Yhä uudelleen palvelutyössään kuolevaisuudessa Herramme esitti kutsun, joka oli sekä kehoitus että haaste. Pietarille ja Andreakselle Kristus sanoi: ”Lähtekää minun mukaani. Minä teen teistä ihmisten kalastajia.” (Matt. 4:19.) – –

Aiemmat profeetat ovat opettaneet, että jokaisen kykenevän, kellovillisen nuoren miehen tulee palvella kokoaikaisessa lähetystyössä. Minä tähdennän tuota tarvetta tänään. Me tarvitsemme myös paljon kyvykkäitä, kypsiä avioparejämme palvelemaan lähetyskentällä. Jeesus sanoi opetuslapsilleen: ”Satoa on paljon, mutta sadonkorjajia vähän. Pyytäkää siis herraa, jolle sato kuuluu, lähettämään väkeä elonkorjuuseen.” (Luuk. 10:2.)¹³

Opiskelu- ja opetusehdotuksia

Kysymyksiä

- Pohdi presidentti Hunterin opetuksia siitä, että evankeliumi on kaikkia ihmisiä varten ja että se perustuu totuuteen, että me kaikki olemme Jumalan lapsia. (Ks. osa 1.) Kun kerromme evankeliumista, kuinka se, että pidämme mielessämme, että jokainen ihminen on kirjaimellisesti veljemme tai sisaremmme, voi auttaa meitä?
- Mitä opimme osassa 2 olevien presidentti Hunterin opetusten perusteella siitä, mitä taivaallinen Isä ajattelee lapsistaan? Miten voimme rakastaa kaikkia ihmisiä enemmän ja kertoa heille paremmin evankeliumista?

- Kuinka vastaisit presidentti Hunterin kysymykseen: ”Mitä tekemistä sovituksella on lähetystyön kanssa?” (Ks. osa 3.) Kuinka voit lisätä haluasi kertoa evankeliumista toisille? Mitä siunauksia olet saanut, kun olet kertonut evankeliumista jollekulle – tai joku on kertonut siitä sinulle?
- Kun olet tutkinut osan 4, pohdi, mitkä ”muurit” estävät sinua saamasta lähetystyön siunauksia. Keskustele muiden kanssa keinoista voittaa nämä esteet.

Aiheeseen liittyviä pyhien kirjoitusten kohtia

Aam. 9:9; 2. Nefi 2:6–8; Moosia 28:1–3; Alma 26:37; OL 18:10–16; 58:64; 68:8; 88:81; 90:11; 123:12; JS–M 31

Opetusvihje

”Pyhä Henki voi innoittaa yhtä tai useampia oppilaistasi esittämään näkemyksiä, joita toisten on tarpeen kuulla. Ole avoin saamallesi Hengen innoitukselle pyytää vastauksia tietyiltä ihmisiltä. Voit tuntea innoitusta pyytää jotakuta sellaistaikin oppilasta ilmaisemaan ajatuksiaan, joka ei ole oma-aloitteisesti osallistunut.” (*Opettaminen, kutsumuksista suurin*, 2000, s. 63.)

Viihteet

1. ”All Are Alike unto God”, <i>Ensign</i>, kesäkuu 1979, s. 74. 2. ”Walls of the Mind”, <i>Ensign</i>, syyskuu 1990, s. 9–10. 3. Ks. ”Walls of the Mind”, s. 10. 4. Ks. D. Kelly Ogden ja David B. Galbraith, ”Rauha Pyhässä maassa”, <i>Valkeus</i>, joulukuu 1997, s. 23. 5. ”All Are Alike unto God”, s. 74. 6. Ks. ”Evankeliumi – maailmanuskonto”, <i>Valkeus</i>, tammikuu 1992, s. 20–22. 7. ”All Are Alike unto God”, s. 72–74. 8. Ks. ”Evankeliumi – maailmanuskonto”, s. 22; George Albert Smithin sanat ovat	julkaisussa <i>Kirkon presidenttien opetusia: George Albert Smith</i>, 2011, s. 150. 9. Ks. ”Seuratkaa Jumalan Poikaa”, <i>Valkeus</i>, tammikuu 1995, s. 88. 10. ”Come to the God of All Truth”, <i>Ensign</i>, syyskuu 1994, s. 73. 11. ”The Atonement of Jesus Christ”, puhe lähetysjohtajien seminaarissa, 24. kesäkuuta 1988, s. 4–7, kirkon historian kirjasto; ks. myös <i>The Teachings of Howard W. Hunter</i>, toim. Clyde J. Williams, 1997, s. 248–249. 12. ”Walls of the Mind”, s. 10. 13. Ks. ”Seuratkaa Jumalan Poikaa”, s. 88.

Kymmenysten laki

*”Todistuksen kymmenysten laista
saa elämällä sen mukaan.”*

Howard W. Hunterin elämänvaiheita

Vähän ennen kuin Howard W. Hunterin ja Claire Jeffsin oli määrä solmia avioliitto, Howard meni piispansa luo hakemaan temppeli-suositusta. Hän yllättyi, kun tuossa puhuttelussa piispa esitti epäilyksen siitä, pystyisikö hän elättämään tuloillaan vaimonsa ja perheensä. Howard muisteli: ”Kun kerroin hänelle, kuinka paljon ansaitseen, hän sanoi, että syy, miksi hän epäili kykyäni elättää vaimo, perustui maksamieni kymmenysten määrään.”

Tuohon hetkeen mennessä Howard ei ollut maksanut täysiä kymmenyksiä, koska hän ei ollut ymmärtänyt täysien kymmenysten maksamisen tärkeyttä. Hän selitti: ”Koska isäni ei ollut kirkon jäsen asuessani kotona, kymmenyksistä ei ollut koskaan keskusteltu perheessämme enkä ollut koskaan miettinyt niiden tärkeyttä.”

Howard kertoi, että kun hän ja piispa jatkoivat keskustelua, piispa ”ystävällisellä tavallaan – opetti minulle lain tärkeyden, ja kun kerroin hänelle, että tästä lähtien maksaisin täydet kymmenykset, hän jatkoi puhuttelua ja poisti levottomuuteni täyttämällä ja allekirjoittamalla suosituslomakkeen”.

Kertoessaan Clairelle tästä kokemuksesta Howard sai kuulla, että tämä oli maksanut aina täydet kymmenykset. ”Päätimme, että eläisimme tämän lain mukaan koko avioliittomme ajan ja että kymmenykset maksettaisiin ensimmäisenä”, hän sanoi.¹

"Kymmenysten maksaminen vahvistaa uskoa, lisää hengellisyyttä ja hengellisiä kykyjä sekä lujittaa todistusta."

Howard W. Hunterin opetuksia

1

Herran määritelmä kymmenysten laista on yksinkertainen.

[Kymmenysten] laki on yksinkertaisesti ilmaistuna yksi kymmenesosa kaikista tuloista (ks. OL 119:4). Tuloilla tarkoitetaan tuottoa, korvausta, kertymää. Se on työntekijän palkka, liiketoimen tuotto, viljelijän tai tuottajan saama tuotto tai henkilön saama tulo mistä tahansa muusta lähteestä. Herra on sanonut, että se on pysyvä laki ”ikuisesti”, kuten on ollut aiemminkin.²

Kaikkien Herran käskyjen ja lakien tavoin [kymmenysten laki] on yksinkertainen, jos meillä on hieman uskoa. Herra on siis itse asiassa sanonut: ”Siirtäkää desimaalipilkun paikkaa yhden numeron verran vasemmalle.” Se on kymmenysten laki. Niin yksinkertaista se on.³

2

Kymmenysten laki on ollut olemassa alusta asti ja on voimassa edelleen.

Ensimmäinen selkeä maininta Raamatussa sanasta ”kymmenykset” on Vanhan testamentin aivan ensimmäisessä kirjassa. Abram – – tapasi Melkisedekin, Salemin kuninkaan ja Korkeimman Jumalan papin. Melkisedek siunasi Abramin, ja Abram ”antoi hänelle kymmenykset kaikesta” (1. Moos. 14:20).

Joitakin lukuja myöhemmin tässä samassa kirjassa Jaakob antoi Betelissä uhrilupauksen seuraavin sanoin: ”Kaikesta, mitä sinä annat minulle, minä tuon sinulle kymmenykset” [1. Moos. 28:20–22].

Kolmas maininta on Kolmannessa Mooseksen kirjassa esitetyssä laissa. Herra puhui Mooseksen kautta:

”Kymmenesosa kaikesta maan tuotosta, sekä pellon sadosta että puiden hedelmistä, on Herran. Se on Herralle kuuluva pyhä lahja.” (3. Moos. 27:30.)

Leeviläisen lain mukaan kymmenykset tuli antaa leeviläisille heidän elannokseen, ja heillä oli vuorostaan velvoite maksaa kymmenykset siitä, mitä he saivat, kuten ilmenee Herran sanoissa, joilla Hän neuvoi Moosesta:

”Sano leeviläisille: Kun otatte israelilaisilta vastaan kymmenykset, jotka minä olen antanut teidän perintöosaksenne, antakaa tekin puolestanne kymmenesosa niistä Herralle uhrilahjaksi” (4. Moos. 18:26).

Tämä osoittaa selvästi, että kymmenysten laki kuului leeviläiseen lakiin, ja sen maksoivat kaikki – jopa leeviläiset itse, sillä heitä käskettiin maksamaan kymmenykset saamistaan kymmenyksistä.

On niitä, jotka asettuvat sille kannalle, että kymmenysten laki oli vain leeviläinen käytäntö, mutta historia vahvistaa sen tosiasian, että se on ollut ja on yleismaailmallinen laki. Se oli olennainen osa Moosesen lakia. Se oli ollut olemassa alusta asti ja löytyy muinaisesta egyptiläisestä laista, Babyloniasta ja voidaan jäljittää kautta Raamatun historian. Sen mainitsevat profeetta Aamos [ks. Aam. 4:4] ja Nehemia, joka oli vastuussa Jerusalemin muurien rakentamisesta uudelleen [ks. Neh. 10:38–39; 12:44; 13:5, 12]. Pian sen jälkeen Malakia aloitti vieläkin suuremman tehtävän rakentaa uudelleen kansakunnan uskoa ja moraalia. Äärimmäisessä pyrkimyksessään iskeä niiden ahneutta vastaan, jotka olivat uskonnollisia vain nimellisesti, hän moitti heitä ankarasti syyttäen heitä rikoksesta Jumalaa vastaan.

”Voiko ihminen riistää jotakin Jumalalta? Sitä te kuitenkin yritätte. ’Mitä me sinulta riistämme?’ te kysytte. Kymmenyksiä ja uhrilahjoja!

Kirous on teidän osananne, koska te kaikki, koko kansa, petätte minua.

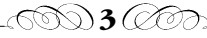
– Tuokaa täydet kymmenykset aarrekammioon, jotta temppelisäni olisi ruokaa. Koetelkaa minua tällä tavalla, sanoo Herra Sebaot. – Silloin saatte nähdä, että minä avaan taivaan ikkunat ja vuodatan teille sateen runsaan siunauksen.” (Mal. 3:8–10.) – –

Vanha testamentti päättyy Malakian sanoihin, joissa toistetaan kymmenysten laki ja jotka osoittavat, ettei tätä alusta asti vallinnutta lakia ollut kumottu. Tällä kehotuksella alkoi siis Uuden testamentin taloudenhoitokausi. – –

Pian sen jälkeen kun evankeliumi oli palautettu tällä taloudenhoitokaudella, Herra antoi kansalleen ilmoituksen myöhempien aikojen profeetan välityksellä määritellen lain – –:

”Ja sen jälkeen ne, jotka ovat siten maksaneet kymmenykset, maksakoot yhden kymmenesosan kaikista tuloistaan vuosittain; ja

tämä olkoon pysyvä laki heille ikuisesti, minun pyhää pappeuttani varten, sanoo Herra” (OL 119:4).⁴

Kymmenyksillämme me annamme lahjan ja lisäksi suoritamme velvollisuuden.

Kymmenykset on Jumalan laki lapsilleen, ja silti niiden maksaminen on täysin vapaaehtoista. Tässä mielessä se ei eroa lepopäivän pyhittämisen laista eikä mistään muustakaan Hänen laistaan. Me saatamme kieltäytyä noudattamasta mitä tahansa niistä tai niitä kaikkia. Kuuliaisuutemme on vapaaehtoista, mutta se, että kieltäydymme maksamasta, ei poista tai kumoa lakia.

Jos kymmenykset on vapaaehtoinen asia, onko se lahja vai velvoitteen maksamista? Näiden kahden välillä on oleellinen ero. Lahja on vapaaehtoista rahan tai omaisuuden siirtämistä, johon ei liity korvausta. Se on vastikkeetonta. Kenelläkään ei ole mitään velvoitetta antaa lahjaa. Jos kymmenykset on lahja, me voisimme antaa, mitä ikinä haluamme, milloin haluamme tai olla kokonaan antamatta lahjaa. Se asettaisi taivaallisen Isämme aivan samaan sarjaan kuin kadun kerjäläisen, jolle saattaisimme heittää ohikulkiessamme kolikon.

Herra on säätänyt kymmenysten lain, ja koska se on Hänen lakinsa, meidän velvoitteeksemme tulee noudattaa sitä, jos me rakastamme Häntä ja haluamme pitää Hänen käskynsä ja saada Hänen siunauksiaan. Tällä tavalla siitä tulee velka. Ihmisen, joka ei maksa kymmenyksiään, koska on velassa, tulee kysyä itseltään, eikö hän ole velassa myös Herralle. Mestari sanoi: ”Etsikää ennen kaikkea Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskasta tahtoaan, niin teille annetaan kaikki tämäkin” (Matt. 6:33).

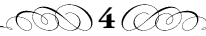
Emme voi kulkea samaan aikaan sekä itään että länteen. Emme voi palvella sekä Jumalaa että mammonaa. Ihminen, joka torjuu kymmenysten lain, on ihminen, joka ei ole todella yrittänyt noudattaa sitä. Tietenkin se vaatii jotakin. Minkä tahansa evankeliumin lain tai sen periaatteen mukaan eläminen vaatii työtä ja miettimistä ja ponnistelua. – –

Saattaa olla, että kymmenyksillämme me annamme lahjan ja myös suoritamme maksaessamme velvoitteen. Velvoitteen maksu tapahtuu Herralle. Lahjan annamme lähimmäisillemme Jumalan valtakunnan

”Kymmenysten maksaminen ei ole taakka vaan suuri etuoikeus.”

rakentamiseksi. Jos lähetyssaarnaajien käännytystyötä, kirkon opetusohjelmaa, suurenmoista koulutusjärjestelmää ja rakennusohjelmaa jumalanpalvelushuoneiden pystyttämiseksi tarkastelee ajatuksella, niin ymmärtää, ettei kymmenysten maksaminen ole taakka vaan suuri etuoikeus. Kymmenyksillämme evankeliumin siunauksia jaetaan monille.⁵

Herralle annetun uhrin tulee maksaa antajalle jotakin arvokasta.

Kohdasta 2. Sam. 24:18–25 saamme tietää, ettei Daavid suostunut antamaan Herralle sellaista uhria, joka ei maksanut hänelle mitään. Hän epäilemättä päätteli, että ellei lahja maksa antajalle jotakin arvokasta, se ei ole sopiva tai asianmukainen uhri Herralle.

Kristus sanoi, että autuaampaa on antaa kuin ottaa [ks. Ap. t. 20:35], ja silti on muutamia, jotka antavat vain silloin kun se ei maksa heille mitään. Tämä ei ole Mestarin opetusten mukaista, sillä

Hän sanoi: ”Jos joku tahtoo kulkea minun jäljessäni, hän kieltäköön itsensä” (Matt. 16:24).

On muutamia, jotka eivät elä kymmenysten lain mukaan sen vuoksi, mitä se maksaa. Tämä on vastoin Daavidin päättelyä, sillä hän ei suostunut antamaan Herralle uhria, ellei se maksanut hänelle jotakin. Ne, jotka eivät maksa kymmenyksiä, eivät ota huomioon kymmenysten lakiin sisältyviä suuria moraalisia periaatteita, eivätkä he ymmärrä lakia eivätkä sitä, miksi se on olemassa.⁶

Kymmenysten maksaminen tuo suuria siunauksia.

Herra antoi [kymmenysten] lain. Jos noudatamme Hänen lakiaan, me menestymme, mutta kun luulemme keksineemme paremman tavan, me epäonnistumme. Kun matkustan kirkon piirissä ja näen, mitä kymmenysten maksamisesta seuraa, tulen siihen tulokseen, ettei se ole taakka vaan suuri siunaus.⁷

Maksakaa rehelliset kymmenykset. Tämä iankaikkinen laki, jonka Herra on ilmoittanut ja jota uskolliset ovat noudattaneet muinaisten profeettojen ajasta nykyiseen, opettaa meitä asettamaan Herran ensimmäiselle sijalle elämässämme. Meitä ei kenties pyydetä uhraamaan kotiamme tai henkeämme, kuten oli varhaisten pyhien laita. Meidät haastetaan tänä aikana voittamaan itsekkyytemme. Me maksamme kymmenykset, koska me rakastamme Herraa, ei siksi, että meillä on varaa maksaa ne. Me voimme odottaa, että Herra avaa ”taivaan ikkunat” (Mal. 3:10) ja vuodattaa siunauksia uskollisille.⁸

Me noudatamme periaatetta, että palautamme Herralle osan Hänen hyvydestään meitä kohtaan, ja tuota osaa me nimitämme kymmenyksiksi. Kymmenysten maksaminen – – on täysin vapaaehtoista. Me voimme maksaa kymmenykset tai olla maksamatta. Ne, jotka maksavat, saavat siunauksia, joista muut eivät tiedä.⁹

Mary Fielding Smith [oli] lannistumaton pioneeriäiti, joka oli profeetan veljen, patriarkka Hyrum Smithin vaimo ja leski. – – Eräänä keväänä, kun perhe avasi perunakuoppansa, hän pyysi poikiaan hakemaan kuormallisen parhaita perunoita vietäväksi kymmenys-toimistoon.

Hän tapasi toimiston portailla yhden kirjureista, joka [vastusteli], kun pojat alkoivat purkaa perunakuormaa. ”Leskirouva Smith”, mies sanoi muistaen epäilemättä tämän koettelemukset ja uhraukset, ”olisi suorastaan häpeä, jos sinun olisi maksettava kymmenykset.” Kirjuri – – torui häntä kymmenysten maksamisesta ja sanoi, että hän oli kaikkea muuta kuin viisas ja säästäväinen. – –

Pieni leski suoristautui täyteen mittaansa ja sanoi: ”William, sinun tässä pitäisi hävetä. Haluatko kieltää minulta siunauksen? Jos en maksaisi kymmenyksiäni, odottaisin Herran pidättävän minulta siunauksensa. Minä en maksa kymmenyksiäni vain siksi, että se on Jumalan laki, vaan myös siksi, että odotan saavani siunauksen niin tekemällä. Pitämällä tämän ja muut lait odotan menestyväni ja kykeneväni elättämään perheeni.” (Julkaisussa Joseph Fielding Smith, *Life of Joseph F. Smith*, 1938, s. 158–159.)¹⁰

Kymmenysten periaatteen pitäisi olla enemmän kuin matemaattista, mekaanista lain noudattamista. Herra tuomitsi fariseukset siitä, että he maksoivat mekaanisesti kymmenykset yrteistä mutta he laiminlöivät lakiin liittyvän hengellisyyden [ks. Matt. 23:23]. Jos maksamme kymmenyksemme, koska rakastamme Herraa, täysin vapaaehtoisesti ja uskossa, etäisyytemme Häneen kaventuu ja suhteestamme Häneen tulee läheinen. Meidät vapautetaan lain kirjaimen orjuudesta, ja Henki koskettaa meitä ja tunnemme olevamme yhtä Jumalan kanssa.

Kymmenysten maksaminen vahvistaa uskoa, lisää hengellisyyttä ja hengellisiä kykyjä sekä lujittaa todistusta. Se tuo tyydytystä, koska tiedämme noudattavamme Herran tahtoa. Se tuo siunauksia, jotka koituvat siitä, että jaamme omastamme niihin tarkoituksiin, joihin kymmenyksiä käytetään. Meillä ei ole varaa kieltää itseltämme näitä siunauksia. Meillä ei ole varaa olla maksamatta kymmenyksiämme. Kymmenysten maksaminen vaikuttaa sekä tulevaisuuteen että nykyisyyteen. Sillä, mitä annamme ja kuinka annamme, ja sillä, miten hoidamme veloitteemme Herraa kohtaan, on iankaikkista merkitystä.

Todistuksen kymmenysten laista saa elämällä sen mukaan.¹¹

Opiskelu- ja opetusehdotuksia

Kysymyksiä

- Käy läpi osassa 1 oleva määritelmä kymmenysten laista. Mitä kymmenykset ovat? Mitä voimme oppia presidentti Hunterilta kymmenysten lain yksinkertaisuudesta?
- Mitä oivalluksia olet saanut presidentti Hunterin opetuksista, jotka koskevat kymmenysten historiaa? (Ks. osa 2.) Mistähän syystä presidentti Hunter haluaa meidän ymmärtävän, että kymmenysten laki on ollut ja on yleismaailmallinen laki?
- Kuinka me kymmenyksillämme sekä annamme lahjan että maksamme velvoitteen? (Ks. osa 3.) Kuinka kymmenysten maksaminen osoittaa, että me rakastamme Herraa? Kuinka me opimme tuntemaan, että kymmenysten maksaminen on etuoikeus eikä taakka?
- Miksi Herralle annettavan uhrauksen täytyy maksaa antajalle jotakin arvokasta? (Ks. osa 4.) Kuinka voi voittaa minkä tahansa kymmenysten maksamiseen liittyvän haasteen tai haluttomuuden?
- Käy läpi ne monet siunaukset, joita presidentti Hunter sanoo koituvan kymmenysten maksamisesta (ks. osa 5). Miten sinä olet nähnyt näitä siunauksia elämässäsi?

Aiheeseen liittyviä pyhien kirjoitusten kohtia

Alma 13:15; OL 64:23; 104:14–18; 119; 120; PKO, ”Kymmenykset”

Tutkimisen avuksi

Kun luet oppikirjan luvun ensimmäisen kerran, voisit kenties lukea sen nopeasti tai käydä läpi otsikot saadaksesi yleiskäsityksen sen sisällöstä. Lue sitten luku muutamaan kertaan uudelleen hitaammin ja tutki sitä syvällisesti. Voisit myös lukea jokaisen osan niin, että pidät mielessäsi opiskelukysymykset. Kun teet näin, saat kenties selville syvällisiä oivalluksia ja huomaat käytännön sovelluksia.

Viitteet

1. Ks. Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter*, 1994, s. 80–81.
2. *The Teachings of Howard W. Hunter*, toim. Clyde J. Williams, 1997, s. 105; ks. myös Conference Report, huhtikuu 1964, s. 35.
3. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 105.
4. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1964, s. 33–35.
5. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1964, s. 35–36.
6. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 106; ks. myös Conference Report, huhtikuu 1964, s. 33.
7. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 105.
8. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 105.
9. ”Dedication of Goteborg Chapel”, puhe Göteborgissa Ruotsissa, 10. syyskuuta 1967, s. 1, kirkon historian kirjasto.
10. *That We Might Have Joy*, 1994, s. 136–137.
11. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1964, s. 36.

Pyhät kirjoitukset – hyödyllisintä kaikesta tutkimisesta

*”[Lähentyköön] jokainen meistä – – taivaallista
Isäämme ja Hänen rakasta Poikaansa
tutkimalla jatkuvasti pyhiä kirjoituksia.”*

Howard W. Hunterin elämänvaiheita

Presidentti Howard W. Hunter rakasti suuresti pyhiä kirjoituksia ja omistautui niiden tutkimiseen. Tämä rakkaus ja tutkiminen kuvastuivat hänen opetuksistaan, jotka olivat täynnä kertomuksia ja muita kohtia pyhistä kirjoista. Usein kun hän opetti jonkin evankeliumin periaatteen, etenkin yleiskonferenssissa, hän valitsi ainakin yhden pyhien kirjoitusten kertomuksen, esitti sen yksityiskohtaisesti ja ammensi siitä käytännön sovelluksia.

Kun hän esimerkiksi opetti omistautumista Jumalalle, hän kertoi Joosuasta, Sadrakista, Mesakista ja Abed-Negosta sekä muista Vanhan testamentin henkilöistä, jotka osoittivat sellaista omistautumista (ks. luku 19). Kun hän opetti palvelemista, hän käytti Mormonin kirjan esimerkkejä osoittaakseen, kuinka jotkut ihmiset, jotka saivat vähän tunnustusta, eivät olleet ”yhtään vähemmän hyödyksi” kuin muut, joiden palveleminen oli näkyvämpää (ks. luku 23). Kun hän opetti sitä, kuinka voi saada sisäistä rauhaa sekasorron aikoina, hän käytti jälleen pitkiä kohtia pyhistä kirjoituksista, kuten kertomusta siitä, kun Pietari käveli veden päällä (ks. luku 2). Kun hän opetti sakramentista, hän taustoitti sitä kertaamalla kertomuksen Israelin lapsista ja juutalaisesta pääsiäisestä (ks. luku 15).

Presidentti Hunter tiesi, miten merkittävästi pyhät kirjoitukset auttavat ihmistä saamaan todistuksen Jeesuksesta Kristuksesta. Niinpä hän opetti usein pyhien kirjoitusten kuvauksien perusteella

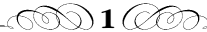

”Toivomme, että te luette ja tutkitte pyhiä kirjoituksia päivittäin yksin ja yhdessä perheen kanssa.”

Vapahtajan palvelutyötä, ristiinnaulitsemista ja ylösousemusta. Hän julisti:

”Olen kiitollinen pyhien kirjoitusten kokoelmasta, jonka avulla voi uutteran tutkimisen kautta tulla paremmin tuntemaan Jeesuksen Kristuksen. Olen kiitollinen siitä, että Vanhan ja Uuden testamentin lisäksi Herra on ilmoittanut lisätodistuksina Kristuksesta Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon profettojen kautta muitakin pyhiä kirjoituksia – Mormonin kirjan, Opin ja liitot sekä Kallisarvoisen helmen – ja tiedän niiden kaikkien olevan Jumalan sanaa. Ne todistavat siitä, että Jeesus on Kristus, elävän Jumalan Poika.”¹

Howard W. Hunterin opetuksia

Pyhien kirjoitusten tutkiminen on hyödyllisintä kaikesta tutkimisesta, johon voimme ryhtyä.

Keskeistä kaikelle totuudelle on todistus siitä, että Jeesus Nasaretilainen on Kristus, suuri Jehova, maailman Vapahtaja ja elävän Jumalan ainosyntyinen Poika. Tämä on pyhien kirjoitusten sanoma. Jokaisen pyhän kirjan läpi kulkee vetoamus uskoa Jumalaan, iankaikkiseen Isään, ja Hänen Poikaansa Jeesukseen Kristukseen, ja ensimmäisestä pyhästä kirjasta viimeiseen niissä on kutsu tehdä Jumalan tahto ja pitää Hänen käskynsä.²

Kun noudatamme johtajiemme neuvoa lukea ja tutkia pyhiä kirjoituksia, saamme monenlaista hyötyä ja monenlaisia siunauksia. Se on hyödyllisintä kaikesta tutkimisesta, johon voimme ryhtyä. – –

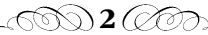
Pyhät kirjoitukset sisältävät aikakirjan, jossa Jumala ilmoittaa itsensä, ja niissä Jumala puhuu ihmiselle. Miten voisimmekaan käyttää aikamme hyödyllisemmin kuin lukemalla pyhien kirjoitusten kokoelman kirjallisuutta, joka opettaa meitä tuntemaan Jumalan ja ymmärtämään suhteemme Häneen? Aika on aina kallisarvoista kiireisille ihmisille, ja me menetämme sen arvoa, kun tuhlaamme tunteja lukemalla tai katselemalla sellaista, mikä on joutavaa ja toisarvoista.³

Toivomme, että te luette ja tutkutte pyhiä kirjoituksia päivittäin yksin ja yhdessä perheen kanssa. Emme saa suhtautua kevyesti Herran käskyyn: ”[Tutkikaa] kirjoituksia, koska luulette niistä löytävänne

ikuisen elämän – ja neidän juuri todistavat minusta” (Joh. 5:39). Henki tulee kotiinne ja elämäänne, kun luette ilmoitettua sanaa.⁴

Kirkkomme pitäisi olla täynnä ihmisiä, jotka tuntevat pyhät kirjoitukset perin pohjin ja jotka tekevät niihin rinnakkaisviitteitä ja merkintöjä, valmistavat oppiaiheita ja puheita Pyhien kirjoitusten oppaan avulla ja ovat perehtyneet karttoihin – ja muihin apuvälineisiin, joita tähän suurenmoiseen pyhien kirjojen kokoelmaan sisältyy. Siinä on ilmiselvästi enemmän aineistoa kuin pystymme nopeasti hallitsemaan. Pyhien kirjoitusten vainio on varmastikin ”jo vaalennut korjattavaksi” [ks. OL 4:4]. – –

Tällä taloudenhoitokaudella, varmasti toisin kuin millään muulla taloudenhoitokaudella, on pyhiä kirjoituksia – kestäväää, valaisevaa Jumalan sanaa – todella helposti saatavilla ja todella hyödyllisesti jäseneltynä jokaisen sitä tutkivan miehen, naisen ja lapsen käyttöön. Jumalan kirjoitettua sanaa ei ole ikinä maailman historiassa tarjottu jäsenille luettavammassa ja käyttökelpoisemmassa muodossa. Meitä pidetään varmasti vastuussa, jos emme lue pyhiä kirjoituksia.⁵

Pyhien kirjoitusten tutkiminen auttaa meitä saamaan selville Jumalan tahdon ja noudattamaan sitä.

Voidaksemme olla kuuliaisia evankeliumin laille ja Jeesuksen Kristuksen opetuksille meidän täytyy ensin ymmärtää laki ja varmistaa Herran tahto. Se tapahtuu parhaiten opiskelemalla ja tutkimalla pyhiä kirjoituksia ja profeettojen sanoja. Tällä tavoin me perehdymme siihen, mitä Jumala on ilmoittanut ihmiselle.

Yhdessä uskonkappaleista julistetaan: ”Me uskomme kaiken, mitä Jumala on ilmoittanut, kaiken, mitä hän nykyään ilmoittaa, ja me uskomme, että hän ilmoittaa vielä monia suuria ja tärkeitä Jumalan valtakuntaa koskevia asioita” (UK 9).

Pyhissä kirjoituksissa on ilmoitettu Jumalan tahto, ja tästä syystä meitä on käsketty lukemaan niitä löytääksemme totuuden. Herra selitti Oliver Cowderylle, kuinka nämä totuudet voi varmistaa. Hän sanoi: ”Katso, minä käsken sinua luottamaan niihin asioihin, jotka on kirjoitettu. Sillä niihin on kirjoitettu kaikki minun kirkkoni, minun evankeliumini ja minun kallioni perustusta koskevat asiat.” (OL 18:3–4.)

Paavali kirjoitti hyvälle ystävälleen Timoteukselle kehottaen tätä lukemaan pyhiä kirjoituksia. Hän sanoi kirjeessään: ”Olet – – jo lapsesta asti tuntenut pyhät kirjoitukset, jotka voivat antaa sinulle viisautta, niin että pelastut uskomalla Kristukseen Jeesukseen.” Sitten hän lisäsi: ”Jokainen pyhä, Jumalan Hengestä syntynyt kirjoitus on hyödyllinen opetuksesi, nuhteeksi, ojennukseksi ja kasvatukseksi Jumalan tahdon mukaiseen elämään.” (2. Tim. 3:15–16.) – –

Johtajamme kirkossa ovat tähdentäneet voimakkaasti pyhien kirjoitusten sekä muinaisten ja nykyajan profeettojen sanojen lukemista. Isiä ja äitejä on pyydetty lukemaan pyhiä kirjoituksia, jotta he voivat opettaa oikein lapsiaan. Lapsemme lukevat pyhiä kirjoituksia vanhempiensa näyttämän esimerkin johdosta. Me tutkimme pyhiä kirjoituksia perheilloissamme, ja jotkut perheet lukevat varhaisena aamuhetkenä pyhiä kirjoituksia yhdessä. – – Tällä tavoin me opimme tuntemaan Herran tahdon, jotta voisimme olla kuuliaisia.⁶

Pohtikaa pyhissä kirjoituksissa olevaa järjestystä, joka alkaa sillä, että otamme tunnollisesti varteen Jumalan sanan, ja etenee sitten lupaukseen, että jos teemme niin, voimme päästä Hänen luokseen:

”Ja nyt minä annan teille käskyn – – ottaa tunnollisesti varteen iankaikkisen elämän sanat.

Sillä teidän tulee elää jokaisesta sanasta, joka lähtee Jumalan suusta.

Sillä Herran sana on totta, ja mikä tahansa, mikä on totta, on valoa, ja mikä tahansa, mikä on valoa, on Hengestä, nimittäin Jeesuksen Kristuksen Hengestä. – –

Ja jokainen, joka kuulee Hengen ääntä, tulee Jumalan, tosiaankin Isän luokse.” (OL 84:43–45, 47.)

Se on Jumalan sanasta alkava suurenmoinen matka, joka hui pentuu korotukseen. ”Kristuksen sanat kertovat teille kaiken, mitä teidän tulee tehdä” (2. Nefi 32:3).⁷

Suosittelen teille Jumalan ilmoituksia mittapuuksi, jonka mukaan meidän on eletävä elämäämme ja jota vasten meidän on mitattava jokaista päätöstä ja jokaista tekoa. Kun teillä siis on huolia ja haasteita, kohdatkaa ne kääntymällä pyhien kirjoitusten ja profeettojen puoleen.⁸

 3

Pyhien kirjoitusten ymmärtäminen edellyttää keskittynyttä ja jatkuvaa tutkimista rukoillen.

Kehotamme teitä jokaista miettimään tarkoin, kuinka paljon aikaa käytätte tällä hetkellä siihen, että pohditte rukoillen pyhiä kirjoituksia.

Yhtenä Jumalan palvelijoista annan teille haasteen tehdä seuraavaa:

1. Lukekaa ja pohtikaa pyhiä kirjoituksia sekä rukoilkaa niiden johdosta yksittäisinä kirkon jäseninä.

2. Lukekaa yhdessä perheen kanssa pyhiä kirjoituksia säännöllisesti. Me kiitämme niitä teistä, jotka jo tekevät näin, ja kehotamme niitä teistä, jotka eivät ole vielä aloittaneet, aloittamaan sen viipymättä. – –

Kulkekoon jokainen meistä eteenpäin päättäen lujasti olla rukoi-levampi, pyrkiä elämään täydemmin Hengen mukaan ja lähestyä taivaallista Isäämme ja Hänen rakasta Poikaansa tutkimalla jatkuvasti pyhiä kirjoituksia.⁹

Lukemistottumuksia on monenlaisia. On nopeita ja hitaita lukijoita, ja jotkut lukevat vain vähän kerrallaan, kun taas toiset haluavat välttämättä lukea keskeytyksittä kirjan loppuun. Mutta ne, jotka syventyvät pyhiin kirjoituksiin, saavat havaita, että ymmärtäminen vaatii enemmän kuin satunnaista lukemista tai tarkastelua – niitä on tutkittava keskittyneenä. On varmaa, että se, joka tutkii pyhiä kirjoituksia joka päivä, saavuttaa paljon enemmän kuin se, joka omistaa niille melkoisen ajan yhtenä päivänä ja sitten antaa mennä useita päiviä, ennen kuin jatkaa lukemista. Meidän ei pitäisi ainoastaan tutkia päivittäin vaan meidän pitäisi varata säännöllinen aika, jolloin voimme keskittyä niihin häiriöttä.

Mikään ei auta meitä ymmärtämään paremmin pyhiä kirjoituksia kuin rukous. Rukoilemalla me voimme virittää mieleemme etsimään vastauksia kysymyksiimme. Herra on sanonut: ”Pyytäkää, niin teille annetaan. Etsikää, niin te löydätte. Kolkuttakaa, niin teille avataan.” (Luuk. 11:9.) Tässä on Kristuksen antama vakuutus siitä, että jos me pyydämme, etsimme ja kolkutamme, Pyhä Henki ohjaa ymmärrys-tämme, jos olemme valmiita ja innokkaita vastaanottamaan.

Pyhien kirjoitusten tutkiminen "on hyödyllisintä kaikesta tutkimisesta, johon voimme ryhtyä".

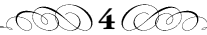
Monet ovat havainneet, että paras aika tutkia on aamulla, jolloin yön lepo on selvittänyt mielen monista ajatuksia häiritsevistä huolista. Toiset tutkivat mieluummin niinä hiljaisina tunteina, jolloin päivän työ ja huolet ovat ohi ja ne on siirretty sivuun, ja päättävät näin päivän sillä rauhalla ja tyyneydellä, joka tulee pyhien kirjoitusten tutkimisesta.

Tärkeämpää kuin ajankohta on kenties se, että tutkimiseen varataan säännöllinen aika. Olisi parasta, jos joka päivä voitaisiin käyttää tutkimiseen yksi tunti, mutta ellei aikaa ole niin paljon, puolikin tuntia päivittäin säännöllisesti tuottaisi runsaita tuloksia. Neljännes-tunti on lyhyt aika, mutta on hämmästyttävää, miten paljon valistusta ja tietoa voidaan siinäkin ajassa hankkia näin merkityksellisestä aiheesta. Tärkeintä on se, ettemme anna minkään muun koskaan keskeyttää tutkimistamme.

Jotkut tutkivat mieluummin yksinään, mutta kumppanin kanssa tutkiminen voi olla antoisaa. Perheet saavat suuria siunauksia siitä, että viisaat isät ja äidit kokoavat lapsensa ympärilleen, lukevat yhdessä heidän kanssaan pyhien kirjoitusten kokoelmasta ja sitten keskustelevat avoimesti niissä olevista kauniista kertomuksista ja

ajatuksista kaikkien käsityskyvyn mukaisesti. Usein nuorilla ja lapsilla on hämmästyttävä kyky ymmärtää uskonnon perusteoksia ja antaa niille arvoa.

Meidän ei pidä lukea umpimähkään, vaan laatia mieluummin järjestelmällinen suunnitelma tutkimista varten. Jotkut lukevat aika-aulun mukaisesti tietyn määrän sivuja tai lukuja joka päivä tai viikko. Tämä saattaa olla täysin oikeutettua ja siitä voi nauttiakin, jos lukee vain huvikseen, mutta siitä ei synny merkityksellistä tutkimista. On parempi tutkia pyhiä kirjoituksia päivittäin tietty aika kuin lukea tietty määrä lukuja. Silloin tällöin saamme havaita, että yhden ainoan jakeen tutkiminen vie kaiken ajan.¹⁰

Jairosta koskevan lyhyen pyhien kirjoitusten kertomuksen pohtiminen tuo hyvin syvää ymmärrystä ja merkitystä.

Jeesuksen elämän, teot ja opetukset voi lukea nopeasti. Useimmissa tapauksissa kertomukset ovat yksinkertaisia ja ne on kerrottu yksinkertaisella tavalla. Mestari käytti opetuksissaan vähän sanoja, mutta ne ovat merkitykseltään niin ytimekkäitä, että yhdessä ne antavat selkeän mielikuvan lukijalle. Joskus voi kuitenkin vierähtää useita tunteja joidenkin aivan yksinkertaisin sanoin ilmaistujen syvällisten ajatusten mietiskelyyn.

Vapahtajan elämässä oli eräs tapahtuma, josta Matteus, Markus ja Luukas ovat maininneet. Se, mikä tässä kertomuksessa on merkityksellistä, mahtuu Markuksen evankeliumissa kahteen lyhyeen jakeeseen ja neljään sanaan seuraavasta jakeesta. – –

”Sinne tuli yksi synagogan esimiehistä, nimeltään Jairos. Jeesuksen nähtyään mies heittäytyi hänen jalkoihinsa

ja pyysi hartaasti: ”Tule, tyttäreni on kuolemaisillaan. Pane kätesi hänen päälleen, niin hän paranee eikä kuole.”

Jeesus lähti miehen mukaan.” (Mark. 5:22–24.)

Tuon osan kertomuksesta pystyy lukemaan noin puolessa minuutissa. Se on lyhyt ja mutkaton. Se antaa selkeän mielikuvan, ja lapsikin pystyisi toistamaan sen vaikeuksitta. Mutta kun käytämme aikaa sen ajattelemiseen ja mietiskelyyn, ymmärrämme syvällisesti siinä olevan merkityksen. – –

Jeesus ja ne, jotka olivat Hänen kanssaan, olivat juuri ylittäneet Galileanjärven, ja odottava kansanjoukko tuli Häntä vastaan rannalla lähellä Kapernaumia. ”Sinne tuli yksi synagogan esimiehistä.” Senaikaista suurempia synagogia valvoi vanhinten neuvosto johtajansa eli esimiehensä johdolla. Tämä oli huomattava ja arvovaltainen mies, jota juutalaiset kunnioittivat suuresti.

Matteus ei mainitse tämän johtavan vanhimman nimeä, mutta Markus lisää arvonimen jälkeen sanat: ”nimeltään Jairos”. Tätä miestä tai hänen nimeään ei mainita missään muualla pyhissä kirjoituksissa kuin tämän tapahtuman yhteydessä, mutta hänen muistonsa elää historiassa tämän lyhyen yhteyden perusteella, joka hänellä oli Jeesukseen. Hyvin monen ihmisen elämä, joka muutoin olisi jäänyt unhoon, on painunut mieliin Mestarin käden kosketuksesta, joka aikaansai merkittävän muutoksen ajatuksissa ja teoissa sekä oli alkuna uudelle ja paremmalle elämälle.

”Jeesuksen nähtyään mies [eli Jairos] heittäytyi hänen jalkoihinsa.”

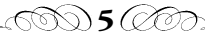
Oli harvinaista, että sellainen huomattava ja arvovaltainen mies kuin synagogan esimies heittäytyi Jeesuksen jalkoihin – Hänen, jota pidettiin kiertävänä opettajana, jolla oli parantamisen lahja. Monet muutkin oppineet ja arvovaltaiset näkivät Jeesuksen, mutta eivät piitänneet Hänestä. Heidän mielensä oli suljettu. Nykyään on aivan samoin. Monet kohtaavat esteitä, jotka tekevät Hänen hyväksymisensä vaikeaksi.

”[Jairos] pyysi hartaasti: ’Tule, tyttäreni on kuolemaisillaan.’” Tällä tavoin ihminen usein tulee Kristuksen luokse, ei niinkään itsensä vuoksi vaan jonkun rakkaan epätoivoisen tarpeen johdosta. Väriä, jonka kuulemme Jairosen äänessä hänen sanoessaan ”tyttäreni”, herättää sielussamme myötätuntoa ajatellessamme tätä synagogan korkea-arvoista miestä polvillaan Vapahtajan edessä.

Sitten seuraa suuri uskon osoitus: ”Pane kätesi hänen päälleen, niin hän paranee eikä kuole.” Nämä eivät ole ainoastaan murheen murtaman isän uskoa osoittavia sanoja vaan myös muistutus meille siitä, että kaikki, mihin Jeesus kätensä laskee, elää. Jos Jeesus laskee kätensä avioliiton ylle, se elää. Jos Hänen annetaan laskea kätensä perheen ylle, se elää.

Sitten seuraavat sanat: ”Jeesus lähti miehen mukaan.” Emme oleta, että tämä tapahtuma olisi sisältynyt sen päivän suunnitelmiin. Mestari oli tullut takaisin järven yli sille rannalle, missä kansanjoukko odotti Häntä saadakseen kuulla Hänen opettavan heitä. – – Hänet keskeytti isän vetoisuus. Hän olisi voinut olla piittaamatta pyynnöstä, koska odottamassa oli monia muita. Hän olisi voinut sanoa Jairokselle tulevansa katsomaan tämän tytärtä seuraavana päivänä, mutta ”Jeesus lähti miehen mukaan”. Jos me kuljemme Mestarin jalanjäljissä, olisimmeko me koskaan niin kiireisiä, ettemme piittäisi lähimmäistemme tarpeista?

Kertomuksen loppua ei ole tarpeen lukea. Kun he tulivat synagogan esimiehen kotiin, Jeesus tarttui tytön käteen ja herätti tämän kuolleista. Samalla tavoin Hän nostaa ja herättää uuteen ja parempaan elämään jokaisen ihmisen, joka sallii Vapahtajan tarttua käteensä.¹¹

Mormonin kirja ja Oppi ja liitot tuovat meitä lähemmäksi Kristusta.

Mormonin kirja

Yksi merkittävimmistä lähdeteoksista, mitä Herra on antanut auttaakseen meitä tämän jumalallisen työn tekemisessä, on Mormonin kirja, jonka alaotsikkona on ”toinen todistus Jeesuksesta Kristuksesta”. [Presidentti Ezra Taft Benson] kehotti meitä suorapuheisesti lukemaan tätä pyhää kirjaa ja noudattamaan sen opetuksia. ”Sen suuri tehtävä”, hän opetti meitä, ”on tuoda ihmisiä Kristuksen [ja näin Isän] luokse, ja kaikki muut asiat ovat toissijaisia” (*Ensign*, toukokuu 1986, s. 105). Toivomme, että te veljet ja sisaret ruokitte henkeänne lukemalla säännöllisesti Mormonin kirjaa ja muita pyhiä kirjoituksia ja käytätte niitä palvelutyössänne.¹²

Mormonin kirja on Jumalan sanaa. Me kehotamme teitä lukemaan tätä suurenmoista aikakirjaa. Se on merkittävin teos, mitä nykyään on olemassa. Lukekaa sitä tarkoin ja rukoillen, ja kun niin teette, Jumala antaa teille todistuksen sen totuudesta, kuten Moroni lupasi (ks. Moroni 10:4).¹³

Lukemalla ja tutkimalla Mormonin kirjaa ja etsimällä rukoillen vahvistusta sen sisällöstä me saamme todistuksen, että Joseph Smith

oli Jumalan profeetta ja että Jeesuksen Kristuksen kirkko on palautettu maan päälle.¹⁴

[Mormonin kirjan] lukemisella on suuri vaikutus elämääänne. Se avartaa teidän ymmärrystäänne siitä, kuinka Jumala toimii ihmisten keskuudessa, ja antaa teille suuremman halun elää Hänen evankeliuminsa opetusten mukaan. Se antaa teille myös lujan todistuksen Jeesuksesta.¹⁵

Oppi ja liitot

Oppi ja liitot on ainutlaatuinen kirja. Se on ainoa kirja koko maan päällä, jonka esipuheen on laatinut itse Luoja. Lisäksi tämä pyhä kirja sisältää enemmän suoraa Herran puhetta kuin mikään muu olemassa oleva pyhä kirja.

Se ei ole minkään muinaisen asiakirjan käännös vaan se on peräisin nykyajalta. Se on ilmoitusten kirja meidän ajallemme. Se on ainutlaatuinen ja Jumalan innoittama valikoima ilmoituksia, joita meidän aikamme Jumalan profeetat ovat saaneet vastauksena kysymyksiin, huoliin ja haasteisiin, joita he ja muut kohtasivat. Se sisältää jumalallisia vastauksia todellisen elämän ongelmiin, jotka koskevat todellisia ihmisiä. – –

Oletteko ymmärtäneet, että lukemalla Oppia ja liittoja voitte kuulla Herran äänen pyhien kirjoitusten välityksellä? [Ks. OL 18:33–36.] – – Tuo valaistuksen ääni tulee yleensä ajatuksina mieleenne ja tunteina sydämeenne (ks. OL 8:1–3). Lupaus tuosta todistuksesta on – – jokaisen sellaisen kelvollisen miehen, naisen ja lapsen saatavilla, joka etsii rukoillen tuota todistusta. Eikö jokaisen meistä pitäisi päättää lukea, tutkia ja pohtia näitä pyhiä ilmoituksia sekä rukoilla niiden johdosta?¹⁶

Opiskelu- ja opetusehdotuksia

Kysymyksiä

- Mitkä kokemukset ovat auttaneet sinua oppimaan, että pyhien kirjoitusten tutkiminen on ”hyödyllisintä kaikesta tutkimisesta”? (Ks. osa 1.) Kuinka voimme vahvistaa sitoutumistamme siihen, että olisimme ”ihmisiä, jotka tuntevat pyhät kirjoitukset perin pohjin”?
- Kuinka pyhien kirjoitusten tutkiminen auttaa meitä olemaan kuu-
liaisempia? (Ks. osa 2.) Kuinka olet nähnyt, että ”Kristuksen sanat kertovat teille kaiken, mitä teidän tulee tehdä” (2. Nefi 32:3)?

- Mistä näkökannoista presidentti Hunterin neuvoissa, jotka koskevat pyhien kirjoitusten tutkimistapoja, voisi olla apua sinulle? (Ks. osa 3.) Kuinka jatkuva pyhien kirjoitusten tutkiminen rukoillen on ollut sinulle siunauksena?
- Mitä näkemyksiä voimme saada presidentti Hunterin kuvauksesta, joka koskee sitä, kun Vapahtaja paransi Jairoksen tyttären? (Ks. osa 4.) Kuinka se, että pohdit vain muutamia jakeita tällä tavoin, voi rikastuttaa pyhien kirjoitusten tutkimistasi?
- Kuinka Mormonin kirja ja Oppi ja liitot ovat auttaneet sinua pääsemään lähemmäksi Vapahtajaa? (Ks. osa 5.) Millä muilla tavoin nämä pyhät kirjat ovat vaikuttaneet sinuun? Voisit lausua todistuksesi näistä pyhistä kirjoituksista perheesi jäsenille ja muille.

Aiheeseen liittyviä pyhien kirjoitusten kohtia

Joos. 1:8; Sananl. 30:5; 1. Nefi 15:23–24; 2. Nefi 3:12; Alma 31:5; 37:44; Hel. 3:29–30; OL 98:11

Tutkimisen avuksi

”Lukeminen, tutkiminen ja pohtiminen eivät ole sama asia. Me luemme sanoja ja saamme kenties ajatuksia. Me tutkimme ja kenties löydämme pyhistä kirjoituksista kaavoja ja yhteyksiä. Mutta kun me pohdimme, me kutsumme Hengen antamaan ilmoitusta. Pohtiminen on minulle sitä ajattelemista ja rukoilemista, jota teen luettuani ja tutkittuani pyhien kirjoitusten kohtia huolella.” (Henry B. Eyring, ”Palvelkaa Hengen voimalla”, *Liahona*, marraskuu 2010, s. 60.)

Viitteet

1. Ks. ”Pyhien kirjoitusten lukeminen”, *Valkeus*, toukokuu 1980, s. 103.
2. *The Teachings of Howard W. Hunter*, toim. Clyde J. Williams, 1997, s. 50.
3. Ks. ”Pyhien kirjoitusten lukeminen”, s. 102.
4. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 53–54.
5. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 51.
6. ”Obedience”, puhe Havaijin aluekonferenssissa, 18. kesäkuuta 1978, s. 3–5, kirkon historian kirjasto; viimeinen kappale on myös julkaisussa *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 52.
7. ”Eternal Investments”, puhe kirkon koululaitoksen uskonnonopettajille, 10. helmikuuta 1989, s. 3, si.lds.org.
8. ”Fear Not, Little Flock”, Brigham Youngin yliopistossa pidetty puhe, 14. maaliskuuta 1989, s. 2; speeches.byu.edu.
9. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 51–52.
10. Ks. ”Pyhien kirjoitusten lukeminen”, s. 102–103.
11. Ks. ”Pyhien kirjoitusten lukeminen”, s. 103–105.
12. ”The Mission of the Church”, puhe alue-edustajien seminaarissa, 30. maaliskuuta 1990, s. 2.
13. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 54.
14. ”The Pillars of Our Faith”, *Ensign*, syyskuu 1994, s. 54.
15. ”Todistuksia ylösnousemuksesta”, *Valkeus*, lokakuu 1983, s. 27.
16. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 55–56.

Howard ja Claire Hunter

Todellista suuruutta

”Johdonmukainen ponnistelu pienissä jokapäiväisen elämän asioissa johtaa todelliseen suuruuteen.”

Howard W. Hunterin elämänvaiheita

Presidentti Howard W. Hunter on opettanut, että todellinen suuruus ei ole seurausta maallisesta menestyksestä vaan tuhansista pienistä teoista, palveluksista ja uhrauksista, ”jotka merkitsevät elämänsä antamista eli kadottamista toisten ja Herran palveluksessa”¹. Presidentti Hunter eli elämänsä tämän opetuksen mukaan. Sen sijaan että hän olisi etsinyt parrasvaloja tai muiden tunnustusta, hän teki päivittäin palveluksia ja uhrauksia, jotka jäivät usein huomaamatta.

Yksi esimerkki presidentti Hunterin suhteellisen huomaamattomaksi jääneestä palvelemisesta oli se, kuinka hän yli vuosikymmenen ajan huolehti vaimostaan tämän kamppaillessa heikkenevän terveyden kanssa. Claire Hunter alkoi 1970-luvun alkupuolella kärsiä päänsäryistä ja muistinmenetyksestä. Myöhemmin hän sai useita pieniä aivohalvauksia, joiden vuoksi hänen oli vaikea puhua tai käyttää käsiään. Kun hän alkoi tarvita jatkuvaa hoitoa, presidentti Hunter hoiti häntä niin paljon kuin pystyi huolehtiessaan samalla vastuullisista apostolin tehtävistään. Presidentti Hunter järjesti jonkun olemaan Clairen luona päivisin mutta hoiti vaimoaan öisin.

Clairen vuonna 1981 saama aivoverenvuoto aiheutti sen, ettei hän kyennyt kävelemään eikä puhumaan. Siitä huolimatta presidentti Hunter auttoi hänet joskus ylös pyörätuolista ja piteli häntä tiukasti, niin että he voivat tanssia kuten olivat tehneet vuosia aiemmin.

Kun Claire oli saanut toisen aivoverenvuodon, hänet sijoitettiin lääkäreiden vaatimuksesta palvelukeskukseen, ja siellä hän asuikin elämänsä viimeiset puolitoista vuotta. Tuona aikana presidentti Hunter kävi katsomassa häntä joka päivä paitsi ollessaan matkoilla kirkon tehtävien vuoksi. Kotiin palattuaan hän lähti suoraan lentokentältä

vaimonsa luo. Suurimman osan ajasta Claire oli joko syvässä unessa tai ei tunnistanut miestään, mutta tämä kertoi edelleen vaimolleen rakkaudestaan ja piti huolen siitä, että Clairella oli mukava olla.

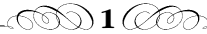
Vanhin James E. Faust kahdentoista koorumista sanoi myöhemmin, että presidentti Hunter ”hoiti hellän rakastavasti vaimoan Clairea yli kymmenen vuoden ajan, kun tämä sairasti. Se oli miehen naista kohtaan osoittamaa jalointa omistautumista, mitä monet meistä ovat eläissään nähneet.”²

Presidentti Hunterin kuoltua *Ensign*-lehdessä julkaistussa elämäkerrassa lainattiin hänen opetuksiaan todellisesta suuruudesta ja tehtiin yhteenveto siitä, kuinka nuo opetukset olivat ohjanneet hänen elämäänsä:

”Vaikka syvään juurtunut vaatimattomuus estäisikin presidentti Hunteria koskaan tekemästä tätä rinnastusta, niin hän täytti oman määritelmänsä suuruudesta. Hänen suuruutensa tuli esiin eri vaiheissa hänen elämäänsä kaukana parrasvaloista, kun hän teki ratkaisevia päätöksiä työskennellä ahkerasti, yrittää epäonnistumisten jälkeen uudelleen ja auttaa lähimmäistään. Nuo ominaisuudet kuvastuivat hänen merkittävässä kyvyssään onnistua pyrkimyksissä, jotka olivat niinkin moninaisia kuin musiikki, oikeustiede, liike-elämä, kansainväliset suhteet, puutyöt ja ennen kaikkea oleminen hyvänä ja luotettavana Herran palvelijana [ks. Matt. 25:21]. – –

Kirkon 14. presidentille Herran tarkoitusten täyttäminen oli yhtä epäitsekkästä ja luontevaa kuin oli ollut hänen uurastuksensa koululaisena, nuorena isänä, omistautuneena piispana ja väsymättömänä apostolina. Herran viinitarha, kuten Howard W. Hunter sen näki, vaatii jatkuvaa hoitoa, ja hänen Mestarinsa vaati ainoastaan, että hän oli ’hyvä ja luotettava palvelija’. Tämän tehtävän presidentti Hunter hoiti todellista suuruutta osoittaen kiinnittäen jatkuvasti huomiota Vapahtajan esimerkkiin – Vapahtajan, jota hän palveli loppuun asti.”³

Howard W. Hunterin opetuksia

Maailman määritelmä suuruudesta on usein harhaanjohtava ja voi saada aikaan vahingollista vertailua.

Monet myöhempien aikojen pyhät ovat onnellisia ja iloitsevat elämän tarjoamista mahdollisuuksista. Mutta minua huolestuttaa se, että muutamat meistä ovat onnettomia. Muutamista meistä tuntuu, ettemme me saavuta odotettuja ihanteitamme. Tunnen erityistä huolta niistä, jotka ovat eläneet vanhurskaasti mutta jotka ajattelevat epäonnistuneensa, koska he eivät ole saavuttaneet maailmassa tai kirkossa samaa kuin jotkut muut. Jokainen meistä haluaa saavuttaa jonkinlaista suuruutta tässä elämässä. Ja miksipä ei? Joku onkin joskus sanonut, että meissä jokaisessa piilee jättiläinen, joka potee taivaallista koti-ikävä. (Ks. Hepr. 11:13–16; OL 45:11–14.)

Kun oivallamme, keitä olemme ja mitä meistä voi tulla, vakuutumme siitä, että Jumalan avulla mikään ei ole todellakaan mahdotonta. Siitä hetkestä, kun opimme, että Jeesus loi meidät aurin-gonsäteeksi maailmaan, ja edelleen kun opimme täydellisemmin evankeliumin peruseriaatteet, meitä opetetaan pyrkimään täydellisyyteen. Meille ei siis ole uutta puhua saavutusten tärkeydestä. Ongelmia ilmenee, kun maailman liioitellut odotukset muuttavat suuruuden määritelmää.

Mikä on todellista suuruutta? Mikä tekee ihmisestä suuren?

Me elämme maailmassa, joka näyttää palvovan omanlaistaan suuruutta ja tuottavan omanlaisiaan sankareita. Äskettäin tehty tutkimus 18–24-vuotiaista nuorista paljasti, että nykyajan nuoret arvostavat ”voimakkaita, kenestäkään riippumattomia, kaiken voittavia” yksilöitä ja että he selkeästikin haluavat muovata elämänsä kuuluisien ja ”määrättömän rikkaiden” ihmisten mukaan. 1950-luvulla sankareita olivat muun muassa Winston Churchill, Albert Schweitzer, presidentti Harry Truman, kuningatar Elisabet ja Helen Keller – sokea ja kuuro kirjailija ja luennoitsija. Nämä olivat henkilöitä, jotka joko auttoivat historian luomisessa tai jotka pantiin merkille heidän innoittavan elämänsä vuoksi. Nykyään monet suosituimmista sankareista ovat elokuvatähtiä ja muita viihdyttäjiä, mikä viittaa muutokseen

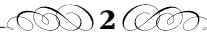
”Todellinen suuruus [koostuu] tuhansista pienistä teoista, palveluksista ja uhrauksista, jotka merkitsevät elämänsä antamista eli kadottamista toisten ja Herran palveluksessa.”

asenteissamme. (Ks. *U.S. News & World Report*, 22. huhtikuuta 1985, s. 44–48.)

On totta, etteivät maailman sankarit pysy kovin kauan yleisön mielessä, mutta siitä huolimatta sankareita ja menestyjiä riittää aina. Kuulemme miltei päivittäin, kuinka urheilijat rikkovat ennätyksiä, tiedemiehet keksivät ihmeellisiä uusia laitteita, koneita ja menetelmiä ja lääkärit pelastavat ihmishenkiä uusilla keinoilla. Näemme jatkuvasti poikkeuksellisen etevii muusikkoja ja viihdyttäjiä sekä harvinaisen lahjakkaita taiteilijoita, arkkitehteja ja rakentajia. Lehdet, mainostaulut ja televisiomainokset pommittavat meitä kuvilla yksilöistä, joilla on täydelliset hampaat ja virheettömät piirteet, jotka pukeutuvat tyylikkäästi ja tekevät kaikkea sitä, mitä ”menestyvät” ihmiset tekevät.

Koska joudumme jatkuvasti kosketuksiin maailman määritelmän mukaisen *suuruuden* kanssa, on ymmärrettävää, että teemme vertailuja sen välillä, mitä me olemme ja mitä muut ovat – tai näyttävät olevan – sekä myös sen välillä, mitä meillä on ja mitä muilla on. Vaikka

on totta, että vertaileminen voi olla hyödyllistä ja saattaa innostaa meitä saavuttamaan paljon hyvää ja parantamaan elämäämme, me annamme usein epäoikeudenmukaisten ja vääränlaisten vertailujen hävittää onnemme, koska ne saavat meidät tuntemaan itsemme tyytymättömiksi, riittämättömiksi tai epäonnistuneiksi. Joskus tällaiset tunteet johtavat meidät harhaan ja saavat vatvomaan epäonnistumisiamme niin että emme huomaa niitä elämämme puolia, jotka saattavat sisältää todellisen suuruuden osasia.⁴

Johdonmukainen ponnistelu pienissä jokapäiväisen elämän asioissa johtaa todelliseen suuruuteen.

Presidentti Joseph F. Smith esitti vuonna 1905 tämän merkittävän määritelmän todellisesta suuruudesta:

”Sellaiset asiat, joita me sanomme erinomaisiksi, merkittäviksi tai poikkeukselliseksi, voivat kyllä tehdä historiaa, mutta todellinen elämä ei muodostu niistä.

Se, että tekee hyvin ne asiat, jotka Jumala määräsi koko ihmisuvun yhteiseksi osaksi, on lopultakin todellisinta suuruutta. On suurempaa olla hyvä isä tai hyvä äiti kuin menestyksellinen kenraali tai menestyvä valtiomies.” (Julkaisussa *Juvenile Instructor*, 15. joulukuuta 1905, s. 752.)

Tuo lausunto herättää kysymyksen: Mitä asioita Jumala on määrännyt ”koko ihmisuvun yhteiseksi osaksi”? Varmasti niihin kuuluvat ne asiat, joita meidän täytyy tehdä ollaksemme hyviä isiä tai hyviä äitejä, hyviä poikia tai hyviä tyttäriä, hyviä oppilaita tai hyviä huonetovereita tai hyviä lähimmäisiä.

– – Johdonmukainen ponnistelu pienissä jokapäiväisen elämän asioissa johtaa todelliseen suuruuteen. Nimenomaan tuhansista pienistä teoista, palveluksista ja uhrauksista koostuu elämänsä antaminen eli kadottaminen toisten ja Herran palveluksessa. Niitä ovat tiedon hankkiminen taivaallisesta Isästämme ja evankeliumista. Niitä ovat myös toisten tuominen uskoon ja Hänen valtakuntansa jäsenyyteen. Nämä asiat eivät yleensä saa osakseen maailman huomiota ja ihailua.⁵

”Profeetta Joseph oli arkipäivän kristitty. Hän oli kiinnostunut pienistä asioista, jokapäiväisistä palveluksista ja toisista huolehtimisesta.”

3

Profeetta Joseph oli kiinnostunut jokapäiväisistä palveluksista ja toisista huolehtimisesta.

Joseph Smithiä ei yleensä muisteta kenraalina, pormestarina, arkkitehtina, päätoimittajana tai presidenttiehdokkaana. Me muistamme hänet palautuksen profeettana, miehenä, joka oli omistautunut Jumalan rakkaudelle ja Hänen työnsä edistämiseksi. Profeetta Joseph oli arkipäivän kristitty. Hän oli kiinnostunut pienistä asioista, jokapäiväisistä palveluksista ja toisista huolehtimisesta. Lyman O. Littlefield oli 13-vuotiaana mukana Siionin leirikunnassa, joka matkasi Missouriin.

Myöhemmin hän kertoi seuraavan pienen mutta henkilökohtaisesti merkittävän palveluteon profeetan elämästä:

”Matka oli äärettömän vaivalloinen kaikille, ja fyysinen kärsimys sekä tieto niiden veljemme kestämistä vainoista, joiden avuksi olimme menossa, saivat minut eräänä päivänä vaipumaan surumieli-syyden valtaan. Leirikunnan tehdessä lähtövalmisteluja istuin väsyneenä ja alakuloisena tien vieressä. Profeetta oli leirikunnan kiireisin mies, mutta nähdessään minut hän ehätti muiden velvollisuuksiensa suurista paineista huolimatta sanomaan lohduttavan sanan lapselle. Hän pani kätensä pääni päälle ja sanoi: ’Eikö sinulla ole paikkaa, poikani? Jos ei ole, niin meidän täytyy järjestää sellainen.’ Tämä tapaus jätti mieleeni vaikutuksen, jota kulunut pitkä aika ja myöhempien vuosien huoletkaan eivät ole himmentäneet.” (Julkaisussa George Q. Cannon, *Life of Joseph Smith the Prophet*, 1986, s. 344.)

Erään toisen kerran, kun Illinoisin kuvernööri Carlin lähetti Adam-sin piirikunnan seriffi Thomas Kingin ja muutamia muita tämän apujoukkona pidättämään profeetan ja toimittamaan hänet Missourin kuvernööri Boggsin lähettiläiden käsiin, seriffi King sairastui vakavasti ja oli vähällä kuolla. Nauvoossa profeetta vei seriffin kotiinsa ja hoiti tätä kuin veljeä neljän päivän ajan. (Ibid., s. 372.) Pienet, ystävälliset mutta silti merkittävät palveluteot olivat profeetalle tavallisia.

[Profeetta Joseph Smithin] kaupan avaamisesta Nauvoossa vanhin George Q. Cannon kirjoitti:

”Profeetta itse ei epäröinyt ryhtyä kaupallisiin ja teollisiin hankkeisiin. Hänen saarnaamansa evankeliumi oli niin ajallisen pelastuksen kuin hengellisen korotuksen evankeliumi, ja hän oli valmis tekemään oman osansa käytännön työstä. Hän teki sen ajattelemattakaan saavansa itselleen hyötyä.” (Ibid., s. 385.)

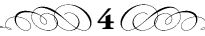
Ja eräässä kirjeessään profeetta kirjoitti:

”[Punainen tiilikauppa Nauvoossa] on ollut tupaten täynnä, ja olen seissyt tiskin takana koko päivän ja jakanut tavaraa tasaiseen tahtiin kuten kuka tahansa myyjä tehdäkseni palveluksen niille, jotka olisivat joutuneet jäämään vaille tavanomaista joulujauho- ja uudenvuoden päivällistään, koska heiltä puuttui vähän sokeria, siirappia, rusinoita jne. jne.; ja tuottaakseni iloa itsellenikin, sillä minusta on mieluista

palvella pyhiä ja olla kaikkien palvelija siinä toivossa, että minut korotettaisiin Herran sopivaksi katsomana aikana” (Ibid., s. 386).

Tästä tapauksesta George Q. Cannon sanoi:

”Mikä kuva tässä esitetäänkään! Mies, jonka Herra oli valinnut laskemaan kirkkonsa perustuksen ja olemaan sen profeetta ja presidentti, saa iloa ja ylpeyttä auttaessaan veljiään ja sisariaan kuin palvelija. – – Joseph eli jokaisen päivän tuntien, että hän palveli Jumalaa ja sai suosion Jeesuksen Kristuksen silmissä osoittamalla ystävällisyyttä ja huomiota ’vähimmille näistä.’” (Ibid., s. 386.)⁶

Todellinen suuruus on seurausta siitä, että pysyy lujana elämän vaikeuksissa ja palvelee tavoilla, jotka jäävät usein huomaamatta.

Todellinen suuruus on suurelta osin juuri sitä, että on menestyvä vanhinten koorumin sihteeri tai Apuyhdistyksen opettaja tai rakastava lähimmäinen tai kuunteleva ystävä. Todellista suuruutta on se, että tekee parhaansa elämän arkipäiväisissä kamppailuissa – ja myös mahdollisten epäonnistumisten kohdatessa – ja edelleen kestää ja pysyy lujana elämän jatkuvissa vaikeuksissa, kun nuo kamppailut ja tehtävät edistävät muiden kehittymistä ja onnea ja omaa iankaikista pelastusta.

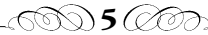
Me kaikki haluamme saavuttaa jonkinlaista suuruutta tässä elämässä. Monet ovat jo saavuttaneet suuria asioita, kun taas toiset pyrkivät saavuttamaan suuruutta. Saanen kannustaa teitä pyrkimään siihen ja samaan aikaan muistamaan, keitä te olette. Älkää antako haihtuvan maailmallisen suuruuden harhan vallata teitä. Monet ihmiset kadottavat sielunsa sellaisiin kiusauksiin. Teidän ei kannata myydä hyvää nimeänne – ei mistään hinnasta. Todellinen suuruus on sitä, että pysyy uskollisena – käy Herran tietä uskollisesti, kestää kuin pyhät ennenkin kesti (ks. *MAP-lauluja*, 168).

Olen varma siitä, että meidän joukossamme on monia suuria, huomaamattomia ja unohdettuja sankareita. Puhun teistä, jotka vähin äänin ja uskollisesti teette sen, mitä teidän pitääkin tehdä. Tarkoitin niitä, jotka ovat aina paikalla ja aina auliita. Ajattelen sen äidin poikkeuksellista urheutta, joka tunti toisensa jälkeen päivin ja öin pysyy sairaan lapsen luona ja hoitaa tätä, kun hänen aviomiehensä

on työssä tai opiskelemassa. Otan mukaan ne, jotka luovuttavat verta tai tekevät vapaaehtoistyötä vanhusten parissa. Ajattelen teitä, jotka täytätte uskollisesti pappeustehtävänne ja kirkon tehtävänne, ja opiskelijoita, jotka kirjoittavat säännöllisesti kotiin kiittääkseen vanhempiaan heidän rakkaudestaan ja tuestaan.

Puhun myös niistä, jotka juurruttavat muihin uskoa ja halun elää evankeliumin mukaan – niistä, jotka työskentelevät innokkaasti rakentaakseen ja muovatakseen muiden elämää fyysisesti, sosiaalisesti ja hengellisesti. Tarkoitan niitä, jotka ovat rehellisiä, ystävällisiä ja ahkeria jokapäiväisissä toimissaan, mutta jotka ovat myös Mestarin palvelijoita ja Hänen laumansa paimenia.

En halua vähätellä tällä niitä maailman suuria saavutuksia, jotka ovat antaneet meille niin monia mahdollisuuksia ja jotka tuovat elämäämme kulttuuria, järjestystä ja innostuneisuutta. Ehdotan vain, että pyrimme keskittymään selkeämmin niihin asioihin elämässä, jotka ovat suuriarvoisimpia. Muistanette, että Vapahtaja sanoi: ”Joka teistä on suurin, se olkoon toisten palvelija” (Matt. 23:11).⁷

Todellinen suuruus edellyttää johdonmukaisia, pieniä ja joskus arkisia askelia pitkän ajan kuluessa.

Jokainen meistä on nähnyt ihmisten rikastuvan tai menestyvän melkein välittömästi – lähestulkoon yhtäkkiä. Mutta uskon, että vaikka tämänkaltainen menestys saattaa kohdata muutamia, jotka eivät ole ponnistelleet sen eteen kauaa, niin sellaista asiaa kuin välitön suuruus ei ole olemassa. Todellisen suuruuden saavuttaminen on pitkäaikainen kehityskulku. Siinä saatetaan toisinaan kokea takaiskuja. Lopputulos ei ehkä aina ole selvästi näkyvissä, mutta vaikuttaa siltä, että se vaatii aina säännöllisiä, johdonmukaisia, pieniä ja joskus tavallisia ja arkisia tekoja pitkän ajan kuluessa. Meidän tulee muistaa, että Herra on sanonut: ”Pienestä lähtee se, mikä on suurta” (OL 64:33).

Todellinen suuruus ei koskaan synny sattumalta eikä ole minkään yhden teon tai saavutuksen tulosta. Suuruus vaatii luonteen kehitystä. Se vaatii suuren määrän oikeita päätöksiä jokapäiväisissä valinnoissa hyvän ja pahan välillä. Vanhin Boyd K. Packer puhui siitä sanoessaan: ”Vuosien kuluessa nämä pienet valinnat sitoutuvat yhteen ja

osoittavat selvästi, mitä me pidämme tärkeänä” (”Valinta”, *Valkeus*, huhtikuu 1981, s. 40). Nuo valinnat osoittavat myös selkeästi, mitä me olemme.⁸

6

Tavanomaisilla asioilla on usein suurin myönteinen vaikutus muihin.

Kun me arvioimme elämäämme, on tärkeitä, ettemme katso pelkästään saavutuksiamme vaan myös niitä olosuhteita, joissa olemme ahertaneet. Jokainen meistä on erilainen ja ainutlaatuinen. Meillä jokaisella on ollut erilaiset lähtökohdat elämän kilpajuoksussa. Meillä jokaisella on ainutlaatuinen yhdistelmä kykyjä ja taitoja, ja meillä jokaisella on omat haasteemme ja rajoituksemme, joita vastaan kamppailla. Siksi siihen, miten arvioimme itseämme ja saavutuksiamme, ei pitäisi sisältyä pelkästään saavutustemme suuruus tai merkitys tai lukumäärä, vaan siihen pitäisi sisältyä myös ne olosuhteet, jotka ovat vallinneet, ja se vaikutus, joka ponnisteluillamme on ollut muihin.

Juuri tämä viimeinen itsearviointimme osuus – elämämme vaikutus muiden elämään – auttaa meitä ymmärtämään, miksi osaa arkipäiväisestä, tavanomaisesta työstä elämässä tulee arvostaa niin korkealle. Yleensä juuri tekemillämme tavanomaisilla asioilla on suurin myönteinen vaikutus muiden elämään verrattuna asioihin, joita maailma niin usein liittää suuruuteen.⁹

7

Sen tekeminen, minkä Jumala on säätänyt tärkeäksi, johtaa todelliseen suuruuteen.

Minusta vaikuttaa siltä, että sellainen suuruus, jota meidän taivaallinen Isämme haluaisi meidän tavoittelevan, on kaikkien evankeliumin piirissä olevien ulottuvilla. Meillä on rajaton määrä mahdollisuuksia moniin yksinkertaisiin ja pieniin tekoihin, jotka lopulta tekevät meistä suuria. Niille, jotka ovat omistaneet elämänsä perheensä, muiden ja Herran palvelemiseen ja heidän hyväkseen uhraamiseen, paras neuvo on yksinkertaisesti tehdä edelleen sitä samaa.

Niille, jotka edistävät Herran työtä niin monin huomaamattomin mutta merkittävin tavoin; niille, jotka ovat maan suola ja maailman voima ja kansakunnan selkäranka – teille me yksinkertaisesti

haluamme ilmaista ihailumme. Jos pysytte vahvoina loppuun asti ja jos pysytte rohkeina todistuksessa Jeesuksesta, te saavutatte todellista suuruutta ja saatte asua eräänä päivänä taivaallisen Isämme luona.

Presidentti Joseph F. Smith onkin sanonut: ”Älkäämme yrittäkö korvata todellista elämää keinotekoisella” (julkaisussa *Juvenile Instructor*, 15. joulukuuta 1905, s. 753). Muistakaamme, että niiden asioiden tekeminen, jotka Jumala on säätänyt tärkeiksi, tarpeellisiksi ja välttämättömiksi, vaikka maailma pitäisikin niitä turhina ja vähäpätöisinä, johtaa loppujen lopuksi todelliseen suuruuteen.

Meidän tulee pyrkiä muistamaan apostoli Paavalin sanat, etenkin jos olemme tyytymättömiä elämäämme ja meistä tuntuu, ettemme ole saavuttaneet minkäänlaista suuruutta. Hän kirjoitti:

”Tämä hetkellinen ja vähäinen ahdinkomme tuottaa meille määrättömän suuren, ikuisen kirkkauden.

Emmekä me kiinnitä katsettamme näkyvään vaan näkymättömään, sillä näkyvä kestää vain aikansa mutta näkymätön ikuisesti.” (2. Kor. 4:17–18.)

Juuri pienet asiat ovat tärkeitä. Me emme muista fariseuksen lahjoittamaa summaa vaan lesken rovon, emme filistealaisen sotajoukon vahvuutta ja voimaa vaan Daavidin rohkeuden ja päättäväisyyden.

Me emme saa milloinkaan lannistua niissä päivittäisissä tehtävissä, jotka Jumala on asettanut ”ihmisen yhteiseksi osaksi”.¹⁰

Opiskelu- ja opetusehdotuksia

Kysymyksiä

- Miksi hämmennymme toisinaan siitä, mikä on todellista suuruutta? (Ks. osa 1.) Miksi maailman määritelmä suuruudesta saa toiset ihmiset tuntemaan itsensä tyytymättömiksi ja onnettomiksi?
- Kuinka presidentti Hunterin määritelmä todellisesta suuruudesta eroaa maailman määritelmästä? (Ks. osa 2.) Kuinka tämä määritelmä todellisesta suuruudesta voi auttaa sinua elämässäsi? Pohdi joitakin tiettyjä ”pieniä asioita”, joille olisi hyvä antaa enemmän aikaa ja huomiota.

- Mikä tekee sinuun vaikutuksen Joseph Smithin pienissä palveluteoissa, kuten osassa 3 kerrotaan? Millaiset pienet palveluteot ovat olleet sinulle siunaukseksi?
- Käy läpi osassa 4 olevat esimerkit siitä, mistä todellinen suuruus koostuu. Kuinka olet nähnyt ihmisten osoittavan todellista suuruutta näillä tavoilla?
- Mitä voimme oppia osan 5 opetuksien perusteella siitä, kuinka todellisen suuruuden voi saavuttaa?
- Mitä esimerkkejä olet nähnyt siitä, kuinka ”tekemillämme tavanomaisilla asioilla on suurin myönteinen vaikutus muiden elämään”? (Ks. osa 6.)
- Pohdi presidentti Hunterin opetuksia osassa 7. Kuinka palveleminen ja uhrautuminen johtavat todelliseen suuruuteen? Kuinka se, että olemme rohkeita todistuksessa Jeesuksesta, auttaa meitä saavuttamaan todellista suuruutta?

Aiheeseen liittyviä pyhien kirjoitusten kohtia

1. Sam. 16:7; 1. Tim. 4:12; Moosia 2:17; Alma 17:24–25; 37:6; Moroni 10:32; OL 12:8; 59:23; 76:5–6; 88:125

Opetusvihje

”Kun valmistaudut opettamiseen rukoillen, – – voit saada johdattusta korostaa tiettyjä periaatteita. Voit saada ymmärrystä siitä, mikä olisi paras tapa esittää tiettyjä ajatuksia. Voit keksiä esimerkkejä, havaintoesityksiä ja innoittavia kertomuksia yksinkertaisista elämän tapahtumista – –. Voit tuntea innoitusta kutsua tietyn henkilön auttamaan oppiaiheen opettamisessa. Voit muistaa jonkin henkilökohtaisen kokemuksen, jonka voit kertoa.” (*Opettaminen, kutsumuksista suurin*, 2000, s. 47–48.)

Viitteet

1. Ks. "Mikä on todellista suuruutta?", *Valkeus*, helmikuu 1988, s. 21.
2. James E. Faust, "Howard W. Hunter: Man of God", *Ensign*, huhtikuu 1995, s. 28.
3. "President Howard W. Hunter: The Lord's 'Good and Faithful Servant'", *Ensign*, huhtikuu 1995, s. 9, 16.
4. Ks. "Mikä on todellista suuruutta?", s. 22–23.
5. Ks. "Mikä on todellista suuruutta?", s. 23–24.
6. Ks. "Mikä on todellista suuruutta?", s. 24.
7. Ks. "Mikä on todellista suuruutta?", s. 24.
8. Ks. "Mikä on todellista suuruutta?", s. 24.
9. Ks. "Mikä on todellista suuruutta?", s. 24.
10. Ks. "Mikä on todellista suuruutta?", s. 24.

*"Jokaisen meistä pitäisi lukea ja lukea uudelleen vertaus
eksyneestä lampaasta. – – Toivon, että tuon vertauksen
sanoma painuu meidän jokaisen sydämeen."*

Tulkaa takaisin ja kestitkää itseänne Herran pöydässä

”Ojentakaa auttava kätenne vähemmän aktiivisille ja kokekaa se ilo, jota saatte itse ja jota saavat ne, joita autatte.”

Howard W. Hunterin elämänvaiheita

Päivä sen jälkeen kun Howard W. Hunterista oli tullut kirkon presidentti, hän esitti tämän rakastavan kutsun kirkon jäsenille, jotka eivät osallistuneet aktiivisesti kirkon toimintaan:

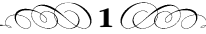
”Niille, jotka ovat tehneet syntiä tai joita on loukattu, me sanomme: tulkaa takaisin. Niille, jotka kärsivät ja joilla on vaikeaa ja jotka ovat peloissaan, me sanomme: sallikaa meidän seistä rinnallanne ja kuivata kyynelenne. Niille, jotka ovat erheen hämmentämiä ja ahdistamia joka puolelta, me sanomme: tulkaa kaiken totuuden Jumalan luo ja jatkuvan ilmoituksen kirkkoon. Tulkaa takaisin. Seis-kää rinnallamme. Jatkakaa eteenpäin. Olkaa uskovia. Kaikki on hyvin, ja kaikki tulee olemaan hyvin. Kestitkää itseänne pöydän ääressä, joka teille on katettu Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkossa, ja pyrkikää seuraamaan hyvää Paimenta, joka on sen tarjonnut. Toivokaa, osoittakaa uskoa, ottakaa vastaan – ja antakaa – rakkautta, Kristuksen puhdasta rakkautta.”¹

Ensimmäisessä yleiskonferenssipuheessaan kirkon presidenttinä muutamaa kuukautta myöhemmin presidentti Hunter sanoi tuntevansa innoitusta jatkaa tämän asian tähdentämistä. ”Tulkaa takaisin”, hän toisti. ”Ottakaa kirjaimellisesti [Vapahtajan kutsu] ’tule ja seuraa minua’. – Hän on ainoa varma tie, Hän on maailman valo.”²

Presidentti Hunter auttoi koko elämänsä ajan monia kirkon jäseniä tulemaan jälleen aktiivisiksi. Kertoessaan sellaisesta kokemuksesta varhaisilta aikuisvuosiltaan hän sanoi:

”Seurakuntamme piispa antoi minulle tehtävän toimia seurakuntaopettajana veljelle, joka kerskui olevansa vanhin diakoni kirkossa. Kotiopetus oli noina aikoina seurakuntaopetusta. Tämän veljen ongelmana oli, että hän halusi sunnuntaisin pelata golfia. Oli lannistavaa tavata kuukausi toisensa jälkeen hänet ja hänen vaimonsa näkemättä mitään sanottavaa edistystä. Mutta viimein hänelle sanottiin se oikea sana, joka synnytti vastakaiun. Se sana oli *liitto*. Kysyimme häneltä: ’Mitä kasteenliitto merkitsee sinulle?’ Hänen ilmeensä muuttui, ja ensimmäisen kerran näimme hänessä vakavan puolen. Ennen pitkää hän tuli luokkiimme, luopui golfista ja vei vaimonsa temppeleihin.”³

Howard W. Hunterin opetuksia

Vertaus eksyneestä lampaasta opettaa meitä etsimään niitä, jotka ovat eksyneet.

Ensimmäinen presidenttikunta [esitti] kirkon jäsenille merkittävän kutsun – –:

”Niille, jotka ovat lakanneet osallistumasta kirkon toimintaan, ja niille, jotka ovat alkaneet arvostella, me sanomme: ”Tulkaa takaisin. Tulkaa takaisin ja kestitkää itseänne Herran pöydässä ja maistakaa jälleen pyhien yhteyden suloisia ja ihania hedelmiä.”

Olemme varmoja siitä, että monet ovat halunneet palata, mutta se on tuntunut heistä vaikealta. Me vakuutamme teille, että te löydätte teitä vastaanottamassa avoimia sylejä ja auttavia käsiä.” (“An Invitation to Come Back”, *Ensign*, maaliskuu 1986, s. 88.)

Uskon, että meihin kaikkiin teki vaikutuksen tämä jalo vetoisuus, joka on samankaltainen kuin se, jonka profeetta Alma lausui Mormonin kirjassa puhuessaan Herran esittämästä kutsusta. Alma sanoi:

”Katso, hän lähettää kutsun kaikille ihmisille, sillä armon käsivarret ovat ojennettuina heitä kohti, ja hän sanoo: Tehkää parannus, niin minä otan teidät vastaan.

Niin, hän sanoo: Tulkaa minun luokseni, niin te saatte nauttia elämän puun hedelmää; niin te saatte vapaasti syödä ja juoda elämän leipää ja vettä;

niin, tulkaa minun luokseni ja tuokaa julki vanhurskauden tekoja.”
(Alma 5:33–35.)

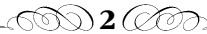
Jokaisen meistä pitäisi lukea ja lukea uudelleen vertaus eksyneestä lampaasta. Se on Luukkaan evankeliumin 15. luvussa ja alkaa neljänestä jakeesta:

”Jos jollakin teistä on sata lammasta ja yksi niistä katoaa autiomaahan, niin totta kai hän jättää ne yhdeksänkymmentäyhdeksän, lähtee sen kadonneen perään ja etsii, kunnes löytää sen.

Kun hän löytää lampaansa, hän nostaa sen iloiten hartioilleen, ja kotiin tultuaan hän kutsuu ystävänsä ja naapurinsa ja sanoo heille: ’Iloitkaa kanssani! Minä löysin lampaani, joka oli kadoksissa.’”
[Luuk. 15:4–6.] – –

Profeetta Joseph Smith muutti raamatunkäännöksessään merkittävästi yhtä jaetta. Se kuuluu: ”Jos jollakin teistä on sata lammasta ja yksi niistä katoaa autiomaahan, niin totta kai hän jättää ne yhdeksänkymmentäyhdeksän, *lähtee sen kadonneen perään autiomaahan* ja etsii, kunnes löytää sen” (JST, Luke 15:4, kursivointi lisätty).

Tuo käännös antaa ymmärtää, että paimen jättää turvassa olevan laumansa ja lähtee autiomaahan – toisin sanoen lähtee maailmaan etsimään sitä, joka on kadonnut. Kadonnut mistä? Kadonnut laumasta, jossa on turvaa ja suojaa. Toivon, että tuon vertauksen sanoma painuu meidän jokaisen sydämeen.⁴

Herra odottaa meidän olevan apulaispaimeniaan ja tuovan takaisin ne, joilla on vaikeaa tai jotka ovat kadoksissa.

Mitä meidän tulee tehdä auttaaksemme niitä, jotka ovat eksyneet autiomaassa?

Me kutsumme teitä tulemaan mukaan sielujen pelastamiseen sen vuoksi, mitä Mestari on sanonut yhdeksänkymmenen yhdeksän jättämisestä ja lähtemisestä autiomaahan etsimään sitä yhtä, joka on kadonnut, sekä ensimmäisen presidenttikunnan kutsun vuoksi niille, jotka eivät ole enää aktiivisia tai ovat arvostelleet kirkkoa. Ojentakaa auttava kätenne vähemmän aktiivisille ja kokekaa se ilo, jota saatte itse ja jota saavat ne, joita autatte, mikäli te ja he olette mukana esittämässä kutsuja tulla takaisin ja kestittä itseään Herran pöydässä.

Herra, hyvä Paimenemme, odottaa meidän olevan apulaispaimen-
niaan ja tuovan takaisin niitä, joilla on vaikeaa tai jotka ovat kadok-
sissa. Emme pysty kertomaan teille, kuinka se tehdään, mutta kun
tulette mukaan ja etsitte innoitusta, ponnistelunne vyöhykkeillänne,
– – vaarnoissanne ja seurakunnissanne johtavat menestykseen. Jot-
kin vaarnat ovat vastanneet aiempiin pyyntöihin ja ovat kokeneet
merkittävää menestystä.

Tutun kirkon laulun sanat sisältävät Vapahtajan vetoimuksen
meille:

*Heitä Hän hellien kutsuu
Päivittäin ain kehoittain.
Meillekin kutsunsa kuuluu:
"Etsi mun karitsoitain."*

Ja tuo laulu, jota lauletaan usein, osoittaa, mikä meidän vastauk-
semme tulisi olla:

*"Tee meistä palvelijoitas,
Suo meille rakkauttas.
Lähetä etsimään sieltä,
Missä Sun on lampaitas."*

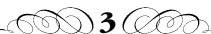
(*"Rakastaa laumaansa Paimen"*, *MAP-lauluja*, 143.)

Jos teemme näin, saamme iankaikkisia siunauksia.⁵

Herran työnä on etsiä kadonneita, harhateille joutuneita ja hairah-
tuneita. – – Alman rukouksentäyteinen pyyntö on hyvä muistutus
tehtävämme pyhydestä:

"Oi Herra, suo meille menestystä [sielujen tuomisessa] jälleen
sinun luoksesi Kristuksessa.

Katso, oi Herra, heidän sielunsa ovat kallisarvoisia." (Alma 31:34–35.)⁶

Suuri tavoitteemme on auttaa ihmisiä palaamaan Jumalan luokse.

Vuosien varrella kirkko on ryhtynyt joihinkin valtaviin ponniste-
luihin tuodakseen takaisin ne, jotka ovat vähemmän aktiivisia. – – Ja
mistä syystä kaikki tämä? Pelastaaksemme veljämme ja sisartemme

”Oi Herra, suo meille menestystä [sielujen tuomisessa] jälleen sinun luoksesi Kristuksessa. Katso, oi Herra, heidän sielunsa ovat kallisarvoisia.” (Alma 31:34–35.)

sielut ja huolehtiaksemme siitä, että he saavat korotuksen toimitukset.

Palvellessani vaarnanjohtajana Los Angelesin alueella neuvonantajani ja minä pyysimme piispojamme valitsemaan huolella neljä tai viisi avioparia, jotka halusivat edistyä kirkossa. Jotkut olivat vähemmän aktiivisia, toiset uusia käännyttäviä – mutta he olivat motivoituneita edistymään hengellisesti. Kokosimme heidät yhteen erälle vaarnan kurssille ja opetimme heille evankeliumia. Sen sijaan että olisimme tähdentäneet temppeleitä, painotimme parempaa suhdetta taivaalliseen Isäämme ja Hänen Poikaansa Jeesukseen Kristukseen. Huolellinen valintaprosessimme takasi menestyksen, ja suurin osa näistä aviopareista todella aktivoitui ja meni temppeleihin.

Saanan kertoa [toisen] esimerkin. – – Yhdessä seurakunnista oli veli, joka ei käynyt missään kokouksissa. Hänen vaimonsa ei ollut jäsen. Vaimo oli hieman vihamielinen, joten emme voineet lähettää kotiin kotiopettajia. Piispa lähestyi tätä veljeä kertomalla hänelle, että hänellä oli suhde Vapahtajaan, jota hänen piti edistää ja syventää. Veli selitti piispalle kirkkoon kuulumattomasta vaimostaan aiheutuvan ongelman, joten piispa puhui vaimon kanssa tähdentäen samaa lähestymistapaa – että suhdetta Herraan piti syventää. Vaimo ei ollut

vieläkään vastaanottavainen mutta ilahtui kuullessaan, että myöhempien aikojen pyhät uskovat Kristukseen, ja tämän seurauksena hänen vastustuksensa väheni.

Menestystä ei tullut heti, mutta ne, jotka kävivät tuossa kodissa, tähdensivät edelleen avioparin suhdetta Herraan. Ajan kuluessa vaimosta tuli ystävällinen, ja viimein hän suostui tulemaan miehensä kanssa vaarnan kurssille, jota korkean neuvoston jäsenet opettivat. Me tähdensimme liittoa, joka tehdään kasteessa, ja muita liittoja. Ennen pitkää vaimosta tuli kirkon jäsen ja miehestä tehokas pappeusjohtaja. – –

Minuun tekee vaikutuksen Mormonin kirjan nimisivulla oleva lausunto, jossa kuvaillaan yhtä tuon pyhän kirjan tarkoituksista: ”Jotta se [Israelin huone myöhemminä aikoina] tuntisi *Herran liitot*” (kursivointi lisätty). Sitä me vaarnan johtokuntana tunsimme innoitusta tähdentää noille vähemmän aktiivisille. Me yritimme vedota heihin niiden liittojen tärkeyden perusteella, joita he olivat tehneet Herran kanssa. Sitten opetimme heille, miten tärkeitä ovat kasteenliitto ja ne muut liitot, joita he voisivat tehdä ja jotka yhdistäisivät heidät iankaikkiseksi perheeksi.⁷

Kirkon sujuvan toiminnan koko tarkoitus paikallistasolla on tehdä ihmisistä kelvollisia palaamaan Jumalan luokse. Se voi tapahtua vain, kun he ottavat vastaan toimituksia ja tekevät liittoja tempelissä.⁸

Pyrkimyksemme keskittyvät evankeliumin pelastavien liittojen ja toimitusten tuomiseen koko ihmiskunnan ulottuville: kirkkoon kuulumattomille tekemällä lähetystyötä, vähemmän aktiivisille tekemällä perehdyttämisen- ja aktivointityötä, aktiivisille jäsenille kirkkoon osallistumisen ja palvelemisen kautta sekä niille, jotka ovat siirtyneet verhon tuolle puolen, tekemällä lunastustyötä kuolleiden hyväksi.⁹

Me pyrimme toteuttamaan yhden päämäärän jokaisen yksittäisen kirkon jäsenen kohdalla. Se on, että kaikki saavat evankeliumin toimitukset ja tekevät liittoja taivaallisen Isämme kanssa, jotta he voivat palata Hänen luokseen. Se on suuri tavoitteemme. Toimitukset ja liitot ovat keino saavuttaa se jumalallinen luonne, joka vie meidät jälleen Hänen luoksensa. – –

Pitäkää mielessä tarkoitus: kutsua kaikkia tulemaan Kristuksen luokse. – –

Veljeni ja sisareni, minä todistan Hänen jumalallisuudestaan ja voimastaan pelastaa ne, jotka tulevat Hänen luokseen särkynein sydämin ja murtunein mielin. Toimitusten ja Hänen Pyhän Henkensä avulla jokaisesta ihmisestä voi tulla puhdas.¹⁰

Opiskelu- ja opetusehdotuksia

Kysymyksiä

- Presidentti Hunter kannustaa jokaista kirkon jäsentä lukemaan ja lukemaan uudelleen vertauksen eksyneestä lampaasta (ks. osa 1; Luuk. 15:4–7). Mitä ajatuksia saat tuosta vertauksesta ja ensimmäisessä osassa olevista muista opetuksista? Mieti, kuinka nuo opetukset voivat ohjata sinua palvellessasi kirkossa.
- Mikä on meidän vastuullinen tehtävämme Herran apulaispaimenina? (Ks. osa 2.) Kuinka me voimme auttaa ihmisiä tulemaan taas aktiivisiksi kirkossa? Kuinka sinulle (tai jollekulle, jonka tunnet) on ollut siunaukseksi ihminen, joka on ojentanut auttavan kätensä sinulle, kun sinulla oli vaikeaa tai olit kadoksissa?
- Mitä voimme oppia kokemuksista, joista presidentti Hunter kertoo osassa 3? Kuinka keskittyminen liittoihin voi auttaa kirkon jäseniä tulemaan taas aktiivisiksi?

Aiheeseen liittyviä pyhien kirjoitusten kohtia

Hes. 34:1–16; Luuk. 15:11–32; Joh. 10:1–16, 26–28; 13:35; 1. Joh. 1:7; Moosia 18:8–10; Hel. 6:3; 3. Nefi 18:32; Moroni 6:4–6; OL 38:24

Tutkimisen avuksi

Periaate on totuus, joka ohjaa päätöksiä ja tekoja. ”Kysy lukiessasi itseltäsi: ’Mitä evankeliumin periaatetta tässä kohdassa opetetaan? Kuinka voin toteuttaa tätä omassa elämässäni?’” (*Opettaminen, kutsumuksista suurin*, 2000, s. 17.)

Viitteet

1. Julkaisussa Jay M. Todd, "President Howard W. Hunter: Fourteenth President of the Church", *Ensign*, heinäkuu 1994, s. 5.
2. Ks. "Kalliit ja mitä suurimmat lupaukset", *Valkeus*, tammikuu 1995, s. 7.
3. "Make Us Thy True Undershepherds", *Ensign*, syyskuu 1986, s. 9.
4. "Make Us Thy True Undershepherds", s. 7–8.
5. "Make Us Thy True Undershepherds", s. 9.
6. "The Mission of the Church", puhe alue-edustajien seminaarissa, 30. maaliskuuta 1990, s. 4.
7. "Make Us Thy True Undershepherds," s. 8–9.
8. *The Teachings of Howard W. Hunter*, toim. Clyde J. Williams, 1997, s. 218.
9. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 245–246.
10. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 218.

Temppeli – jäsenyytemme suuri vertauskuva

”Sydämeni hartain toive on, että jokainen kirkon jäsen olisi kelvollinen astumaan temppeliin.”

Howard W. Hunterin elämänvaiheita

Howard W. Hunterin äiti oli uskollinen kirkon jäsen koko elämänsä ajan, mutta Howardin isä kastettiin vasta kun Howard oli 19-vuotias. Vuosia myöhemmin, kun Howard oli vaarnanjohtajana Kaliforniassa, vaarnan jäsenet matkustivat Mesan temppeliin Arizonaan tekemään temppelityötä. Ennen istunnon alkua temppelinjohtaja pyysi vaarnanjohtaja Hunteria puhumaan niille, jotka olivat kokoontuneet kappeliin. Oli vaarnanjohtaja Hunterin 46. syntymäpäivä. Hän kirjoitti myöhemmin tuosta kokemuksesta:

”Kun olin puhumassa kuulijoille, – – isäni ja äitini tulivat kappeliin valkoisiin pukeutuneina. Minulla ei ollut aavistustakaan, että isäni oli valmis saamaan temppelisiunauksensa, vaikka äiti olikin odottanut sitä kovasti melkoisen aikaa. Liikutuin niin täysin, etten kyennyt jatkamaan puhumista. Temppelinjohtaja Pierce tuli vierelteni ja selitti syyn keskeytykseen. Kun isäni ja äitini olivat tulleet sinä aamuna temppeliin, he olivat pyytäneet, ettei temppelinjohtaja mainitsisi minulle, että he olivat siellä, koska he halusivat sen olevan syntymäpäiväyllätys. Sitä syntymäpäivää en ole koskaan unohtanut, sillä sinä päivänä he saivat temppeliendaumenttinsa ja minulla oli etuoikeus todistaa heidän sinetöimisensä, minkä jälkeen minut sinetöitiin heihin.”¹

Hieman yli 40 vuotta myöhemmin, kun Howard W. Hunter antoi ensimmäisen lausuntonsa julkisuudessa kirkon presidenttinä, yksi hänen tärkeimmistä sanomistaan oli, että jäsenet tavoittelisivat temppelin siunauksia omistautuneemmin.² Koko presidenttikautensa

Arizonassa oleva Mesan temppeli, missä presidentti Howard W. Hunter sinetöitiin vanhempiinsa vuonna 1953.

ajan hän tähdensi tuota sanomaa. Puhuessaan Nauvoon temppelin tontilla kesäkuussa 1994 hän sanoi:

”Aiemmin tässä kuussa aloitin palvelutyöni ilmaisemalla syvän toiveen, että yhä useammasta kirkon jäsenestä tulisi temppelikel-poinen. Kuten [Joseph Smithin] aikoina, tärkein tekijä valtakunnan rakentamiseksi kaikkialle maailmaan ovat kelvolliset ja endaumentin saaneet jäsenet. Temppelikelpoisuus varmistaa, että elämämme on sopusoinnussa Herran tahdon kanssa ja me olemme virittyneet ottamaan vastaan Hänen johdatustaan elämäämme.”³

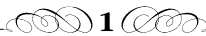
Muutamia kuukausia myöhemmin, tammikuussa 1995, presidentti Hunterin viimeinen julkinen tehtävä oli Bountifulin temppelin vihkiminen Utahissa. Vihkimisrukouksessa hän pyysi, että temppelin siunaukset rikastuttaisivat kaikkien niiden elämää, jotka sinne menisivät:

”Me rukoilemme nöyrästi, että otat vastaan tämän rakennuksen ja annat siunauksesi levätä sen päällä. Olkoon Henkesi kaikkien niiden kanssa, jotka toimivat täällä, ja ohjatkoon Henkesi heitä, jotta jokaisessa huoneessa vallitsisi pyhyys. Olkoon kaikilla, jotka astuvat sisään, puhtaat kädet ja puhdas sydän. Rakentukoot he uskossaan ja lähtekööt he täältä tuntien rauhaa ja ylistäen Sinun pyhää nimeäsi. – –

Tuokoon tämä huone rauhan henkeä kaikille, jotka katselevat sen majesteettisuutta, ja etenkin niille, jotka tulevat sinne solmimaan omat pyhät liittonsa ja tekemään työtä verhon toisella puolen olevien rakkaidensa hyväksi. Tuntekoot he jumalallista rakkauttasi ja armoasi. Olkoon heillä etuoikeus sanoa, kuten entisaikojen psalminkirjoittaja: ’Ystävinä vaelsimme yhdessä Jumalan huoneeseen.’

Kun pyhitämme tämän pyhän rakennuksen, pyhitämme uudelleen elämämme Sinulle ja Sinun työillesi.”⁴

Howard W. Hunterin opetuksia

Meitä kannustetaan asettamaan temppeli jäsenytemme suureksi vertauskuvaksi.

Samaan aikaan kun minut kutsuttiin tähän pyhään virkaan, kaikille kirkon jäsenille esitettiin kehoitus asettaa Herran temppeli

jäsenyytensä suureksi vertauskuvaksi ja pyhimpien liittojensa solmimisen taivaalliseksi tyyssijaksi.

Kun pohdin temppeleä, ajattelen näitä sanoja:

”Temppeli on opetuksen tyyssija, missä ilmoitetaan Jumalan valtakuntaan liittyviä syvällisiä totuuksia. Se on rauhan tyyssija, missä miehet voivat keskittyä hengellisiin asioihin ja maailman huolet voidaan panna syrjään. Temppeleissä me teemme liittoja, joissa lupaamme olla kuuliaisimpia Jumalan laeille, ja meille annetaan lupauksia, jotka riippuvat aina uskollisuudestamme ja ulottuvat iankaikkisuuteen asti.” (*The Priesthood and You*, Melchizedek Priesthood lessons—1966, 1966, s. 293.)

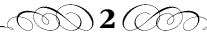
Herra on itse meille antamissaan ilmoituksissa tehnyt temppeleistä suuren vertauskuvan kirkon jäsenille. Ajatelkaa niitä asenteita ja sitä vanhurskasta käyttäytymistä, joita Herra meille opetti profeetta Joseph Smithin kautta Kirtlandin pyhille antamissaan neuvoissa, kun pyhät valmistautuivat rakentamaan temppeleitä. Tämä neuvo on edelleen käyttökelpoinen:

”Järjestäytykää; valmistakaa kaikki tarpeellinen; ja perustakaa huone, nimittäin rukoushuone, paastuhuone, uskon huone, opin huone, kirkkauden huone, järjestyksen huone, Jumalan huone” (OL 88:119). Kuvastavatko nämä asenteet ja tämä käyttäytyminen todella sitä, mitä me itse kukin haluamme ja mihin pyrimme? – –

Jotta temppeli todellakin olisi meille vertauskuva, meidän täytyy haluta sen olevan sitä. Meidän täytyy elää kelvollisina menemään temppeleihin. Meidän täytyy pitää Herramme käskyt. Jos pystymme jäljittelemään Mestaria ja pidämme Hänen opetuksiaan ja esimerkiksi ylimpänä esikuvanamme, meidän ei ole vaikeata olla kelvollisia temppeleihin, olla johdonmukaisia ja uskollisia kaikilla elämän alueilla, sillä me olemme sitoutuneet elämään yhden ainoan käytöksen ja uskon pyhän mittapuun mukaan. Olimmepa kotona tai muualla, olimmepa kouluikäisiä tai kauan sitten koulumme käyneitä, toimimmepa täysin yksin tai yhdessä monien muiden ihmisten kanssa, meidän suuntamme on selkeä ja meidän mittapuumme ovat itsestään selvät.

Se, millä on merkitystä, on kyky pysyä periaatteissaan, elää nuhteettomana ja uskossa oman vakaumuksensa mukaan. Sellaista

uskollisuutta tosi periaatteelle – omassa elämässämme, kodissamme ja perheessämme ja kaikissa paikoissa, joissa me tapaamme muita ihmisiä ja vaikutamme heihin – sellaista uskollisuutta Jumala viime kädessä pyytää meiltä. Se vaatii sitoutumista – kokosydämistä, syvää, iankaikkisesti pysyvää sitoutumista niihin periaatteisiin, joiden tiedämme olevan tosia Jumalan antamissa käskyissä. Jos olemme totisia ja uskollisia Herran periaatteille, niin me olemme aina kelvollisia temppeliin, ja Herra ja Hänen pyhät temppeleinsä ovat suuria vertauskuvia siitä, että me olemme Hänen opetuslapsiaan.⁵

Jokaisen meistä tulee pyrkiä olemaan kelvollinen saamaan temppelisuositus.

Sydämeni hartain toive on, että jokainen kirkon jäsen olisi kelvollinen astumaan temppeliin. Herralle olisi mieleen, jos jokainen aikuinen jäsen olisi kelvollinen saamaan voimassa olevan temppeleisuosituksen ja hänellä olisi se. Se, mitä meidän on tehtävä ja jätettävä tekemättä ollaksemme kelvollisia saamaan temppeleisuosituksen, on juuri sitä, mikä takaa sen, että me olemme onnellisia yksilöinä ja perheinä.⁶

Taivaallinen Isämme on selkeästi esittänyt, että niiden, jotka astuvat temppeliin, täytyy olla puhtaita ja vapaita maailman synneistä. Hän sanoi: ”Ja jos minun kansani rakentaa minulle huoneen Herran nimessä eikä salli minkään epäpuhtaan tulla sen sisälle, jottei se saastu, minun kirkkauteni on lepäävä sen yllä – -. Mutta jos se saastutetaan, minä en tule sinne, eikä minun kirkkauteni ole siellä; sillä minä en tule epäpyhiin temppeleihin.” (OL 97:15, 17.)

Teistä saattaisi olla kiinnostavaa tietää, että aiemmin kirkon presidentti allekirjoitti jokaisen temppeleisuosituksen. Se osoittaa, kuinka vakavasti alkuaikojen presidentit suhtautuivat kelvollisuuteen astua temppeliin. Vuonna 1891 tämä vastuullinen tehtävä annettiin piispoille ja vaarnanjohtajille, jotka esittävät teille useita kysymyksiä, jotka koskevat kelvollisuuttanne saada temppeleisuositus. Teidän tulee tietää, mitä teiltä odotetaan, jotta olette kelvollisia saamaan temppeleisuosituksen.

Teidän täytyy uskoa Jumalaan, iankaikkiseen Isään, ja Hänen Poikaansa, Jeesukseen Kristukseen, ja Pyhään Henkeen. Teidän

Piispat ja vaarnanjohtajat "esittävät teille useita kysymyksiä, jotka koskevat kelvollisuuttanne saada temppeleisuositus".

täytyy uskoa, että tämä on Heidän pyhää ja jumalallista työtään. Me kannustamme teitä tekemään päivittäin työtä vahvistaaksenne todistustanne taivaallisesta Isästämme ja Herrasta Jeesuksesta Kristuksesta. Tuntemanne Henki on Pyhä Henki, joka todistaa teille, että He ovat todella olemassa. Myöhemmin temppeleissä opitte lisää jumaluudesta saadessanne ilmoitettua opetusta ja toimituksia.

Teidän täytyy tukea kirkon johtavia auktoriteetteja ja kirkon paikallisia johtajia. Kun kohotatte kätenne suoraan kulmaan silloin kun näiden johtajien nimet esitetään, osoitatte, että te tuette heitä heidän vastuullisissa tehtävissään ja neuvoissa, joita he antavat teille.

Se ei ole ilmaus siitä, että antaisimme kunnianosoituksia niille, jotka Herra on kutsunut johtamaan. Sen sijaan se on osoitus siitä tosiasiaista, että Jumala on kutsunut profeettoja, näkijöitä ja ilmoituksensaajia sekä muita johtaviksi auktoriteeteiksi. Se on sitoumus, että te noudatatte ohjeita, joita saatte kirkon johtavilta virkailijoilta. Samoin teidän tulee tuntea lojaalisuutta piispaa, vaarnanjohtajaa ja muita kirkon johtohenkilöitä kohtaan. Se, ettei tue johtavassa asemassa olevia, on ristiriidassa temppeleipalveluksen kanssa.

Teidän täytyy olla moraalisesti puhtaita voidaksenne astua pyhään temppeliin. Siveyden laki edellyttää, ettei teillä ole sukupuolisuhteita muiden kuin aviopuolisonne kanssa. Me kannustamme teitä erityisesti varjelemaan itseänne Saatanan houkutusilta tahrata moraalinen puhtautenne.

Teidän täytyy varmistua siitä, ettei suhteissanne perheenne jäseniin ole mitään, mikä ei olisi sopusoinnussa kirkon opetusten kanssa. Kannustamme etenkin [nuoria] tottelemaan vanhempiaan vanhurskaudessa. Vanhempien täytyy olla valppaita varmistukseen, että heidän suhteensa perheensä jäseniin ovat sopusoinnussa evankeliumin opetusten kanssa ja ettei niihin koskaan liity kaltoin-kohtelua tai laiminlyöntiä.

Päästäksenne temppeliin teidän täytyy olla rehellisiä kaikissa kanssakäymisissänne muiden kanssa. Meillä myöhempien aikojen pyhillä on pyhä velvoite olla aina vilpittömiä ja rehellisiä. Perus-
nuhteettomuutemme on vaarassa, kun me rikomme tätä liittoa.

Jotta olisitte kelvollisia saamaan temppelisuosituksen, teidän tulee pyrkiä tekemään velvollisuutenne kirkossa ja osallistua sakramentti-, pappeus- ja muihin kokouksiin. Teidän täytyy myös pyrkiä noudattamaan evankeliumin sääntöjä, lakeja ja käskyjä. Oppikaa – ottamaan vastaan kirkon tehtävät ja muut vastuulliset tehtävät, joita kohdallenne tulee. Osallistukaa aktiivisesti seurakunnissanne ja olkaa sellaisia, joihin johtajanne voivat luottaa.

Voidaksenne mennä temppeliin teidän täytyy maksaa täydet kymmenykset ja elää viisauden sanan mukaan. Nämä kaksi käskyä, jotka ovat ohjeina yksinkertaisia mutta suunnattoman tärkeitä hengelliselle kasvullemme, ovat keskeisiä henkilökohtaisen kelvollisuutemme varmistamisessa. Havainnot monien vuosien ajalta ovat osoittaneet, että ne, jotka maksavat uskollisesti kymmenyksensä ja noudattavat viisauden sanaa, ovat yleensä uskollisia kaikissa muissa asioissa, jotka liittyvät pyhään temppeliin pääsemiseen.

Näihin asioihin ei tule suhtautua kevyesti. Kun meidät on kerran havaittu kelvollisiksi astumaan temppeliin, me suoritamme toimituksia, joita pyhempää ei toimiteta missään muualla maan päällä. Nuo toimitukset koskevat sitä, mikä on iankaikkista.⁷

 3

Temppelityön tekeminen tuo suuria siunauksia yksilöille ja perheille.

Miten suurenmoista onkaan, kun meillä on etuoikeus mennä temppeliin saamaan omat siunauksemme. Kun sitten olemme käyneet temppelessä saamassa omat siunauksemme, miten suurenmoisen etuoikeus onkaan tehdä työ niiden puolesta, jotka ovat eläneet ennen meitä. Tämä puoli temppelityötä on epäitsekkästä työtä. Mutta aina kun teemme temppelityötä muiden puolesta, tulemme itsekin siunatuiksi. Siksi meille ei pitäisi olla mikään yllätys, että Herra haluaa kansansa olevan temppelein innoittamaa kansaa. – –

Meidän ei pidä käydä temppelessä vain kuolleiden sukulaistemme puolesta vaan myös temppeleipalvelun antamien henkilökohtaisten siunausten vuoksi, sen pyhyiden ja turvan vuoksi, joka on noiden pyhien ja pyhitettyjen seinien sisäpuolella. Kun käymme temppelessä, me opimme ymmärtämään rikkaammin ja syvemmin elämän tarkoituksen ja Herran Jeesuksen Kristuksen sovitusuhrin merkityksen. Tehkäämme temppeleistä, temppeleipalvelusta, temppeleiliitoista ja temppeleivioliitosta tärkein maanpäällinen tavoitteemme ja suurin kuolevaisuuden kokemuksistamme.⁸

Kun käymme temppelessä, tapahtuu useita asioita – noudatamme Herran käskyä saada osaksemme oma toimitustyömme, siunaamme perhettämme sinetöimistöimituksilla ja ulotamme saamamme siunaukset muihin tekemällä heidän puolestaan sen, mitä he eivät voi tehdä itse. Näiden lisäksi kohotamme omia ajatuksiamme, kasvamme lähemmäksi Herraa, kunnioitamme pappetta ja tuomme enemmän hengellisyyttä elämäämme.⁹

Me saamme henkilökohtaisia siunauksia käymällä temppelessä. Puhuen siitä, kuinka elämäämme siunataan, kun käymme temppelessä, vanhin John A. Widtsoe sanoi:

”Temppelityö – – antaa suurenmoisen tilaisuuden hengellisen tietomme ja voimamme elävänä pitämiseen. – – Pyhissä temppeleissä eteemme näyttäytyy mahtava iankaikkisuuden näkökulma; me näemme ajan sen äärettömästä alusta sen loputtomaan loppuun, ja iankaikkisen elämän näytelmä avautuu eteemme. Silloin näen selkeämmin paikkani kaiken sen keskellä, mikä kuuluu

maailmankaikkeuteen, paikkani Jumalan aivoituksissa. Kykenen paremmin sijoittamaan itseni sinne, minne kuulun, ja osaan paremmin arvostaa ja punnita, erottaa ja järjestää elämäni arkipäiväisiä, tavallisia velvollisuuksia, niin etteivät pikkuasiat lannista minua tai vie näkemystäni pois niistä suuremmista asioista, jotka Jumala on meille antanut.” (Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1922, s. 97–98.)¹⁰

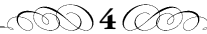
Miettikää niitä yleviä opetuksia, joita sisältyy Kirtlandin temppelein suurenmoiseen vihkimisrukoukseen, jonka profeetta Joseph Smith sanoi saaneensa ilmoituksena. Se on rukous, johon vastataan meidän kohdallamme jatkuvasti yksilöinä, perheinä ja kansana sen pappeuden voiman ansiosta, jonka Herra on antanut meille käytettäväksi Hänen pyhissä temppeleissään.

”Ja nyt, pyhä Isä”, anoi profeetta Joseph Smith, ”me pyydämme sinua auttamaan meitä, sinun kansaasi, armollasi, – – että meidät havaittaisiin arvollisiksi sinun silmissäsi, niin että lupaukset, jotka olet antanut meille, kansallesi, meille annetuissa ilmoituksissa, täytyvät,

niin että sinun kirkkautesi asettuisi kansasi päälle. – –

Ja me pyydämme sinua, pyhä Isä, että sinun palvelijasi lähtisivät maailmaan tästä huoneesta varustettuina sinun voimallasi ja että sinun nimesi olisi heidän päällensä ja sinun kirkkautesi ympäröisi heitä ja sinun enkelisi varjelisivat heitä.” [OL 109:10–12, 22.]¹¹

Temppeleissä käyminen luo hengellisyyttä. Se on yksi hienoimmista ohjelmista, mitä meillä kirkossa on hengellisyyden kehittämiseksi. Se kääntää lasten sydämet heidän isiensä puoleen ja isien sydämet heidän lastensa puoleen (ks. Mal. 3:24). Se edistää perheen yhteenkuuluvuutta ja ykseyttä.¹²

Kiiruhtakaamme temppeleihin.

Kertokaamme lapsillemme niistä hengellisistä tunteista, joita koemme temppeleissä. Ja opettakaamme heille vakavammalla mielellä ja luontevammin sitä, mitä voimme sopivuuden rajoissa puhua Herran huoneen tarkoituksista. Pitäkää kodissanne esillä temppelein kuva, jotta lapsenne saavat nähdä sen. Opettakaa heille Herran huoneen tarkoitusperiä. Kannustakaa heitä suunnittelemaan

varhaisimmista vuosistaan lähtien, että he menevät sinne ja pysyvät kelvollisina saamaan tämän siunauksen. Valmistakaamme jokaista lähetyssaarnaajaa menemään temppeliin kelvollisena ja tekemään tuosta kokemuksesta vieläkin suurempi kohokohta kuin lähetystyökutsun saamisesta. Suunnitelkaamme ja opettakaamme sitä, että lapsemme solmivat avioliiton Herran huoneessa, ja pyytäkäämme hartaasti heitä tekemään niin. Vakuuttakaamme tarmokkaammin kuin olemme tähän mennessä tehneet, että sillä, missä he solmivat avioliiton ja millä valtuudella heidät julistetaan mieheksi ja vaimoksi, on todellakin merkitystä.¹³

Herra on mieltynyt siihen, että nuoremme menevät kelvollisina temppeliin ja ovat sijaisina kasteilla niiden puolesta, joilla ei ole ollut tilaisuutta mennä kasteelle elämänsä aikana. Herra on mieltynyt siihen, että me menemme kelvollisina temppeliin solmiaksemme henkilökohtaisesti omat liittomme Hänen kanssaan ja tullaksemme sinetöidyiksi puolisoina ja perheenä. Ja Herra on mieltynyt siihen, että me menemme kelvollisina temppeliin toimittamaan näitä samoja pelastavia toimituksia niiden puolesta, jotka ovat kuolleet ja joista monet odottavat innokkaasti, että nämä toimitukset tehdään heidän puolestaan.¹⁴

Saanen nöyrästi ja rakastavasti kannustaa niitä, jotka eivät ole saaneet temppeleisiunauksiaan tai joilla ei ole voimassa olevaa temppeleisuositusta, tekemään työtä kohti sitä päivää, jolloin voitte astua Herran huoneeseen. Hän on luvannut niille, jotka ovat uskollisia liitoilleen: ”Jos kansani kuulee minun ääntäni ja niiden palvelijoideni ääntä, jotka olen nimittänyt johtamaan kansaani, katso, totisesti minä sanon teille, että sitä ei siirretä pois sijaltaan” (OL 124:45). – – Minä lupaan teille, että omaa hengellisyyttänne, suhdettanne aviopuolisoonne ja perhesuhteitänne siunataan ja vahvistetaan, kun käytte säännöllisesti temppeleissä.¹⁵

Olkaamme temppeleissä käyvää ja temppeleitä rakastavaa kansaa. Rientäkäämme temppeliin niin usein kuin aika ja varat ja henkilökohtaiset olosuhteet sallivat. Älkäämme käykö temppeleissä vain kuolleiden sukulaistemme puolesta, vaan käykäämme myös temppeleipalvelun tuomien henkilökohtaisten siunausten vuoksi, sen pyhyiden ja turvan vuoksi, joka suodaan noiden pyhien ja pyhitettyjen seinien suojassa. Temppeli on kauneuden tyyssija, se

on ilmoituksen tyyssija, se on rauhan tyyssija. Se on Herran huone. Se on Herralle pyhä. Sen pitäisi olla meillekin pyhä.¹⁶

Opiskelu- ja opetusehdotuksia

Kysymyksiä

- Pohdi presidentti Hunterin opetuksia osassa 1. Kuinka voimme asettaa Herran temppelin ”jäsenyytemme suureksi vertauskuvaksi”?
- Käy läpi vaatimukset temppelisuosituksen saamiseksi, kuten osassa 2 on esitetty. Kuinka eläminen näiden vaatimusten mukaan on siunannut sinua ja perhettäsi? Miksi meitä vaaditaan pyrkimään siihen, että olisimme puhtaita ja vapaita maailman synneistä, kun menemme temppeliin?
- Käy läpi presidentti Hunterin opetukset temppelityön tekemisen siunauksista (ks. osa 3). Kuinka osallistuminen temppelitoimituksiin on siunannut sinua ja perhettäsi? Kuinka voit hyötyä enemmän temppelin siunauksista? Voitko kertoa tilanteesta, jolloin olet tuntenut saaneesi hengellistä voimaa tai ohjausta temppelissä? Ellet ole vielä ollut temppelissä, pohdi, kuinka voit valmistautua saamaan tuon siunauksen.
- Millä tavoin voimme auttaa lapsia ja nuoria saamaan tietoa temppelieistä ja oppimaan rakastamaan niitä? (Ks. osa 4.) Kuinka voimme auttaa lapsia ja nuoria saamaan halun solmia avioliitto Herran huoneessa? Miksi on tärkeää, että me menemme temppeliin ”niin usein kuin aika ja varat ja henkilökohtaiset olosuhteet sallivat”?

Aiheeseen liittyviä pyhien kirjoitusten kohtia

Ps. 55:15; Jes. 2:2–3; OL 97:12–17; 110:6–10; 124:39–41; 138:53–54; PKO, ”Temppeli, Herran huone”

Opetusvihje

”Usein oppiaiheeseen sisältyy enemmän aineistoa kuin pystyt käytettävissäsi olevan ajan kuluessa opettamaan. Sinun tulee niissä tapauksissa valita sellaista aineistoa, josta on eniten hyötyä niille, joita opetat.” (*Opettaminen, kutsumuksista suurin*, 2000, s. 98.)

Viitteet

1. Ks. Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter*, 1994, s. 135.
2. Ks. Jay M. Todd, "President Howard W. Hunter: Fourteenth President of the Church", *Ensign*, heinäkuu 1994, s. 4–5.
3. "The Temple of Nauvoo", *Ensign*, syyskuu 1994, s. 62–63.
4. Bountifulin temppelin vihkimisrukouksen teksti, artikkelissa "'Magnificent Edifice' Consecrated to [the] Lord", *Church News*, 14. tammikuuta 1995, s. 4.
5. Ks. "Jäsenyytemme suuri vertauskuva", *Valkeus*, marraskuu 1994, s. 3–4, 6.
6. Ks. "Kalliit ja mitä suurimmat lupaukset", *Valkeus*, tammikuu 1995, s. 7.
7. "Your Temple Recommend", *New Era*, huhtikuu 1995, s. 6–9.
8. Ks. "Temppelin innoittama kansa", *Valkeus*, toukokuu 1995, s. 4.
9. *The Teachings of Howard W. Hunter*, toim. Clyde J. Williams, 1997, s. 240.
10. Ks. "Jäsenyytemme suuri vertauskuva", s. 4.
11. Ks. "Jäsenyytemme suuri vertauskuva", s. 4–5.
12. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 239–240.
13. Ks. "Temppelin innoittama kansa", s. 6–7.
14. Ks. "Jäsenyytemme suuri vertauskuva", s. 6.
15. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 240–241.
16. Ks. "Jäsenyytemme suuri vertauskuva", s. 6.

Sukututkimus- ja temppelityön jouduttaminen

”Varmastikin Herra tukee meitä, jos teemme parhaamme toteuttaaksemme käskyn tehdä sukututkimus- ja temppelityötä.”

Howard W. Hunterin elämänvaiheita

Sukututkimus oli aina lähellä presidentti Howard W. Hunterin sydäntä. Pikkupojasta asti hän oli kuunnellut hyvin kiinnostuneena kertomuksia esivanhemmistaan. Varttuessaan hän käytti huomattavasti aikaa sukunsa tutkimiseen.¹ Vuonna 1972, kun hän oli Euroopassa hoitamassa erästä kirkon tehtävää, hän ja hänen vaimonsa Claire kävivät Tanskassa paikkakunnilla, joissa hänen esivanhempansa olivat asuneet. Yhdessä noista kylistä he löysivät kirkon, jossa presidentti Hunterin äidinisän isä Rasmussen oli ristitty ja jossa perhe oli käynyt jumalanpalveluksessa. Tämä kokemus syvensi presidentti Hunterin arvonantoa äidinpuooleisia esivanhempiaan kohtaan. Hän kävi vastaavasti tutustumassa paikkakuntiin Norjassa ja Skotlannissa, missä muita esivanhempia oli asunut.²

Presidentti Hunterin poika Richard muisteli isänsä rakkautta sukututkimukseen:

”Hän oli innokas tutkija koko elämänsä ajan. Hän otti usein vapaata lakimiehen työstään ja meni Los Angelesin kirjastoon tutkimaan sen laajaa sukututkimusosastoa. Hän säilytti tutkimuksensa, perheryhmälomakkeet ja esivanhempien taulut sekä itse kirjoittamansa historiikit tilikirjoissa.

Matkustin toisinaan hänen kanssaan eri tehtäviin konferensseihin. Hänellä oli tapana panna muutama tilikirjoista auton tavaratilaan, ja vaarnakonferenssin jälkeen hän usein sanoi: ”Käydään tapaamassa [tätä] serkkua muutama minuutti. Haluaisin vahvistaa

*Howard W. Hunterin vanhemmat John William (Will)
Hunter ja Nellie Marie Rasmussen Hunter*

joitakin päivämääriä.’ Sitten menimme sen serkun luo. Isä otti tilikirjat auton tavaratilasta, ja pian ruokapöytä oli perheryhmälomakkeiden peitossa.

Jos joku sukulaisista halusi varmistaa, että hänellä oli oikeat tiedot omissa tutkimuksissaan, hän soitti tai kirjoitti isälle vahvistaakseen tosiasiat, koska hän tiesi, että isällä olisi oikeat tiedot. Työ, jonka isä teki, oli suunnaton.”³

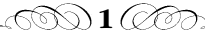
Kun presidentti Hunter palveli kahdentoista koorumissa ja hänen kotiopettajansa olivat kerran käymässä, he sanoivat: ”Halusimme näyttää sinulle perheryhmälomakkeet, jotka olemme täyttäneet. – – Meillä ei ole aikaa katsoa sinun perheryhmälomakkeitasi tänä iltana, mutta kun seuraavan kerran tulemme, haluaisimme katsoa niitä.”

”Se oli minusta oikein kiinnostavaa”, presidentti Hunter sanoi. ”Tein kuukauden työtä valmistautuakseni kotiopettajien seuraavaan käyntiin.”⁴

Vuosina 1964–1972 Howard W. Hunter oli Utahin sukututkimusseuran johtaja (ks. s. 19–20). Vuonna 1994, kokouksessa, joka oli kunnianosoitus presidentti Hunterille ja jolloin juhlittiin Utahin sukututkimusseuran 100-vuotispäivää, hän sanoi:

”Nyt 87. syntymäpäiväni aattona katson ihmeissäni taaksepäin Herran kutomaa kangasta temppeleli- ja sukututkimustyön edistämiseksi. Kun olin Utahin sukututkimusseuran johtaja, meillä oli tulevaisuudenkuva siitä, kuinka työ menisi voimakkaasti eteenpäin. Nyt olemme näkemässä, kuinka kautta maailman tapahtuu jotakin loistavaa. Evankeliumi etenee käsittämään jokaisen kansakunnan, suvun, kielen ja kansan. Temppeleitä on eri puolilla maailmaa, ja Elian henki koskettaa monien jäsenten sydäntä heidän tehdessään sukututkimus- ja temppeleitoimitustyötä ennenkuulumattomalla vauhdilla.”⁵

Howard W. Hunterin opetuksia

Temppeleitä rakennetaan niiden toimitusten suorittamiseksi, jotka ovat välttämättömiä Jumalan lasten pelastukseksi ja korotukseksi.

Temppeilit ovat pyhiä paikkoja läheisimpään kanssakäymiseen Herran ja niiden välillä, jotka saavat korkeimmat ja pyhimät pyhän pappeuden toimitukset. Temppeleissä se, mikä on maan päältä, yhdistyy siihen, mikä on taivaasta. – Suuri Jumalan perhe yhdistyy evankeliumin pelastavien toimitusten kautta. Sijaistyö kuolleiden puolesta ja toimitukset eläville muodostavat temppeleiden tarkoituksen.⁶

Myöhempien aikojen pyhien maailmalle julistama evankeliumi on Jeesuksen Kristuksen evankeliumi sellaisena kuin se palautettiin maan päälle tänä taloudenhoitokautena, ja se on koko ihmiskunnan lunastukseksi. Herra itse on ilmoittanut, mikä on välttämätöntä Hänen lastensa pelastukseksi ja korotukseksi. Yksi näistä välttämättömistä asioista on temppeleiden pystyttäminen niitä toimituksia varten, joita ei voida toimittaa missään muualla.

Kun tämä selitetään niille ihmisille kaikkialla maailmassa, jotka tulevat katsomaan temppeleitämme, heidän useimmin esittämänsä kysymys on: Mitä toimituksia temppeleissä sitten tehdään?

Kaste kuolleiden puolesta

Usein me vastaamme kertomalla ensin toimituksesta, joka tunnetaan kasteena kuolleiden puolesta. Me huomautamme, että monet kristityt uskovat, että kuollessamme asemamme Herran edessä määräytyy koko iankaikkisuudeksi, sillä eikö Kristus sanonut Nikodemokselle: ”Totisesti, totisesti: jos ihminen ei synny vedestä ja Hengestä, hän ei pääse Jumalan valtakuntaan” (Joh. 3:5)? Tiedämme kuitenkin, että monet ihmiset ovat kuolleet saamatta kastetoimitusta, joten Kristuksen Nikodemokselle esittämän julistuksen mukaan he eivät pääsisi Jumalan valtakuntaan. Tämä herättää kysymyksen: Onko Jumala oikeudenmukainen?

Vastaus on: Tietenkin Jumala on oikeudenmukainen. On ilmeistä, että Vapahtajan sanat Nikodemokselle edellyttävät, että kastaminen

voidaan toimittaa niiden puolesta, jotka ovat kuolleet saamatta kastetta. Myöhempien aikojen profeetat ovat kertoneet meille, että kastaminen on maanpäällinen toimitus, jonka vain elossa olevat voivat toimittaa. Kuinka sitten ne, jotka ovat kuolleet, voidaan kastaa, jos vain elossa olevat voivat toimittaa kasteen? Tästä aiheesta apostoli Paavali kirjoitti korinttilaisille esittäessään tämän kysymyksen:

”Mitä varten sitten jotkut antavat kastaa itsensä kuolleiden puolesta? Ellei kuolleita lainkaan herätetä, miksi he kastattavat itsensä näiden puolesta?” (1. Kor. 15:29.)⁷

Vaikuttaako järkevältä, että henkilöt, jotka ovat eläneet maan päällä ja kuolleet vailla tilaisuutta kasteen saamiseen, jäisivät sitä ilman iankaikkisesti? Onko siinä mitään järjenvastaista, että elävät toimittavat nuo kasteet kuolleiden hyväksi? Ehkäpä suurenmoisin esimerkki sijaistyöstä kuolleiden puolesta on Mestari itse. Hän antoi henkensä sijaissovitukseksi, niin että kaikki, jotka kuolevat, heräävät eloon ja saavat ikuisen elämän. Hän teki meidän puolestamme sen, mitä me emme itse voi tehdä. Samalla tavalla me voimme suorittaa toimituksia niiden puolesta, joilla ei eläessään ollut tilaisuutta toimittaa niitä.⁸

Endaumentti

Endaumentti on myös toimitus, joka toimitetaan temppelissä. Se koostuu kahdesta osasta: ensiksi sarjasta ohjeita ja toiseksi lupauksista tai liitoista, jotka endaumentin saava henkilö tekee – lupauksista elää vanhurskaasti ja noudattaa Jeesuksen Kristuksen evankeliumin vaatimuksia. Endaumenttitoimitus on suuri siunaus pyhille – sekä eläville että kuolleille. Siksi se on myös toimitus, jonka elossa olevat suorittavat kuolleiden puolesta; se tehdään niille, joiden puolesta kastaminen on jo toimitettu.

Selestinen avioliitto

Vielä yksi temppelitoimitus on selestinen avioliitto, jossa vaimo sinetöidään mieheen ja mies sinetöidään vaimoon iankaikkisuudeksi. Me tiedämme tietenkin, että tavalliset avioliitot päättyvät kuolemaan, mutta temppelissä solmitut iankaikkiset avioliitot voivat kestää ikuisesti. Iankaikkisen avioliiton solmimisen jälkeen miehelle ja vaimolle syntyneet lapset ovat automaattisesti sinetöityjä vanhempiinsa iankaikkisuudeksi. Jos lapsia syntyy, ennen kuin vaimo on

*”Ei ole todellakaan mitään työtä, joka olisi
temppelissä tehtävän työn veroista.”*

sinetöity aviomieheensä, on olemassa temppelesinetöimistöimitus, jossa nämä lapset voidaan sinetöidä vanhempiinsa iankaikkisesti; ja samoin lapset voidaan sinetöidä sijaistoimituksena kuolleisiin vanhempiinsa. – –

Kaikki nämä pappeuden toimitukset ovat välttämättömiä taivaallisen Isämme lasten pelastukseksi ja korotukseksi.⁹

2

Sukututkimustyön tavoite on tuoda temppelin siunaukset kaikkien ihmisten ulottuville.

Meillä verhon tällä puolen olevilla on varmasti suuri työ tehtävänä. – – Temppeleiden rakentamisella on syvä merkitys meille ja ihmiskunnalle, ja meidän velvollisuutemme ovat selkeitä. Meidän on toimitettava pappeuden temppeletoimitukset, jotka ovat välttämättömät omalle korotuksellemme. Sitten meidän on tehtävä välttämätön työ niiden puolesta, joilla ei ollut tilaisuutta ottaa vastaan evankeliumia kuolevaisuudessa. Työ muiden puolesta suoritetaan kahdessa vaiheessa: ensin tutkimalla sukuamme, niin että löydämme

esivanhempamme, ja toiseksi toimittamalla temppeleitoimitukset antaaksemme heille samat mahdollisuudet kuin elossa olevat saavat.

Mutta on monia kirkon jäseniä, joilla on vain rajalliset mahdollisuudet päästä temppeleihin. He tekevät parhaansa. He tekevät sukututkimustyötä ja antavat muiden tehtäväksi suorittaa temppeleitoimitukset. Toisaalta on sellaisia jäseniä, jotka ovat mukana temppeleityössä mutta eivät tee sukututkimusta oman sukunsa keskuudessa. Vaikka he suorittavat jumalallista palvelua auttaessaan muita, he menettävät siunauksen, kun eivät etsi omia sukulaisiaan kuten myöhempien aikojen profeetat ovat Jumalan ohjeiden mukaisesti opastaneet.

Muistan muutaman vuoden takaa kokemuksen, jota voi verrata tähän tilanteeseen. Paasto- ja todistuskokouksen lopussa piispa huomautti: ”Meillä on ollut tänään hengellinen kokemus kuunnella toistemme lausumia todistuksia. Se johtuu siitä, että olemme tulleet tänne paastoten Herran lain mukaan. Mutta älkäämme koskaan unohtako, että laissa on kaksi osaa: että me paastoamme pidättyväällä syömästä ja juomasta ja että me lahjoitamme sen, mitä siten on säästynyt, piispan varastohuoneeseen niiden hyväksi, jotka ovat vähäosaisempia.” Sitten hän lisäsi: ”Toivon, ettei kukaan meistä lähde tänään mukanaan vain puolet siunauksesta.”

Olen oppinut, että ne, jotka tekevät sukututkimusta ja sitten suorittavat temppeleitoimitukset niiden puolesta, joiden nimet he ovat löytäneet, tuntevat enemmän iloa siksi, että he saavat molemmat puolet siunauksesta.

Lisäksi kuolleet odottavat innokkaina, että myöhempien aikojen pyhät etsivät heidän nimensä ja menevät sitten temppeleihin tekemään työn heidän puolestaan, niin että he voivat vapautua vankilastaan henkimaailmassa. Meidän kaikkien tulisi löytää iloa tästä suurenmoisesta rakkauden työstä.¹⁰

Sukututkimustyön tavoite on tuoda temppelein siunaukset kaikkien ihmisten, sekä elävien että kuolleiden, ulottuville. Kun käymme temppeleissä ja teemme työtä kuolleiden puolesta, saavutamme syvän liittolaisuuden tunteen Jumalan kanssa ja ymmärrämme paremmin Hänen suunnitelmaansa ihmisuvun pelastukseksi. Me opimme rakastamaan lähimmäisiämme niin kuin itseämme. Ei ole todellakaan mitään työtä, joka olisi temppeleissä tehtävän työn veroista.¹¹

 3

Olkaamme uskollisia sukututkimus- ja tempelityömme jouduttamisessa.

Kun teemme työtä tempelissä edesmenneiden puolesta, mieleemme muistuu presidentti Joseph F. Smithin innoitettu neuvo hänen julistaessaan: ”Kun teemme työn heidän puolestaan, heitä sitovat kahleet putoavat heidän yltään ja heitä ympäröivä pimeys hälvenee niin, että valkeus pääsee loistamaan heidän ylleen, ja he kuulevat henkimaailmassa työstä, jonka heidän lapsensa ovat täällä tehneet heidän puolestaan, ja he iloitsevat” [*Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph F. Smith*, 1999, s. 247].¹²

Tällä pyhällä työllä [sukututkimus- ja tempelityöllä] on huomattava sija ensimmäisen presidenttikunnan ja kahdentoista koorumin jäsenten sydämessä ja mielessä. Puhun kaikkien johtavien veljien puolesta, kun kiitan niitä, jotka ovat tehneet merkittävää työtä tarjotakseen pelastavat toimitukset niille, jotka ovat verhon toisella puolen. – – Olemme kiitollisia sille vapaaehtoisten joukolle, joka vie tätä mahtavaa työtä eteenpäin kautta maailman. Kiitos teille kaikille siitä, mitä teette niin hyvin.

Profeetta Joseph Smith on sanonut: ”Suurin velvollisuus, mitä Jumala on meille antanut tässä maailmassa, on kuolleidemme etsiminen” [*Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, 2007, s. 497]. Hän sanoi myös: ”Ne pyhät, jotka jättävät tekemättä työn poismenneiden omaistensa puolesta, tekevät sen oman pelastuksensa uhalla” [*Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, s. 494].

Tavoittaen saman näkemyksen tästä tärkeästä ilmoituksesta presidentti Brigham Young sanoi: ”Meillä on tehtävänä työ, joka on yhtä tärkeää omassa piirissään kuin Vapahtajan työ oli omassa piirissään. Meidän isämme eivät voi päästä täydellisyyteen ilman meitä, emmekä me voi päästä täydellisyyteen ilman heitä. He ovat tehneet työnsä, ja nyt he nukkuvat. Meidät on nyt kutsuttu tekemään oma työmme, joka tulee olemaan suurin työ, mitä ihminen koskaan on maan päällä suorittanut.” (*Discourses of Brigham Young*, toim. John A. Widtsoe, 1941, s. 406; ks. myös *Kirkon presidenttien opetuksia: Brigham Young*, 1997, s. 311.)

Jokainen profeetta, joka on johtanut tätä kirkkoa Joseph Smithin ajoista tähän aikaan, on toistanut tämän saman ylevän totuuden. Näiden totuuksien ohjaamana kirkko on tämän taloudenhoitokauden alusta saakka ollut mukana pelastuksen ja korotuksen työssä kaikkien Jumalan poikien ja tytärien hyväksi riippumatta siitä, milloin he ovat eläneet maan päällä.

Me, jotka elämme tänä aikana, olemme niitä, jotka Jumala on nimittänyt ennen syntymää olemaan Hänen edustajiaan maan päällä tällä taloudenhoitokaudella. Me olemme Israelin huonetta. Meidän käsissämme lepää pyhä voima olla pelastajina Siionin vuorella myöhemmin aikoina [ks. Ob. 21].

Mitä temppei- ja sukututkimustyöhön tulee, minulla on yksi ensisijainen sanoma: Tätä työtä täytyy jouduttaa. Työ, joka odottaa tekemistä, on niin valtava, ettei ihmismieli sitä käsitä. Viime vuonna [1993] suoritimme sijaistemppeiendaumentteja noin 5,5 miljoonan ihmisen puolesta, mutta tuon vuoden aikana kuoli noin 50 miljoonaa ihmistä. Tämä saattaisi viitata siihen, että edessämme oleva työ on hyödytöntä, mutta me emme voi ajatella tällä tavoin. Varmastikin Herra tukee meitä, jos teemme parhaamme toteuttaaksemme käskyn tehdä sukututkimus- ja temppeilyötä. Tämän suuren temppeilyön ja kaiken sitä tukevan täytyy laajentua. Se on välttämätöntä! – –

Rakkaat veljeni ja sisareni, olkaamme uskollisia sukututkimus- ja temppeilyömme jouduttamisessa. Herra on sanonut: ”Jatkukoon minun temppeilini työ ja kaikki työ, jonka olen määrännyt teille, älköönkään lakatko; ja olkaa kaksin verroin uutteria ja kestäviä ja kärsivällisiä ja työteliäitä, niin ette suinkaan jää palkkaanne vaille, sanoo Herra Sebaot” (OL 127:4).

Kannustan teitä kaikissa ponnisteluissanne näillä profeetta Joseph Smithin sanoilla: ”Veljet, emmekö me jatkaisi näin suuressa asiassa? Kulkekaa eteenpäin älkääkään taaksepäin. Rohkeutta, veljet; ja eteenpäin, eteenpäin voittoon! Riemuitkoot sydämenne ja iloitkoot ylenpalttisesti. Maa puhjetkoon laulamaan. Kuolleet julistakoot iankaikkisen ylistyksen hymnejä Kuningas Immanuelille, joka on vahvistanut, ennen kuin maailma oli, sen, minkä avulla me voimme lunastaa heidät vankilastaan, sillä vangit pääsevät vapaiksi.” (OL 128:22.)

Minä rakastan tätä työtä. Tiedän, että Herra antaa kaiken, mitä vaaditaan sen toteuttamiseen, kun me teemme antaumuksella oman osamme. Herra siunatkoon meitä jokaista, kun annamme oman panoksemme tähän suureen työhön, joka meidän täytyy toteuttaa omana aikanamme.¹³

Opiskelu- ja opetusehdotuksia

Kysymyksiä

- Pohdi osan 1 avausvirkettä. Kuinka toimitusten suorittaminen temppeleissä on auttanut sinua pääsemään lähemmäksi Jumalaa? Mitkä tiedot tässä osassa voisivat auttaa sinua selittämään temppelein tarkoituksia sellaiselle, joka ei ymmärrä niitä?
- Kuinka olet kokenut sukututkimus- ja temppeleilyön siunauksen molemmat puolet? (Ks. osa 2.) Kuinka voimme ottaa lapset ja muut perheenjäsenet mukaan tähän tärkeään työhön?
- Kun käyt läpi presidentti Hunterin opetuksia osassa 3, mieti sitä, miten tärkeänä Herra pitää sukututkimus- ja temppeleilyötä. Kuinka sukututkimus- ja temppeleilyötä joudutetaan tänä aikana? Kuinka me voimme lisätä osallisuuttamme tähän työhön?

Aiheeseen liittyviä pyhien kirjoitusten kohtia

Jes. 42:6–7; Mal. 3:23–24; 1. Piet. 3:18–20; 4:6; OL 2; 110:12–15; 124:28–30; 128:15–18; 138:57–59

Tutkimisen avuksi

Sovella profeetan sanoja itseesi miettimällä, kuinka hänen opetuksensa koskevat sinua (ks. *Opettaminen, kutsumuksista suurin*, 2000, s. 176–177). Tutkiessasi voisit kysyä itseltäsi, kuinka nuo opetukset voivat auttaa sinua elämäsi huolissa, kysymyksissä ja haasteissa.

Viitteet

1. Ks. Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter*, 1994, s. 186.
2. Ks. Francis M. Gibbons, *Howard W. Hunter: Man of Thought and Independence, Prophet of God*, 2011, s. 16–18.
3. Richard A. Hunterin julkaisematon kirjoitus.
4. Julkaisussa Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 192.
5. ”We Have a Work to Do”, *Ensign*, maaliskuu 1995, s. 64.
6. ”Jäsenyytemme suuri vertauskuva”, *Valkeus*, marraskuu 1994, s. 4.
7. ”Tempppelin innoittama kansa”, *Liahona*, maaliskuu 2004, s. 40–42.
8. ”Profeetta Elia”, *Valkeus*, kesäkuu 1972, s. 228.
9. Ks. ”Tempppelin innoittama kansa”, s. 42.
10. Ks. ”Tempppelin innoittama kansa”, *Valkeus*, toukokuu 1995, s. 4–5.
11. ”We Have a Work to Do”, s. 65.
12. Bountifulin tempppelin vihkimisrukouksen teksti, artikkelissa ”Magnificent Edifice’ Consecrated to [the] Lord”, *Church News*, 14. tammikuuta 1995, s. 4.
13. ”We Have a Work to Do”, s. 64–65.

"Tehkää tämä minun muistokseni" (Luuk. 22:19).

Herran aterian sakramentti

”Kun [Jeesus] otti leivän ja mursi sen ja otti maljan ja siunasi sen, Hän esitteli itsensä siksi Jumalan Karitsaksi, joka toisi hengellistä ravintoa ja iankaikkisen pelastuksen.”

Howard W. Hunterin elämänvaiheita

Howard W. Hunter varttui perheessä, jossa oli aktiivinen myöhempien aikojen pyhiin kuuluva äiti ja hyvä isä, joka ei kuulunut siihen aikaan mihinkään kirkkoon. Hänen isänsä ei vastustanut perheen osallistumista kirkon toimintaan vaan kävi itsekin heidän kanssaan toisinaan sakramenttikokouksissa, mutta ei halunnut, että hänen lapsensa kastettaisiin kahdeksan vuoden iässä. Hänestä tuntui, että heidän pitäisi tehdä tuo päätös vasta kun he olisivat vanhempia. Kun Howard täytti 12 vuotta, hän ei voinut saada Aaronin pappeutta eikä häntä voitu asettaa diakoniksi, koska häntä ei ollut kastettu. Vaikka Howard pystyi osallistumaan nuorten miesten kanssa muihin toimintoihin, hän oli hyvin pettynyt siitä, ettei hän voinut jakaa heidän kanssaan sakramenttia.

”Istuin sakramenttikokouksessa toisten poikien kanssa”, hän muisteli. ”Kun heidän tuli aika jakaa sakramentti, minä lyyhistyin penkissä. Tunsin itseni niin ulkopuoliseksi. Halusin jakaa sakramenttia, mutta en voinut, koska minua ei ollut kastettu.”¹

Lähes viisi kuukautta 12. syntymäpäivänsä jälkeen Howard taivutti isänsä antamaan hänelle luvan mennä kasteelle. Pian sen jälkeen hänet asetettiin diakoniksi. ”Muistan ensimmäisen kerran, kun jaoin sakramenttia”, hän sanoi. ”Minua pelotti, mutta olin innoissani tuosta etuoikeudesta. Kokouksen jälkeen piispa kiitti minua siitä, miten olin käyttäytynyt.”²

Kun Howard W. Hunter kutsuttiin apostoliksi, hän osallistui säännöllisesti sakramenttitoimitukseen muiden johtavien auktoriteettien

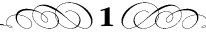
kanssa Suolajärven temppelissä. Vanhin David B. Haight, joka palveli vanhin Hunterin kanssa kahdentoista koorumissa, kuvaili, millaista oli kuulla, kun vanhin Hunter siunasi sakramentin:

”Toivoisin, että kaikilla Aaronin pappeuden pojilla olisi tilaisuus kuulla vanhin Howard W. Hunterin siunaavan sakramentin, kuten meillä on, kun me nautimme sitä temppelissä. Hän on Kristuksen erityinen todistaja. Kun minä olen kuunnellut hänen pyytävän taivaallista Isää siunaamaan sakramentin, olen tuntenut hänen sielunsa syvän hengellisyyden. Jokainen sana on selvä ja merkityksellinen. Hän ei puhu kiireesti eikä hätäisesti. Hän puhuu kaikkien apostolien puolesta rukoillessaan taivaallista Isäämme.”³

Nämä tapaukset havainnollistavat presidentti Hunterin elinikäistä kunnioitusta Kristuksen sovitusuhrin pyhiä vertauskuvia kohtaan.

Kuten tässä luvussa olevat opetukset osoittavat, yksi tapa, jolla presidentti Hunter pyrki auttamaan kirkon jäseniä ymmärtämään sakramentin merkityksen, oli se, että hän selitti sen yhteyttä muinaiseen juutalaisen pääsiäisen viettoon ja kertasi sen, kuinka Vapahtaja asetti tämän toimituksen ollessaan pääsiäisateriaalla opetuslastensa kanssa.

Howard W. Hunterin opetuksia

Pääsiäinen vakuuttaa, että kuolemalla ei ole pysyvää valtaa meihin.

[Pääsiäinen] on vanhin juutalaisten juhla, ja sitä vietetään jo ennen perinteisen Mooseksen lain saamista tapahtuneiden asioiden muistoksi. Se muistuttaa jokaista sukupolvea Israelin lasten paluusta luvattuun maahan ja sitä edeltäneistä suurista kärsimyksistä Egyptissä. Silloin juhliitaan sitä, kuinka kansa pääsi alamaisuudesta ja orjuudesta vapautteen ja vapautukseen. Se on Vanhan testamentin kevään juhla, jolloin luonto herää elämään, kasvamaan ja tuottamaan hedelmää.

Juutalainen pääsiäinen liittyy kristillisen pääsiäisen viettoon. – – Pääsiäinen todistaa siitä suuresta lahjasta, jonka Jumala on antanut, ja uhrista, joka sen antamiseen liittyi. Nämä molemmat suuret uskonnolliset juhlat julistavat sitä, että me vapaudumme kuolemasta eikä sillä ole meihin pysyvää valtaa eikä hauta saa meistä voittoa.

Vapauttaessaan israelilaiset Egyptistä Jehova itse puhui Siinailla Moosekselle palavasta pensaasta sanoen:

”Minä olen nähnyt kansani ahdingon Egyptissä ja kuullut, miten israelilaiset valittavat sortajiensa kovuutta. Minä tiedän kyllä heidän hätänsä. – –

Mene siis, minä lähetän sinut faraon luo. Sinun on vietävä minun kansani, israelilaiset, pois Egyptistä.” (2. Moos. 3:7, 10.)

Faraon taipumattomuuden tähden monet vitsaukset kohtasivat Egyptiä, mutta siitä huolimatta ”faraon sydän pysyi kovana eikä hän päästänyt israelilaisia [lähtemään]” (2. Moos. 9:35).

Faraon kieltäytyttyä Herra sanoi: ”Ja silloin kuolee Egyptissä joka ainoa esikoinen, valtaistuimella istuvan faraon esikoisesta jauhinkivien ääressä istuvan orjattaren esikoiseen. Myös kaikki karjan esikoiset kuolevat.” (2. Moos. 11:5.)

Suojaksi tätä viimeistä ja kauheinta egyptiläisiä kohtaavaa rangaistusta vastaan Herra neuvoi Moosekselle, että jokaisen israelilaisen miehen tuli ottaa itselleen virheetön karitsa.

”Ottakaa sen verta ja sivelkää sitä ovenpieliin ja ovenkamanaan niissä taloissa, joissa karitsaa syödään.

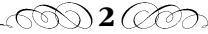
Syökää liha sinä yönä, syökää se avotulella paahdettuna, happamattoman leivän ja karvaiden yrttien kanssa. – –

Syödessänne teillä tulee olla viitta vyötettynä, kengät jalassa ja sauva kädessä, ja teidän on syötävä nopeasti. Näin vietetään pääsiäistä Herran kunniaksi. – –

Kun lapsenne kysyvät teiltä: ’Mitä nämä teidän juhlatapanne tarkoittavat?’,

niin vastatkaa näin: ’Se on pääsiäisuhri Herralle, joka egyptiläisiä surmatessaan kulki israelilaisten kotien ohi ja säästi ne.’” (2. Moos. 12:7–8, 11, 26–27.)

Päästyään faraon vallan alta ja kuoleman kohdattua egyptiläisten esikoisia israelilaiset ylittivät viimein Jordanin. Pyhissä kirjoituksissa kerrotaan, että ”israelilaiset leirytyivät Gilgaliin ja viettivät pääsiäistä sen kuun neljännen toista päivän iltana Jerikon tasangolla” (Joos. 5:10). Ja näin juutalaiset perheet tekivät sen jälkeen vuodesta toiseen, myös Joosefin, Marian ja nuoren Jeesus-pojan perhe.⁴

Pääsiäisen kunniaksi vietetyllä aterialla Vapahtaja asetti sakramenttitoimituksen.

Kuten Johanneksen evankeliumista ilmenee, pääsiäisjuhlat olivat tärkeitä virstanpylväitä Kristuksen kuolevaisuudessa tekemän palvelutyön aikana. Palvelutyönsä ensimmäisenä pääsiäisenä Jeesus ilmoitti tehtävänsä puhdistamalla temppelin, jonka esipihoilta Hän ajoi pois rahanvaihtajat ja eläinten myyjät. Toisen pääsiäisen aikaan Jeesus ilmaisi voimansa leipien ja kalojen ihmeessä. Silloin Kristus esitteli vertauskuvat, joilla oli oleva myöhemmin yläkerran huoneessa vielä suurempi merkitys. ”Minä olen elämän leipä”, hän sanoi. ”Joka tulee minun luokseni, ei koskaan ole nälissään, ja joka uskoo minuun, ei enää koskaan ole janoissaan.” (Joh. 6:35.)

Tietenkin vasta Hänen viimeinen pääsiäisensä osoitti täydellisesti tuon vanhan juhlan merkityksen. Kuolevaisuudessa tekemänsä työn viimeisellä viikolla Jeesus tiesi selvästi, mitä tämä pääsiäinen Hänelle merkitsisi. Ilmassa oli jo levottomuutta. Matteus kertoo:

”Kun Jeesus oli puhunut kaiken tämän, hän sanoi opetuslapsilleen:

’Kahden päivän kuluttua, niin kuin tiedätte, on pääsiäinen. Silloin Ihmisen Poika luovutetaan ristiinnaulittavaksi.’ (Matt. 26:1–2.)

Tietäen täysin, mikä Häntä odotti, Jeesus pyysi Pietaria ja Johannesta järjestämään pääsiäisaterian. Hän käski heidän kysyä paikallisen talon isännältä: ”Missä on huone, jossa [Opettaja] voi syödä pääsiäisaterian opetuslastensa kanssa?” (Luuk. 22:11.)

Hänen syntymänsä yksinäisyys tavallaan toistui Hänen kuolemansa yksinäisyydessä. Ketuilla on luolat ja taivaan linnuilla pesät, mutta Ihmisen Pojalla ei ollut, mihin päänsä kallistaisi, ei syntyessään eikä viimeisillä hetkillään kuolevaisuudessa [ks. Matt. 8:20].

Viimein pääsiäisateria oli valmistettu lähes 1 500 vuotta vanhan perinteen mukaisesti. Jeesus istuutui opetuslastensa kanssa aterialle, ja syötyään tähän perinteiseen juhla-ateriaan kuuluvaa uhrilammasta, leipää ja viiniä Hän opetti heille uuden ja pyhemmän merkityksen tuolle Jumalan muinoin antamalle siunaukselle.

"Kun Hän otti leivän ja mursi sen ja otti maljan ja siunasi sen, Hän esitteli itsensä siksi Jumalan Karitsaksi, joka toisi hengellistä ravintoa ja iankaikkisen pelastuksen."

Hän otti yhden litteän, pyöreän, happamattoman leivän, siunasi sen ja mursi sen palasiksi, jotka Hän jakoi apostoleille sanoen: "Tämä on minun ruumiini, joka annetaan teidän puolestanne. Tehkää tämä minun muistokseni." (Luuk. 22:19.)

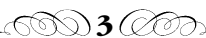
Kun malja oli täytetty, Hän otti sen, kiitti ja pyysi heitä juomaan siitä sanoen: "Tämä malja on uusi liitto minun veressäni, joka vuodatetaan teidän puolestanne" (Luuk. 22:20). Paavali sanoi tästä: "Niin usein kuin te syötte tätä leipää ja juotte tästä maljasta, te siis julistatte Herran kuolemaa, siihen asti kun hän tulee" (1. Kor. 11:26).

Leivästä ja viinistä tuli lihan ja yrttien sijaan suuren Karitsan lihan ja veren vertauskuvat, jotka oli määrä nauttia kunnioituksella Hänen muistokseen ikuisesti.

Tällä yksinkertaisella mutta vaikuttavalla tavalla Vapahtaja asetti toimituksen, joka nyt tunnetaan Herran aterian sakramenttina. Kärsimällä Getsemanessa, antamalla itsensä uhriksi Golgatalla ja nousemalla ylös haudasta Jeesus täytti vanhan lain ja aloitti uuden taloudenhoitokauden, joka perustui korkeampaan, pyhempään käsitukseen uhrauksen laista. Ihmisiä ei enää vaadittu uhraamaan lammaslaumansa esikoisia, koska Jumalan esikoinen oli tullut antamaan itsensä äärettömäksi ja iankaikkiseksi uhriksi.

Tässä on sovituksen ja ylösnousemuksen suuruus: se ei merkitse vain pääsyä kuolemasta vaan äärettömän uhrin kautta saatua iankaikkisen elämän lahjaa.⁵

Miten soveliasta olikaan, että tämän muinaisen suojelevan liiton muistoksi nautitun aterian aikana Jeesus asetti uuden suojelevan liiton vertauskuvat – oman ruumiinsa ja verensä vertauskuvat. Kun Hän otti leivän ja mursi sen ja otti maljan ja siunasi sen, Hän esitteli itsensä *siksi* Jumalan Karitsaksi, joka toisi hengellistä ravintoa ja iankaikkisen pelastuksen.⁶

Kun osallistumme sakramenttitoimitukseen, meillä on tilaisuus tarkastella elämäämme ja uudistaa liittomme.

Jokin aika sitten minulla – – oli tilaisuus osallistua sakramenttikooukseen omassa kotiseurakunnassamme. – – Sillä aikaa kun papit valmistelivat sakramentin, yhdyimme laulamaan:

*Isä, rukous kuule tää:
Anna armos meille Sä,
Että saamme levätä
Helmassa Vapahtajan.*

[”Isä, rukous kuule tää”, *MAP-lauluja*, 118.]

Pappi kumartui murretun leivän ylle ja rukoi: ”Jotta he söisivät Poikasi ruumiin muistoksi ja todistaisivat sinulle, oi Jumala, iankaikkinen Isä, että he ovat halukkaita ottamaan Poikasi nimen päällensä ja muistamaan hänet aina ja pitämään hänen käskynsä” (OL 20:77).

Diakonit hajaantuivat eri tahoille kappelia jakamaan murrettua leipää. Yksi heistä tuli meidän penkkirivimme kohdalle ja piteli tarjotinta sillä aikaa kun minä otin leivän. Sitten minä pitelin tarjotinta, niin että sisar Hunter saattoi ottaa leivän, ja sitten hän taas piteli sitä vieressään istuvalle. Ja niin tarjotin kulki rivin päästä päähän jokaisen palvellessa ja tullessa palvelukseksi.

Ajattelin mielessäni, mitä tapahtui lähes kaksituhatta vuotta sitten sinä iltana, jolloin Jeesus kavallettiin. – Herran aterian sakramentti otettiin käyttöön [eläin]uhrin sijasta muistuttamaan kaikkia niitä, jotka sen nauttivat, että Herra todella antoi uhrin heidän puolestaan. Lisäksi sakramentti muistuttaa heitä liitoista, jotka he ovat tehneet luvaten seurata Häntä, pitää Hänen käskynsä ja pysyä uskollisina loppuun asti.

Tätä ajatellessani mieleeni tuli Paavalin varoitus, jonka hän antoi kirjeessään Korintin seurakunnalle. Hän sanoi: ”Niinpä se, joka arvottomalla tavalla syö tätä leipää ja juo Herran maljasta, tekee syntiä Herran ruumista ja verta vastaan.

Jokaisen on tutkittava itseään, ennen kuin syö tätä leipää ja juo tästä maljasta.

Se, joka syö ja juo ajattelematta, että kysymys on Kristuksen ruumiista, syö ja juo itselleen tuomion.” (1. Kor. 11:27–29.)

Olin huolissani. Esitin itselleni tämän kysymyksen: ”Asetanko minä Jumalan kaiken muun yläpuolelle ja pidänpö kaikki Hänen käskynsä?” Seurasi mietiskelyä ja päätös. On vakava sitoumus tehdä Herran kanssa liitto pitää aina Hänen käskynsä, ja tämän liiton uudistaminen sakramentin nauttimalla on yhtä vakava asia. Vakavan ajattelun hetket sakramenttia jaettaessa ovat hyvin merkityksellisiä. Ne ovat itsemme arvioimisen, tutkimisen ja arvostelun hetkiä – aikaa, jolloin mietiskelemme ja teemme päätöksiä.

Tässä vaiheessa toinen papeista polvistui pöydän ääreen ja rukoili, että kaikki ne, jotka juovat, ”tekisivät sen Poikasi veren muistoksi, joka on vuodatettu heidän tähtensä; – – että he muistavat hänet aina, jotta hänen Henkensä olisi heidän kanssansa” (OL 20:79).

Huoneessa mietiskeltiin rauhassa. Hiljaisuuden rikkoi vain pienokaisen ääntely, ja äiti tyynnytti hänet nopeasti. Mikä tahansa muu häiriö tuona pyhän toimituksen hiljaisena hetkenä tuntuu

sopimattomalta, mutta varmaankaan Herraa ei loukkaa pienen lapsen ääni. Häntäkin tuuditti kerran rakastava äiti Betlehemissä Hänen aloittaessaan kuolevaista elämäänsä, joka sitten päättyi Golgatan ristinpuulla.

Nuoret miehet saivat sakramenttitoimituksen päätökseen. Sen jälkeen seurasi rohkaisun ja opetuksen sanoja, loppulaulu ja rukous, ja niin päättyi pyhä ”rauhan, levon hetkinen” [ks. ”Oi rauhan, levon hetkinen”, *MAP-lauluja*, 88]. Kotimatalla – – mieleeni nousi ajatus: miten ihanaa olisi, jos kaikki ihmiset ymmärtäisivät kasteen merkityksen ja olisivat halukkaita hyväksymään sen ja haluaisivat pitää siinä toimituksessa tekemänsä liiton palvella Herraa ja elää Hänen käskyjensä mukaan ja vielä lisäksi haluaisivat nauttia sakramentin lepopäivänä uudistaakseen tuon liiton palvella Häntä ja olla uskollinen loppuun asti. – –

Sakramenttikokoukseen osallistuminen ja sakramentin nauttiminen oli tehnyt päivästä merkityksellisemmän. Minusta tuntui, että ymmärsin paremmin, miksi Herra sanoi: ”Ja jotta voisit varjella itsesi täydellisemmin, niin ettei maailma saastuta, mene rukoushuoneeseen antamaan uhriksi sakramenttisi minun pyhänä päivänäni;

sillä totisesti tämä on päivä, joka on määrätty sinulle levätäksesi töistäsi ja omistaaksesi hartautesi Korkeimmalle.” (OL 59:9–10.)⁷

Opiskelu- ja opetusehdotuksia

Kysymyksiä

- Käy läpi presidentti Hunterin opetukset pääsiäisestä muinaisessa Israelissa (ks. osa 1). Mitä me voimme oppia juutalaisesta pääsiäisestä? Kuinka juutalainen pääsiäinen liittyy meidän pääsiäisemme viettoon?
- Käy läpi presidentti Hunterin selonteko siitä, kuinka Vapahtaja asetti sakramentin (ks. osa 2). Miksi tämä tapahtuma on merkityksellinen sinulle? Millä tavoin sakramentti on meille suojeleva liitto?
- Mikä tekee sinuun vaikutuksen osassa 3 olevassa presidentti Hunterin kertomuksessa sakramentin nauttimisesta? Mitä voimme oppia tämän kertomuksen perusteella siitä, kuinka sakramentista

voi tehdä merkityksellisemmän? Kuinka sakramentin nauttiminen on ollut sinulle siunaus?

Aiheeseen liittyviä pyhien kirjoitusten kohtia

1. Kor. 5:7–8; 11:23–29; 3. Nefi 18:3–14; 20:8–9; Moroni 6:5–6; OL 20:75–79; 27:1–2

Opetusvihje

”Kun opetamme evankeliumia, meidän tulee nöyrästi tunnustaa, että Pyhä Henki on todellinen opettaja. Meidän etuoikeutemme on palvella välineinä, joiden välityksellä Pyhä Henki voi opettaa, todistaa, lohduttaa ja innoittaa muita.” (Ks. *Opettaminen, kutsumuksista suurin*, 2000, s. 41.)

Viihteet

1. Artikkelissa Gerry Avant, ”Elder Hunter—Packed Away Musician’s Career for Marriage”, *Church News*, 19. toukokuuta 1985, s. 4.
2. Artikkelissa J M. Heslop, ”He Found Pleasure in Work”, *Church News*, 16. marraskuuta 1974, s. 4.
3. Ks. David B. Haight, ”Sakramentti”, *Valkeus*, lokakuu 1983, s. 21.
4. Ks. ”Kristus, pääsiäislampaamme”, *Valkeus*, 1985, konferenssiraportti 155. vuosikonferenssista, s. 17.
5. Ks. ”Kristus, pääsiäislampaamme”, s. 17–18.
6. Ks. ”Hänen viimeiset päivänsä”, *Valkeus*, joulukuu 1974, s. 510.
7. Ks. ”Ajatuksia sakramentista”, *Valkeus*, lokakuu 1977, s. 24–25.

"Temppelissä me saamme korkeimman toimituksen, mikä on miesten ja naisten ulottuvilla, aviopuolisoiden sinetöimisen yhteen iankaikkisuudeksi."

Avioliitto – iankaikkista kumppanuutta

”Elämän paras kumppanuus on avioliitossa – suhteessa, jolla on kestävää ja iankaikkista merkitystä.”

Howard W. Hunterin elämänvaiheita

Kun Howard W. Hunter oli 20-vuotias, hän tapasi kirkon tanssiaisissa Los Angelesissa Kaliforniassa Claire Jeffsin, joka oli tullut tanssiaisiin yhden Howardin ystävän kanssa. Tanssiaisten jälkeen muutamat nuoret aikuiset lähtivät kahlaamaan valtameren tyrskyihin. Howard kadotti solmionsa, ja Claire tarjoutui kävelemään hänen kanssaan rantaa pitkin ja etsimään sitä. Howard sanoi myöhemmin: ”Kun seuraavan kerran lähdimme ulos, minä lähdin Clairen ja [ystävänä] jonkun toisen kanssa.”¹

Seuraavana vuonna he alkoivat seurustella vakavasti, ja eräänä kevätiltana lähes kolme vuotta heidän tapaamisestaan Howard vei Clairen kauniille näköalapaikalle valtameren äärelle. ”[Katselimme], kuinka aallot vyöryivät rantaan Tyyneltämereltä ja murtuivat kiviin täysikuun valossa”, hän kirjoitti. Sinä iltana Howard kosi ja Claire vastasi myöntävästi. ”Puhuimme suunnitelmistamme”, hän sanoi, ”[ja] teimme sinä iltana monia päätöksiä ja joitakin kestäviä elämäämme koskevia suunnitelmia.”²

Howard ja Claire solmivat avioliiton Suolajärven temppelissä 10. kesäkuuta 1931. Seuraavien 52 vuoden ajan heidän rakkautensa syveni, kun he kasvattivat poikiaan, palvelivat kirkossa ja kohtasivat haasteensa uskon turvin.

Heidän onnellisuutensa avioparina oli ilmiselvää heidän perheelleen. Robert Hunter, vanhin pojanpoika, sanoi: ”Kun ajattelen isoisä Hunteria, muistan enemmän kuin mitään muuta esimerkin

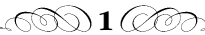
rakastavasta aviomiehestä. – – Heidän kahden välillä saattoi todella tuntea rakastavan siteen.”³

Presidentti Hunterin rakkaus vaimoaan kohtaan kävi erityisen selväksi, kun hän hoiti Clairea tämän elämän viimeisen vuosikymmenen tämän kamppaillessa vakavien terveysongelmien kanssa. Clairen kuolema 9. lokakuuta 1983 oli ”musertava isku” presidentti Hunterille.⁴ Hän kirjoitti, että kun hän tuli kotiin vaimonsa kuolinpäivänä, ”talo tuntui kylmältä, ja kun kävelin ympäriinsä, kaikki muistutti minua hänestä”⁵.

Oltuaan lähes seitsemän vuotta yksin presidentti Hunter solmi avioliiton Inis Stantonin kanssa huhtikuussa 1990. Vihkimisen toimitti presidentti Gordon B. Hinckley Suolajärven temppelissä. Inis oli suuren lohdun ja voiman lähde presidentti Hunterille hänen palvellessaan kahdentoista koorumin presidenttinä ja kirkon presidenttinä. Inis oli hänen seuranaan monilla hänen matkoistaan tapaamaan pyhiä kaikkialla maailmassa.

Vanhin James E. Faust kahdentoista koorumista puhui siitä, millainen siunaus Inis oli presidentti Hunterille: ”[Clairen] kuolemaa seurasi monien vuosien yksinäinen aika, kunnes hän meni naimisiin Inisin kanssa. Yhdessä heillä on ollut todella monia onnellisia muistoja ja kokemuksia.” Sitten osoittaen sanansa sisar Hunterille hän sanoi: ”Me olemme sanomattoman kiitollisia sinulle, Inis, toveruudestasi ja rakastavasta ja omistautuneesta huolenpidostasi häntä kohtaan. Sinä toit pilkkeen hänen silmiinsä ja iloa hänelle hänen elämänsä ja palvelutyönsä viimeisinä kruunaavina vuosina.”⁶

Howard W. Hunterin opetuksia

Avioliitto miehen ja naisen välillä on Jumalan säätämä, ja sen on tarkoitus olla iankaikkinen.

Herra on määritellyt avioliiton meitä varten. Hän sanoi: ”Sen tähden mies jättää isänsä ja äitinsä ja liittyy vaimoonsa, niin että nämä kaksi tulevat yhdeksi lihaksi” (Matt. 19:5).⁷

Elämän paras kumppanuus on avioliitossa – suhteessa, jolla on kestävä ja iankaikkinen merkitys.⁸

Kun miehellä, jolla on pappuus, on perustanaan tieto pelastussuunnitelmasta, hän suhtautuu avioliittoon pyhänä etuoikeutena ja velvollisuutena. Ei ole ihmisen hyvä olla yksin. Mies ei ole täydellinen ilman naista. Kumpikaan ei voi täyttää luomisensa tarkoitusta ilman toista (ks. 1. Kor. 11:11; Moos. 3:18). Avioliitto miehen ja naisen välillä on Jumalan säätämä (ks. OL 49:15–17). Vain uuden ja ikuisen avioliiton kautta he voivat saada iankaikkisten siunausten täyteen (ks. OL 131:1–4; 132:15–19).⁹

Avioliitosta puhutaan usein kumppanuutena Jumalan kanssa. Se ei ole vain kuvaannollista. Jos tuo kumppanuus pysyy lujana ja toimivana, mies ja nainen rakastavat toisiaan siten kuin he rakastavat Jumalaa, ja heidän kotinsa täyttyy suloisuudella ja kiintymyksellä, mikä tuo iankaikkista menestystä.¹⁰

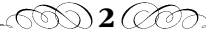
Ensimmäisen avioliittoon vihkimisen toimitti Herra. Se oli iankaikkinen avioliitto, sillä sellaista asiaa kuin aika ei ollut, kun tuo seremonia suoritettiin. Seremonia toimitettiin pariskunnalle, joka ei tuolloin ollut kuoleman alainen. Niissä olosuhteissa tuo suhde ei siis koskaan päättyisi. Lankeemuksen jälkeen ensimmäiset vanhemmamme karkotettiin puutarhasta. Silloin he olivat kuoleman alaisia, mutta heille luvattiin ylösnousemus. Missään vaiheessa ei sanottu, että heidän iankaikkisen avioliittonsa pitäisi päättyä.¹¹

Temppelessä me saamme korkeimman toimituksen, mikä on miesten ja naisten ulottuvilla, aviopuolisoiden sinetöimisen yhteen iankaikkisuudeksi. Me toivomme, etteivät nuoremme tydy mihinkään vähempään kuin temppeleliavioliitto.¹²

Kuten kaste on Herran antama käsky, samoin on temppeleliavioliitto. Kuten kaste on välttämätön päästäksemme kirkon jäseniksi, samoin temppeleliavioliitto on välttämätön korotuksellemme Jumalan luona. Se on osa asemaamme elämässä. Me emme voi saavuttaa lopullisia tavoitteitamme ilman sitä. Älkää tyytykö mihinkään vähempään.

Te ette suostuisi mihinkään maailmalliseen kastamistapaan, ettehan? Jumalalla on oma kastamiskäytäntönsä – upotuskaste sellaisen henkilön toimittamana, jolla on valtuus. Suostuisitteko sitten maailmalliseen tapaan solmia avioliitto? Hänellä on oma käytäntönsä myös avioliiton solmimiseen: se on temppeleliavioliitto.¹³

Rukoilen, että Herra siunaa meitä kaikkia niin, että ymmärrämme olemassaolomme syyn ja sen, mitä meidän täytyy tehdä löytääksemme tien korotukseen ja iankaikkiseen elämään. Osa iankaikkista suunnitelmaa on avioliitto, jota pidämme pyhänä. Jos olemme halukkaita toimimaan näin, toimituksista tulee pysyviä ikuisesti. Miten suurenmoista onkaan, kun meillä on tämä ymmärrys ja meille on ilmoitettu nämä totuudet.¹⁴

Tehdessänne päätöstä siitä, kenen kanssa menette naimisiin, olkaa kärsivällisiä, osoittakaa uskoa ja pysykää kelvollisina saamaan jumalallista apua.

Mielestäni suurin päätös, mikä teidän täytyy tehdä – –, on päätös, joka tulee muovaamaan elämänne iankaikkisesti, ja se on avioliitonne. Olen varma, että olette samaa mieltä kanssani siitä, että se tulee olemaan paljon tärkeämpää kuin mikään muu, mitä teette elämässä, koska työnne tai ammattinne tai mitä ikinä teettekin ei ole läheskään niin tärkeää kuin iankaikkiset arvot. – – [Päätös naimisiinmenosta] vaikuttaa teihin koko iankaikkisuuden. Se vaikuttaa teihin myös, kun elätte täällä maan päällä.¹⁵

Älkää – – kiirehtikö suhteeseen ilman kunnan harkintaa ja innoitusta. Etsikää rukoillen Herran innoitusta tässä asiassa. Pysykää kelvollisina, niin että voitte saada tuota jumalallista apua.¹⁶

Monet teistä – – ovat huolissaan seurustelusta, avioliitosta ja perheen perustamisesta. Ette luultavasti löydä tulevan puolisonne nimeä Nefin näystä tai Johanneksen ilmestyksestä, eikä sitä luultavasti kerro teille enkeli eikä edes piispanne. Jotkin asiat teidän täytyy selvittää itse. Osoittakaa uskoa ja olkaa kuuliaisita, niin siunaukset tulevat. Yrittäkää olla kärsivällisiä. Pyrkikää siihen, ettei se, mitä teillä ei ole, sokaise teitä siltä, mitä teillä on. Jos olette kovin huolissanne avioliitosta, se voi pilata juurikin avioliiton mahdollisuuden. Eläkää täydesti ja uskollisesti yksinänne, ennen kuin alatte olla kohtuuttoman huolissanne elämisestä kaksin.¹⁷

Odottaessanne luvattuja siunauksia teidän ei pidä vain kuluttaa aikaa, sillä paikoilleen jääminen on jossakin määrin taantumista. Tehkää innokkaasti työtä hyvien asioiden puolesta, oma kehityksenne mukaan lukien.¹⁸

*”Odottaessanne luvattuja siunauksia – – tehkää innokkaasti työtä
hyvien asioiden puolesta, oma kehityksenne mukaan lukien.”*

3

Mitään siunausta ei evätä kelvollisilta yksilöiltä, jotka eivät ole naimisissa.

Tämä on Jeesuksen Kristuksen kirkko, ei naimisissa olevien eikä naimattomien eikä minkään muunkaan ryhmän eikä kenenkään yksittäisen ihmisen kirkko. Evankeliumi, jota saarnaamme, on Jeesuksen Kristuksen evankeliumi, joka sisältää kaikki pelastavat toimitukset ja liitot, jotka ovat välttämättömiä jokaisen sellaisen ihmisen pelastukseksi ja korotukseksi, joka haluaa ottaa vastaan Kristuksen ja pitää Hänen ja taivaallisen Isämme antamat käskyt.¹⁹

Mitään siunausta, mukaan lukien iankaikkisen avioliiton ja iankaikkisen perheen siunaus, ei evätä keneltäkään kelvolliselta ihmiseltä. Vaikka toisilla saattaa kulua hieman pidempään – kenties jopa tämän kuolevaisen elämän tuolle puolen – ennen kuin he saavuttavat tämän siunauksen, sitä ei evätä. – –

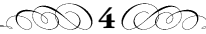
Saanen esittää muutamia neuvon ja rakkauden sanoja.

Teille *naimattomille miehille*: Älkää lykätkö avioliittoa siksi, että ette ole ihanteellisessa asemassa urallanne ja taloudessanne.

– – Muistakaa, että pappeudenhaltijoina teidän velvollisuutenne on ottaa ohjat käsiinne iankaikkisen kumppanin etsinnässä.

Teille *naimattomille naisille*: Jumalan profeetat ovat aina luvanneet, että Herra muistaa teidät. Jos olette uskollisia, saatte *kaikki* siunaukset. Naimattomuus ja perheettömyys tässä elämässä on vain väliaikaista, ja iankaikkisuus on pitkä aika. Presidentti Benson on muistuttanut meitä siitä, että ”vain ihmiselle aika on olemassa. Jumalalla on mielessään teidän iankaikkisuuden näkökulmanne.” (Ks. ”Kirkon naimattomille aikuisille sisarille”, *Valkeus*, tammikuu 1989, s. 85.) Täyttäkää elämänne hyödyllisellä, mielekkäällä toiminnalla.

Teille, jotka olette kokeneet *avioeron*: Älkää antako pettymyksen tai epäonnistumisen tunteen värittää näkemystänne avioliitosta tai elämästä. Älkää menettäkö uskoa avioliittoon älkääkään antako katkeavuuden kalvaa sieluanne ja tuhota itseänne tai niitä, joita rakastatte tai olette rakastaneet.²⁰

Onnistunut avioliitto edellyttää, että teemme parhaamme elääksemme evankeliumin periaatteiden mukaan.

[Avioelämä] – – on opittua käyttäytymistä. Tietoinen pyrkimyksemme, ei vaisto, ratkaisee menestyksen. Motivoiva voima syntyy ystävällisyydestä, todellisesta kiintymyksestä ja siitä, että ottaa huomioon toinen toisensa onnen ja hyvinvoinnin.

Ennen avioliittoa katselimme elämää omasta näkökulmastamme, mutta astuttuamme tuon kynnyksen yli aloimme ottaa sen huomioon toisenkin näkökulmasta. Vakuutusta ja rakkautta ilmaistakseen on välttämätöntä tehdä uhrauksia ja sopeutua.

Usein sanotaan, että onnellisessa ja onnistuneessa avioliitossa ei ole yleensä niinkään kyse siitä, että menee naimisiin oikean henkilön kanssa, vaan että itse *on oikea henkilö*. Tilastot, jotka osoittavat korkeaa avioerojen määrää, saattaisivat kertoa epäviisaasta kumppanin valinnasta. Jos aviopuolisot olisivat menneet naimisiin jonkun toisen kanssa, jokin tietty ongelma olisi saattanut poistua, mutta sen tilalla olisi varmasti ollut jokin toinen ongelma. Viisas kumppanin valinta vaikuttaa suuresti avioliiton onnistumiseen, mutta tietoinen pyrkimys tehdä oma osansa täysin on suurin onnistumiseen vaikuttava tekijä.²¹

Vaikka onkin totta, että kelvolliset avioparit saavuttavat korotuksen selestisessä valtakunnassa, jokaisen iankaikkiseen avioliittoon sinetöidyn miehen ja naisen täytyy yksilönä olla kelvollinen saamaan tuo siunaus.

Iankaikkinen avioliitto koostuu kelvollisesta miehestä ja kelvollisesta naisesta, jotka kumpikin on erikseen kastettu vedellä ja Hengellä, jotka ovat yksilönä menneet temppeleihin saamaan oman endau-menttinsa, jotka ovat yksilönä luvanneet olla uskollisia Jumalalle ja puolisolleen avioliitossa, ja jotka ovat yksilönä pitäneet liittonsa tehden kaiken sen, mitä Jumala heiltä odottaa.²²

Evankeliumin periaatteiden mukaan eläminen tekee avioliitosta onnellisen. – – Kun kaksi ihmistä pystyy elämään evankeliumin periaatteiden mukaan, avioliitto voi olla suloinen ja se voi olla onnellinen.²³

Aviopuolisoiden tulee tehdä yhdessä työtä aviositeiden vahvistamiseksi.

Rakkaus ja kärsivällisyys vajavuuksia kohtaan

Useimmilla puolisoilla on vajavuuksia. – – Richard L. Evans sanoi kerran: ”Kuka tahansa meistä voisi kenties tulla toimeen täydellisten ihmisten kanssa, mutta meidän tehtävämme on tulla toimeen epätäydellisten ihmisten kanssa” [*Richard Evans’ Quote Book*, 1971, s. 165]. Avioliitossa ollessamme me ymmärrämme, ettemme ole tekemisissä täydellisten ihmisten kanssa. Me pyrimme täydellisyyteen ja olemme matkalla sinne, missä toivomme tulevamme täydellisiksi, mutta meillä täytyy olla ymmärrystä, meidän täytyy antaa parhaamme ja tehdä elämästä kaunis. – –

Raamatussa meille sanotaan: ”Rakkaus on pitkämielinen, rakkaus on lempeä” (ks. 1. Kor. 13:4). Sellainen rakkaus, sellainen, johon ei suhtauduta kevyesti ja jota ei lopeteta hivin vuoksi tai heitetä pois kuin kertakäyttöisiä muoviesineitä vaan joka kohtaa kaikki elämän pienet vaikeudet käsi kädessä liittäen sielut yhteen, on ihmisonnen korkein ilmentymä.²⁴

Kun aviomies ja vaimo ”rakastavat toisiaan siten kuin he rakastavat Jumalaa, – heidän kotinsa täyttyy suloisuudella ja kiintymyksellä, mikä tuo tankaikkista menestystä”.

Sydämen ykseys

Varmastikin onnellisimmat avioliitot ovat niitä, joissa sinun kipusi on minun kipuni, minun tuskani on sinun tuskasi, minun voittoni sinun voittoni, minun huoleni sinun huoliasi. Sydämen, sielun, lihan ykseys vaikuttaa olevan haastavampaa kuin koskaan aiemmin maailmassa, jossa kysymys tuntuu olevan: ”Mitä minä siitä saan?” Aivan liian monista aviopuolisoista on tullut pelkkä somiste enemmän kuin osa sydäntä.²⁵

Uskollisuus ajatuksissa, sanoissa ja teoissa

Mies, jolla on pappuus, osoittaa täydellistä moraalista uskollisuutta vaimolleen eikä anna tälle mitään syytä epäillä uskollisuuttaan. Miehen on rakastettava vaimoan koko sydämeästään ja liittyttävä häneen eikä kehenkään muuhun (ks. OL 42:22–26). Presidentti Spencer W. Kimball selitti:

”Sanat *kehenkään muuhun* sulkevat pois jokaisen ja kaiken muun. Silloin puoliso tulee tärkeimmälle sijalle aviomiehen tai aviovaimon elämässä, eikä seuraelämä tai työelämä tai poliittinen elämä tai mikään muu harrastus tai henkilö tai asia tule koskaan astumaan

aviokumppania tärkeämmälle sijalle.” (*Anteeksiantamuksen ihme*, 1975, s. 235.)

Herra kieltää ja Hänen kirkkonsa tuomitsee kaikki intiimisuhteet avioliiton ulkopuolella. Miehen uskottomuus särkee hänen vaimonsa sydämen ja hävittää tämän luottamuksen sekä hänen lastensa luottamuksen (ks. MK Jaak. 2:35).

Olkaa uskollisia aviolupauksillenne ajatuksissa, sanoissa ja teoissa. Pornografia, flirttailu ja epäterveet fantasiat syövyttävät ihmisen luonnetta ja iskevät onnellisen avioliiton perustukseen. Ykseys ja luottamus avioliitossa tuhoutuvat sellaisen myötä. Se, joka ei hallitse ajatuksiaan ja siten syyllistyy aviorikokseen sydämessään eikä tee parannusta, ei saa Henkeä vaan kieltää uskon ja pelkää (ks. OL 42:23; 63:16).²⁶

Hellyys ja kunnioitus intiimisuhteessa

Pitäkää itsenne kaikenlaisen määräilyn tai sopimattoman käytöksen yläpuolella miehen ja vaimon välisissä hellissä intiimisuhteissa. Koska avioliitto on Jumalan säätämä, miehen ja vaimon välinen intiimisuhte on hyvä ja kunnioitettava Jumalan silmissä. Hän on käsenyt heitä olemaan yksi liha ja lisääntymään ja täyttämään maan (ks. Moos. 2:28; 3:24). Teidän on rakastettava vaimoanne kuten Kristus rakasti seurakuntaa ja antoi itsensä sen puolesta (ks. Ef. 5:25–31).

Hellyyden ja kunnioituksen – ei koskaan itsekkyyden – on oltava ohjaavina periaatteina aviomiehen ja vaimon välisessä intiimisuhteessa. Kummankin osapuolen täytyy olla huomaavainen ja herkkä toisen tarpeille ja haluille. Herra on tuominut kaikenlaisen komentelelun ja sopimattoman tai hillittömän käytöksen miehen ja vaimon välisessä intiimisuhteessa.

Mies, joka käyttää hyväkseen tai halventaa vaimoaan fyysisesti tai hengellisesti, syyllistyy kauhistuttavaan syntiin ja hänen pitää tehdä vilpiton ja vakava parannus. Erimielisyydet on selvitettävä rakkautessa ja ystävällisyydessä sekä keskinäisen sovinnonteon hengessä. Miehen on aina puhuttava vaimolleen rakastavasti ja ystävällisesti ja kohdeltava häntä suurella kunnioituksella. Avioliitto on kuin hento kukka – –, ja sitä täytyy ravita jatkuvasti rakkauden ja hellyyden ilmaisuin.²⁷

Tarkkaavainen kuunteleminen

Moniin ongelmiin voitaisiin vastata nopeasti ja monia vaikeita tilanteita ratkaista, jos voisimme ymmärtää, että on aikoja, jolloin meidän pitää kuunnella. Koulussa opimme oppitunnilla, kun kuuntelemme, mutta emme opi, jos emme kiinnitä opetukseen huomiota. Avioliitossa vallitsee täydellinen ymmärtämyksen puute, ellemmme ole halukkaita kuuntelemaan. – Tietenkin meidän pitää puhua, mutta meidän täytyy kuunnella toista näkökantaa lisätäksemme ymmärrystämme riittävästi viisaan päätöksen tekemiseksi. Kuunteleva korva voi useinkin ratkaista tilanteen.²⁸

Epäitsekkyys

Ystävyys ei voi kestää, jos se on perustettu itsekkyyden hiekalle. Avioliitto ei kestä, kun sillä ei ole muuta pohjaa kuin fyysinen vetovoima, eikä sillä ole syvemmän rakkauden ja uskollisuuden perustaa.²⁹

Me toivomme, että te, jotka olette naimisissa, muistatte ne rakkauden tunteet, jotka johtivat teidät alttarille Herran huoneeseen. Sydämemme täyttää suru, kun kuulemme monista, joiden rakkaus on kylmennyt tai jotka itsekkäistä syistä tai rikkomuksen vuoksi unohtavat temppelessä annetut aviolupaukset tai suhtautuvat niihin kevyesti. Me vetoamme aviomiehiin ja vaimoihin, että he rakastaisivat ja kunnioittaisivat toisiaan. Hartain toiveemme todellakin olisi, että jokaista perhettä siunattaisiin äidillä ja isällä, jotka ilmaisevat rakkautta toisiaan kohtaan, jotka ovat huomaavaisia toisiaan kohtaan ja jotka tekevät yhdessä työtä vahvistaakseen aviositeitä.³⁰

Opiskelu- ja opetusehdotuksia

Kysymyksiä

- Osassa 1 presidentti Hunter tähdentää, että avioliitto on Jumalan säätämä ja sen on tarkoitus olla iankaikkinen. Kuinka tämän tietäminen voi vaikuttaa suhteeseesi aviopuolisoosi? Mitä sinulle merkitsee se, että avioliitto on kumppanuutta Jumalan kanssa? Kuinka voimme auttaa lapsia ja nuoria valmistautumaan temppeleliavioliittoon?

- Mitä ajatuksia ja vaikutelmia saat, kun tutkit presidentti Hunterin neuvoja päätöksestä, kenen kanssa mennä naimisiin? (Ks. osa 2.)
- Kuinka presidentti Hunterin lupaukset ja neuvot osassa 3 voivat auttaa niitä, jotka eivät ole naimisissa? Miten voimme toteuttaa presidentti Hunterin sanomaa, että ”tämä on Jeesuksen Kristuksen kirkko, ei naimisissa olevien eikä naimattomien” kirkko?
- Mitähän presidentti Hunter tarkoittaa sanoessaan, että avioelämä on ”opittua käyttäytymistä”? (Ks. osa 4.) Milloin olet nähnyt, että eläminen evankeliumin periaatteiden mukaan on tuonut avioliittoon onnea? Jos olet naimisissa, mieti, mitä voisit tehdä ilmaistaksesi tädemmin rakkautesi puolisoasi kohtaan.
- Pohdi presidentti Hunterin opetuksia osassa 5. Kuinka puoliset voivat oppia olemaan kärsivällisempiä toistensa vajavaisuuksia kohtaan? Kuinka aviopuoliset voivat kehittää enemmän sydämen ykseyttä? Kuinka aviopuoliset voivat osoittaa uskollisuutta avioliitossa ajatuksin, sanoin ja teoin?

Aiheeseen liittyviä pyhien kirjoitusten kohtia

1. Moos. 2:18, 21–24; MK Jaak. 2:27, 31–33; 4. Nefi 11; OL 42:22; Moos. 3:19–24; ks. myös ”Perhe – julistus maailmalle”, *Liahona*, marraskuu 2010, s. 129

Tutkimisen avuksi

”Evankeliumin tutkimisesi on tehokkainta, kun Pyhä Henki opettaa sinua. Aloita aina evankeliumin tutkimisesi rukoilemalla, että Pyhä Henki auttaisi sinua oppimaan.” (*Saarnatkaa minun evankeliumiani*, 2005, s. 18.)

Viitteet

1. Julkaisussa Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter*, 1994, s. 72.
2. Julkaisussa Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 79–80.
3. Ks. Don L. Searle, ”Presidentti Howard W. Hunter, kahdentoista apostolin koorumin virkaatekevä presidentti,” *Valkeus*, huhtikuu 1987, s. 23.
4. Gordon B. Hinckley, ”A Prophet Polished and Refined”, *Ensign*, huhtikuu 1995, s. 34.
5. Julkaisussa Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 264, ks. myös s. 267, 269.
6. James E. Faust, ”Howard W. Hunter: Man of God”, *Ensign*, huhtikuu 1995, s. 28.
7. *The Teachings of Howard W. Hunter*, toim. Clyde J. Williams, 1997, s. 137.
8. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 130.
9. Ks. ”Vanhurskas aviomies ja isä”, *Valkeus*, tammikuu 1995, s. 48.
10. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 130.
11. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 132.

12. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 130.
13. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 131–132.
14. ”Divine Creation of Women”, puhe Australian vyöhykekonferenssissa, Adelaide, Australia, 30. marraskuuta 1979, s. 7, kirkon historian kirjasto.
15. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 141–142.
16. Ks. ”Kirkko on kaikkia ihmisiä varten”, *Valkeus*, elokuva 1990, s. 44.
17. ”Fear Not, Little Flock”, Brigham Youngin yliopistossa pidetty puhe, 14. maaliskuuta 1989, s. 4; speeches. byu.edu.
18. Ks. ”Kirkko on kaikkia ihmisiä varten”, s. 44.
19. Ks. ”Kirkko on kaikkia ihmisiä varten”, s. 42.
20. Ks. ”Kirkko on kaikkia ihmisiä varten”, s. 43–45.
21. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 129–130.
22. Ks. ”Kirkko on kaikkia ihmisiä varten”, s. 42.
23. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 137.
24. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 135–136.
25. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 137.
26. Ks. ”Vanhurskas aviomies ja isä”, s. 48.
27. Ks. ”Vanhurskas aviomies ja isä”, s. 49.
28. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 129.
29. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1967, s. 12.
30. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 130–131.

Suojelkaa ja varjelkaa perhettä

*”Koti voi toisinaan vaikuttaa arkipäiväiseltä
rutiininomaisine velvollisuuksineen,
mutta sen menestyksen tulee olla tärkein
kaikista elämämme tavoitteista.”*

Howard W. Hunterin elämänvaiheita

Howard W. Hunter varttui rakastavassa, työteliässä perheessä, missä hän oppi vanhemmiltaan, että onnellisen kodin luominen vaatii usein uhrauksia. Hieman ennen avioitumistaan hän teki uhrauksen, jonka hän tunsu välttämättömäksi tulevan perheensä hyvinvoinnin kannalta.

Howard oli oppinut rakastamaan musiikkia ollessaan pieni poika. Ensin hän oppi soittamaan pianoa ja viulua ja opetteli sitten omin päin soittamaan monia muita soittimia. Teini-iässä hän perusti oman yhtyeen, Hunter’s Croonaders, joka soitti tansseissa ja muissa tilaisuuksissa Boisen alueella Idahossa. Kun hän oli 19-vuotias, hänet ja hänen yhtyeensä palkattiin huolehtimaan kahden kuukauden mittaisen aasianristeilyn musiikista.¹

Risteilyltä palaamistaan seuraavana vuonna hän muutti Etelä-Kaliforniaan, missä hän jatkoi soittamista eri yhtyeissä. Kaliforniassa hän myös tapasi Claire Jeffsin, jota hän kosi keväällä 1931. Neljä päivää ennen kuin he avioituivat, Howard esiintyi yhtyeensä kanssa ja pakkasi sitten soittimensa eikä koskaan enää soittanut ammatikseen. Soittaminen tansseissa ja juhlissa ”oli jossain suhteessa hohdokasta”, hän sanoi, ”ja ansaitsin hyvin”, mutta hänestä tuntui, ettei sellainen elämäntyylly ollut kaikin tavoin sopusoinnussa sellaisen elämän kanssa, jota hän kuvitteli perheelleen. ”Se jätti jälkeensä tyhjiön, sillä olin nauttinut soittamisesta, [mutta] en ole koskaan katunut tuota päätöstä”, hän sanoi vuosia myöhemmin.²

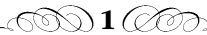
Perhe "kohoaa -- tärkeässä kaiken muun edelle elämässä".

Howardia ja Clairea siunattiin kolmella pojalla: Howard William (Billy), John ja Richard. Heidän surukseen Billy kuoli vauvana. Kun John ja Richard kasvoivat, Hunterit loivat tiiviin perheen. Howard teki pitkää päivää lakimiehenä ja kirkon tehtävissään, mutta hän ja Claire asettivat perheensä etusijalle. Jo kauan ennen kuin kirkko nimesi maanantai-illan perheillaksi, Hunterit varasivat tuon illan evankeliumin opettamiseen, tarinoiden kertomiseen, pelien pelaamiseen ja vierailuihin eri paikoissa. Usein pojat saivat tehtäviä perheillan oppiaiheisiin.

Howard ja hänen poikansa löysivät yhteisiä kiinnostuksen kohteita, kuten junien pienoismallit. He valmistivat junia rakennusarjoista ja kokosivat taidokkaan rautatien kiskoineen, jotka oli kiinnitetty vanerilevyihin. Howard muisteli: ”Yksi mieluisimpia vapaa-ajan puuhiamme oli käydä ratapihoilla – – lähellä Southern Pacific -rautatien Alhambran asemaa hakemassa ideoita ratavaihteisiin ja tarvikkeisiin.”³

Lopulta presidentti ja sisar Hunterin perhe kasvoi niin, että lastenlapsia oli 18. Sen lisäksi että presidentti Hunter kävi pidemmällä vierailuilla lastensa ja lastenlastensa luona, monet hänen käynneistään olivat pikaisia tapaamisia välilaskujen aikana kirkon tehtävien viedessä häntä eri puolille Kaliforniata. Koska John otti usein lapsensa mukaan lentoasemalle tapaamaan isoisää niiden välilaskujen aikana, he sanoivat tätä toisinaan ukiksi, ”joka asuu lentoasemalla”⁴.

Howard W. Hunterin opetuksia

Perhe on tärkein yksikkö yhteiskunnassa, kirkossa ja iankaikkisuudessa.

Perhe on tärkein yksikkö ajassa ja iankaikkisuudessa ja kohoaa siksi tärkeydessä kaiken muun edelle elämässä.⁵

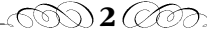
Kirkolla on velvollisuus – ja valtuus – suojella ja varjella perhettä yhteiskunnan perustuksena. Perhe-elämän malli, joka luotiin ennen maailman perustamista, antaa lapsille mahdollisuuden syntyä isälle ja äidille, jotka ovat aviomies ja vaimo, laillisesti vihittyjä, ja saada hoivansa heiltä. Vanhemmuus on pyhä velvollisuus ja etuoikeus, jonka piiriin lapset otetaan vastaan ”Herran lahjana” (ks. Ps. 127:3).

Presidentti Hunter poikineen, lastenlapsineen ja heidän perheineen 2. lokakuuta 1994, päivä sen jälkeen kun hänet oli hyväksytty kirkon presidentiksi.

Huolestunut yhteiskunta alkaa nyt nähdä, että perheen hajoaminen tuo maailmaan onnettomuuksia, joista profeetat ennustivat. Maailman neuvostojen päätöksenteko onnistuu vain silloin kun ne määrittelevät perheen sellaisena kuin Herra on sen ilmoittanut. ”Jos Herra ei taloa rakenna, turhaan näkevät rakentajat vaivaa” (Ps. 127:1).⁶

Tavoiteltaessa yksilöiden ja perheiden hyvinvointia on tärkeää muistaa, että kirkon perusyksikkö on perhe. Keskittyessämme perheeseen meidän tulee kuitenkin muistaa, että maailmassa, jossa elämme, perheet eivät rajoitu perinteiseen isän, äidin ja lasten ryhmään. Perheet kirkossakin koostuvat nykyään myös [aviopuolisoista], joilla ei ole lapsia, yksinhuoltajista lapsineen sekä yksinään elävistä naimattomista ihmisistä. – – Jokaisen näistä perheistä täytyy saada pappisuuden huolenpitoa. Usein ne, jotka saattavat tarvita eniten huolenpitoa, ovat ne perheet, jotka eivät ole perinteisen perhemallin mukaisia. Huolehtivia ja tehtävälleen omistautuneita kotiopettajia tarvitaan joka kodissa. Ketään ei saisi laiminlyödä.⁷

Vanhemmat johtavat kotia kumppaneina, ja heillä on ehdoton velvoite suojella ja rakastaa lapsiaan.

Vanhemmuuden vastuulliset tehtävät ovat valtavan tärkeitä. Meidän ponnisteluillamme on iankaikkisia seuraamuksia, jotka tulevat osaksemme ja niiden poikien ja tyttöjen osaksi, joita kasvatamme. Jokaisen isäksi tai äidiksi tulevan ehdoton velvoite on suojella ja rakastaa lapsiaan ja auttaa heitä palaamaan taivaallisen Isänsä luokse. Kaikkien vanhempien tulee ymmärtää, ettei Herra pidä syyttöminä niitä, jotka laiminlyövät nämä vastuulliset tehtävät.⁸

Isillä ja äideillä on suuri vastuu niistä lapsista, jotka on uskottu heidän hoiviinsa. – – Sananlaskujen kirjassa on tämä kehoitus vanhemmille:

”Ohjaa lapsi heti oikealle tielle, niin hän vanhanakaan ei siltä poikkea” (Sananl. 22:6).

Parhaita koulutusta, mitä lapselle voidaan antaa, on se, mikä kumpuaa vanhempien esimerkistä. Vanhempien pitää näyttää esimerkkiä, jota nuoret voivat seurata. Kodista, jossa opetetaan vanhurskaita periaatteita, jossa rakastetaan ja kunnioitetaan toinen toista, jossa rukous vaikuttaa perhe-elämään ja jossa arvostetaan sitä, mikä on Jumalan, saa suurta voimaa.⁹

Tehokkaana johtajana toimiminen kotona – – vaatii sekä ajan määrää että laatuaikaa. Perheen opettamista ja johtamista ei saa jättää – – yhteiskunnalle, koululle eikä edes kirkolle.¹⁰

Mies, jolla on pappeus, pitää perhettä Jumalan säätämänä. Tehtävänne perheen johtajana on tärkein ja pyhin velvollisuutenne. – –

Mies, jolla on pappeus, johtaa perheensä osallistumaan kirkon toimintaan, jotta perheenjäsenet tuntevat evankeliumin ja saavat suojaa liitoista ja toimituksista. Jos haluatte nauttia Herran siunauksista, teidän täytyy saattaa oma kotinne järjestykseen. Yhdessä vaimonne kanssa te määrittelette kotinne hengellisen ilmapiirin. Teidän ensimmäinen velvollisuutenne on saada oma hengellinen elämänne järjestykseen tutkimalla säännöllisesti pyhiä kirjoituksia ja rukoilemalla päivittäin. Huolehtikaa siitä, että teillä on pappeus ja tempeliliitot, kunnioittakaa niitä ja rohkaiskaa perhettännekin tekemään niin.¹¹

Mies, jolla on pappeus, kunnioittaa äitiyttä. Äideille on annettu pyhä etuoikeus ”synnyttää ihmissieluja; sillä tässä jatkuu [Isän] työ, jotta hänet kirkastettaisiin” (OL 132:63).

– – Pappeus ei voi onnistua tehtävässään eikä Jumalan tarkoituksia voida täyttää ilman meidän kumppaneitamme. Äidit suorittavat työn, jota pappeus ei voi tehdä. Tämän elämän lahjan vuoksi pappeudenhaltijoilla tulisi olla rajatonta rakkautta lastensa äitejä kohtaan.

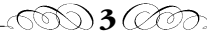
[Veljet,] kunnioittakaa vaimonne ainutlaatuista ja Jumalan säätämää tehtävää äitinä Israelissa sekä hänen erityistä kykyään synnyttää lapsia ja hoivata heitä. Meidän on jumalallisen käskyn mukaan lisääntyttävä ja täytettävä maa ja kasvatettava lapsemme ja lastenlapsemme valossa ja totuudessa (ks. Moos. 2:28; OL 93:40). Rakastavana kumppanina te huolehditte osaltanne lapsista. Auttakaa puolisoanne hoitamaan ja pitämään kunnossa kotianne. Auttakaa lastenne opettamisessa, kouluttamisessa ja kurinpidossa.

Teidän tulee säännöllisesti ilmaista vaimollenne ja lapsillenne kunnioituksenne puolisoanne kohtaan. Todellakin yksi suurimmista asioista, mitä isä voi tehdä lastensa hyväksi, on rakastaa heidän äitiään.¹²

Mies, jolla on pappeus, ottaa vaimonsa kumppanikseen kodin ja perheen johtamisessa ja kertoo hänelle kaikki tiedot siihen liittyvistä päätöksistä ja antaa hänen täysin osallistua niihin. Niin kirkossa kuin kotonakin on tarpeen olla johtava virkamies (ks. OL 107:21). Jumalan säädöksellä johtavan virkamiehen tehtävä kodissa kuuluu pappeudenhaltijalle (ks. Moos. 4:22). Herra halusi, että vaimo olisi miehelle avuksi kumppanina – eli *kumppani*, joka on yhdenvertainen, välttämätön ja täysivaltainen. Vanhurskas johtaminen edellyttää sitä, että mies ja vaimo jakavat vastuun. He toimivat yhdessä kaikissa perhettä koskeissa asioissa. Jos mies toimii yksin tai välittämättä vaimonsa tunteista ja neuvoista perheen johdossa, hän hallitsee vääryydellä.¹³

Me kehotamme teitä, veljet, muistamaan, että pappeus on ainoastaan vanhurskas valtuus. Ansaitkaa lastenne kunnioitus ja luottamus luomalla heihin rakastavat suhteet. Vanhurskas isä varjelee lapsiaan antamalla heille aikaa ja olemalla heidän kanssaan heidän sosiaalisissa, kouluun liittyvissä ja hengellisissä toimissaan ja tehtävissään.

Lempeät rakkauden ja hellyyden ilmaiset lapsille ovat yhtä lailla isän kuin äidinkin vastuuna. Kertokaa lapsillenne, että te rakastatte heitä.¹⁴

Meidän kotiemme tulisi olla rakkauden, rukouksen ja evankeliumin opettamisen tyyssijoja.

Meillä on ehdottomasti oltava rakkautta, nuhteettomuutta ja lujia periaatteita kodeissamme. Meidän on sitouduttava pysyvästi avioliittoon, lapsiin ja moraalisuuteen. Meidän on onnistuttava siellä, missä onnistuminen on tärkeintä seuraavalle sukupolvelle.

Varmasti sellainen koti on vahvin ja kaunein, jossa näkee jokaisen ottavan huomioon toistensa tunteet, pyrkivän palvelemaan toisiaan, pyrkivän elämään kodissa niiden periaatteiden mukaan, joita osoitamme julkisemmissa yhteyksissä. Meidän on pyrittävä utterammin elämään evankeliumin mukaan perhepiirissämme. Kotimme ansaitsee uskollisimman sitoutumisemme. Lapsella on oikeus tuntea, että kotonaan hän on turvassa, suojassa ulkopuolisen maailman vaaroilta ja pahuudelta. Perheen ykseys ja eheys ovat välttämättömiä tämän tarpeen tyydyttämiseksi. Lapsi tarvitsee vanhemmat, jotka ovat onnellisia parisuhteessaan, jotka työskentelevät mielihyvin saavuttaakseen ihanteellisen perhe-elämän, jotka rakastavat lapsiaan vilpittömästi ja epäitsekkäästi ja jotka ovat omistautuneet perheensä menestykselle.¹⁵

Kun perheilta alkujaan esiteltiin kirkon virallisenä ohjelmana, ensimmäinen presidenttikunta lupasi: ”Jos pyhät noudattavat tätä neuvoa [pitää perheillat], me lupaamme, että siitä koituu suuria siunauksia. Rakkaus kodissa ja kuuliaisuus vanhempia kohtaan lisääntyvät. Usko Israelin nuorten sydämessä vahvistuu, ja he saavat voimaa vastustaa heitä koettelevia huonoja vaikutuksia ja kiusauksia.” Me vahvistamme luvatut siunaukset niille, jotka uskollisesti pitävät perheillat.

Maanantai-ilta tulee varata perheillaksi. Paikallisten johtajien tulee varmistua siitä, etteivät kirkon rakennukset ja tilat ole käytettävissä, ettei mitään seurakunnan tai vaarnan toimintaa suunnitella maanantai-illoiksi ja että myös muita keskeytyksiä perheilltoihin vältetään.

Perheillan pääpaino tulee olla sillä, että perheenjäsenet tutkivat evankeliumia yhdessä. Me muistutamme kaikkia siitä, että Herra on

kehottanut vanhempia opettamaan lapsilleen evankeliumia, rukoukseen ja pyhittämään lepopäivän. Pyhät kirjoitukset ovat tärkein evankeliumin opettamisen lähde.”¹⁶

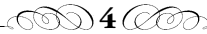
Rukoilkaa perheenä sekä aamuin että illoin. Mitä suuria siunauksia saavatkaan elämäänsä lapset, jotka kuulevat vanhempiansa rukoilevan Herraa heidän hyvinvointinsa puolesta. Varmastikin lapset, jotka pääsevät sellaisten vanhurskaiden vanhempien vaikutuspiiriin, ovat paremmin suojautuneita vastustajan vaikutuksia vastaan.¹⁷

Jotta vanhemmat ja lapset voivat ymmärtää paremmin toisiaan, kirkko on omaksunut mallin, joka tunnetaan nimellä ”perheneuvosto”. Tämän neuvoston kutsuvat koolle vanhemmat, jotka johtavat sitä, ja siihen osallistuvat kaikki perheenjäsenet. Se vahvistaa perhesiteitä, takaa lapsille tunteen, että he kuuluvat perheeseen, ja saa heidät vakuuttuneiksi siitä, että vanhemmat ovat kiinnostuneita heidän ongelmistaan. Tämä perheen kokous opettaa keskinäistä kunnioitusta toinen toista kohtaan, poistaa itsekkyyttä ja tähdentää kultaista sääntöä [ks. Matt. 7:12] kotona sekä elämistä puhtaasti. Siinä opetetaan Jumalan palvelemista ja rukousta sekä ystävällisyyttä ja rehellisyyttä. Perheen kohtaama ongelma on yleensä niin lähi-etäisyydellä, ettei sen todellista kokoa ja merkitystä helposti käsitä, mutta kun perhe on vahva ja yhtenäinen pyrkiessään palvelemaan Jumalaa ja pitämään Hänen käskynsä, monet nykyajan ongelmistamme kaikkoavat.¹⁸

[Veljet,] suhtautukaa vakavasti velvollisuuteenne opettaa evankeliumia perheellenne säännöllisissä perheilloissa, perherukouksessa, hengellisissä tuokioissa, pyhien kirjoitusten lukemishetkinä ja muissa opetustuokioissa. Tähdentäkää eritoten valmistautumista lähetystyöhön ja temppeleliiviin. Käyttäkää patriarkkana kotona pappettanne suorittamalla asianmukaisia toimituksia perheellenne ja antamalla siunauksia vaimollenne ja lapsillenne. Oman pelastuksenne jälkeen, veljet, mikään ei ole teille yhtä tärkeitä kuin vaimonne ja lastenne pelastus.¹⁹

"Meidän on rukoiltava ja – kerrottava lapsillemme rakkaudestamme ja huolestamme."

Onnistunut isä tai äiti on se, joka on rakastanut, joka on uhrautunut, joka on hoitanut ja opettanut ja huolehtinut lapsen tarpeista.

Johtavilla auktoriteeteilla on mahdollisuus tavata ja tulla tuntemaan kaikkialla maailmassa kirkon jäseniä, jotka ovat johdonmukaisesti eläneet hyvää elämää ja kasvattaneet perheensä evankeliumin vaikutuspiirissä. Nämä pyhät ovat nauttineet suurista siunauksista ja hyvänolon tunteesta, jonka voimme kokea tarkastellessamme vanhempina, isovanhempina ja isovanhempien vanhempina kasvatustyömme pitkäkestoisia ja hyviä tuloksia. On selvää, että me kaikki haluaisimme kokea sellaista.

Kirkossa ja maailmassa on kuitenkin monia, jotka elävät syyllisyyttä ja kelvottomuutta tuntien, koska jotkut heidän pojistaan ja tyttäristään ovat eksyneet laumasta. – –

Ymmärrämme, että tunnolliset vanhemmat tekevät parhaansa, ja kuitenkin melkein kaikki tekevät virheitä. Ne, jotka saavat vanhemman tehtävän, ymmärtävät oitis, että he erehtyvät työssään monta

kertaa. Taivaallinen Isämme tietää varmasti, että kun Hän antaa henkilapsiaan nuorten ja kokemattomien vanhempien hoivaan, nämä tekevät erehdyksiä ja virhearviointeja. – –

Jokainen meistä on ainutlaatuinen. Jokainen lapsi on ainutlaatuinen. Aivan kuten jokainen meistä alkaa elämän kilpajuoksun eri kohdasta ja aivan kuten jokaisella meistä on erilaisia vahvuuksia ja heikkouksia ja lahjoja, samalla tavalla kutakin lasta on siunattu juuri hänelle kuuluvilla luonteenpiirteillä. Meidän ei pidä olettaa, että Herra tuomitsee yhden menestyksen täysin samalla tavalla kuin jonkun toisen. Vanhempina me usein oletamme, että ellei lapsemme menesty kaikilla aloilla, me olemme epäonnistuneet. Meidän tulisi olla varovaisia tällaisia johtopäätöksiä tehdessämme. – –

Onnistunut isä tai äiti on se, joka on rakastanut, joka on uhrautunut, joka on hoitanut ja opettanut ja huolehtinut lapsen tarpeista. Jos lapsenne kaiken tämän tehtyänne on silti tottelematon tai hankala tai maailmallinen, teitä voi silti kutsua onnistuneiksi. Ehkäpä maailmaan on tullut lapsia, jotka olisivat keille tahansa vanhemmille haasteena missä tahansa olosuhteissa. Samoin on ehkä muita, jotka olisivat keille tahansa vanhemmille iloksi ja siunaukseksi.

Olen huolissani siitä, että on vanhempia, jotka tuomitsevat itsensä ankarasti ja sallivat tällaisten tunteiden tuhota elämänsä, vaikka he ovat tosiasiaassa tehneet parhaansa, ja heidän tulisi jatkaa vaellustaan uskossa.²⁰

Isä tai äiti[, jonka lapsi on hairahtunut,] ei ole yksin. Meidän ensimmäiset vanhempamme saivat tuntea tuskaa nähdessään joidenkin lastensa hylkäävän iankaikkisen elämän opetukset. (Ks. Moos. 5:27.) Vuosisatoja myöhemmin Jaakob sai kokea vanhempien poikiensa kateutta ja kaunaa hänen rakasta Joosefiaan kohtaan. (Ks. 1. Moos. 37:1–8.) Suuri profeetta Alma, jolla oli samanniminen poika, rukoili Herraa pitkään poikansa kapinallisen asenteen vuoksi. Häntä epäilemättä piinasi huoli ja suru pojan aiheuttamasta epäsovusta ja jumalattomuudesta kirkkoon kuuluvien keskuudessa. (Ks. Moosia 27:14.) Meidän taivaallinen Isämmekin on menettänyt monia henkilapsistaan maailmalle. Hänelle teidän sydämenne tunteet ovat tuttuja. – –

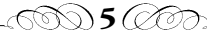
Älkää luopuko toivosta eksyneen pojan tai tytön suhteen. Monet, jotka ovat tuntuneet täysin menetetyiltä, ovat palanneet. Meidän

on rukoiltava ja mahdollisuuksien mukaan kerrottava lapsillemme rakkaudestamme ja huolestamme. – –

Tietäkää, että taivaallinen Isämme ottaa huomioon rakkautemme ja uhrauksemme, huolemme ja murheemme, vaikka monet ponnistelumme eivät olekaan johtaneet toivottuun tulokseen. Vanhempien sydän usein murtuu, mutta heidän on ymmärrettävä, että lopullinen vastuu kuuluu kuitenkin lapselle sen jälkeen, kun vanhemmat ovat opettaneet oikeita periaatteita. – –

Olipa murheemme, huolemme, tuskamme ja vaivamme mikä tahansa, etsikäämme keinoja muuttaa se hyödyksi – ehkäpä voimme auttaa muita välttämään samoja ongelmia, tai kenties voimme oppia paremmin ymmärtämään niiden muiden tunteita, jotka kamppailevat samankaltaisten ongelmien parissa. Voimme varmasti paremmin ymmärtää taivaallisen Isämme rakkautta, kun me rukoiltuamme saamme lopulta tuntea, että Hän ymmärtää ja haluaa meidän katsovan eteenpäin. – –

Emme saa sallia Saatanan milloinkaan huijata meitä ajattelemaan, että kaikki on menetetty. Olkaamme ylpeitä hyvistä ja oikeista teoistamme. Hylätkäämme ja karkottakaamme elämästämme se, mikä on väärin. Kääntykäämme Herran puoleen saadaksemme anteeksiannon sekä voimaa ja lohtua, ja jatkakaamme sitten eteenpäin.²¹

**Kotimme tulisi olla pyhä paikka, jossa voi
elää evankeliumin periaatteiden mukaan
ja jossa Herran Henki voi vallita.**

Toivomme, ettette anna lannistumisen voittaa pyrkimyksissänne kasvattaa perhettänne vanhurskaudessa. Muistatthän Herran antaneen tämän käskyn: ”Mutta minun opetuslapseni seisovat pyhissä paikoissa eivätkä horju” (OL 45:32).

Vaikka jotkut tulkitsevat tämän tarkoittavan temppeleitä, niin kuin varmasti onkin, se tarkoittaa myös kotia, jossa me elämme. Jos teette ututterasti työtä johtaaksenne perhettänne vanhurskaudessa kannustaen ja osallistuen päivittäiseen perherukoukseen, pyhien kirjoitusten lukemiseen ja perheiltaan ja rakastatte toisianne ja autatte toisianne elämään evankeliumin opetusten mukaan, saatte siunaukset, jotka Herra on luvannut vanhurskaiden jälkeläisten kasvattamisesta.

Yhä jumalattomammassa maailmassa on erittäin tärkeää, että jokainen meistä seisoo pyhissä paikoissa ja sitoutuu olemaan tosi ja uskollinen Jeesuksen Kristuksen evankeliumin opetuksille.²²

Perheessä onnistutaan vain silloin kun vanhemmat rakastavat ja kunnioittavat toisiaan. Aviomiehen, pappeudenhaltijan, tulee pitää vaimoaan mitä korkeimmassa arvossa lastensa edessä, ja vaimon tulee rakastaa ja tukea aviomiestään. Silloin lapset vastaavasti rakastavat vanhempiaan ja toisiaan. Silloin kodista tulee pyhä paikka, jossa voidaan parhaiten elää evankeliumin periaatteiden mukaan ja jossa Herran Henki voi vallita. On paljon suurempaa olla onnistunut isä tai onnistunut äiti kuin kohota johtoasemaan liike-elämässä, yhteiskunnassa tai maailmallisissa asioissa. Koti voi toisinaan vaikuttaa arkipäiväiseltä rutiininomaisine velvollisuuksineen, mutta sen menestyksen tulee olla tärkein kaikista elämämme tavoitteista.²³

Opiskelu- ja opetusehdotuksia

Kysymyksiä

- Kun käyt läpi presidentti Hunterin opetuksia osassa 1, mieti perheen tärkeyttä. Mikä on kirkon perhettä koskeva velvollisuus? Kuinka me voimme suojella ja vahvistaa perheitämme?
- Pohdi presidentti Hunterin opetuksia siitä, kuinka vanhemmat johtavat kumppaneina kotona (ks. osa 2). Kuinka nämä opetukset voivat auttaa sekä isiä että äitejä? Kuinka vanhemmat voivat päästä ykseyteen kasvattaessaan lapsiaan? Pohdi, kuinka sinä voisit parantaa kotisi hengellistä ilmapiiriä.
- Osassa 3 presidentti Hunter antaa neuvoja vahvan perheen perustamisesta. Kuinka me voimme luoda suurempaa ykseyttä ja eheyttä perheeseen? Kuinka perheilta on siunannut perhettäsi? Kuinka perheen pyhien kirjoitusten tutkiminen ja perherukous ovat siunanneet perhettäsi?
- Kuinka presidentti Hunterin opetukset osassa 4 voisivat auttaa vanhempia, joiden lapsi on kulkenut harhaan? Kuinka vanhemmat, jotka kokevat surua ja tuskaa, voivat muuttaa sen hyödylliseen käyttöön? Kuinka vanhemmat, isovanhemmat, nuorten johtajat ja muut voivat auttaa lapsia, jotka kulkevat harhaan?

- Kun olet lukenut osan 5, mieti presidentti Hunterin opetuksia siitä, kuinka voimme tehdä kodistamme pyhän paikan. Mitä haasteita kohtaamme tehdessämme niin? Kuinka voimme pyrkiä tekemään kodistamme pyhän paikan?

Aiheeseen liittyviä pyhien kirjoitusten kohtia

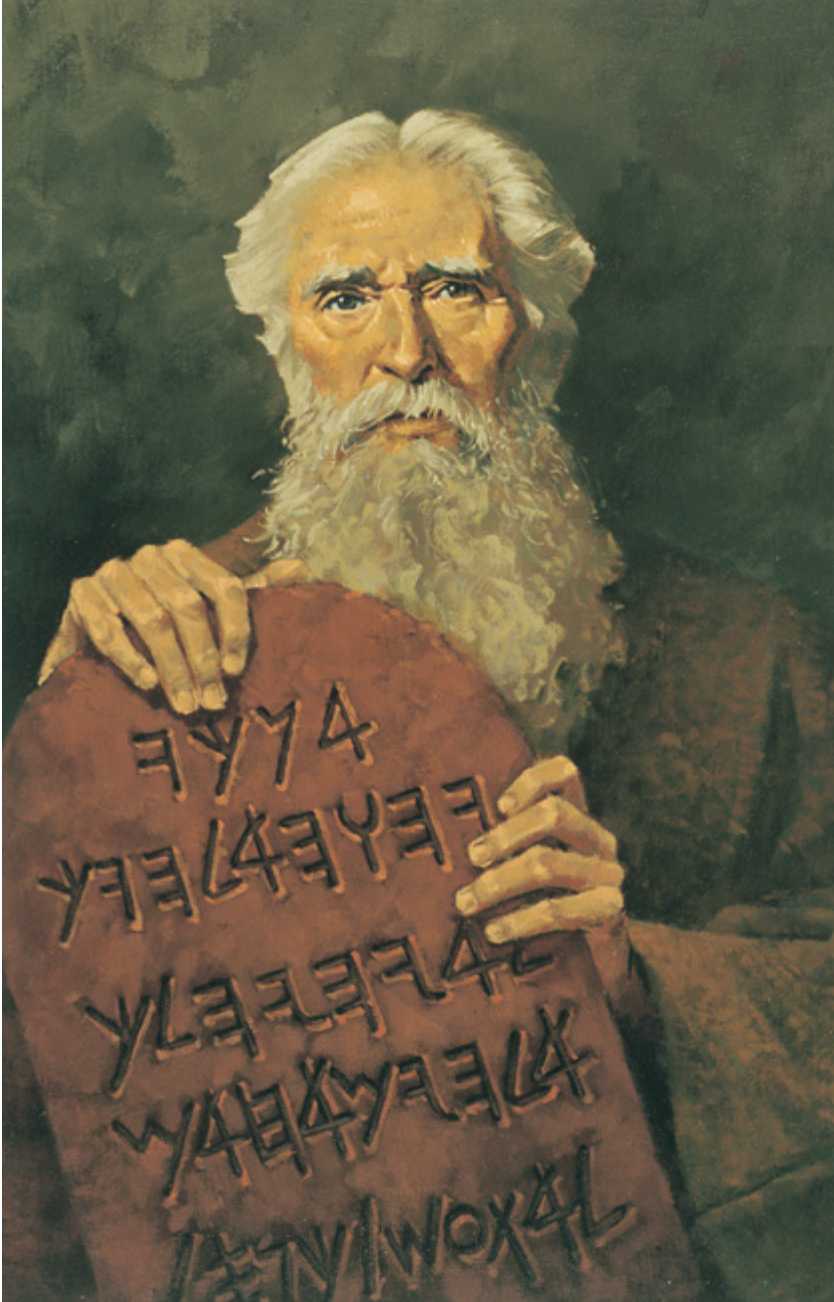
2. Moos. 20:12; 5. Moos. 6:4–7; Ps. 127:3–5; Ef. 6:1–4; En. 1–3; Moosia 4:14–15; Alma 56:45–48; 3. Nefi 18:21; OL 68:25–28; 93:40; 121:41–46

Opetusvihje

Pyydä luokan jäseniä suunnittelemaan parityönä, kuinka he opettaisivat jonkin osan tästä luvusta perheillansa. Kuinka voisimme tehdä opetuksista ajankohtaisia lapsille ja nuorille? Pyydä muutamaa paria kertomaan suunnitelmistaan luokalle.

Viitteet

1. Ks. Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter*, 1994, s. 46–48.
2. Julkaisussa Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 81.
3. Julkaisussa Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 109.
4. Julkaisussa Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 252; ks. myös s. 251.
5. Ks. ”Vanhurskas aviomies ja isä”, *Valkeus*, tammikuu 1995, s. 48–49.
6. Ks. ”Kalliit ja mitä suurimmat lupaukset”, *Valkeus*, tammikuu 1995, s. 7.
7. *The Teachings of Howard W. Hunter*, toim. Clyde J. Williams, 1997, s. 144.
8. Ks. ”Vanhempien huoli lapsista”, *Valkeus*, huhtikuu 1984, s. 119.
9. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1960, s. 125.
10. Ks. ”Vanhurskas aviomies ja isä”, s. 49.
11. Ks. ”Vanhurskas aviomies ja isä”, s. 48, 50.
12. Ks. ”Vanhurskas aviomies ja isä”, s. 48.
13. Ks. ”Vanhurskas aviomies ja isä”, s. 49.
14. Ks. ”Vanhurskas aviomies ja isä”, s. 49–50.
15. Ks. ”Jumalan todistajina”, *Valkeus*, heinäkuu 1990, s. 55.
16. Ks. Ensimmäisen presidenttikunnan kirje, 30. elokuuta 1994 (Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson).
17. Artikkelissa Mike Cannon, ”’Be More Fully Converted’, Prophet Says”, *Church News*, 24. syyskuuta 1994, s. 4; ks. myös *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 37.
18. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1960, s. 125–126.
19. Ks. ”Vanhurskas aviomies ja isä”, s. 50.
20. Ks. ”Vanhempien huoli lapsista”, s. 116–119.
21. Ks. ”Vanhempien huoli lapsista”, s. 117–119.
22. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 155.
23. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 156.

Kymmeneen käskyyn sisältyy seuraava kehoitus: "Älä todista valheellisesti toista ihmistä vastaan" (2. Moos. 20:16).

Me uskomme, että tulee olla rehellinen

”Jos haluamme, että meillä on Mestarin ja Pyhän Hengen kumppanuus, meidän täytyy olla rehellisiä itsellemme, rehellisiä Jumalalle ja lähimmäisillemme.”

Howard W. Hunterin elämänvaiheita

Odottaessaan pääsyä tutustumiskierrokselle Hearstin linnaan Kaliforniassa presidentti ja sisar Hunter sekä eräs toinen pariskunta ajoivat pieneen myymälään. Kun he katselivat ympärilleen myymälässä, ”vanhin Hunter meni tiskille, laski ääneen ottamiensa lakritsien määrän [ja] maksoi myyjälle 10 penniä”. Sitten pariskunnat palasivat autolle ja lähtivät ajamaan takaisin linnaan päästäkseen tutustumiskierrokselle. Matkalla ”vanhin Hunter tarjosi muille lakritsia ja sitten uudelleen, ja äkkiä hänelle selvisi, että hän oli laskenut väärin, sillä meillä oli 11 lakritsia niiden 10 sijaan, joista hän oli maksanut.

Hän olisi voinut helposti olla välittämättä erehdyksestä. Olihan kyse vain pennistä, ja meillä oli nyt jo hieman kiire tutustumiskierrokselle. Kuka tietäisi asiasta tai välittäisi siitä? Mutta hän ei edes harkinnut asiaa. Hän käänsi auton ympäri ja suuntasi takaisinpäin myymälään johtavaa tietä. – – Hän selitti ongelman toiselle myyjälle, pyysi anteeksi erehdystä ja maksoi yllättyneelle myyjälle yhden pennin lisää.”¹

Howard W. Hunterin mielestä oli tärkeää olla rehellinen niin pienissä kuin suurissakin asioissa.

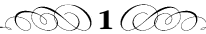
Hän opetti pojilleen nuhteettomuutta esimerkillään. ”Sen, mitä tiedän rehellisyydestä ja nuhteettomuudesta, olen oppinut suurelta osin sen perusteella, mitä ihmiset ovat kertoneet minulle isästäni”, Richard Hunter on sanonut. Kerran Richard oli isänsä kanssa liiketapaamisessa, jossa keskusteltiin erästä monimutkaisesta hankkeesta.

Kun Richard oli tauolla kokoushuoneen ulkopuolella, hän ja yksi miehistä puhuivat kokouksesta. Richard sanoi, että hankkeen alkamista jouduttaisiin luultavasti odottamaan pitkään, koska se vaatisi valtavan määrän lakiasioden edellyttämää paperityötä. Mies oikaisi Richardia sanoen hänelle, että hanke voisi edetä ennen kuin paperityöt oli saatu valmiiksi, koska ihmiset tiesivät, että Howard W. Hunter tekisi kaiken sen, mitä sanoikin tekevänsä.²

Vuonna 1962 presidentti Hunter puhui kirkon nuorille ja ilmaisi vakaumuksensa rehellisyyden tärkeydestä:

”Meidän jokaisen elämästä tulee onnellinen, jos vain olemme rehellisiä – rehellisiä isällemme ja äidillemme, koskipa asia sitten seurusteluamme, koulutyötämme, nuoria, joiden kanssa liikumme, tai kirkossa käymistä; rehellisiä piispallemme – noudattamalla hänen neuvojaan, kertomalla hänelle totuuden itsestämme, maksamalla rehelliset kymmenyksemme, elämällä puhdasta elämää; rehellisiä opiskelussamme – olemalla koskaan petkuttamatta missään toimissamme, olipa se luokassa tai kampuksella; rehellisiä maksaessamme omat kulumme, olipa kyse peleistä tai elokuvista tai oman osuutemme tekemisestä juhlien järjestelyssä; rehellisiä poikaystävällemme tai tyttöystävällemme – olemalla käyttämättä häntä koskaan hyväksemme, pettämättä häntä koskaan, saattamatta häntä koskaan kiusaukseen; ja rehellisiä Herralle.”³

Howard W. Hunterin opetuksia

Herra kehottaa meitä olemaan rehellisiä.

Pyhät kirjoitukset ovat täynnään kehotuksia olla rehellinen, ja on suunnaton määrä käskyjä, joissa annetaan ymmärtää, että meidän tulee olla rehellisiä. Ajattelemme niitä suurin kirjaimin kirjoitettuna: **ÄLÄ** – älä varasta, älä todista valheellisesti, älä tavoittele toisen omaa [ks. 2. Moos. 20:15–17]. – –

Joitakin yleisempiä esimerkkejä epärehellisyydestä ovat nämä:

1. *Varastaminen*. Sanomalehteä lukiessani löydän lähes aina useita uutisia murtovarkauksista, ryöstöistä, laukkuvarkauksista, näpistyksistä, autovarkauksista ja tuhansista muista asioista. Jopa seurakuntakeskuksissamme tapahtuu näpistyksiä.

2. *Huijaaminen*. Sanomalehdissä on samaten artikkeleita vilpillisistä liiketoimista vakuusasioissa ja liikeasioissa, artikkeleita sijotuspetsista ja muista asioista, jotka tuodaan yleiseen tietoon. On niitä, jotka suorittavat opintonsa huijaamalla, ja niitä, jotka luntaavat kokeissa.

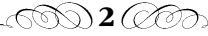
3. *Viisauden sanan rikkominen*. Se on kirkon mittapuu. Siinä ei rikota maailman mittapuita. Mutta teille on annettu Herran sana tästä asiasta.

4. *Liikennesääntöjen rikkominen*. Ei voi olla pohjimmiltaan rehellinen, jos rikkoo lakeja, jotka yhteiskunta ja viranomaiset ovat laattineet muiden ihmisten suojelemiseksi.⁴

”Älä todista valheellisesti toista ihmistä vastaan” [2. Moos. 20:16]. Ensisijaisesti tämä käsky liittyy väärän todistuksen antamiseen oikeudenkäynneissä, mutta se ulottuu käsittämään kaikki lausunnot, jotka eivät pidä paikkaansa. Mikä tahansa epätotuus, jonka tarkoituksena on vahingoittaa toisen omaisuutta, henkilöä tai luonnetta, on vastoin tämän lain henkeä ja kirjainta. Totuuden salaaminen, mikä johtaa samaan vahinkoon, on myös tämän käskyn rikkomista.

”Älä tavoittele toisen taloa. Älä tavoittele hänen vaimoiaan, älä orjaa tai orjatarta, älä hänen härkäänsä, älä hänen aasiaan äläkä mitään, mikä on hänen” [2. Moos. 20:17]. Tavoitteleminen tarkoittaa tässä sellaisen haluamista, himoitsemista tai ahnehtimista, mikä kuuluu jollekulle toiselle. Halu saada hyviä asioita ei ole rikkomus, mutta halu ottaa ne pois joltakulta laittomasti on väärin. Tässä suhteessa meidän on hyvä ymmärtää, ettei hyvä tai paha ala silloin kun teon tekee vaan silloin kun siihen kiinnittää sydämensä.⁵

Herra vihaa ylpeää katsetta, valehtelevaa kieltä, sydäntä, joka punoo ilkeitä juonia, pahantekoon nopeita jalkoja, valehtelevaa todistajaa [ja] sitä, joka kylvää epäsopua [ks. Sananl. 6:16–19]. Onko meillä myöhempien aikojen pyhillä varaa tehdä mitään, mitä Herra vihaa? Kuinka usein Hän onkaan puhunut epärehellisyyttä vastaan!⁶

Me vaalimme rehellisyyttä elämän pienissä, arkipäiväisissä asioissa.

Jos olemme tarkkoja suhteestamme Vapahtajaan, meidän täytyy olla rehellisiä yhtä hyvin pienissä kuin suurissakin asioissa.⁷

Kun pyrimme saavutuksiin ja menestykseen, vie monimutkaisten asioiden ajattelu ja tutkiminen niin suuren osan ajastamme, että varaamme harvoin aikaa yksinkertaiseen – yksinkertaisiin, pieniin asioihin, jotka ovat todellisuudessa se pohja, jolle me rakennamme ja joita ilman lujaa perustusta ei voi olla. Rakennus saattaa kohota taivaaseen, ja me saatamme katsoa sitä ihmetellen sen kokoa ja suurta korkeutta, mutta se ei voi pysyä pystyssä, ellei sen perustus ole ankkuroituna kallioon tai teräkseen ja betoniin.

Luonteella täytyy olla sellainen perusta. Kiinnitän huomionne rehellisyyden periaatteeseen. Miksi niin monet uskovat rehellisyyden korkeisiin ja yleisiin periaatteisiin, ja silti niin harvat ovat halukkaita olemaan täysin rehellisiä?

[Monta] vuotta sitten seurakuntakeskustemme eteisaulassa ja sisäänkäynnin luona oli julisteita, jotka oli otsikoitu ”Ole rehellinen itsellesi”. Useimmat niistä koskivat elämän pieniä, arkipäiväisiä asioita. Juuri niissä rehellisyyden periaate kehittyi.

Jotkut myöntävät, että on moraalisesti väärin olla epärehellinen suurissa asioissa, mutta uskovat kuitenkin, että epärehellisyys on puolustettavissa, jos asiat ovat vähemmän tärkeitä. – –

Muistan erään nuoren miehen, joka kuului vaarnaamme, kun palvelin vaarnanjohtajana. Hän kulki joukossa, jonka mielestä oli nokkelaa tehdä sellaista, mikä ei ollut oikein. Hänet saatiin muutama kertaan kiinni joistakin rikkeistä. Kerran sain puhelinsoiton poliisiasemalta, ja minulle kerrottiin, että hänet oli pidätetty liikenne-rikkomuksesta. Hänet oli saatu kiinni ylinopeudesta, kuten oli aiemmin tapahtunut muutamia muitakin kertoja. Koska hän tiesi, että se, mitä hän teki, saattaisi estää häntä lähtemästä lähetystyöhön, hän ryhdistäytyi, ja kun hän oli 19-vuotias, hän sai kutsunsa.

En koskaan unohda juttutuokiota, joka meillä oli hänen paluunsa jälkeen. Hän kertoi minulle, että ollessaan lähetyskentällä hän oli usein ajatellut aiheuttamia ongelmia, koska hän oli erheellisesti

uskonut, ettei rikkomus pienissä asioissa ollut merkittävää. Mutta hänen elämässään oli tapahtunut suuri muutos. Hän oli oppinut ymmärtämään, ettei lain rikkominen, olipa se sitten Jumalan laki tai yhteiskunnan meille asettama laki, tuonut onnea eikä mielihyvää.⁸

3

Me voimme palvella Jumalaa olemalla rehellisiä ja oikeudenmukaisia yksityiselämässämme ja liikeasioissamme.

Uskonto voi olla osa päivittäistä työtämme, liikeyritystämme, kaupankäyntiämme, rakentamista, kuljetusta, teollisuutta, elinkeinoamme ja ammattiamme ja kaikkea, mitä teemme. Me voimme palvella Jumalaa olemalla rehellisiä ja oikeudenmukaisia liiketoimissamme samalla tavoin kuin olemme sunnuntain jumalanpalveluksessa. Kristillisyyden todellisia periaatteita ei voi erottaa tai irrottaa liike-elämästä eikä jokapäiväisistä toimistamme.⁹

Jos uskonto merkitsee meille jotakin, sen tulee motivoida elämäämme. Minä en usko, että jos uskonnon katsoo kuuluvan papin saarnaan tunnin ajan sunnuntaina, sillä olisi jotakin merkitystä elämässämme. Ellei uskonto kuulu yksityiselämäämme – perhe-elämäämme – työelämäämme – ja kaikkeen, mitä teemme, silloin uskonto merkitsee meille vain vähän ja siitä tulee ainoastaan pelkkä epäjumala, joka nostetaan korkealle paikalle ja jota palvellaan vain silloin tällöin.¹⁰

Mikä suuri muutos maailmassa tapahtuisikaan, jos voisimme kaikki luottaa siihen, että muut ovat rehellisiä. Ihmiset luottaisivat täysin toisiinsa henkilökohtaisissa ja työasioissa. Ei olisi – – epäluottamusta työntekijöiden ja johdon välillä. Julkisissa tehtävissä ja päättävissä elimissä vallitsisi nuhteettomuus, ja kansakunnat olisivat rauhan eivätkä sellaisen sekasorron tilassa, jota nyt havaitsemme maailmassa. – –

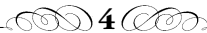
Liikemaailmassa on joitakuuta, jotka tarttuvat epärehelliseen etuun, jos heille sellainen mahdollisuus tarjoutuu. He järkeilevät ja puolusteleivat kantaansa sanomalla, että liike-elämässä meidän odotetaan tarttuvan jokaiseen tarjottuun etuun. Sellaiset liiketoimet voivat maksaa suuria summia rahaa, mutta ne eivät ole periaatteessa mitään muuta kuin sitä, ettei palauta penniä, jonka kassanhoitaja on

Job julisti: "Puolustan [nuhteettomuuttani] vaikka kuolemaan saakka" (Job 27:5).

maksanut liikaa sille, joka huomaa erehdyksen. Se on yhdenlaista huijaamista.¹¹

Saanan ehdottaa "kunniallisen työn" määritelmää. Kunniallinen työ on rehellistä työtä. Työtä tehdään sen reilusta arvosta pettämättä, huijaamatta ja ilman vilppiä. Sen tuotteet tai palvelu ovat laadukkaita, ja työnantaja, asiakas tai potilas saa enemmän kuin on odottanut. Kunniallinen työ on moraalista. Siihen ei sisälly mitään, mikä heikentäisi yleistä hyvää tai moraalialia. Esimerkiksi siihen ei sisälly alkoholijuomien, huumeainesten eikä uhkapelien kaupittelua. Kunniallinen työ on hyödyllistä. Se tuottaa tavaroita tai palveluja, jotka tekevät maailmasta paremman paikan elää.¹²

Nuhteettomuus suojelee meitä pahalta, auttaa meitä menestymään ja pelastaa sielumme.

Pahan kiusaukset saartavat meitä joka suunnalta. Vailla nuhteettomuuden tuomaa suojaa me olemme kaikenlaisten syntien ja vääryyksien armoilla.

Jobilla ei ollut vaikeuksia näiden ongelmien kanssa. Hänen oma nuhteettomuutensa suojeli häntä. Näin hän ajatteli:

”Niin kauan kuin henkeni on tallella, niin kauan kuin sieraimissani liikkuu Jumalan henkäys,

minun suuni ei totisesti puhu vääryyttä eivätkä huuleni kuiskaile petosta! – –

Minä olen oikeassa. Siitä en luovu, en tingi. Omatuntoni ei minua syytä, ei mistään, mitä elämäni päivinä olen tehnyt.” (Job 27:3–4, 6.)

Kuinka innoittavaa. Luonteenlujuutensa johdosta hän ei ollut huolissaan tyhjänpäiväisistä kiusauksista, joiden edessä useimmat ihmiset lankeavat. Job oli rakentanut omaan elämäänsä lujutta ja tyytyväisyyttä, jota Saatanakaan ei voinut murtaa. On myös kiinnostavaa nähdä, kuinka iloinen Jumala oli hänestä: ”Ei ole maan päällä toista hänen kaltaistaan, niin vilpitöntä ja nuhteetonta ja jumalaa-pelkäävää, ei ketään, joka niin karttaisi kaikkea paha[a], ja yhä] vain hän on pysynyt nuhteettomana” (Job 2:3).

Tämä suurenmoinen nuhteettomuuden ominaisuus on täysin meidän ulottuvillamme. Jos sitä hyödynnettäisiin tehokkaasti, se ratkaisisi kaikki ongelmamme hallinnossa, uskonnossa, teollisuudessa ja henkilökohtaisessa elämässämme. Se hävittäisi rikosten, avioeron, köyhyyden ja kurjuuden kauhean vitsauksen. Se tekisi meistä menestyviä täällä ja pelastaisi sielumme tämän jälkeen.

Yksi suurimmista saavutuksista elämässämme on edistää rehellistä, vilpitöntä nuhteettomuutta itsessämme. Se tarkoittaa sitä, että meistä tulee hengellisesti terveitä, älyllisesti vilpittömiä, moraalisesti rehellisiä ja aina henkilökohtaisesti vastuullisia Jumalalle. Nuhteettomuus on se kultainen avain, joka avaa oven miltei kaikkeen menestykseen.¹³

Rehellisyys itseämme, muita ja Jumalaa kohtaan johtaa todelliseen iloon.

Puhumme usein pyhien kirjoitusten kohdasta ”Ihmiset ovat, jotta heillä voisi olla ilo” [2. Nefi 2:25]. Rehellisyydestä koituu ihmiselle iloa. Saanen kertoa teille, kuinka. Rehellisyyden avulla teillä voi olla Mestarin kumppanuus ja voitte saada Pyhän Hengen. Rehellisyyden

säännön rikkominen riistää teiltä nämä kaksi siunausta. Voisitteko uskoa, että henkilöllä, joka valehtelee tai pettää, – – voisi olla Mestarin kumppanuus tai Pyhän Hengen toveruus?

– – Meidän tulee aina muistaa, ettemme ole koskaan yksin. Yksikään teko ei jää huomaamatta, yksikään sanottu sana kuulematta, eikä ihmismieleen tule yhtään ajatusta, jota Jumala ei tietäisi. Sellaista pimeyttä ei ole, joka voi kätkeä sen, mitä teemme. Meidän täytyy ajatella ennen kuin toimimme.

Luuletteko voivanne olla yksin, kun syyllistytte epärehelliseen tekoon? Luuletteko voivanne jäädä huomaamatta, kun lunttaatte kokeessa, vaikka olisitte ainoa ihminen huoneessa? Meidän täytyy olla rehellisiä itsellemme. Jos haluamme, että meillä on Mestarin ja Pyhän Hengen kumppanuus, meidän täytyy olla rehellisiä itsellemme, rehellisiä Jumalalle ja lähimmäisillemme. Siitä seuraa todellista iloa.¹⁴

Herra tuntee sisimmät ajatuksemme [ks. OL 6:16]. Hän tietää jokaisen tekemämme teon. Jonakin päivänä me tapaamme Hänet ja katsomme Häntä kasvoista kasvoihin. Olemmeko ylpeitä elämämme aikakirjasta?

Me kirjoitamme sitä joka päivä. Jokainen teko, jokainen ajatus on siinä. Olemmeko ylpeitä siitä? Olemme, jos olemme tehneet parhaamme – jos olemme olleet rehellisiä itsellemme, rakkaillemme, ystävillemme, koko ihmiskunnalle. – –

Siunattuja ovat ne, jotka ovat rehellisiä. – –

Siunattuja ovat ne, jotka ovat kuuliaisimpia Herralle.

He ovat niitä, jotka ovat vapaita – jotka ovat onnellisia – jotka voivat kulkea pää pystyssä. He voivat kunnioittaa itseään. Heitä kunnioittavat ne, jotka tuntevat heidät parhaiten.

Ja ennen kaikkea heitä kunnioittaa ja siunaa meidän taivaallinen Isämme. Jeesus kutsuu meitä seuraamaan Häntä. Hänen polkunsa ovat suoria, puhtaita, oikeamielisiä ja rehellisiä. Seuratkaamme Häntä onnen yltäkylläiseen elämään. Se on ainoa tie.¹⁵

Opiskelu- ja opetusehdotuksia

Kysymyksiä

- Käy läpi epärehellisyttä koskevat esimerkit, jotka presidentti Hunter mainitsee osassa 1. Mitä noista epärehellisistä toimintatavoista seuraa? Mitä nuo seuraukset voivat opettaa meille siitä, miksi Herra antaa niin suuren painon rehellisyydelle?
- Pohdi presidentti Hunterin opetuksia rehellisyydestä pienissä asioissa ja rehellisyydestä itsellemme (ks. osa 2). Miksi meidän pitää olla rehellisiä pienissä asioissa? Mitä tarkoittaa se, että olemme rehellisiä itsellemme? Kuinka voimme voittaa kiusaukset puolustella edes näennäisen pieniä epärehellisuuden muotoja?
- Presidentti Hunter tähdensi tarvetta tehdä uskonnosta osa kaikkea sitä, mitä teemme jokapäiväisessä elämässämme (ks. osa 3). Kuinka voimme elää paremmin tämän osan opetusten mukaan? Kuinka voimme opettaa tehokkaasti rehellisyyttä kodissamme?
- Osassa 4 presidentti Hunter mainitsee useita siunauksia, joita nuhteeton elämä tuo. Kuinka ihminen kehittyy nuhteettomuudessa? Kuinka sinua on siunattu, kun olet elänyt uskollisena Herran mittapuulle?
- Kuinka rehellisyys tuo meille iloa? (Ks. osa 5.) Miksi rehellisyys on välttämätöntä, jotta saisimme Pyhän Hengen toveruuden? Kuinka rehellisyys tekee meistä vapaita?

Aiheeseen liittyviä pyhien kirjoitusten kohtia

Job 27:5; 31:5–6; Ps. 15; Sananl. 20:7; Alma 53:20–21; OL 10:25–28; 42:20–21, 27; 51:9; 124:15; 136:20, 25–26; UK 13

Tutkimisen avuksi

Kun luet, ”alleviivaa ja merkitse sanoja tai ilmauksia, niin että erotat yksittäisessä [kohdassa] olevat ideat. – Kirjoita marginaaliin viitteitä pyhien kirjoitusten kohtiin, jotka selventävät opiskelemiasi kohtia.” (*Saarnatkaa minun evankeliumiani*, 2005, s. 23.)

Viitteet

1. Doug Brinley, "President Hunter Taught Value of a Penny's Worth of Integrity", *Church News*, 3. joulukuuta 1994, s. 11; ks. myös "Loved by All Who Knew Him: Stories from Members", *Ensign*, huhtikuu 1995, s. 19–20.
2. Ks. Don L. Searle, "Presidentti Howard W. Hunter, kahdentoista apostolin koorumin virkaatekevä presidentti," *Valkeus*, huhtikuu 1987, s. 23.
3. "We believe in Being Honest", puhe nuorten takkavalkeailtasarjassa, 10. huhtikuuta 1962, s. 8–9, kirkon historian kirjasto.
4. "Basic Concepts of Honesty", *New Era*, helmikuu 1978, s. 4–5.
5. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1965, s. 57–58; ks. myös "And God Spake All These Words", *Improvement Era*, kesäkuu 1965, s. 511–512.
6. "We Believe in Being Honest", s. 8.
7. "Basic Concepts of Honesty", s. 5.
8. "Basic Concepts of Honesty", s. 4–5.
9. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1961, s. 108.
10. *The Teachings of Howard W. Hunter*, toim. Clyde J. Williams, 1997, s. 261–262.
11. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 90–91.
12. "Prepare for Honorable Employment", *Ensign*, marraskuu 1975, s. 122–123.
13. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 92.
14. "Basic Concepts of Honesty", s. 5.
15. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 88.

Sitoutumisemme Jumalaan

”Onnistunut elämä – – vaatii sitoutumista – kokosydämistä, syvää, iankaikkisesti pysyvää sitoutumista niihin periaatteisiin, joiden tiedämme olevan tosia Jumalan antamissa käskyissä.”

Howard W. Hunterin elämänvaiheita

Kun Howard W. Hunter kutsuttiin jäseneksi kahdentoista koorumiin, hän julisti: ”Otan minulle esitetyn kutsun varauksitta vastaan ja olen valmis omistamaan elämäni ja kaiken, mitä minulla on, tälle palvelutyölle.”¹

Presidentti Hunter eli uskollisena sitoumukselleen. Sen jälkeen kun hänet oli asetettu apostoliksi, hän palasi Kaliforniaan saattaakseen päätökseen kirkon ja työn velvoitteet ja aloittaakseen valmistelut muuttoon Salt Lake Cityyn. Vanhin ja sisar Hunterin oli vaikea jättää perheensä ja ystävänsä Kaliforniaan – ja vanhin Hunterin jättää lakimiehen työnsä. Kun hän päätti uransa asianajajana, hän kirjoitti:

”Tänään sain päätökseen suuren osan työstäni toimistossa. Lähes kaikki kesken olleet asiat on hoidettu loppuun. Olin tänään yksin toimistossa ja oivalsin, että lakimiehenä toimimiseni oli nyt päättynyt. Tein muistiinpanoja joukkoon asiakirjoja ja jätin ne pöydälle. – – Minusta tuntui pahalta, kun lähdin toimistolta. Olin nauttinut lakimiehenä toimimisesta ja se oli ollut elämäni monet viime vuodet, mutta siitä huolimatta olen mielissäni ja iloinen vastatessani suureen kutsuun, joka minulle kirkossa on tullut.”²

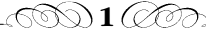
Vanhin Hunter tiesi omasta kokemuksestaan, ettei Isän tahtoon ole aina helppoa alistua.³ Siitä huolimatta hän tiesi, kuinka tärkeää on olla täysin sitoutunut Jumalaan. Tuosta sitoumuksesta hän kirjoitti: ”Useimmat ihmiset eivät ymmärrä, miksi kirkkoomme kuuluvat ihmiset ottavat vastaan kutsuja palvella tai miksi sitoudumme antamaan kaikkemme. Olen todella nauttinut lakimiehenä toimimisesta, mutta

Yksi tapa, jolla voimme osoittaa täydellisen sitoutumisemme ja kokonaisvaltaisen omistautumisemme, on palvella avuntarvitsijoita.

tämä kutsu, joka minulle on tullut, jättää kauas taakseen ammatillisen tai rahan ansaitsemiseen tähtäävän toiminnan.”⁴

Howard W. Hunterin opetuksia

Taivaallinen Isämme edellyttää täydellistä sitoutumistamme, ei pelkkää antamista.

Kun ajattelen Jumalan meille suomia siunauksia ja monia Jeesuksen Kristuksen evankeliumin ihanouksia, olen tietoinen siitä, että matkan varrella meitä pyydetään vuorostamme antamaan jotakin vastineeksi, antamaan aikaa tai rahaa tai jotakin muuta. Kaikki tämä on arvokasta ja tarpeellista, mutta siinä ei ole vielä täysi uhrimme Jumalalle. Viime kädessä taivaallinen Isämme edellyttää meiltä enemmän kuin antamista. Hän edellyttää täydellistä sitoutumista, kokonaisvaltaista omistautumista – kaiken, mitä olemme, ja kaiken, mitä meistä voi tulla.

Ymmärrättehän, etten puhu vain sitoutumisesta kirkkoon ja sen toimintaan, vaikka sitä aina onkin vahvistettava. Ei, puhun enemmänkin sitoutumisesta, joka näkyy omissa käyttäytymisessämme, henkilökohtaisessa nuhteettomuudessamme, uskollisuudessamme kodille, perheelle ja yhteiskunnalle siinä missä kirkollekin. – –

Saanan lyhyesti muistuttaa mieleenne vain yhden pyhien kirjoitusten suurenmoisista esimerkeistä, jossa kolme melko nuorta ihmistä piti kiinni periaatteistaan ja nuhteettomuudestaan, vaikka näyttikin ilmeiseltä, että se maksaisi heille heidän henkensä.

Noin 586 vuotta ennen Kristuksen syntymää Babylonian kuningas Nebukadnessar marssi Jerusalemin kaupungin kimppuun ja valloitti sen. Hän oli niin vaikuttanut Israelin lasten ominaisuuksista ja tiedoista, että hän tuotatti muutamia heistä hoviinsa [Babyloniin].

Vaikeudet alkoivat israelilaisten kohdalla sinä päivänä, kun Nebukadnessar teki kultaisen kuvapatsaan ja käski kaikkia Babylonin maakunnassa asuvia kumartamaan sitä. Tästä käskystä kolme nuorta israelilaista – Sadrak, Mesak ja Abed-Nego – tyynesti kieltäytyivät. Kuningas käski ”raivoisan vihan vallassa” tuoda nuoret eteensä (Dan. 3:13). Hän ilmoitti heille, että elleivät he heittäytyisi maahan kultaisen kuvapatsaan eteen tietynä hetkenä, heidät ”heti heitetään

tuliseen uuniin”. Sitten hän jokseenkin itsetyytyväisenä kysyi: ”Ja mikä jumala voisi teidät pelastaa minun käsistäni?” [Dan. 3:15.]

Nämä kolme nuorukaista vastasivat kohteliaasti mutta epäröimättä:

”[Jos niin on, että sinä uhkaat meitä kuolemalla], he sanoivat, niin ”Jumala, jota me palvelemme, pystyy pelastamaan meidät tulisesta uunista, ja hän voi pelastaa meidät myös sinun käsistäsi, kuningas.

Ja vaikka niin ei kävisikään [jos Hän jostakin syystä päättää olla pelastamatta meitä tulesta], kuningas, saat olla varma siitä, että sinun jumaliasi me emme palvele ja sitä kultaista patsasta, jonka olet pysyttänyt, me emme kumarra.” [Dan. 3:17–18.]

Tietenkin Nebukadnessar raivostui entisestään ja määräsi, että yksi uuneista kuumennettaisiin seitsemän kertaa kuumemmaksi kuin tavallisesti. Sitten hän käski heittää nämä kolme uskollista nuorukaista täysissä vaatteissaan tulen keskelle. Kuningas oli tosiaan niin vaativa ja liekit niin kuumat, että sotilaat, jotka veivät Sadrakin, Mesakin ja Abed-Negon uuniin, heittäessään vankinsa uuniin kaa-tuivat kuumuudesta kuolleina maahan.

Sitten tapahtui yksi suurista ihmeistä, joihin uskollisilla on oikeus Jumalan tahdon mukaan. Nämä kolme nuorukaista seisoivat ja kävelivät rauhallisesti uunin keskellä eivätkä palaneet. Todellakin kun ällistynyt kuningas itse myöhemmin käski heidän tulla pois tulesta, heidän vaatteensa olivat vahingoittumattomat, heidän ihonsa vailla palohaavoja eikä yksikään heidän hiuskarvansa ollut kärventynyt. Näissä rohkeissa, sitoutuneissa nuorukaisissa ei ollut edes savun hajua.

”Kiitetty olkoon Sadrakin, Mesakin ja Abed-Negon jumala’[, kunin-gas sanoi.] ’Hän – – pelasti palvelijansa, jotka luottivat häneen – –, [jotka] mieluummin panivat henkensä alttiiksi kuin suostuivat pal-velemaan muuta jumalaa kuin omaansa!’

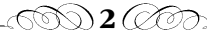
– – Ja kuningas antoi Sadrakille, Mesakille ja Abed-Negolle Baby-lonin maakunnassa entistä suuremman vallan.” (Dan. 3:28, 30.)

Kyky seistä omien periaatteidensa takana, elää nuhteettomana ja uskollisena oman uskonsa mukaan, on ainoa asia, jolla on merkitystä – se erottaa antamisen ja sitoutumisen. Sellaista omistautumista tosi periaatteelle – omassa elämässämme, kodissamme, perheessämme

ja kaikissa paikoissa, joissa me tapaamme muita ihmisiä ja vaikuttamme heihin – sellaista omistautumista Jumala viime kädessä pyytää meiltä. – –

Onnistunut elämä, hyvä elämä, vanhurskas kristillinen elämä vaatii enemmänkin kuin osallistumistamme, vaikka jokainen osallistumiskerta onkin arvokas. Viime kädessä se vaatii sitoutumista – kokosydämistä, syvää, iankaikkisesti pysyvää sitoutumista niihin periaatteisiin, joiden tiedämme olevan tosia Jumalan antamissa käskyissä. – –

Jos olemme tosia ja uskollisia periaatteillemme, sitoutuneet elämään rehellisesti ja nuhteettomasti, niin yksikään kuningas tai kilpailu tai tulinen uuni ei pysty meitä horjuttamaan. Jotta Jumalan valtakunta menestyisi maan päällä, olkaamme Hänen todistajinaan ”kaikkina aikoina ja kaikessa ja kaikkialla, missä [liennemekin], aina kuolemaan asti” (Moosia 18:9).⁵

Olkaa sitoutuneita olemaan kuuliaisina Herralle riippumatta siitä, mitä muut päättävät tehdä.

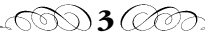
Kun Joosuaa käskettiin tuhoamaan [Israelin heimojen] edessä oleva Jerikon kaupunki, sen muurit olivat niin mahtavat, että ne olivat ihmisvoimille mahdoton este israelilaisten menestykselle – tai siltä ainakin näytti. Tietämättä, millä tavoin kaikki tapahtuisi, mutta vakuuttuneena lopputuloksesta Joosua noudatti Herran sanansaattajalta saamiaan ohjeita. Hän oli sitoutunut olemaan täydellisen kuuliainen. Hänelle tärkeintä oli noudattaa ohjeita täsmällisesti, jotta Herran lupaus täytyisi. Ohjeet tuntuivat epäilemättä oudoilta, mutta usko voittoon kannusti häntä. Tietenkin tuloksena oli jälleen yksi ihme siinä pitkässä sarjassa ihmeitä, joita israelilaiset olivat kokeneet seuratessaan monet vuodet Moosesta, Joosuaa ja monia muita profeettoja, jotka olivat sitoutuneet noudattamaan Herran käskyjä ja ohjeita.

Kun Joosua ja hänen kansansa lähestyivät Jerikoa, he seurasiivat täsmällisesti Herran ohjeita, ja pyhien kirjoitusten kertomuksen mukaan ”muurit sortuivat, ja joukot hyökkäsivät kaupunkiin, joka mies siitä paikasta missä seisoi. Näin israelilaiset valtasivat kaupungin.” (Joos. 6:20.)

Aikakirjassa kerrotaan, että kun Israel oli päässyt rauhaan viholisistaan, Joosua, joka oli tällöin jo hyvin iäkäs, kutsui koko Israelin kokoon. Jäähyväispuheessaan hän muistutti, että he olivat voittaneet sen ansiosta, että Jumala oli sotinut heidän puolestaan, mutta jos he eivät enää palvelisi Herraa ja pitäisi Hänen käskyjään, heidät hävitettäisiin. – –

Sitten tämä suuri sotapäällikkö ja hengellinen johtaja kehotti kansaansa sitoutumaan ja teki itse sitoumuksen perheensä kanssa sanoen: ”Valitkaa tänä päivänä, ketä palvelette – – [mutta minä] ja minun perheeni palvelemme Herraa” (Joos. 24:15).

Tämä oli suurenmoinen esimerkki ihmisen täydellisestä sitoutumisesta Jumalaan, profeetan sitoutumisesta Herran tahtoon, Joosuan henkilökohtaisesta sitoutumisesta Jumalaansa, joka oli monia kertoja siunannut häntä hänen kuuliaisuudestaan. Hän kertoi israelilaisille, että riippumatta heidän päätöksestään hän tekisi niin kuin tiesi olevan oikein. Hän sanoi, että hänen päätöksensä palvella Herraa ei ollut riippuvainen israelilaisten päätöksestä, että heidän toimensa eivät vaikuttaneet hänen toimiinsa, että hänen sitoumuksensa tehdä Herran tahto ei vaikuttaisi mikään, mitä he tai joku muu tekisi. Joosua hallitsi itse omia tekojaan, ja hänen katseensa oli kiinnitettyinä Herran käskyihin. Hän oli sitoutunut olemaan kuuliainen.⁶

Päätäkää nyt valita tinkimättömän kuuliaisuuden tie.

Kun olemme oppineet ymmärtämään evankeliumin lain ja Herran tahdon lukemalla ja tutkimalla pyhiä kirjoituksia ja profeettojen sanoja, saamme lisää ymmärrystä siitä, miksi kuuliaisuutta sanotaan usein taivaan ensimmäiseksi laiksi ja miksi kuuliaisuus on pelastukselle välttämätöntä. Se asettaa meidät suurimpaan kokeeseen. Olemmeko halukkaita tulemaan täysin kuuliaisiksi Jumalan laille? Elämässämme tulee hetki, jolloin meidän täytyy tehdä ehdoton päätös.⁷

Enemmän kuin mitään muuta Herra varmasti rakastaa horjumattomaa päättäväisyyttä totella Hänen neuvojaan. Vanhan testamentin suurten profeettojen kokemukset on varmaankin merkitty muistiin siksi, että ne auttaisivat meitä ymmärtämään, kuinka tärkeää on valita tinkimättömän kuuliaisuuden tie. Kuinka mieltynyt Herra onkaan

”Kuinka mieltynyt Herra onkaan varmasti ollut Abrahamiin, joka – – noudatti saamiaan ohjeita kyselemättä ja epäröimättä.”

varmasti ollut Abrahamiin, joka saatuaan käskyn uhrata ainoa poikansa Iisak noudatti saamiaan ohjeita kyselemättä ja epäröimättä. Aikakirjassa kerrotaan, että Jumala sanoi Abrahamille:

”Ota mukaasi ainoa poikasi Iisak, jota rakastat, lähde Morian maahan ja uhraa hänet siellä polttouhriksi vuorella, jonka minä sinulle osoitan” (1. Moos. 22:2).

Seuraavassa jakeessa todetaan koruttomasti:

”Aamulla heti noustuaan Abraham – – otti mukaansa – – poikansa Iisakin – – [ja] lähti matkaan kohti paikkaa, jonne Jumala oli käskenyt hänen mennä” (1. Moos. 22:3).

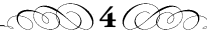
Vuosia myöhemmin, kun Rebekalta kysyttiin, tahtoiko hän lähteä Abrahamin palvelijan mukaan tullakseen Iisakin vaimoksi, ja epäilemättä tietäen, että palvelijan tehtävälle oli Herran siunaus, hän vastasi vain: ”Tahdon” (1. Moos. 24:58).

Taas sukupolvea myöhemmin Jaakobia käskettiin palaamaan Kanaaninmaahan ja jättämään jälkeensä kaikki se, minkä vuoksi hän oli uurastanut monet vuodet. Hän kutsui Raakelin ja Lean luokseen laidunmaalle ja kertoi, mitä Herra oli sanonut. Raakelin [ja Lean] vastaus oli yksinkertainen ja suoraviivainen ja osoitti [heidän] sitoumustaan: ”Tee siis nyt niin kuin Jumala on käskenyt sinun tehdä!” (1. Moos. 31:16.)

Pyhissä kirjoituksissa on siis esimerkkejä siitä, kuinka meidän pitäisi miettiä ja arvioida Herran käskyjä. Jos valitsemme Joosuan, Abrahamin, Rebekan ja Raakelin [ja Lean] suhtautumistavan, me yksinkertaisesti menemme ja teemme sen, mitä Herra on käskenyt.

On olemassa hyvä syy tehdä päätöksemme palvella Herraa *nyt*. Kun tänä [yleiskonferenssin] sunnuntaiaamuna elämän ongelmat ja kiusaukset ovat jossakin määrin väistyneet taka-alalle ja meillä on aikaa ja enemmän haluakin tarkastella asioita iankaikkisuuden näkökulmasta, me voimme arvioida selkeämmin, mikä tuo meille suurinta onnea elämässä. Päätäkäämme nyt aamun sarastuksessa, kuinka toimimme silloin, kun yön pimeys ja kiusausten myrskyt saapuvat.

Rukoilen, että meillä olisi voimaa päättää nyt toimia niin kuin meidän pitäisi. Rukoilen, että me tekisimme nyt päätöksen palvella Herraa.⁸

Usko yksin ei riitä vaan meidän pitää myös tehdä taivaallisen Isän tahto.

Puhuessaan suurelle joukolle ihmisiä Mestari sanoi: ”Ei jokainen, joka sanoo minulle: ’Herra, Herra’, pääse taivasten valtakuntaan. Sinne pääsee se, joka tekee taivaallisen Isäni tahdon.” (Matt. 7:21.)

Kun kuuntelen näitä sanoja, minusta tuntuu siltä, että Herra sanoo: ”Vain se, että joku tunnustaa valtuuteni tai uskoo, että olen jumalallinen, tai pelkästään ilmaisee uskovansa opetuksiini tai antamaani sovitusuhriin, ei tarkoita, että hän pääsee taivaan valtakuntaan tai saa korkeamman korotuksen asteen.” Epäsuorasti Hän sanoo: ”Usko yksin ei riitä.” Sitten Hän nimenomaisesti lisää: ”Sinne pääsee se, joka tekee taivaallisen Isäni tahdon”, eli se, joka tekee työtä viinitarhassa ja hoitaa sitä, jotta se tuottaisi hyvää hedelmää. – –

Koko luonto, joka on Jumalan vaikutuspiiriä, näyttää tuovan esiin tätä samaa periaatetta. Mehiläinen, joka ei ”tee”, ajetaan pian pois mehiläispesästä. Kun katselen kiireisiä muurahaisia muurahaiskekkoon vievällä polulla ja keon ympärillä, minuun tekee vaikutuksen se seikka, että ne tekevät eivätkä vain usko. Kaakatus ei tuo kanalle siemeniä vaan sen täytyy kuopia maata. Seisova vesi, joka on vihreänä liikkumattomuuden aiheuttamasta levästä ja kuonasta, on kasvualustana sairauksille, mutta kivien yli syöksyvä kirkas vuoristovirta polveillessaan alas kanjoniin kutsuu juomaan.

Mestarin sanat talosta, jolla ei ole perustusta, osoittavat minulle, ettei ihmisellä voi olla sellaista pinnallista ja piittaamatonta käsitystä, että hänessä itsessään on riittävästi ja että hän voi rakentaa oman elämänsä mille tahansa perustukselle, joka sattuu olemaan helppo ja mukava [ks. Matt. 7:26–27]. Niin kauan kuin sää on hyvä, hänen typeryytensä ei ehkä tule ilmi, mutta sitten tulevat tulvat, jonkin äkillisen kiihkön sameat vedet, odottamattoman kiusauksen vyöryvä virta. Jos hänen luonteensa ei ole varmemmalla perustuksella kuin pelkät korulauseet, hänen koko moraalinen rakennelmansa saattaa romahtaa.⁹

Jaakob on sanonut: ”Puhdasta, Jumalan ja Isän silmissä tahratonta palvelusta on huolehtia orvoista ja leskistä, kun he ovat ahdingossa, ja varjella itsensä niin, ettei maailma saastuta” (Jaak. 1:27).

Toisin sanoen uskonto on enemmän kuin sitä, että tietää Jumalasta tai tunnustaa uskoa, ja se on enemmän kuin teologiaa. Uskonto on Jumalan sanan tekemistä. Se on muun muassa sitä, että olemme veljemme vartijoita. – –

Voimme olla uskonnollisia palvellessamme Jumalaa lepopäivänä, ja voimme olla uskonnollisia velvollisuuksissamme viikon kuutena muuna päivänä. – – [Kuinka] tärkeää varmasti onkaan, että kaikki ajatuksemme, puhumamme sanat, tekomme, käytöksemme, kanssakäymisemme lähimmäistemme kanssa, liiketoimemme ja kaikki arkipäivän asiamme ovat sopusoinnussa uskonkäsitystemme kanssa. Paavalin sanoin: ”Teettepä mitä tahansa, tehkää kaikki Jumalan kunniaksi” (1. Kor. 10:31). Voimmeko siis poistaa uskonnon arkipäivän asioistamme ja liittää sen ainoastaan lepopäivään? Emme varmasti-kaan, jos noudatamme Paavalin kehotusta.¹⁰

 5

”Elävät jäsenet” pyrkivät täydelliseen sitoutumiseen.

Herra ilmoitti Opin ja liittojen esipuheessa, että tämä on ainoa tosi ja elävä kirkko koko maan päällä. Sitten Hän lisäsi: ”johon minä, Herra, olen mieltynyt, puhuen kirkosta yleensä enkä yksilöistä” (OL 1:30). Tämän pitäisi herättää mielessämme kysymys, jolla on iankaik-kista merkitystä: Me tiedämme, että tämä on kirkkona tosi ja elävä kirkko, mutta olenko minä yksilönä tosi ja elävä jäsen?

– – Kysyessäni, olenko minä tosi ja elävä jäsen, tarkoitan kysyä: Olenko syvästi ja täysin omistautunut pitämään ne liitot, jotka olen tehnyt Herran kanssa? Olenko täydellisesti sitoutunut elämään evan-geliumin mukaan ja olemaan sanan tekijä enkä vain sen kuulija? Eläncö uskontoni mukaan? Pysynkö uskollisena? Vastustanko hor-jumatta Saatanan kiusauksia? – –

Myönteinen vastaus kysymykseen: ”Olenko minä elävä jäsen?” vahvistaa sitoumuksemme. Se merkitsee sitä, että me nyt ja aina rakastamme Jumalaa ja lähimmäistämme niin kuin itseämme. Se merkitsee sitä, että meidän tekomme kertovat, keitä me olemme ja mihin me uskomme. Se merkitsee sitä, että me olemme arkipäivän kristittyjä ja vaellamme niin kuin Kristus haluaa meidän vaeltavan.

Elävät jäsenet ovat niitä, jotka pyrkivät sitoutumaan täydelli-sesti. – –

Elävät jäsenet ymmärtävät velvollisuutensa ponnistella eteenpäin. Heidät kastetaan ensimmäisenä askeleena heidän elävällä matkal-laan. Se on merkinä Jumalalle, enkeleille ja taivaalle, että he ovat valmiit noudattamaan Jumalan tahtoa. – –

Elävät jäsenet ottavat varteen Hengen, joka elävöittää sisäisen elämän. He etsivät jatkuvasti Hänen johdatustaan. He rukoilevat voimaa ja voittavat vaikeuksia. He eivät ole kiinnittäneet sydäntään siihen, mikä on tästä maailmasta, vaan siihen, mikä on ikuista. He eivät uhraa hengellistä uudistumista fyysisen tyydytyksen saamiseksi.

Elävät jäsenet pitävät Kristusta ensimmäisellä sijalla elämässään, koska he tietävät, mistä lähteestä heidän elämänsä ja edistymisensä tulee. Ihmisellä on taipumus asettaa itsensä maailmankaikkeuden keskipisteeksi ja odottaa, että muut mukautuvat hänen haluihinsa,

tarpeisiinsa ja toiveisiinsa. Mutta luonto ei kunnioita tuota erheellistä olettamusta. Elämän keskeinen rooli kuuluu Jumalalle. Sen sijaan että pyydämme Häntä tekemään tahtomme mukaan, meidän tulee pyrkiä itse olemaan sopusoinnussa Hänen tahtonsa kanssa ja näin jatkaa edistymistämme elävänä jäsenenä. – –

Elävät jäsenet täyttävät kääntymyksensä jälkeen käskyn vahvistaa veljiään ja sisariaan [ks. Luuk. 22:32]. He ovat innokkaita kertomaan ilostaan muille, eivätkä he koskaan kadota tätä halua. – –

Elävät jäsenet ymmärtävät, että heidän pitää toteuttaa uskoaan käytännössä. Tällaiset pyhät ovat innokkaita tekemään monia hyviä ja jaloja tekoja omasta vapaasta tahdostaan ja valinnastaan [ks. OL 58:27]. – –

Elävät jäsenet rakastavat toisiaan. He käyvät katsomassa orpoja ja leskiä näiden ahdistuksessa. He varjelevat itsensä niin, ettei maailma saastuta [ks. Jaak. 1:27]. – –

Meillä on luja usko siihen lausumaan, että tämä on toden ja elävän Jumalan tosi ja elävä kirkko. Kysymys, joka meille jää vastattavaksi, on tämä: Olenko minä omistautunut ja sitoutunut, tosi ja elävä jäsen?

Pysykäämme lujina ja olkaamme tosia ja eläviä kirkon jäseniä, jotta saisimme luvatus palkan olla niiden joukossa, joista Opissa ja liitoissa puhutaan: ”Nämä ovat niitä, jotka ovat tulleet Siioninvuorelle ja elävän Jumalan kaupunkiin, taivaalliseen paikkaan, pyhimpään kaikista” (OL 76:66).¹¹

Opiskelu- ja opetusehdotuksia

Kysymyksiä

- Käy läpi presidentti Hunterin opetukset siitä, mitä eroa on antamisella ja täydellisellä sitoutumisella (ks. osa 1). Miten elämäämme vaikuttaa se, että olemme täysin sitoutuneita Jumalaan? Miten kertomus Sadrakista, Mesakista ja Abed-Negosta saattaisi soveltua meihin?
- Käy läpi osassa 2 oleva presidentti Hunterin selonteko Joosuasta. Mitä voit oppia tämän selonteon perusteella täydellisestä sitoutumisesta Jumalaan? Kuinka voimme oppia sitoutumaan siihen, että olemme kuuliaisia Jumalalle riippumatta siitä, mitä muut

tekevät? Kuinka voimme auttaa lapsia ja nuoria oppimaan tällaisen sitoutumisen?

- Mitä vaikutelmia saat, kun käyt läpi osassa 3 olevia pyhien kirjoitusten kertomuksia? Mitkä muut pyhien kirjoitusten esimerkit kuuliaisuudesta ovat vaikuttaneet sinuun? Mistähän syystä Herra ”rakastaa horjumatonata päättäväisyyttä totella Hänen neuvojaan”?
- Pohdi osassa 4 olevia presidentti Hunterin opetuksia. Miksi usko yksin ei riitä? Kuinka taivaallisen Isän tahdon tekeminen auttaa meitä valmistautumaan vaikeisiin aikoihin? Kuinka voimme toteuttaa presidentti Hunterin opetuksia elämisestä uskontomme mukaan?
- Käy läpi osasta 5 presidentti Hunterin jokainen kuvaus ”elävästä jäsenestä”. Kuinka kehitämme näitä ”elävän jäsenen” piirteitä? Mieti, kuinka voisit olla parempi tosi ja elävä kirkon jäsen.

Aiheeseen liittyviä pyhien kirjoitusten kohtia

1. Sam. 15:22–23; Ps. 1:1–3; Jaak. 2:14–26; 2. Nefi 32:9; Omni 26; Moosia 2:41; Alma 37:35–37; 3. Nefi 18:15, 18–20; OL 58:26–29; 97:8; Abr. 3:24–26

Opetusvihje

Lukekaa yhdessä useita kohtia tästä oppikirjan luvusta. Kun olette lukeneet kunkin kohdan, pyydä luokan jäseniä kertomaan pyhistä kirjoituksista tai omista kokemuksistaan esimerkkejä, jotka liittyvät kyseisen kohdan opetuksiin.

Viihteet

1. Ks. Don L. Searle, ”Presidentti Howard W. Hunter, kahdentoista apostolin koorumin virkaatekevä presidentti”, <i>Valkeus</i>, huhtikuu 1987, s. 24. 2. Julkaisussa Eleanor Knowles, <i>Howard W. Hunter</i>, 1994, s. 153. 3. Ks. ”Avautuvat ja sulkeutuvat ovet”, <i>Valkeus</i>, tammikuu 1988, s. 54. 4. Julkaisussa Knowles, <i>Howard W. Hunter</i>, s. 151. 5. Ks. ”Jumalan todistajina”, <i>Valkeus</i>, heinäkuu 1990, s. 54–55. 6. Ks. ”Sitouksemme Jumalan kanssa”, <i>Valkeus</i>, huhtikuu 1983, s. 115–116.	7. ”Obedience”, puhe Havaijin aluekonferenssissa, 18. kesäkuuta 1978, s. 5, kirkon historian kirjasto. 8. Ks. ”Sitouksemme Jumalan kanssa”, s. 116–117. 9. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1967, s. 11–13. 10. <i>The Teachings of Howard W. Hunter</i>, toim. Clyde J. Williams, 1997, s. 111–112. 11. Ks. ”Olenko minä ’elävä’ jäsen?”, <i>Valkeus</i>, heinäkuu 1987, s. 13–14.

Kulkemista Vapahtajan rakkauden polulla

*”Laupeuden koetinkivi on opetuslapsuutemme
mitta. Sillä mitataan rakkauttamme
Jumalaa ja toisiamme kohtaan.”*

Howard W. Hunterin elämänvaiheita

Presidentti Howard W. Hunter opetti, että Vapahtaja ”antoi meille rakkautensa, palvelemisensa ja elämänsä. – – Meidän tulee pyrkiä antamaan kuten Hän antoi.”¹ Presidentti Hunter kannusti kirkon jäseniä noudattamaan jokapäiväisessä elämässään ennen kaikkea Vapahtajan esimerkkiä rakkaudesta.

Rakkauden teot luonnehtivat Howard W. Hunterin uraa lakimiehenä. Eräs asianajajakollega selitti:

”Hän käytti paljon aikaansa antamalla [maksutta] lainopillisia palveluja, – – koska hänellä ei yksinkertaisesti ollut sydäntä lähettää laskua. – – Häntä pidettiin ystävänä, oppaana, neuvojana ja ammatti-ihmisenä, joka oli paljon kiinnostuneempi siitä, että näki ihmisten saavan tarvitsemaansa apua, kuin siitä, että hän sai korvauksen siitä.”²

Rakkaus oli leimallista myös presidentti Hunterin palvelutyölle kirkossa. Eräs nainen, joka sanoi presidentti Hunterin olleen hänen vaikuttavin opettajansa, selitti joitakin syitä siihen:

”Olen aina pannut merkille sen, että tämä mies rakasti muita asettamalla heidät tärkeälle sijalle, kuuntelemalla, jotta ymmärtäisi, ja kertomalla muille kokemuksistaan, mistä hän nautti kovasti. Hän on opettanut minua ymmärtämään näiden hyveiden tärkeyden ja tuntemaan iloa niiden harjoittamisesta.”³

Eräs toinen nainen presidentti Hunterin vaarnasta Kaliforniassa ylisti häntä näin:

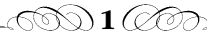
Jeesus Kristus ”opetti rakkautta ja oli toistuvasti esimerkkinä epäitsekkästä muiden palvelemisesta. Kaikki saivat vastaanottaa Hänen rakkauttaan.”

”Presidentti Howard W. Hunter oli vaarnanjohtajamme vuosia sitten, kun perheemme asui Pasadenan vaarnan alueella. Isäni oli kuollut, joten äitini kasvatti yksin isosiskoani ja minua. Vaikka me emme olleet mikään huomattava perhe vaarnassa, joka käsitti valtavan maantieteellisen alueen, presidentti Hunter tunsi meidät silti henkilökohtaisesti.

Merkittävin muistoni hänestä on sellainen, joka vahvisti oman arvontuntoani. Jokaisen vaarnakonferenssin jälkeen meillä oli tapana odottaa jonossa, että saisimme kätellä häntä. Hän tarttui aina äitini käteen ja kysyi: ”Mitä sinulle kuuluu, sisar Sessions, entäs Bettylle ja Carolynille?” Minua sykähdytti kuulla hänen muistavan nimemme. Tiesin, että hän tuntee meidät ja välittää hyvinvoinnistamme. Tuo muisto lämmittää yhä sydäntäni.”⁴

Presidentti Hunter sanoi kerran: ”Minusta meidän tehtävämme on palvella ja pelastaa, rakentaa ja korottaa.”⁵ Niiden johtavien veljien sanat, jotka palvelivat hänen kanssaan kahdentoista koorumissa, osoittavat, kuinka hyvin hän täytti tuon tehtävän. ”Hänellä on taito saada ihmiset tuntemaan olonsa mukavaksi”, sanoi yksi heistä, ”eikä hän dominoi heitä. Hän on hyvä kuuntelija.” Eräs toinen sanoi: ”Kun matkustaa hänen kanssaan, hän tarkkailee aina kaikkea varmistukseksi, että jokaisesta huolehditaan ja ettei ketään vaivata tai syrjäytetä.” Vielä eräs heistä sanoi: ”Hän välittää muista ja on ymmärtäväinen heitä kohtaan. Hänellä on rakkautta ja anteeksiantava sydän. Hän opiskelee evankeliumia, ihmiskuntaa, ihmisluontoa.”⁶

Howard W. Hunterin opetuksia

Kaksi suurinta käskyä ovat Herran koetinkivi opetuslapsuudellemme.

Entisaikoina kullan puhtautta testattiin muun muassa sileällä, mustalla silikaattikivellä, jota sanottiin koetinkiveksi. Kun kultaa hangattiin koetinkiveä vasten, se jätti kiven pintaan jäljen. Kulta-seppä vertasi tätä jälkeä väriasteikkoonsa. Jälki oli sitä punaisempi, mitä enemmän seoksessa oli kuparia tai metalliseoksia, ja sitä keltaisempi, mitä suurempi osuus oli kultaa. Tämä menetelmä osoitti melko tarkasti kullan puhtauden.

Koetinkivellä testaaminen oli useimpiin käytännön tarkoituksiin nopea ja riittävä menetelmä tutkia kullan puhtautta. Mutta kulta-seppä, joka vielä epäili kullan puhtautta, teki tarkemman testin käyttäen apuna tulta.

Esitän teille, että Herra on valmistanut teille ja minulle koetinkiven, ulkoisen keinon mitata sisäistä opetuslapseutta, joka on merkki uskollisuudestamme ja kestää tulikokeet, joita on vielä tuleva.

Kerran kun Jeesus opetti kansaa, eräs lainopettaja tuli Hänen luokseen ja esitti tämän kysymyksen: ”Opettaja, mitä minun pitää tehdä, jotta saisin omakseni iankaikkisen elämän?”

Jeesus, mestariopettaja, vastasi lain ilmeisen hyvin tuntevalle miehelle vastakysymyksellä: ”Mitä laissa sanotaan? Mitä sinä itse sieltä luet?”

Mies tiivisti asian määrätietoisesti mainitsemalla kaksi suurinta käskyä: ”Rakasta Herraa, Jumalaasi, koko sydäimestäsi ja koko sie-lustasi, koko voimallasi ja koko ymmärrykselläsi, ja lähimmäistäsi niin kuin itseäsi.”

Kristus vastasi hyväksyvästi: ”Tee näin, niin saat elää.” (Luuk. 10:25–28.)

Iankaikkinen elämä, Jumalan elämä, se elämä, jota me tavoittelemme, perustuu kahteen käskyyn. Pyhissä kirjoituksissa sanotaan, että ”näiden kahden käskyn varassa ovat laki ja profetat” (Matt. 22:40). Rakasta Jumalaa ja rakasta lähimmäistäsi. Nämä kaksi kuuluvat yhteen. Ne ovat erottamattomat. Korkeimmassa mielessä niitä voidaan pitää samaa tarkoittavina. Ja ne ovat käskyjä, joita jokainen meistä voi noudattaa.

Jeesuksen vastausta lainopettajalle voitaisiin pitää Herran koetinkivenä. Eräässä toisessa tilanteessa Hän sanoi: ”Kaiken, minkä te olette tehneet yhdelle näistä vähäisimmistä veljistäni, sen te olette tehneet minulle” (Matt. 25:40). Hän mittaa omistautumistamme Hänelle sillä, kuinka me rakastamme ja palvelemme lähimmäisiämme. Millaisen jäljen me jätämme Herran koetinkiveen? Olemmeko me todella hyviä lähimmäisiä? Osoittaako testi meidän olevan 24 karaatin kultaa, vai voiko kokeesta havaita katinkullan jäljen?⁷

 2

Vapahtaja opetti meitä rakastamaan jokaista, myös niitä, joita saattaa olla vaikea rakastaa.

Ikään kuin puolustellakseen sitä, että oli kysynyt Mestarilta niin yksinkertaista asiaa, lainopettaja kysyi edelleen: ”Kuka sitten on minun lähimmäiseni?” (Luuk. 10:29.)

Meidän kaikkien tulee olla ikuisesti kiitollisia tuosta kysymyksestä, sillä Vapahtaja esitti vastaukseksi yhden rikkaimmista ja arvostetuimmista vertauksistaan, minkä me jokainen olemme lukeneet ja kuulleet kerran toisensa jälkeen:

”Eräs mies oli matkalla Jerusalemissa Jerikoon, kun rosvojoukko yllätti hänet. Rosvot veivät häneltä vaatteetkin päältä ja pieksivät hänet verille. Sitten he lähtivät tiehensä ja jättivät hänet henkivierveriin.

Samaa tietä sattui tulemaan pappi, mutta miehen nähdessään hän väisti ja meni ohi.

Samoin teki paikalle osunut leeviläinen: kun hän näki miehen, hänkin väisti ja meni ohi.

Mutta sitten tuli samaa tietä muuan samarialainen. Kun hän saapui paikalle ja näki miehen, hänen tuli tätä sääli.

Hän meni miehen luo, valeli tämän haavoihin öljyä ja viiniä ja sitoi ne. Sitten hän nosti miehen juhtansa selkään, vei hänet majataloon ja piti hänestä huolta.

Seuraavana aamuna hän otti kukkarostaan kaksi denaaria, antoi ne majatalon isännälle ja sanoi: ”Hoida häntä. Jos sinulle koituu enemmän kuluja, minä korvaan ne, kun tulen takaisin.” (Luuk. 10:30–35.)

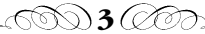
Sitten Jeesus kysyi lainopettajalta: ”Kuka näistä kolmesta sinun mielestäsi oli ryöstetyn miehen lähimmäinen?” (Luuk. 10:36.) Tässä Mestari tarjoaa kristillisyyden koetinkiven. Hän pyytää, että meidän jättämäämme jälkeä tutkittaisiin sen avulla.

Kristuksen vertauksessa sekä papin että leeviläisen olisi pitänyt muistaa lain vaatimukset: ”Jos näet aasin tai härän tielle kaatuneena, älä kulje ohi, vaan auta omistajaa nostamaan eläin jaloilleen” (5. Moos. 22:4). Ja jos härkää tulee auttaa, niin kuinka paljon innokkaampia meidän tulisi olla auttamaan veljeä, joka on avun tarpeessa?

Mutta kuten vanhin James E. Talmage kirjoitti: ”Tekosyitähän [olla tekemättä niin] on helppo löytää; ne ilmaantuvat yhtä joutuisasti ja runsaasti kuin tienvarren rikkaruohot” (*Jeesus Kristus*, 1982, s. 302).

Samarialainen oli meille esimerkkinä puhtaasta kristillisestä rakkaudesta. Hänellä oli myötätuntoa. Hän meni rosvojen haavoittaman miehen luo ja satoi tämän haavat. Hän vei miehen majataloon, hoiti tätä, maksoi tämän kulut ja tarjoutui maksamaan lisää, jos miehen hoitaminen sitä edellytti. Tämä on kertomus lähimmäisen rakkaudesta toista lähimmäistä kohtaan.

Sanotaan, että ”itseensä kätertyneestä ihmisestä tulee pieni paketti”. Rakkaudella on tietynlainen tapa tehdä pienestä paketista suuri. Avain on rakastaa lähimmäistämme, myös sitä lähimmäistä, jota on vaikea rakastaa. Meidän pitää muistaa, että vaikka me itse luomme ystävyysuhteemme, Jumala on luonut meidän lähimmäisemme – kaikkialla. Rakkaudella ei pitäisi olla rajoja. Ihmisten välisten siteidemme ei tule olla ahdasrajaisia. Kristus sanoi: ”Jos te rakastatte niitä, jotka rakastavat teitä, minkä palkan te siitä ansaitsette? Eivätkö publikaanitkin tee niin?” (Matt. 5:46.)⁸

Meidän tulee rakastaa ja palvella muuta heidän ahdingossaan.

Joseph Smith kirjoitti pyhille kirjeen, joka julkaistiin *Messenger and Advocate* -lehdessä. Aiheena oli toinen toisemme rakastaminen, jotta meidät osoitettaisiin syyttömiksi Jumalan edessä. Hän kirjoitti:

”Hyvät veljet – velvollisuus, joka jokaisen pyhän tulee auliisti tehdä veljilleen, on rakastaa heitä aina ja antaa heille alati apuaan. Jotta osoittautuisimme syyttömiksi Jumalan edessä, meidän täytyy rakastaa toinen toistamme: meidän täytyy voittaa paha; meidän täytyy käydä orpojen ja leskien luona, kun he ovat ahdingossa, ja meidän täytyy varjella itsemme niin, ettei maailma saastuta, sillä sellaiset hyveet kumpuavat puhtaan uskonnon lähteestä. Vahvistaaksemme uskoamme lisäksi kaikilla niillä hyvillä ominaisuuksilla, jotka kunnistavat siunatun Jeesuksen lapsia, me voimme rukoilla, kun on aika rukoilla, me voimme rakastaa lähimmäisiämme niin kuin itseämme ja olla uskollisia ahdistuksessa, sillä me tiedämme, että sellaisten palkka on suurempi taivaan valtakunnassa. Mikä lohtu! Mikä ilo!

Herra ”mittaa omistautumistamme Hänelle sillä, kuinka me rakastamme ja palvelemme lähimmäisiämme”.

Olkoon elämäni vanhurskaan elämää ja palkkioni tämänkaltainen!”
(*History of the Church*, osa 2, s. 229.)

Näitä kahta hyvettä, rakkautta ja palvelemista, meiltä vaaditaan, jotta olisimme hyviä lähimmäisiä ja saisimme rauhaa elämäämme. Varmasti niitä oli vanhin Willard Richardsin sydämessä. Carthagen vankilassa sinä iltapäivänä, jona Joseph ja Hyrum kokivat marttyyrikuoleman, vanginvartija sanoi, että he olisivat paremmassa turvassa sulleissä. Joseph kääntyi vanhin Richardsin puoleen ja kysyi: ”Jos me menemme selliin, tuletko sinä kanssamme?”

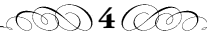
Vanhin Richards vastasi rakastavasti: ”Veli Joseph, sinä et pyytänyt minua ylittämään jokea kanssasi – et pyytänyt minua tulemaan Carthageen – et pyytänyt minua tulemaan vankilaan kanssasi – ja luuletko, että hylkäisin sinut nyt? Mutta sanonpa, mitä minä teen; jos sinut tuomitaan hirtettäväksi maanpetoksesta, minä menen hirteen sinun sijastasi ja sinä olet vapaa mies.”

Joseph oli varmaan hyvin liikuttunut vastatessaan: ”Mutta sinä et voi.”

Siihen vanhin Richards vastasi päättäväisesti: ”Minä teen sen.” (Ks. B. H. Roberts, *A Comprehensive History of the Church*, osa 2, s. 283.)

Vanhin Richardsin testi oli ehkä suurempi kuin mitä useimmat meistä joutuvat kohtaamaan. Se oli testi tulella eikä koetinkivellä. Mutta pystyisimmekö me vaadittaessa antamaan henkemme perheemme puolesta? Entä ystäviemme puolesta? Entä lähimmäistemme puolesta?

Laupeuden koetinkivi on opetuslapseutemme mitta. Sillä mitataan rakkauttamme Jumalaa ja toisiamme kohtaan. Jätämmekö me puhtaan kullan jäljen vai kuljemmeko papin ja leeviläisen tavoin väistäen ohitse?⁹

Meidän pitää kulkea päättäväisemmin sillä rakkauden polulla, jonka Jeesus on osoittanut.

Tärkeässä puheessa myöhempien aikojen pyhille Nauvoossa vuotta ennen traagista ja ennenaikaista marttyyrikuolemaansa profeetta Joseph Smith sanoi:

”Jotta varmistaisimme muiden rakkauden ja vaalisimme sitä, meidän on rakastettava muita, niin vihollisiamme kuin ystäviämmekin. – Kristittyjen pitäisi lakata riitelemästä ja kiistelemästä keskenään ja viljellä keskuudessaan ykseyden ja ystävyuden periaatteita.” (*History of the Church*, osa 5, s. 498–499.)

Nämä ovat erinomaisia neuvoja meidän aikanamme aivan kuten [silloin]. Maailma, jossa elämme, niin kotimme lähellä kuin kaukanakin, tarvitsee Jeesuksen Kristuksen evankeliumia. Se tarjoaa ainoan keinon, jolla maailma koskaan voi tuntea rauhaa. Meidän pitää olla ystävällisempiä toisillemme, lempeämpiä ja anteeksiantavaisempia. Meidän pitää olla hitaampia suuttumaan ja halukkaampia auttamaan. Meidän pitää ojentaa ystävyuden käsi ja vastustaa koston kättä. Lyhyesti sanottuna meidän pitää rakastaa toinen toistamme puhtaalla Kristuksen rakkaudella, aidolla rakkaudella ja laupeudella ja tarpeen vaatiessa yhdessä kärsien, sillä juuri sillä tavoin Jumala rakastaa meitä.

Kokouksissamme me laulamme usein kaunista kirkon laulua, jonka sanat on kirjoittanut Susan Evans McCloud. Saanen lainata muutamia sen säkeitä.

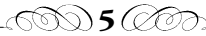
*Herra, neuvo, kuinka voisin
Rakastaa Sun laillasi,
Aikaa, voimaa muille suoda
Unohtaen itseni. – –*

*Miksi muita tuomitsisin?
Itsekin oon heikko vaan.
Oman murheen yksinäisen
Kantaa kukin rinnassaan. – –*

*Vartijana veljelleni
Lohdun antaa tahtoisin,
Haavat hoitaa, voimaa suoda
Ymmärtävin sydämin.
Vartijana veljelleni
Sua tahdon seurata.*

(”Sua tahdon seurata”, *MAP-lauluja*, 142.)

Meidän pitää kulkea päättäväisemmin ja suurempaa rakkautta osoittaen polulla, jonka Jeesus on näyttänyt. Meidän pitää pysähtyä ja ”aikaa, voimaa muille suoda”, niin silloin varmasti unohtaisimme itsemme. Jos oppisimme paremmin antamaan lohtua, meille tarjoutuisi mittaamattomia tilaisuuksia ”haavat hoitaa, voimaa suoda” ja osoittaa kaikille, että meillä on ymmärtävä sydän. Kyllä, Herra, Sinua meidän tulee seurata.¹⁰

Rakkaus on Kristuksen puhdasta rakkautta, joka ei katoa.

”Minä annan teille uuden käskyn[, Jeesus sanoi.] ’Rakastakaa toisianne! – – Kaikki tuntevat teidät minun opetuslapsikseni, jos te rakastatte toisianne.’” (Joh. 13:34–35.) Tätä rakkautta, jota meillä tulisi olla ihmissuvun veljiämme ja sisariamme kohtaan ja jota Kristuksella on jokaista meitä kohtaan, kutsutaan ’Kristuksen puhtaaksi rakkaudeksi’ (ks. Moroni 7:47). Se on rakkautta, joka sai aikaan Kristuksen sovituksen kärsimyksen ja uhrin. Se on korkeinta, mitä ihmissielu voi saavuttaa, ja se on ihmissydämen syvin ilmaus.

– – Siihen rakkauteen sisältyvät kaikki muut jumaliset hyveet. Se on leimaa antava sekä pelastussuunnitelman alulle että sen lopulle. Kun kaikki muu katoaa, Kristuksen rakkaus *ei* katoa. Se on suurin kaikista jumalallisista ominaisuuksista.

Sydämensä kyllyydestä Jeesus puhui köyhille, sorretuille, leskille, pienille lapsille, maanviljelijöille ja kalastajille, niille, jotka hoitivat vuohia ja lampaita, vieraille ja muukalaisille, rikkaille, poliittisesti vaikutusvaltaisille sekä epäystävällisille fariseuksille ja lainopettajille. Hän palveli köyhiä, nälkäisiä, osattomia, sairaita. Hän siunasi rampoja, sokeita, kuuroja ja muita fyysisesti vajavaisia. Hän ajoi ulos riivaajia ja pahoja henkiä, jotka aiheuttivat henkisiä ja emotionaalisia sairauksia. Hän puhdisti ne, joita synti painoi. Hän opetti rakkautta ja oli toistuvasti esimerkkinä epäitsekästä muiden palvelemisesta. Kaikki saivat vastaanottaa Hänen rakkauttaan. ”Kaikilla ihmisillä [oli] yhtäläinen oikeus, eikä ketään [kielletty]” (2.Nefi 26:28). Nämä ovat kaikki osoituksia ja esimerkkejä Hänen rajattomasta rakkaudestaan.

Maaailma, jossa me elämme, hyötyisi tavattomasti siitä, jos miehet ja naiset kaikkialla harjoittaisivat Kristuksen puhdasta rakkautta, joka on ystävällistä, sävyisää ja nöyrää. Se on vailla kateutta ja ylpeyttä. Se on epäitsekästä, koska se ei tavoittele mitään vastalahjaksi. Se ei suvaitse pahuutta tai pahansuopuutta, eikä se riemuitse vääryydestä. Siinä ei ole sijaa kiihkolle, vihalle eikä väkivallalle. Se kieltäytyy hyväksymästä pilkkaa, mauttomuutta, väärinkäytöksiä ja hyljeksintää. Se kannustaa erilaisia ihmisiä elämään yhdessä kristillisessä rakkaudessa uskonnosta, etnisestä taustasta, kansallisuudesta, taloudellisesta asemasta, koulutuksesta tai kulttuurista riippumatta.

Vapahtaja on käskenyt meidän rakastaa toinen toistamme, kuten Hän on rakastanut meitä, pukea päällemme ’rakkauden side’ (OL 88:125), kuten Hän on pukuut. Meitä kehoitetaan puhdistamaan sisäiset tunteemme, muuttamaan sydämemme, saattamaan ulkoiset tekomme ja ulkoinen olemuksemme sopusointuun sen kanssa, mitä me sanomme uskovamme ja tuntevamme sisimmässämme. Meidän on määrä olla Kristuksen todellisia opetuslapsia.¹¹

 6

Se, että rakastamme muita, on ”verrattomasti parempi tie”.

Veli Vern Crowley sanoi oppineensa nuorena miehenä jotakin tärkeää siitä, mitä profeetta Joseph Smith oli opettanut kirkon alkuaikojen pyhille Nauvoossa käskiessään heidän ”rakastaa muita, niin vihollisiamme kuin ystäviämmekin”. Tämä on hyvä opetus meille jokaiselle.

Kun Vern Crowleyn isä sairastui, Vern otti huolehtiakseen perheen autohajottamosta, vaikka hän oli vasta viidentoista ikäinen. Jotkut asiakkaat käyttivät nuorukaista toisinaan epärehellisesti hyväkseen, ja öisin hajottamon pihalta hävisi osia. Vern oli vihainen ja vannoi ottavansa jonkun kiinni ja näyttävänsä, mitä sellaisille tehdään. Kosto olisi hänen.

Juuri kun Vernin isä alkoi toipua sairaudestaan, Vern oli kiertämässä pihaa eräänä iltana sulkemisaikaan. Oli miltei pimeä. Jossakin kaukaisessa pihan nurkassa hän näki jonkun kantavan suurta koneen osaa kohti pihan taka-aitaa. Hän juoksi kuin ammattiurheilija ja sai nuoren rosvon kiinni. Hänen ensimmäinen ajatuksensa oli purkaa nyrkeillään turhautumistaan ja sitten raahata poika toimistoon ja kutsua poliisi. Hänen sydämensä oli täynnä suuttumusta ja kosta. Hän oli saanut varkaan kiinni, ja hän halusi saada oikeutetun kostonsa.

Aivan kuin tyhjästä ilmaantui Vernin isä, pani heikon ja vapisevan kätensä poikansa olkapäälle ja sanoi: ”Taidat olla vähän tolaltasi, Vern. Voinko minä hoitaa tämän?” Sitten Vernin isä käveli nuoren varkaan luokse, pani kätensä tämän olkapäälle, katsoi tätä hetken silmiin ja sanoi: ”Poika, kerropa minulle, miksi teet tämän? Miksi yritit varastaa tämän vaihdelaatikon?” Sitten isä Crowley käveli toimistoa kohti käsivarsi pojan olkapäällä ja kyseli pojan autohuolista heidän kävellessään. Kun he saapuivat toimistoon, isä sanoi: ”Luulenpa, että kytkimesi on kulunut loppuun, ja se aiheuttaa koko pulmasi.”

Sillä välin Vern pihisi kiukusta. ”Kuka kaverin kytkimestä välittää?” hän ajatteli. ”Soitetaan poliisille, ja juttu on sillä selvä.” Hänen isänsä jatkoi vain kuitenkin puhumista. ”Vern, hae hänelle kytkin. Ota samalla siihen sopiva poisheitetty laakeri. Ja painelevy myös. Sillä ongelman pitäisi hoitua.” Isä antoi kaikki nuo osat nuorukaiselle, joka oli yrittänyt varastaa, ja sanoi: ”Ota nämä. Ja tässä on

vaihdelaatikkokin. Sinun ei tarvitse varastaa, nuori mies. Senkun vain pyydät. Kaikista ongelmista selvittää. Ihmiset haluavat auttaa.”

Veli Vern Crowley sanoi, että hän oppi sinä päivänä jotakin iki-muistoista rakkaudesta. Nuorukainen palasi autohajottamolle usein. Vapaaehtoisesti, kuukausi kuukaudelta, hän maksoi kaikki ne osat, jotka Vic Crowley oli hänelle antanut – myös sen vaihdelaatikon. Noilla käynneillä hän kysyi Verniltä, miksi tämän isä oli sellainen kuin oli ja miksi tämä teki niin kuin teki. Vern kertoi hänelle jotakin heidän myöhempien aikojen pyhien uskostaan ja siitä, kuinka paljon hänen isänsä rakasti Herraa ja ihmisiä. Lopulta tuo varkautta yrittänyt nuori mies kastettiin. Vern sanoi myöhemmin: ”Nyt on vaikeata kuvailla niitä tunteita, joita minulla oli ja mitä koin silloin. Minäkin olin nuori. Olin saanut roistoni kiinni. Olin valmis vaatimaan suurimman mahdollisen rangaistuksen. Mutta isäni opetti minulle toisenlaisen tien.”

Toisenlaisen tien? Paremman tien? Ylemmän tien? Verrattomasti paremman tien? Kuinka maailma hyötyisikään sellaisesta loistavasta opetuksesta. Moroni julistikin:

”Sen tähden jokainen, joka uskoo Jumalaan, voi varmasti toivoa parempaa maailmaa. – –

Poikansa lahjan kautta Jumala on valmistanut verrattomasti paremman tien.” (Et. 12:4, 11.)¹²

Opiskelu- ja opetusehdotuksia

Kysymyksiä

- Mitä presidentti Hunter tarkoittaa puhumalla kahdesta suurimmasta käskystä ”Herran koetinkivenä”? (Ks. osa 1.) Mieti, miten vastaisit kysymyksiin, jotka presidentti Hunter esittää osan 1 lopussa.
- Käy läpi presidentti Hunterin selonteko laupiaan samarialaisen vertauksesta (ks. osa 2). Mitä voimme oppia näiden opetusten perusteella lähimmäistemme rakastamisesta? Kuinka voimme oppia rakastamaan enemmän niitä, joita saattaa olla ”vaikea rakastaa”?

- Osassa 3 presidentti Hunter opettaa, että meidän tulee rakastaa ja palvella muita heidän ahdinkojensa aikoina. Kuinka sinua on siunannut se, että joku on rakastanut ja palvellut sinua tarvitessasi apua?
- Pohdi presidentti Hunterin opetuksia siitä, kuinka seurata Vapahtajan esimerkkiä rakkaudesta (osa 4). Kuinka voimme oppia rakastamaan enemmän muita? Millä tavoin voimme osoittaa rakkauttamme aktiivisemmin?
- Osassa 5 presidentti Hunter käy läpi joitakin tapoja, joilla Kristus on osoittanut rakkauttaan. Milloin olette tunteneet Vapahtajan rakkautta elämässänne? Mitä siunauksia olette saaneet, kun olette osoittaneet Kristuksen puhdasta rakkautta?
- Mitä voimme oppia siitä, kun presidentti Hunter kertoo meille Vern Crowleyn kokemuksen? (Ks. osa 6.) Kuinka voimme korvata suuttumuksen ja koston tunteet rakkauden tunteilla? Mitkä kokemukset ovat auttaneet sinua ymmärtämään, että rakkaus on verrattomasti parempi tie?

Aiheeseen liittyviä pyhien kirjoitusten kohtia

Matt. 25:31–46; 1. Kor. 13; Ef. 4:29–32; 1. Joh. 4:20; Moosia 4:13–27; Alma 34:28–29; Et. 12:33–34; Moroni 7:45–48; OL 121:45–46

Tutkimisen avuksi

”Toimiminen oppimasi mukaan tuo lisää kestäväää ymmärrystä (ks. Joh. 7:17)” (*Saarnatkaa minun evankeliumiani*, 2005, s. 19).
Voisit kysyä itseltäsi, kuinka voit toteuttaa näitä opetuksia kotona, työssä ja kirkon tehtävissäsi.

Viitteet

1. ”The Gifts of Christmas”, *Ensign*, joulukuu 2002, s. 18.
2. John S. Welch, julkaisussa Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter*, 1994, s. 119.
3. Betty C. McEwan, ”My Most Influential Teacher”, *Church News*, 21. kesäkuuta 1980, s. 2.
4. Carolyn Sessions Allen, artikkelissa ”Loved by All Who Knew Him: Stories from Members”, *Ensign*, huhtikuu 1995, s. 20.
5. Julkaisussa Thomas S. Monson, ”President Howard W. Hunter: A Man for All Seasons”, s. 33.
6. Julkaisussa Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 185.
7. Ks. ”Herran koetinkivi”, *Valkeus*, tammikuu 1987, s. 27.
8. Ks. ”Herran koetinkivi”, s. 27.
9. Ks. ”Herran koetinkivi”, s. 27–28.
10. Ks. ”Verraton tie”, *Valkeus*, heinäkuu 1992, s. 58.
11. Ks. ”Verraton tie”, s. 58–59.
12. Ks. ”Verraton tie”, s. 59.

”Suurinta tutkimustyötä on Jumalan etsiminen – sen selvittäminen, onko Hän todellinen ja millaisia ovat Hänen ominaisuutensa, sekä tiedon varmistaminen Hänen Poikansa Jeesuksen Kristuksen evankeliumista.”

Usko ja todistus

”Elämän suurin saavutus on löytää Jumala ja tietää, että Hän elää.”

Howard W. Hunterin elämänvaiheita

Howard W. Hunter alkoi kasvattaa todistustaan varhaislapsuudessaan Boisessa Idahossa. Vaikka hänen isänsä ei tuolloin ollut kirkon jäsen, hänen äitinsä kasvatti hänet evankeliumin piirissä. ”Juuri äidin ansiosta me opimme rukoilemaan”, hän muisteli. ”Kun olin poikanen, sain todistuksen äidin ansiosta.”¹

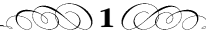
Howardin todistus vahvistui vuosien varrella. Kun hän oli parissakymmenissä ja asui Los Angelesissa Kaliforniassa, hän alkoi ymmärtää, miten tärkeää on tutkia evankeliumia vakavasti. Hän kirjoitti: ”Vaikka olin osallistunut kirkon luokkiin suurimman osan elämäni, ensimmäinen todellinen heräämiseni evankeliumiin tapahtui Adamsin seurakunnan pyhäkoululuokassa, jota opetti veli Peter A. Clayton. Hänellä oli valtavasti tietoa ja kyky innoittaa nuoria ihmisiä. Tutkin oppiaiheita, luin hänen antamansa lisätehtävät ja osallistuin keskusteluun annetuista aiheista. – – Ajattelen sitä aikaa elämässäni aikana, jolloin evankeliumin totuudet alkoivat avautua minulle. Minulla oli ollut aina todistus evankeliumista, mutta äkkiä aloin ymmärtää.”²

Monia vuosia myöhemmin presidentti Hunter selitti: ”Tulee hetki, jolloin ymmärrämme luomisemme periaatteet ja sen, keitä olemme. Äkkiä nämä asiat valaistaan meille, ja koko sydämemme sykähtää. Tämä on sitä aikaa, jolloin todistus tunkeutuu sielumme sisimpään ja me tiedämme ilman epäilyksen häivääkään, että Jumala on Isämme – että Hän elää, että Hän on todellinen, että me olemme kirjaimellisesti Hänen lapsiaan.”³

Presidentti Gordon B. Hinckley sanoi presidentti Hunterin uskosta ja todistuksesta:

”Presidentti Hunterin tapauksessa – – kyse oli uskon väkevästä voimasta. Hänellä oli varma tieto siitä, mikä on jumalallista ja iankaikkista. – – [Hänellä] oli varmaa ja vakaa todistus siitä, että Jumala, iankaikkinen Isämme on todellinen ja elää. Hän ilmaisi suurta vakauksusta osoittaen todistuksensa Herran Jeesuksen Kristuksen, ihmiskunnan Lunastajan, jumalallisuudesta.”⁴

Howard W. Hunterin opetuksia

Uskon avulla me voimme löytää Jumalan ja tietää, että Hän elää.

Elämän suurin saavutus on löytää Jumala ja tietää, että Hän elää. Kuten minkä tahansa muun arvokkaan saavutuksen, tämänkin voivat saavuttaa vain ne, jotka uskovat siihen, mikä alkuun ei ehkä ole ilmeistä.⁵

Kun ihmisen ajatukset kääntyvät Jumalaan ja siihen, mikä on Jumalan, hän käy läpi hengellisen muutoksen. Se kohottaa hänet arkipäiväisyydestä ja antaa hänelle jalon ja Jumalan kaltaisen luonteen. Jos uskomme Jumalaan, me käytämme yhtä suurista elämän laeista. Ihmisluonnon mahtavin voima on uskon hengellinen voima.⁶

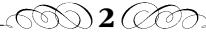
Suurinta tutkimustyötä on Jumalan etsiminen – sen selvittäminen, onko Hän todellinen ja millaisia ovat Hänen ominaisuutensa, sekä tiedon varmistaminen Hänen Poikansa Jeesuksen Kristuksen evankeliumista. Ei ole helppoa saada täydellistä ymmärrystä Jumalasta. Etsiminen vaatii itsepintaista ponnistelua, ja on joitakuuta, jotka eivät koskaan ryhdy tavoittelemaan tätä tietoa. – –

Etsiipä ihminen sitten tietoa tieteellisistä totuuksista tai pyrkiipä hän löytämään Jumalan, hänellä on oltava uskoa. Siitä tulee lähtökohta. Uskoa on määritelty monin tavoin, mutta muistetuimman määritelmän on esittänyt Heprealaiskirjeen kirjoittaja seuraavin merkittävin sanoin: ”Usko on sen todellisuutta, mitä toivotaan, sen näkemistä, mitä ei nähdä” (Hepr. 11:1). Toisin sanoen usko saa meidät luottamaan siihen, mitä me toivomme, sekä vakuuttamaan sellaisesta, mitä me emme näe. – – Ne, jotka vakavasti etsivät Jumalaa, eivät näe Häntä, mutta uskon avulla he tietävät Hänen olevan todellinen. Se

on enemmän kuin toivoa. Usko tekee siitä vakaumuksen – todisteen sellaisesta, mikä ei näy.

Heprealaiskirjeen kirjoittaja [apostoli Paavali] jatkaa: ”Uskon avulla me ymmärrämme, että maailmat on luotu Jumalan sanalla: näkyvä on syntynyt näkymättömästä” (Hepr. 11:3). Tässä uskoa kuvaillaan luottamukseksi tai vakaumukseksi, että maailma luotiin Jumalan sanan kautta. Tälle asialle ei löydy silminnäkijöitä, mutta usko antaa tiedon siitä, että kaikki maan ja luonnon ihmeet, jotka me näemme, ovat Jumalan luomia. – –

Minulla on ehdoton vakaumus siitä, että Jumala on todellinen – että Hän elää. Hän on taivaallinen Isämme, ja me olemme Hänen henkilapsiaan. Hän on luonut taivaan ja maan ja kaiken maan päällä, ja Hän on niiden iankaikkisten lakien laatija, joiden avulla maailman-kaikkeutta hallitaan. Näitä lakeja saadaan selville vähitellen ihmisen jatkaessa etsintäänsä, mutta ne ovat olleet aina olemassa ja tulevat ikuisesti pysymään muuttumattomina.⁷

**Saadaksemme tiedon siitä, että Jumala on todellinen,
meidän täytyy ponnistella uskollisesti, tehdä
Hänen tahtonsa ja rukoilla ymmärrystä.**

Jotta saisimme tietää, että Jumala on todellinen, meidän täytyy noudattaa reittiä, jonka Hän on osoittanut etsinnällemme. Tuo polku johtaa ylöspäin. Siihen tarvitaan uskoa ja ponnistelua, eikä se ole helppo reitti. Tästä syystä monet ihmiset eivät paneudu työlääseen tehtävään osoittaa itselleen, että Jumala on todellinen. Päinvastoin jotkut valitsevat helpon tien ja kieltävät Hänen olemassaolonsa tai pelkästään noudattavat epäilijän epävarmuuden reittiä. – –

Joskus usko merkitsee sitä, että uskoo jonkin olevan totta, vaikka todistusaineisto ei ole riittävä osoittamaan asiaa tiedoksi. Meidän täytyy jatkaa tutkimista ja noudattaa kehotusta: ”Pyytäkää, niin teille annetaan. Etsikää, niin te löydätte. Kolkuttakaa, niin teille avataan. Sillä jokainen pyytävä saa ja jokainen etsijä löytää, ja jokaiselle, joka kolkuttaa, avataan.” (Matt. 7:7–8.) – –

On yleispätevä sääntö, ettemme me saa mitään arvokasta, ellemme ole halukkaita maksamaan siitä. Oppineesta ei tule oppinutta, ellei hän tee työtä ja näe vaivaa sen hyväksi. Jollei hän ole halukas

tekemään niin, voiko hän sanoa, ettei ole olemassa sellaista asiaa kuin oppineisuus? – – Yhtä typerää on ihmisen sanoa, ettei Jumalaa ole, vain siksi, ettei hänellä ole ollut halua etsiä Häntä.

– – Saadakseen horjumattoman tiedon siitä, että Jumala on todellinen, ihmisen täytyy elää niiden käskyjen ja oppien mukaan, jotka Vapahtaja julisti henkilökohtaisen palvelutyönsä aikana. – – Ne, jotka ovat halukkaita etsimään, ahkeroimaan ja tekemään Jumalan tahdon, saavat tiedon siitä, että Jumala on todellinen.

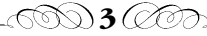
Kun ihminen on löytänyt Jumalan ja ymmärtää Jumalan teitä, hän oppii, ettei mikään maailmankaikkeudessa ole tapahtunut sattumalta, vaan kaikki on Jumalan ennalta laatiman suunnitelman seurausta. Miten syvällistä merkitystä hänen elämänsä silloin tuleekaan! Hän saa ymmärryksen, joka ylittää maallisen oppineisuuden. Maailman kauneudesta tulee kauniimpaa, maailmankaikkeuden järjestyksestä merkityksellisempää, ja kaikki Jumalan luoma on ymmärrettävämpää, kun hän näkee Jumalan päivien tulevan ja menevän ja vuodenaikojen seuraavan toisiaan omassa järjestyksessään.⁸

Kristus selitti palvelutyönsä aikana, millä tavalla ihminen voi tietää totuuden Jumalasta. Hän sanoi: ”Joka tahtoo noudattaa hänen tahtoaan, pääsee kyllä selville siitä, onko opetukseni lähtöisin Jumalasta vai puhunko omiani” (Joh. 7:17). Mestari selitti myös Isän tahtoa ja suurinta käskyistä tällä tavalla: ”Rakasta Herraa, Jumalaasi, koko sydämestäsi, koko sielustasi ja mielestäsi” (Matt. 22:37). Ne, jotka pyrkivät tekemään Jumalan tahdon ja pitämään Hänen käskynsä, saavat Herran työn jumalallisuudesta henkilökohtaisen ilmoituksen, kun se todistaa Isästä.

Jaakobin sanat selittävät niille, jotka haluavat ymmärrystä, miten se on saavutettavissa: ”Jos kuitenkin joltakulta teistä puuttuu viisautta, pyytäköön sitä Jumalalta. Hän on saava pyytämänsä, sillä Jumala antaa auliisti kaikille, ketään soimaamatta.” (Jaak. 1:5.) Näyttää siltä, ettei Jaakob viitannut asiatietoon – kuten tieteessä – vaan pikemmin-kin ylhäältä tulevaan ilmoitukseen, joka on vastaus ihmisten tämän rukouskehotuksen johdosta esittämiin kysymyksiin. – –

Näin meillä on kaava Jumalan etsimiseen ja välineet tämän etsinnän suorittamiseen – usko, rakkaus ja rukous. Tiede on tehnyt paljon ihmisen hyväksi, mutta se ei voi saada aikaan sellaista, mitä ihmisen

on itse tehtävä, ja suurin näistä tehtävistä on ottaa selville, onko Jumala todellinen. Tehtävä ei ole helppo, työ ei ole kevyt, mutta kuten Mestari sanoi: ”Suuri on oleva heidän palkkansa, ja iankaikkinen on oleva heidän kirkkautensa” (OL 76:6).⁹

Meidän täytyy uskoa voidaksemme nähdä.

Tuomas halusi nähdä ennen kuin hän uskoisi.

Ylösousemuspäivän iltana Jeesus ilmestyi opetuslapsilleen huoneessa, jonka ovet oli lukittu, ja seisoi heidän keskellään. Hän näytti heille kätensä, joiden läpi oli isketty naulat, ja kylkensä, joka oli lävistetty keihäällä. Tuomas, yksi kahdestatoista, ei ollut läsnä, kun tämä tapahtui, mutta muut kertoivat hänelle nähneensä Herran ja Herran puhuneen heille. – – Tuomas oli epäileväinen ja sanoi opetuslapsille:

– – ”Jos en itse näe naulanjalkia hänen käsissään ja pistä sormeani niihin ja jos en pistä kättäni hänen kylkeensä, minä en usko.” (Joh. 20:25.)

– – Eräässä mielessä Tuomas edustaa aikamme henkeä. Hän ei tyytyisi mihinkään, mitä hän ei voisi nähdä, vaikka hän oli ollut Mestarin kanssa ja tunsu Herran opetukset uskosta ja epäilyksestä. – – Usko ei mene epäilyksen edelle silloin jos ihmisen täytyy tuntea tai nähdä voidakseen uskoa.

Tuomas ei ollut halukas luottamaan uskoon. Hän halusi selkeitä todisteita asioista. Hän halusi tietoa, ei uskoa. Tieto liittyy menneisyyteen, koska aiemmat kokemuksemme antavat meille tietoa, mutta usko liittyy tulevaisuuteen – siihen tuntemattomaan, jota emme ole vielä kokeneet.

Me muistamme Tuomaan ihmisenä, joka oli kulkenut ja puhunut Mestarin kanssa ja jonka Mestari oli valinnut. Mielessämme me toivomme, että Tuomas olisi voinut kääntyä kohti tulevaisuutta luottaen siihen, mikä ei ollut silloin nähtävissä, sen sijaan että hän sanoi itse asiassa: ”Näkeminen on uskomista.” – –

Usko antaa meille luottamusta siihen, mikä ei ole näkyvää.

Viikkoa myöhemmin opetuslapset olivat jälleen koolla samassa talossa Jerusalemissa. Tällä kertaa Tuomas oli heidän kanssaan.

Ovi oli kiinni, mutta Jeesus tuli ja seisoi heidän keskellään sanoen: ”Rauha teille!”

Sitten Hän sanoi Tuomaalle: ”Ojenna sormesi: tässä ovat käteni. Ojenna kätesi ja pistä se kylkeeni. Älä ole epäuskoinen, vaan usko!” (Joh. 20:26–27.) – –

Jeesus sanoi hänelle: ”Sinä uskot, koska sait nähdä minut. Autuaita ne, jotka uskovat, vaikka eivät näe.” (Joh. 20:29.)

Tämä tapaus on yksi kaikkien aikojen suurimmista opetuksista. Tuomas oli sanonut: ”Näkeminen on uskomista”, mutta Kristus vastasi: ”Uskominen on näkemistä.” – –

Apostoli Paavali on kuvaillut klassisen esimerkin uskosta kirjeessään heprealaisille: ”Usko on sen todellisuutta, mitä toivotaan, sen näkemistä, mitä ei nähdä” (Hepr. 11:1).

Tämä lausunto ei edellytä ihmiseltä täydellistä tietoa vaan kuvaa uskon antavan ihmiselle varmuutta tai luottamusta asioihin, jotka ovat vielä tulevaisuudessa. Nuo asiat ovat kenties olemassa, mutta usko tekee ne todeksi. Usko antaa luottamuksen tunteen siihen, mikä ei ole näkyvää tai mistä ei ole varmoja todisteita.

Näyttäisi siltä, että Tuomas oli menettänyt luottamuksensa tulevaisuuteen. Hän katseli menneisyyteen. Hän halusi todisteen siitä, mikä ei ollut silloin nähtävissä. Ne, jotka menettävät uskon tai joilta puuttuu uskoa, elävät menneisyydessä – he ovat menettäneet tulevaisuuden toivon. Mikä suuri muutos tapahtuukaan sen ihmisen elämässä, joka löytää kestävän uskon, mikä antaa varmuutta ja luottamusta.

Sokeana syntynyt mies ei epäillyt vaan uskoi Vapahtajaan.

Jos katsomme Johanneksen evankeliumin yhdeksättä lukua, luemme toisesta Jerusalemissa sattuneesta tapauksesta. Siinä sokeana syntynyt mies sai näkönsä. Oli sapatti, ja Jeesus oli ilmeisesti tempelin läheisyydessä nähdessään sokean miehen, ja Hänen opetuslapsensa kysyivät Häneltä:

”Rabbi, kuka on tehnyt sen synnin, jonka vuoksi hän on syntynyt sokeana? Hän itsekö vai hänen vanhempansa?”

Jeesus vastasi: ”Ei hän eivätkä hänen vanhempansa. Niin on tapahtunut, jotta Jumalan teot tulisivat hänessä julki.

Nyt, kun vielä on päivä, meidän on tehtävä niitä tekoja, joita lähettäjäni meiltä odottaa. Tulee yö, eikä silloin kukaan kykene tekemään työtä.

Niin kauan kuin olen maailmassa, minä olen maailman valo.’” (Joh. 9:2–5.)

Sitten Jeesus sylki maahan ja teki tahnaa sekoittamalla sylkeä maan tomuun. Hän voiteli sokean miehen silmät tahnalla ja käski tämän mennä peseytymään Siloan altaalle. Jos kyseessä olisi ollut Tuomas, olisiko hän mennyt ja tehnyt niin kuin häntä käskettiin vai olisiko hän esittänyt kysymyksen: ”Mitä hyötyä on peseytyä sen likaisen altaan seisovassa vedessä?” tai ”Mitä lääkinällisiä ominaisuuksia on maan tomuun sekoitetussa syljessä?” Ne vaikuttaisivat järkeviltä kysymyksiltä, mutta jos sokea mies olisi epäillyt ja kyseenalaistanut, hän olisi yhä sokea. Koska hän uskoi, hän teki niin kuin häntä oli käsketty. Hän meni ja peseytyi altaalla ja palasi sieltä näkeväenä. Uskomisen on näkemistä. – –

”Autuaita ne, jotka uskovat, vaikka eivät näe.”

Sokea mies uskoi, ja hänen sallittiin nähdä. Tuomas kieltäytyi uskomasta siihen asti, kunnes näkisi. Maailma on täynnä Tuomaita, mutta on myös monia sokean jerusalemilaisen miehen kaltaisia. Kirkon lähetyssaarnaajat kohtaavat kummankinlaisia ihmisiä joka päivä, kun he vievät maailmaan sanomaansa, Jeesuksen Kristuksen palautetun evankeliumin sanomaa. – – Jotkut uskovat, ja heidät kastetaan. Jotkut eivät ota sanomaa vastaan, koska he eivät voi nähdä tai tuntea.

Ei ole olemassa ehdottomia, konkreettisia, käsin kosketeltavia todisteita siitä, että Jumala elää, ja silti miljoonilla on tieto, että Hän elää, koska tuosta uskosta on tullut todiste asioista, joita ei nähdä. Monet sanovat lähetyssaarnaajille: ”Ottaisin vastaan kasteen, jos voisin uskoa, että Isä ja Poika ilmestyivät Joseph Smithille.” Tästä asiasta ei ole olemassa ehdottomia, konkreettisia, käsin kosketeltavia todisteita, mutta niille, joita Henki koskettaa, usko on sellaisena todisteena asioista, joita ei nähdä. Muistakaa ristiinnaulitun Mestarin sanat Hänen seistessään Tuomaan edessä:

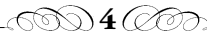
”Autuaita ne, jotka uskovat, vaikka eivät näe” ([Joh.] 20:29).

"Sokea mies uskoi, ja hänen sallittiin nähdä."

Ne, jotka uskovat, tulevat uskon avulla näkemään.

Lisään todistukseni tuhansien lähetyssaarnaajien todistukseen, että Jumala todellakin elää, että Jeesus on maailman Vapahtaja ja että ne, jotka uskovat, tulevat uskon avulla näkemään.¹⁰

Toimiminen uskomme mukaan johtaa henkilökohtaiseen todistukseen.

Kun olimme lapsia, me hyväksyimme totena asiat, joita vanhemmamme tai opettajamme meille kertoivat, koska me luotimme heihin. Pieni poika hyppää pelkäämättä korkealta, jos hänen isänsä sanoo hänelle ottavansa hänet kiinni. Tuo pikku kaveri uskoo siihen, ettei hänen isänsä anna hänen pudota maahan. Kun lapset varttuvat, he

alkavat ajatella itse, kyseenalaistaa ja epäillä asioita, joista ei ole konkreettisia todisteita. Tunnen myötätuntoa nuoria miehiä ja nuoria naisia kohtaan, kun heidän mieleensä tulee vilpittömiä epäilyksiä ja he joutuvat epäilyksien ratkaisemisen aiheuttamaan suureen ristiriitaan. Nuo epäilykset voidaan ratkaista, jos heillä on vilpitön halu tietää totuus, kun he ponnistelevat moraalisesti, hengellisesti ja henkisesti. Heillä on ristiriidan ratkaistuaan lujempi, voimakkaampi, suurempi usko, koska he ovat kamppailleet. He ovat edenneet yksinkertaisesta, luottavaisesta uskosta epäilyksen ja ristiriidan kautta vankkaan ja lujaan uskoon, joka kypsyy todistukseksi.¹¹

Opiskelijat käyttävät tuntikausia tieteellisissä laboratorioissa tehden kokeita totuuden löytämiseksi. Jos he tekevät samoin uskon, rukouksen, anteeksiannon, nöyryyden ja rakkauden kohdalla, he löytävät todistuksen Jeesuksesta Kristuksesta, joka on antanut nuo periaatteet.¹²

Jeesuksen Kristuksen evankeliumi ei ole vain uskon evankeliumi vaan se on toimintasuunnitelma. – – Hän ei sanonut: ”Havainnoikaa” minun evankeliumiani vaan Hän sanoi: ”Eläkää” sen mukaan! Hän ei sanonut: ”Pankaa merkillle sen kaunis rakenne ja kuvakieli” vaan Hän sanoi: ”Menkää, tehkää, nähkää, tuntekaa, antakaa, uskoka!” – –

Toiminta on yksi henkilökohtaisen todistuksen peruspilareista. Varmin todistus on se, minkä saa suoraan omakohtaisesta kokemuksesta. Kun juutalaiset kyseenalaistivat opin, jota Jeesus opetti tempeleissä, Hän vastasi: ”Se, mitä minä opetan, ei ole minun oppiani, vaan hänen, joka on minut lähettänyt.” Sitten Hän lisäsi antaen ratkaisun siihen, miten saa henkilökohtaisen todistuksen: ”Joka tahtoo noudattaa hänen tahtoaan, pääsee kyllä selville siitä, onko opetukseni lähtöisin Jumalasta vai puhunko omiani.” (Joh. 7:16–17.)

Kuulemmeko käskymuodon tässä Vapahtajan julistuksessa? ”Joka tahtoo *noudattaa* – –, *pääsee* – – *selville!*” Johannes ymmärsi tämän käskyn tärkeyden ja tähdensi [kirjeessään] sen merkitystä. Hän sanoi: ”Sen, joka sanoo pysyvänsä hänessä, tulee myös elää samalla tavoin kuin hän eli” (1. Joh. 2:6).

Se, että vain sanoo, hyväksyy, uskoo, ei riitä. Sellainen on vaillinaista, kunnes se, mitä se antaa ymmärtää, muuttuu innokkaaksi toiminnaksi jokapäiväisessä elämässä. Tämä siis on henkilökohtaisen

todistuksen paras lähde. Ihminen tietää, koska hän on kokenut. Hänen ei tarvitse sanoa: ”Veli Järvinen sanoo, että se on totta, ja minä uskon häntä.” Hän voi sanoa: ”Minä olen elänyt tämän periaatteen mukaan omassa elämässäni ja tiedän oman kokemukseni perusteella, että se toimii. Olen tuntenut sen vaikutuksen, koetellut sen hyödyllisyyttä käytännössä ja tiedän, että se on hyvä. Voin oman tietämykseni perusteella todistaa, että se on tosi periaate.”

Monilla ihmisillä on sellainen todistus omassa elämässään, mutta he eivät ymmärrä sen arvoa. Äskettäin eräs nuori nainen sanoi: ”Minulla ei ole todistusta evankeliumista. Kunpa olisikin. Hyväksyn sen opetukset. Tiedän, että ne toimivat elämässäni. Näen niiden toimivan muiden elämässä. Jos vain Herra vastaisi rukouksiini ja antaisi minulle todistuksen, olisin yksi onnellisimmista ihmisistä!” Tämä nuori nainen halusi itse asiassa jonkin ihmeellisen ilmoituksen, vaikka hän oli jo nähnyt evankeliumin ihmeen laajentavan ja ylentävän omaa elämäänsä. Herra *oli* vastannut hänen rukouksiinsa. Hänellä *oli* todistus, mutta hän ei ymmärtänyt, että hänellä oli se.¹³

Asetettuna apostolina ja Kristuksen erityisenä todistajana todistan teille kaikella vakavuudella, että Jeesus Kristus on todellakin Jumalan Poika. – – Lausun todistukseni Pyhän Hengen voimalla. Minä tiedän Kristuksen olevan todellinen, aivan kuin olisin nähnyt omin silmin ja kuullut omin korvin. Tiedän myös, että Pyhä Henki vahvistaa todistukseni olevan totta kaikkien niiden sydämessä, jotka kuuntelevat uskoen.¹⁴

Opiskelu- ja opetusehdotuksia

Kysymyksiä

- Presidentti Hunter opettaa, että ”elämän suurin saavutus on löytää Jumala ja tietää, että Hän elää” (osa 1). Mikä on uskon osuus pyrittäessä tuohon saavutukseen? Mitkä kokemukset ovat autta- neet sinua löytämään Jumalan ja tietämään, että Hän elää?
- Presidentti Hunter sanoo, että ”tehtävä ei ole helppo” ja ”työ ei ole kevyt”, kun pyrkii hankkimaan tiedon siitä, että Jumala on todellinen. Mistähän syystä meidän pitää ponnistella antaumuksella, että saamme tuon tiedon? Miksi käskyjen pitäminen on tärkeää, jotta oppisi tuntemaan Jumalan?

- Osassa 3 presidentti Hunter käyttää Tuomaan ja sokean miehen välillä vallitsevaa vastakohtaisuutta opettaakseen, että jos me uskomme, me pystymme näkemään. Kuinka presidentti Hunterin näitä kertomuksia koskevat näkemykset saattaisivat soveltua omaan elämään? Kuinka uskon osoittaminen on antanut sinulle kyvyn nähdä?
- Käy läpi presidentti Hunterin opetukset siitä, että uskomme mukaan toimiminen on ratkaiseva tekijä todistuksen saamisessa (ks. osa 4). Millä tavoin sinä voit toimia uskosi mukaan? Kuinka usko voi voittaa epäilyksen? Kuinka uskosi mukaan toimiminen on auttanut todistustasi vahvistumaan?

Aiheeseen liittyviä pyhien kirjoitusten kohtia

Joh. 17:3; Hepr. 11:1–6; Alma 5:45–48; 30:40–41; 32:26–43; Et. 12:4, 6–22; Moroni 10:4–5; OL 42:61

Opetusvihje

”Esitä kysymyksiä, joihin oppijoiden on etsittävä vastaukset pyhistä kirjoituksista ja myöhempien aikojen profeettojen opetuksista” (*Opettaminen, kutsumuksista suurin*, 2000, s. 62).

Viihteet

1. Julkaisussa J M. Heslop, ”He Found Pleasure in Work”, *Church News*, 16. marraskuuta 1974, s. 4, 12.
2. Julkaisussa Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter*, 1994, s. 70–71.
3. *The Teachings of Howard W. Hunter*, toim. Clyde J. Williams, 1997, s. 48.
4. Gordon B. Hinckley, ”A Prophet Polished and Refined”, *Ensign*, huhtikuu 1995, s. 35.
5. ”Faith as the Foundation of Accomplishment”, *Instructor*, helmikuu 1960, s. 43.
6. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1960, s. 124–125.
7. Ks. ”Jumalan tunteminen”, *Valkeus*, toukokuu 1975, s. 44–45.
8. Ks. ”Jumalan todellisuus”, *Valkeus*, marraskuu 1970, s. 328, 334.
9. Ks. ”Jumalan tunteminen”, s. 45.
10. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1962, s. 22–24.
11. ”Secretly a Disciple?”, *Improvement Era*, joulukuu 1960, s. 948.
12. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 48.
13. Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1967, s. 115–116.
14. ”Apostolin todistus Kristuksesta”, *Valkeus*, elokuu 1984, s. 28.

Lasten opettaminen kirkossa tukee vanhempien opetuksia kotona.

Evankeliumin opettaminen

”Opetuksen tarkoitus – – [on], että me saattaisimme olla väline Herran käsissä yksilön sydämen muuttamisessa.”

Howard W. Hunterin elämänvaiheita

Huhtikuun 1972 yleiskonferenssissa vanhin Howard W. Hunter, silloinen kahdentoista apostolin koorumin jäsen, oli yhden kokouksen viimeisiä puhujia. Hän oli valmistanut puheen, mutta kokouksessa ei ollut riittävästi aikaa, että hän olisi ehtinyt pitää sen. ”Koska aika on rientänyt”, vanhin Hunter sanoi, ”taitan tekemäni muistiinpanot ja panen ne povitaskuuni. Mutta saanen käyttää vain hetken ja kertoa pienestä tapahtumasta, joka teki minuun vaikutuksen ollessani nuori poika. Tämä tapaus tuli mieleeni, kun mainittiin, että joukossamme tänä iltapäivänä on suuri ryhmä omistautuneita ihmisiä, jotka opettavat nuoriamme.

Oli varhainen kesäpäivän aamu. Minä seisoin ikkunan edessä. Verhot erottivat minut kahdesta pienestä luontokappaleesta, jotka olivat nurmikolla. Toinen niistä oli täysikasvuinen lintu ja toinen pieni lintu, joka oli selvästi juuri lähtenyt pesästä. Näin, kuinka suuri lintu hyppeli nurmikolla, tömisteli sitten jalkojaan ja taivutteli päätään. Se veti maasta suuren madon ja tuli hyppelehtien takaisin. Pieni lintu avasi nokkansa ammolleen, mutta iso lintu nielaisi madon.

Sitten näin ison linnun lentävän puun oksalle. Se nokki hetken kaarnaa ja tuli sitten takaisin suuri kovakuoriainen suussaan. Pikkulintu aukaisi nokkansa ammolleen, mutta iso lintu nielaisi hyönteisen. Pikkulintu piipitti vastalauseensa.

Iso lintu lensi tiehensä, enkä nähnyt sitä enää, mutta katselin pientä lintua. Jonkin ajan kuluttua se hyppeli nurmikolle, tömisteli jalkojaan, taivutteli päätään ja veti maasta suuren madon.

Jumala siunatkoon hyviä ihmisiä, jotka opettavat lapsiamme ja nuoriamme.”

Vanhin Hunterin lyhyt viesti julkaistiin myöhemmin otsikolla ”Opettaja”.¹

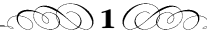
Howard W. Hunter tähdensi usein hyvän opettamisen tärkeyttä kirkossa. Hän esitti periaatteita – kuten esimerkiksi opettamisen tärkeys, mitä kertomus linnuista havainnollistaa – jotka voisivat auttaa opettajia olemaan vaikuttavampana siunauksena opettamiensa ihmisten elämässä. Hän puhui usein lasten ja nuorten opettajille auttaen näitä ymmärtämään pyhän vastuunsa nousevasta sukupolvesta. Yhdessä sellaisessa tilanteessa hän sanoi:

”Näen nyt edessäni joitakin maan valituista hengistä. – – Yritän nähdä silmissäni jokaisen [teistä opettajista] työssä omaa erityistä tehtävääne hoitamassa. Mietin, millaisia hedelmiä uurastuksenne saa aikaan. Pilaantuuko osa noista hedelmistä, koska te ette ole muokanneet ettekä ravinneet huostaanne uskottua maaperää, vai onko koko maaperä ravittu niin, että se tuottaa suurimman mahdollisen määrän hyviä hedelmiä?

Teidän seurakunnissanne ja vaarnoissanne – – asuu monia Isämme lapsista. Teidän laillanne he ovat valittuja Hänen silmissään, mutta toisin kuin te, monet ovat kokemattomia ja monille evankeliumi on uusi asia. Teidän vastuunne heistä on todellakin suuri. Heidän elämänsä on mukautuvaista, helposti taivuteltavissa, helposti muokattavissa, helposti johdettavissa, jos saatte heidän luottamuksensa ja voitatte puolelleen heidän sydämensä. Te olette heidän paimenensa. Teidän täytyy johdattaa heidät vihreille niityille. – –

Mikä haaste, mikä riemullinen tehtävä, mikä pyhä vastuu teillä nyt onkaan! – – Kuinka huomaavaisia, kuinka hienotunteisia, kuinka ystävällisiä, kuinka lempeitä, kuinka puhdassydämisiiä, kuinka täynnä tuota epäitsekästä rakkautta, jota Herrallamme on, kuinka nöyriä, kuinka rukoilevia teidän täytyykään olla, kun otatte taas vastaan työnne ruokkia karitsoita niin kuin Herra käskee teidän tehdä!”²

Howard W. Hunterin opetuksia

Auttakaa muita kasvattamaan luottamusta pyhiin kirjoituksiin.

Kehotan painokkaasti teitä käyttämään opetuksessanne pyhiä kirjoituksia ja tekemään kaiken voitavanne auttaaksenne oppilaita käyttämään niitä ja tulemaan tutuiksi niiden kanssa. Haluaisin, että nuorillamme olisi luottamusta pyhiin kirjoituksiin, ja haluaisin teidän tulkitsevan tämän lauseen kahdella tavalla.

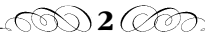
Ensiksikin haluamme oppilaiden luottavan pyhien kirjoitusten voimaan ja totuuksiin, luottavan siihen, että heidän taivaallinen Isänsä todella puhuu heille pyhien kirjoitusten kautta, ja luottavan siihen, että he voivat kääntyä pyhien kirjoitusten puoleen ja löytää vastauksia ongelmiinsa ja rukouksiinsa. Se on yhdenlaista luottamusta, jota toivon teidän antavan oppilailleen, ja te voitte antaa sitä heille, jos näytätte heille joka päivä, joka tunti, että luotatte pyhiin kirjoituksiin sillä tavoin. Näyttäkää heille, että te itse luotatte siihen, että pyhissä kirjoituksissa on vastaukset moniin – tosiaankin useimpiin – elämän ongelmiin. Kun siis opetatte, opettakaa pyhiä kirjoituksia käyttäen.

– – Toinen merkitys, joka sisältyy ilmaukseen ”luottamus pyhiin kirjoituksiin”, on se, että pyhiä kirjoja opetetaan oppilaille niin perusteellisesti, että he voivat selata niitä luottavaisesti oppien niihin sisältyviä keskeisiä kohtia ja saarnoja ja kirjoituksia. Toivoisimme, ettei yksikään oppilaistanne lähtisi luokkahuoneestanne peloissaan tai nolostuneena tai häpeissään siitä, ettei hän voi saada tarvitsemaansa apua, koska hän ei tunne pyhiä kirjoituksia tarpeeksi hyvin löytääkseen oikeat kohdat. Antakaa näille nuorille riittävästi kokemuksia Raamatusta, Mormonin kirjasta, Opista ja liitoista sekä Kallisarvoisesta helmestä, jotta he saavat kummankinlaista luottamusta, jotka olen juuri maininnut.

Olen usein ajatellut, että nuoremme kirkossa olisivat hyvin paljon muiden, kirkkoon kuulumattomien, nuorten kaltaisia, elleivät he oppisi tuntemaan ja käyttämään hyväkseen pyhiä kirjoja. Te kaikki muistatte jakeet, jotka profeetta Joseph kirjoitti ollessaan suljettuna Libertyn vankilaan. Hän kirjoitti muun muassa: ”Sillä maan päällä on kaikkien lahkojen, ryhmien ja uskontokuntien keskuudessa vielä

monia, jotka on sokaissut ihmisten katala viekkaus, jota käyttäen nämä väijyvät pettääkseen, ja *jotka ovat erossa totuudesta vain siksi, että eivät tiedä, mistä sen löytäisivät*” (OL 123:12, kursivointi lisätty).

Meillä [opettajilla] kirkossa on suuri vastuu huolehtia siitä, että omat jäsenemme, omat nuoremme, eivät joudu tuohon valitettavaan sokaistujen, hyvien, hienojen, kelvollisten nuorten miesten ja naisten joukkoon, jotka ovat erossa pyhien kirjoitusten totuuksista siksi, että he eivät tiedä, mistä he löytävät nämä totuudet, ja siksi, ettei heillä ole luottamusta [käyttää] pyhiä kirjoituksiaan.³

Opettakaa Hengen avulla.

Valmistautukaa elämään siten, että teillä on opetuksessanne Herran Henki, ja eläkää sen mukaisesti. Maailmassamme on niin paljon sellaista, mikä tuhoaa Hengen tunteen, ja niin paljon sellaista, mikä estää meitä saamasta Henkeä kumppaniksemme. Meidän täytyy tehdä kaikki voitavamme näiden nuorten hyväksi, joiden kimp-puun maallisuus hyökkää ja joita se pommittaa kaikkialta. Meidän on tehtävä kaikki voitavamme antaaksemme heidän tuntea Herran Hengen suloisen, rohkaisevan läsnäolon. – –

Herra on sanonut yhdessä tämän taloudenhoitokauden perustavimmassa ilmoituksessa: ”Ja Henki annetaan teille uskon rukouksen kautta; ja ellette saa Henkeä, teidän ei tule opettaa” (OL 42:14).

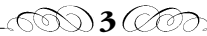
Katson, ettei tämä jae merkitse pelkästään sitä, *ettei meidän pitäisi* opettaa ilman Henkeä, vaan myös sitä, *ettemme todellisuudessa voi* opettaa ilman sitä. Hengellisten asioiden oppimista ei yksinkertaisesti voi tapahtua ilman Herran Hengen opettavaa ja vahvistavaa voimaa. Joseph Smith näyttäisi olevan samaa mieltä: ”Kaikkien tulee saarnata evankeliumia Pyhän Hengen voimasta ja vaikutuksesta, eikä kukaan voi saarnata evankeliumia ilman Pyhää Henkeä” [*Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith, 2007, s. 347*].

– – Huolestun, kun näyttää siltä, että vahva tunne tai vuolaat kyyneleet rinnastetaan Hengen läsnäoloon. Tietenkin Herran Henki voi herättää vahvoja emotionaalisia tunteita mukaan lukien kyyneleet, mutta sellaista ulkoista ilmausta ei pidä sekoittaa itse Hengen läsnäoloon.

Vuosien varrella olen seurannut hyvin monia johtavia veljiäni ja olemme kokeneet yhdessä joitakin harvinaislaatuista ja sanoin kuvaamattomia hengellisiä kokemuksia. Nuo kokemukset ovat kaikki olleet erilaisia – jokainen ainutlaatuinen omalla tavallaan – ja sellaisiin pyhiin hetkiin saattaa liittyä kyyneliä tai sitten ei. Hyvin usein niihin liittyy, mutta toisinaan niitä täydentää täydellinen hiljaisuus. Toisinaan niitä täydentää ilo. Aina niihin liittyy totuuden suurta ilmenemistä, ilmoitusta sydämeen.

Suokaa oppilailenne voimallisesti opetettua evankeliumin totuutta, sillä se on keino antaa heille hengellinen kokemus. Tulkoon se luontevasti ja omalla tavallaan, kenties kyynelien saattelemana mutta kenties ei. Jos se, mitä sanotte, on totuus, ja te sanotte sen puhtaasti ja vilpittömän vakaumuksen turvin, nuo oppilaat tuntevat totuuden hengen, jolla heitä opetetaan, ja he huomaavat saaneensa sydämeensä innoitusta ja ilmoitusta. Sillä tavoin me rakennamme uskoa. Sillä tavoin me vahvistamme todistusta – kun Jumalan sanan voimaa opetetaan puhtaudessa ja vakaumuksen turvin.

Kuunnelkaa totuutta, ottakaa varteen oppi ja antakaa Hengen ilmetä siten kuin se saattaa ilmetä kaikissa monissa ja erilaisissa muodoissaan. Pysykää vakaissa periaatteissa. Opettakaa puhtain sydämin. Silloin Henki tunkeutuu mieleenne ja sydämeenne ja jokaisen oppilaanne mieleen ja sydämeen.⁴

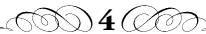
Kehottakaa oppilaita etsimään itse Isää Jumalaa ja Jeesusta Kristusta.

Olen varma, että käsitätte, mikä mahdollinen vaara liittyy siihen, että – – oppilaanne omaksuvat kuuliaisuuden pikemminkin teitä kuin evankeliumia kohtaan. – – Siksi teidän täytyy kutsua oppilaanne tulemaan itse pyhien kirjoitusten pariin, ei vain antaa heille omaa tulkintaanne ja esitystänne niistä. Siksi teidän täytyy kutsua oppilaanne tuntemaan Herran Henki, ei vain antaa heille omakoh-taista pohdiskeluaanne siitä. Siksi teidän täytyy viime kädessä kutsua oppilaanne suoraan Kristuksen luo, ei vain sellaisen henkilön luo, joka opettaa Hänen oppejaan, vaikka kuinkakin kyvykkäästi. Te ette tule aina olemaan näiden oppilaiden tukena. – –

”Yrittäkää parhaanne mukaan ajatella [oppilaita] yksilöinä ja antakaa heidän tuntea, että he saavat jotakin henkilökohtaista ja erityistä huomiota teiltä, heidän opettajaltaan.”

Suuri tehtävämme on juurruttaa nämä oppilaat siihen, mikä voi seurata heitä läpi elämän, suunnata heidät kohti Häntä, joka rakastaa heitä ja voi ohjata heitä siellä, minne yksikään meistä ei mene. Huolehdittehan siitä, että nämä oppilaat turvautuvat pyhiin kirjoituksiin, Herraan ja palautetun kirkon oppeihin. Suunnatkaa heidät kohti Isää Jumalaa ja Hänen ainosyntyistä Poikaansa Jeesusta Kristusta sekä tosi kirkon johtajia. – – Antakaa heille nämä lahjat, jotka auttavat heitä selviytymään, kun heidän täytyy seistä yksin. Kun teette niin, koko kirkkoa siunataan tuleviin sukupolviin.⁵

Pyrkikää tavoittamaan yksilö.

Minuun on aina tehnyt vaikutuksen se, että Herra on tekemisissä meidän kanssamme henkilökohtaisesti, yksilöllisesti. Me teemme monia asioita kirkossa ryhminä, ja me tarvitsemme tietyn kokoisia organisaatioita, jotta voimme palvella ja johtaa kirkossa hyvin, mutta hyvin monet tärkeät asiat – *tärkeimmät* asiat – tehdään yksilöllisesti.

Me siunaamme vauvat yksi kerrallaan, vaikka kyse olisi kaksosista tai kolmosista. Me kastamme ja konfirmoimme lapset yksi kerrallaan. Me nautimme sakramentin, meidät asetetaan pappueudessa, ja saamme temppeletoimitukset yksilöinä – yhtenä ihmisenä, joka kehittää suhdettaan taivaalliseen Isäämme. Näissä kokemuksissa lähellämme saattaa olla muita, aivan kuten luokkahuoneessanne on muita, mutta taivas keskittyy jokaiseen yksilöön, kuhunkin yksittäiseen ihmiseen.

Ilmestyessään nefiläisille Kristus sanoi:

”Nouskaa ja tulkaa minun luokseni voidaksenne pistää kätenne minun kylkeeni sekä voidaksenne tunnustella naulojen jälkiä käsissäni ja jaloissani – –.

Ja tapahtui, että väkijoukko meni pistämään kätensä hänen kylkeensä ja tunnustelemaan naulojen jälkiä hänen käsissään ja jaloissaan; ja tämän he tekivät menen *yksitellen*, kunnes he kaikki olivat menneet *ja näkivät omin silmin ja tunsivat omin käsin* ja tiesivät varmasti ja todistivat.” (3. Nefi 11:14–15, kursivointi lisätty.)

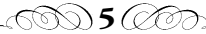
Tuo kokemus vei aikaa, mutta oli tärkeää, että jokainen henkilö sai sen kokemuksen, että jokainen silmäpari ja jokainen käsi-pari sai tuon vahvistavan, *henkilökohtaisen* todistuksen. Myöhemmin Kristus toimi nefiläisten lasten kohdalla täsmälleen samalla tavalla. ”Hän otti heidän pienet lapsensa *yksitellen* ja siunasi heidät ja rukoili Isää heidän puolestaan” (3. Nefi 17:21, kursivointi lisätty).

Teille tulee olemaan vaikeaa antaa joillekin oppilailenne kaikkea sitä henkilökohtaista huomiota, jota he sekä haluavat että tarvitsevat, mutta yrittäkää parhaanne mukaan ajatella heitä yksilöinä ja antakaa heidän tuntoa, että he saavat jotakin henkilökohtaista ja erityistä huomiota teiltä, heidän opettajaltaan. Rukoilkaa, jotta tietäisitte, kuka oppilas tarvitsee minkäkinlaista apua, ja pysykää herkkinä noille kehoituksille, kun niitä sitten tulee. – – Muistakaa, että kaikkein parasta opetusta on yksitellen opettaminen, ja usein se tapahtuu muualla kuin luokkahuoneessa. – –

Kun pyritte opettamaan yksilöllisesti jokaista oppilasta, huomaatte aivan varmasti, ettei kaikilla mene yhtä hyvin kuin toisilla ja että kaikki eivät edes päädy luokkaan asti. Kiinnostukaa henkilökohtaisesti sellaisista oppilaista, kulkekaa ylimääräinen virsta kutsuaksenne ja auttaaksenne kadonneet lampaat takaisin laumaan. ”Muistakaa,

että sielujen arvo on suuri Jumalan silmissä” (OL 18:10). Vapahtajamme on maksanut mittaamattoman hinnan meidän jokaisen puolesta, ja meidän velvollisuutenamme on tehdä kaikki voitavamme auttaaksemme Häntä Hänen työssään. Meidän velvollisuutenamme on huolehtia siitä, että sovituksen lahja ulotetaan jokaiseen nuoreen mieheen tai naiseen, josta me olemme vastuussa. Teidän kohdallanne se tarkoittaa, että pidätte heidät täysin aktiivisina luokissanne.

Kiinnittäkää erityistä huomiota niihin, joilla saattaa olla vaikeaa, ja lähtekää tarpeen vaatiessa etsimään kadonneita lampaista. Kirjoitettu postikortti, puhelu tai – jos mahdollista – käynti kotona tuo monessa tapauksessa suurenmoisia tuloksia. Henkilökohtainen huomio, jota osoitetaan nuorelle, joka on juuri joutumassa harhaan, saattaa säästää tuntikausien – itse asiassa vuosikausien – työn myöhemmin, kun yritämme auttaa tuota henkilöä tulemaan jälleen aktiiviseksi. Tehkää kaikki voitavanne vahvistaaksenne niitä, jotka ovat lujia, ja ankkuroidaksenne jälleen ne, jotka ovat tässä iässä joutuneet harhateille.⁶

Opettakaa esimerkillä.

On hyvin tarpeellista, että me [opettajat] näytämme asianmukaista esimerkkiä, olemme uutteria ja valppaita omassa elämässämme, pyhitämme lepopäivän, kunnioitamme seurakunnan, vaarnan ja kirkon johtajia. Meidän huuliltamme ei saa päästä mitään sopimatonta, mikä antaisi jollekulle lapselle oikeuden tai erioikeuden toimia väärin. Jos me sanomme tai teemme jotakin väärää, lapsilla on tietenkin lupa toimia samoin.

Esimerkillä on vaikutus, joka on paljon voimallisempi kuin opettaminen. Sen, joka kehottaa muita tekemään oikein, pitää itse tehdä oikein. On totta, että se, joka noudattaa hyviä sääntöjä, koska ne ovat hyviä, eikä anna muiden epävanhurskaan käytöksen vaikuttaa itseensä, saa runsaamman palkinnon kuin se, joka sanoo yhtä ja tekee toista. – – Lapsilla on taipumus jäljitellä niitä, joihin he luottavat. Mitä enemmän he luottavat, sitä helpommin heihin voi vaikuttaa joko hyvässä tai pahassa. Jokainen hyvä pyhä arvostaa aitoa hyvyyttä, missä sitä sitten havaitaankin, ja yrittää jäljitellä kaikkia hyviä esimerkkejä.⁷

Tehokas evankeliumin opettaminen johtaa ihmisielun muuttumiseen.

Suurenmoiseksi opettajaksi ei tule vain elämällä Herran käskyjen mukaan ja puhumalla niiden puolesta, vaan saamalla rukouksen kautta opetuksensa Hengen. Kun me saamme tuon Hengen, noudatamme Herran käskyjä ja olemme kuuliaisimpia Hänelle, niin niiden elämä, joita kosketamme, muuttuu, ja he motivoituvat elämään vanhurskasta elämää.⁸

Jokaisella opettajalla täytyy olla henkilökohtainen todistus siitä, että Jumala elää, todistus Jeesuksen Kristuksen jumalallisesta palvelutyöstä ja todistus siitä, että Isä ja Poika todella ilmestyivät Joseph Smithille. Sen lisäksi, että opettajalla täytyy olla tuo tieto ja todistus, hänen tulee myös innokkaasti ja kiertelemättä ilmaista uskonkäsityksensä niille, jotka tulevat oppimaan.⁹

6

Olkaa välineinä Herran käsissä ja auttakaa oppilaita kokemaan ihmeellinen sydämenmuutos.

Kun opettaja toimii siten kuin Herra on tarkoittanut, tapahtuu suuri ihme. Ihme kirkossa nykyään ei ole parantumiset, joita on runsaasti, ei se, että rammat kävelevät, sokeat näkevät, kuurot kuulevat tai sairaat nousevat sairausvuoteelta. Suuri ihme kirkossa ja Jumalan valtakunnassa meidän aikamme on ihmisielun muuttuminen.

Kun matkustamme kirkon vaarnoissa ja lähetysskentillä, me näemme sen – ihmissielun muuttumisen, koska joku on opettanut totuuden periaatteita.

Kuten Alma julisti omana aikanaan opettaessaan kansaa, kun hän sanoi: ”Ja nyt, katso, minä kysyn teiltä, kirkon veljeni [ja sisareni]: Oletteko te hengellisesti syntyneet Jumalasta? Oletteko saaneet hänen kuvansa kasvoihinne? Oletteko kokeneet tämän voimallisen muutoksen sydämessänne?” (Alma 5:14.) Tämä on opetuksen tarkoitus. Tämä on syy, miksi teemme työtä niin ahkerasti, tavoittelemme Henkeä ja valmistamme mieltämme hyvillä asioilla, kuten Herra on käskenyt, että me saattaisimme olla väline Herran käsissä yksilön sydämen muuttamisessa. Tavoitteemme on kylvää lasten sydämeen halu olla hyvä, halu olla vanhurskas, halu pitää Herran käskyt, halu vaelttaa nöyryydessä Hänen edessään. Jos voimme olla väline Herran käsissä toteuttamassa lapsissa tämän voimallisen sydämenmuutoksen, niin olemme saaneet aikaan opettajan suuren ihmeen. Ja se on todellakin ihme. Me emme ymmärrä, kuinka Herra muuttaa ihmissydämen, mutta sen Hän tekee. – –

Lausun todistukseni Hengen uudistavasta voimasta kirkon jäsenten elämässä. Pyydän teitä hartaasti – – ahkeroimaan lakkaamatta vanhurskaudessa ja pyhyydessä Herran edessä, jotta toteuttaisitte sen tehtävän, joka teille on annettu.¹⁰

Opiskelu- ja opetusehdotuksia

Kysymyksiä

Huom. Voisit käsitellä joitakin seuraavia kysymyksiä siitä näkökulmasta, kuinka vanhemmat opettavat lapsiaan.

- Presidentti Hunter kannustaa opettajia auttamaan oppilaitaan saamaan luottamuksen pyhiin kirjoituksiin (ks. osa 1). Kuinka pyhät kirjoitukset ovat auttaneet sinua omassa elämässäsi? Milloin olet löytänyt vastauksia kysymyksiisi pyhistä kirjoituksista? Kuinka me voimme auttaa muita, myös kotonamme olevia, oppimaan rakastamaan pyhiä kirjoituksia ja hyötymään niiden voimasta?
- Mitä voimme oppia osan 2 perusteella Hengen avulla opettamisesta? Millaisia kokemuksia sinulla on ollut opettamisesta ja

oppimisesta Hengen avulla? Mitä sellaisia asioita voit tehdä, jotka auttavat sinua opettamaan Hengen avulla?

- Kuinka opettaja voi auttaa oppilaita turvautumaan pyhiin kirjoituksiin ja evankeliumiin eikä itseensä? (Ks. osa 3.) Kuinka opettaja voi osaltaan suunnata oppilaat kohti taivaallista Isää ja Jeesusta Kristusta? Miten opettaja voi auttaa oppilaita juurtumaan evankeliumiin, jotta he pysyvät lujina, ”kun heidän täytyy seistä yksin”?
- Pohdi presidentti Hunterin opetuksia jokaisen yksilön tärkeydestä (ks. osa 4). Miten voit auttaa niitä, joita opetat, saamaan todistuksen siitä, että Jumala tuntee heidät ja rakastaa heitä yksilöinä? Mieti, mitä sinä opettajana voit tehdä tavoittaaksesi yksilöllisesti ne, joita opetat.
- Presidentti Hunter tähdentää esimerkillä opettamisen tärkeyttä (ks. osa 5). Miksi esimerkkinne on vaikuttavampaa kuin sanamme? Kuinka sinua on siunannut opettaja, joka oli hyvä esimerkki? Miten vanhempien esimerkki opettaa heidän lapsiaan?
- Milloin olet kokenut sen suuren ihmeen, jota presidentti Hunter kuvaa osassa 6, joko opettajana tai oppilaana? Muistele joitakin opettajia, jotka ovat olleet hyvänä vaikutuksena elämässasi. Mikä teki heistä tehokkaan vaikuttajan? Kuinka voimme opettaa evankeliumia voimallisemmin – niin kotona, luokassa kuin muuallakin?

Aiheeseen liittyviä pyhien kirjoitusten kohtia

Joh. 21:15–17; 1. Kor. 12:28; 2. Tim. 3:14–17; 2. Nefi 33:1; Alma 17:2–3; 31:5; OL 11:21–22; 50:17–22; 88:77–80

Opetusvihje

Kirjoita erillisille paperilapuille luvun lopussa olevat kysymykset tai muita kysymyksiä, jotka liittyvät lukuun. Kehota luokan jäseniä valitsemaan yksi kysymys ja etsimään luvusta opetuksia, jotka auttavat siihen vastaamisessa. Pyydä heitä kertomaan, mitä he oppivat.

Viitteet

1. Ks. "Opettaja", *Valkeus*, helmikuu 1973, s. 63.
2. *The Teachings of Howard W. Hunter*, toim. Clyde J. Williams, 1997, s. 210–211.
3. "Eternal Investments", puhe kirkon koululaitoksen uskonnonopettajille, 10. helmikuuta 1989, s. 2, si.lds.org.
4. "Eternal Investments", s. 3–4.
5. "Eternal Investments", s. 2–3.
6. "Eternal Investments", s. 4–5.
7. "Formula for a Great Teacher", puhe Alkeisyhdistyksen konferenssissa, huhtikuu 1965, s. 3–4, kirkon historian kirjasto.
8. "Formula for a Great Teacher", s. 1.
9. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 188.
10. "Formula for a Great Teacher", s. 4–6.

Ei ”yhtään vähemmän hyödyksi”

”Useimmat meistä ovat hiljaista, suhteellisen tuntematonta väkeä, joka – – hoitaa työnsä kaikessa hiljaisuudessa. Niille teistä, joiden mielestä tämä [ajatus] tuntuu – – vähäpätöiseltä, sanon, että te ette ole ’yhtään vähemmän hyödyksi’ kuin huomattavimmat työtoverinne.”

Howard W. Hunterin elämänvaiheita

Presidentti Howard W. Hunter tunnettiin paitsi omistautuneena johtajana ja rakastettuna profeettana myös siitä vähäeleisestä tavasta, jolla hän palveli. Hän tiesi, että palveleminen itsessään on tärkeää, ei se, saako siitä tunnustusta. Vanhin Neal A. Maxwell kahdentoista koorumista sanoi hänestä kerran: ”Presidentti Howard W. Hunter on nöyrä mies. – – Tämä on se sama vaatimaton mies, jonka yllätin kiillottamasta vähin äänin kenkiäni herätessäni väsyttävän ja pölyisen yhdessä vietetyn päivän jälkeen tehtävässämme Egyptissä.”¹

Presidentti Thomas S. Monson pani ensimmäisen kerran merkille presidentti Hunterin nöyrän tavan palvella, kun Los Angelesin temppele Kaliforniassa vihittiin vuonna 1956, useita vuosia ennen kuin kumpikaan heistä kutsuttiin apostoliksi. Hän muisteli:

”Tutustuin presidentti Hunteriin, kun hän palveli Pasadenan vaaran johtajana Kaliforniassa ja hänen tehtävänään oli koordinoida paikallisia järjestelyjä Los Angelesin temppelin vihkimiseksi. Minun etuoikeutenani oli painattaa liput. Hänen tehtävänsä oli mammuttimainen. Näin siitä vain sen osan, joka koski lippuja. Niissä oli värikoodi, ne oli yksityiskohtaisesti nimiöity ja numeroitu järjestelmällisemmin kuin olin koskaan ennen nähnyt. Hän antoi anteliaasti kunnian muille ja varmisti, ettei hänen nimeään tuotu kovin usein

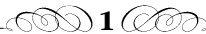
Ihmiselämää muuttavaa palvelua tekevät monet, "joita ei nähdä parrasvaloissa ja jotka eivät saa maailman huomiota".

esiin, vaikka hän olikin ollut liikkeellepanevana voimana näissä valtavissa järjestelytehtävissä.”²

Vanhin James E. Faust kahdentoista koorumista huomautti myös: ”Hänen itsetuntonsa ei kaivannut minkäänlaista pönkitystä. Vaikka hänellä oli paljon näkemyksiä ja viisautta, hän saattoi istua veljiensä keskellä ja sanoa hyvin vähän. Hän oli täysin sovussa itsensä kanssa.”³

Presidentti Hunter ymmärsi, että jokainen palveluteko on tärkeä Jumalan silmissä, jäipä se sitten vaille tunnustusta tai olipa se kuinka huomaamaton tahansa. Muutamia viikkoja ennen kuin presidentti Hunter kuoli, eräs ystävä kysyi: ”Rakas presidentti, kumpi on merkittävämpi asema tai kutsumus – olla rakas ja luotettava ystävä vai olla Jumalan profeetta?” Kuultuaan kysymyksen ”presidentti pohti hiljaa minuuteilta tuntuvan ajan. Sitten hän tarttui hitaasti ystävänsä käteen ja käänsi päänsä suoraan tätä kohti kyyneleen vieressä haurasta poskea pitkin ja vastasi: ’Ne ovat *kumpikin* pyhiä luottamustehtäviä.’”⁴

Howard W. Hunterin opetuksia

Ne, jotka palvelevat vähäeleisesti ja huomaamattomasti, eivät ole ”yhtään vähemmän hyödyksi” kuin ne, jotka saavat maailman ylistyksen.

Nuoresta ja urheasta sotapäällikkö Moronista sanottiin: ”Jos kaikki ihmiset olisivat olleet ja olisivat ja tulisivat aina olemaan Moronin kaltaisia, katso, itse helvetin voimat olisivat iäksi järkkyneet; niin, Perkeleellä ei olisi koskaan valtaa ihmislasten sydämiin” (Alma 48:17).

Mikä kohteliaisuus kuuluisalle ja väkevälle miehelle! En osaa kuvitella hienompaa ylistystä mieheltä toiselle. Kaksi jaetta myöhemmin on lausunto Helamanista ja hänen veljistään, joiden tehtävä oli vähemmän huomiota herättävä kuin Moronin: ”Nyt, katso, Helaman ja hänen veljensä eivät olleet yhtään vähemmän hyödyksi kansalleen kuin Moroni oli” (Alma 48:19).

Toisin sanoen vaikka Helaman ei ollut yhtä näkyvä tai huomiota herättävä kuin Moroni, hän oli yhtä altis palvelemaan eli hän oli yhtä avulias tai hyödyllinen kuin Moroni.

Me voimme ilmiselvästi hyötyä paljon tutkimalla sotapäällikkö Moronin elämää. Hän on esimerkki uskosta, palvelemisesta, omistautumisesta, sitoutumisesta ja monista muista jumalisista ominaisuuksista. Sen sijaan että keskittyisimme tähän mahtavaan mieheen, olen kuitenkin päättänyt tarkastella niitä, joita ei nähdä parrasvaloissa ja jotka eivät saa maailman huomiota mutta jotka eivät ole ”yhtään vähemmän hyödyksi”, kuten asia ilmaistaan pyhissä kirjoituksissa.

Meistä kaikista ei tule Moronin kaltaisia – sellaisia, jotka saavat kaiken aikaa toveriemme ylistystä. Useimmat meistä ovat hiljaista, suhteellisen tuntematonta väkeä, joka tulee ja menee ja hoitaa työnsä kaikessa hiljaisuudessa. Niille teistä, joiden mielestä tämä [ajatus] tuntuu yksinäiseltä tai pelottavalta tai kerrassaan vähäpätöiseltä, sanon, että te ette ole ”yhtään vähemmän hyödyksi” kuin huomattavimmat työtoverinne. Tekin kuulutte Jumalan sotajoukkoon.

Ajatelkaapa esimerkiksi sitä mittaamatonta palvelutyötä, jota äiti tai isä tekee kenenkään tietämättä kelvollisessa myöhempien aikojen pyhien kodissa. Ajatelkaa Evankeliumin oppi -luokkien opettajia ja Alkeisyhdistyksen laulunjohtajia ja partiojohtajia ja Apuyhdistyksen kotikäyntiopettajia, jotka palvelevat ja siunaavat miljoonia mutta joiden nimiä ei koskaan ylistetä julkisesti tai esitellä valtakunnallisissa tiedotusvälineissä.

Kymmenentuhannet huomaamattomat ihmiset tekevät meidän mahdollisuuksistamme ja onnestamme totta joka päivä. Kuten pyhissä kirjoituksissa sanotaan, he eivät ole ”yhtään vähemmän hyödyksi” kuin ne, joiden elämästä kerrotaan sanomalehtien etusivuilla.

Historian ja nykypäivän huomion parrasvalot kohdistuvat hyvin usein pikemminkin *yhteen* kuin *moneen*. Yksittäisiä ihmisiä valitaan toistuvasti ikätoveriensä joukosta ja korotetaan sankareiksi. Ymmärrän, että tällainen huomio on yksi tapa tuoda esiin se, mitä ihmiset ihailevat tai pitävät jonkin arvoisena. Sellainen tunnustus ei kuitenkaan ole aina ansaittua tai saattaa jopa ylistää vääriä arvoja.

Meidän täytyy valita viisaasti sankarimme ja esimerkkimme samalla kun kiitämme sitä valtavaa määrää ystäviä ja kansalaisia, jotka eivät ole yhtä kuuluisia mutta jotka eivät ole ”yhtään vähemmän hyödyksi” kuin elämämme Moronit.⁵

2

Pyhissä kirjoituksissa monet ihmiset, jotka palvelivat muiden varjossa, antoivat tärkeän panoksen.

Voisitte kenties tarkastella kanssani joitakin kiinnostavia pyhien kirjoitusten henkilöitä, jotka eivät saaneet paljon huomiota, mutta jotka historian saatossa ovat osoittautuneet todella sankarillisiksi.

Monet, jotka lukevat kertomuksen suuresta profeetta Nefistä, eivät huomaa juuri ollenkaan Lehin toista urhoollista poikaa, jonka nimi oli Sam. Nefi on yksi tunnetuimmista hahmoista koko Mormonin kirjassa. Entä Sam? Samin nimi mainitaan Mormonin kirjassa vain kymmenen kertaa. Kun Lehi neuvoi ja siunasi jälkeläisiään, hän sanoi Samille:

”Siunattuja olette sinä ja sinun jälkeläisesi, sillä sinä olet perivämaan veljesi Nefin lailla. Ja sinun jälkeläisesi luetaan hänen jälkeläistensä joukkoon; ja sinusta tulee veljesi kaltainen, ja sinun jälkeläisistäsi hänen jälkeläistensä kaltaisia; ja sinä olet siunattu koko elinaikasi.” (2. Nefi 4:11.)

Samin tehtävänä oli pääasiassa tukea ja auttaa maineikkaampaa nuorempaa veljeään, ja hän sai lopulta samat siunaukset, jotka luvattiin Nefille ja tämän jälkeläisille. Mitään Nefille luvattua ei evätty uskolliselta Samilta, ja silti tiedämme hyvin vähän yksityiskohtia Samin palvelemisesta ja panoksesta. Hän oli miltei tuntematon henkilö elämässä, mutta hän on ilmiselvästi menestyksenkäs johtaja ja voittaja iankaikkisuuden aikakirjoissa.

Monet antavat panoksensa huomaamattomasti. Ismael matkasi Nefin perheen kanssa suurin henkilökohtaisin uhrauksin ja kärsi ”paljon ahdinkoa, nälkää, janoa ja uupumusta” (1. Nefi 16:35). Sitten kaikkien näiden ahdinkojen keskellä hän kuoli erämaassa. Harvat meistä pystyvät edes alkuunkaan ymmärtämään sellaisen miehen uhrausta noina varhaisina aikoina ja noissa olosuhteissa. Ehkäpä jos olisimme tarkkanäköisempiä ja ymmärtäväisempiä, mekin murehtisimme, kuten hänen tyttärensä autiomaassa murehtivat sitä, mitä tällainen mies antoi – ja mistä hän luopui! – jotta meillä voisi olla nyt Mormonin kirja.

Mormonin kirjassa on monia sellaisten miesten ja naisten nimiä, jotka eivät olleet ”yhtään vähemmän hyödyksi”, ja muistoja heistä.

Sen jälkeen kun Abis (vasemmalla) oli koskettanut lamanilaiskuningattaren kättä, kuningatar nousi maasta (ks. Alma 19:15–29).

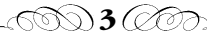
Oli kyse sitten äiti Sariasta tai palvelustyttö Abisista, joka oli lamanilaisen kuningattaren palvelija, kumpikin heistä antoi panoksen, joka on jäänyt vaille huomiota ihmisten silmissä mutta joka ei ole jäänyt näkemättä Jumalan silmiltä.

Meillä on vain kaksitoista pyhien kirjoitusten jaetta Moosian elämästä. Hän oli kuninkaana Sarahemlan maassa ja oli kuuluisan kuningas Benjaminin isä. Silti hänen palvelutyönsä kansan hyväksi oli korvaamaton. Hän johti kansaa ”monilla saarnoilla ja profetioilla” ja ojensi heitä ”alati Jumalan sanalla” (Omni 13). Limhi, Amulek ja Pahoran – joista viimeksi mainitulla oli sielun jaloutta olla tuomitsematta, kun häntä syytettiin hyvin epäoikeudenmukaisesti – ovat

myös esimerkkejä ihmisistä, jotka palvelivat epäitsekästä muiden kuuluisuuden varjossa.

Sotilas Teankum, joka uhraisi oman henkensä, tai ylituomari Lakoneus, joka opetti ihmisiä tekemään parannuksen Gadiantonin rosvojen aiheuttamana haastavana aikana, tai lähes mainitsematta jääneet lähetyssaarnaajat Omner ja Himni eivät kukaan olleet ”yhtään vähemmän hyödyksi” kuin heidän toverinsa, ja silti he saavat hyvin vähän huomiota pyhissä kirjoituksissa.

Me emme tiedä paljon Siblonista, Alman uskollisesta pojasta, jota koskeva kertomus on tulevan johtajan Helamanin ja lainriikkoja Koriantonin välissä, mutta on merkittävää, että hänet kuvataan oikeudenmukaiseksi mieheksi, joka ”vaelsi oikeamielisesti Jumalan edessä” (Alma 63:2). Suurella profeetta Nefillä, josta puhutaan Helamanin kirjassa, oli Lehi-niminen veli, joka nähtävästi mainitaan vain ohimennen mutta josta sanotaan, ettei hän ollut ”rahtuakaan” veljeään Nefiä jäljessä ”niissä asioissa, jotka kuuluvat vanhurskauteen” [Hel. 11:19; ks. myös jae 18].⁶

Vaikka me emme ole ehkä kovin tunnettuja, voimme tehdä merkittävää palvelutyötä valtakunnassa.

Tietenkin meidänkin taloudenhoitokaudellamme on esimerkkejä näistä palvelualltiista yksilöistä. Myöhemmin aikoina tällainen hiljainen, tukea antava yksittäinen henkilö on Oliver Granger, jota Herra muistaa Opin ja liittojen luvussa 117. Oliverin nimi saattaa olla monille vieras, joten otan vapauden tutustuttaa teidät tähän alkuaikojen uskolliseen jäseneen.

Oliver Granger oli 11 vuotta Joseph Smithiä vanhempi, ja profetaan tavoin hänkin oli kotoisin New Yorkin osavaltion pohjoisosista. Koska Oliver oli 33-vuotiaana kylmetynyt pahoin, hän oli menettänyt suuren osan näkökyvystään. Rajallisesta näkökyvystään huolimatta hän palveli kokoaikaisessa lähetystyössä kolme kertaa. Hän teki töitä myös Kirtlandin temppelillä ja palveli Kirtlandin korkeassa neuvostossa.

Kun useimmat pyhät karkotettiin Kirtlandista Ohiota, kirkolta jäi maksamatta joitakin velkoja. Oliver nimitettiin edustamaan Joseph Smithiä ja ensimmäistä presidenttikuntaa ja palaamaan Kirtlandiin

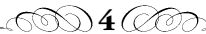
hoitamaan kirkon asiat. Tästä tehtävästä kerrotaan Opissa ja liitoissa seuraavasti: ”Ja nyt, hän kamppailkoon vakavasti kirkkoni ensimmäisen presidenttikunnan lunastukseksi, sanoo Herra” (OL 117:13).

Oliver suoritti tämän tehtävän kyseisten velkojen mielestä niin tyydyttävästi, että yksi heistä kirjoitti: ”Oliver Granger on hoitanut Far Westiin muuttaneen väen kesken jääneiden asioiden hoitamisen lunastaen heidän sitoumuksensa ja siten säilyttäen heidän nuhteettomuutensa niin kiitettävällä tavalla, että hän on oikeutettu saamaan osakseen korkeimman arvostukseni ja jokaisen kiitollisen muiston” (Horace Kingsbury, lainattuna julkaisussa Joseph Smith, *History of the Church*, osa 3, s. 174).

Kun Oliver oli Kirtlandissa, jotkut ihmiset, myös tyytymättömät kirkon jäsenet, pyrkivät saattamaan ensimmäisen presidenttikunnan huonoon valoon ja asettamaan heidän nuhteettomuutensa kyseenalaiseksi levittämällä valheellisia syytöksiä. Oliver Granger todellakin ”lunasti” ensimmäisen presidenttikunnan uskollisella palvelutyöllään. – Herra sanoi Oliver Grangerista: ”Hänen nimensä pidetään pyhänä muistossa polvesta polveen aina ja ikuisesti” (OL 117:12). ”Minä korotan palvelijani Oliverin ja teen hänen nimestään suuren maan päällä ja kansani keskuudessa hänen sielunsa nuhteettomuuden vuoksi” (*History of the Church*, osa 3, s. 350).

Oliver Granger kuoli vuonna 1841, ja vaikka Kirtlandin alueella oli enää vain vähän pyhiä ja vielä vähemmän pyhien ystäviä, hänen hautajaisiinsa osallistui suuri joukko ihmisiä läheisistä kaupungeista.

Vaikka Oliver Granger ei ole yhtä tunnettu nykyään kuin muut kirkon alkuaikojen johtajat, hän oli siitä huolimatta suuri ja tärkeä mies siinä palvelutyössä, jonka hän teki valtakunnan hyväksi. Ja ellei kukaan muu kuin Herra muistaisi hänen nimeään, se olisi riittävä siunaus hänelle – tai kenelle hyvänsä meistä.⁷

Nefi on esimerkki ihmisestä, joka muistaa Jumalan olevan voimansa ja siunaustensa lähde.

Minusta meidän pitäisi olla tietoisia siitä, että ne, jotka ymmärtävät väärin sen erikoisen aseman, että on aina valokeilassa, voivat olla hengellisessä vaarassa. He alkavat kenties himoita mainetta ja unohtavat näin suorittamansa palvelun tärkeyden.

Me emme saa antaa itsemme keskittyä suosion haihtuvaan valoon emmekä saa korvata tuolla puoleensa vetävällä hehkulla sitä aitoa ja merkittävää mutta usein huomaamattomaksi jäävää työtä, joka tulee Jumalan tietoon, vaikka se ei pääsekään uutisiin. Itse asiassa suosionosoituksista ja huomiosta voi tulla hengellinen akilleenkantapää jopa lahjakkaimmille joukossamme.

Jos jossakin vaiheessa elämääne pääsette suosion parrasvaloihin, teidän kannattaisi hyvinkin noudattaa niiden pyhien kirjoitusten henkilöiden esimerkkiä, jotka saivat mainetta. Nefi on yksi hienoista esimerkeistä. Kaiken sen jälkeen, mitä hän oli saavuttanut matkattaessaan erämaassa perheensä kanssa, hän oli suhtautumistavassaan kiinnittynyt silti siihen, millä on eniten merkitystä. Hän sanoi:

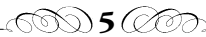
”Ja kun haluan riemuita, sydämeni huokaa syntieni tähden; kuitenkin minä tiedän, keneen olen turvannut.

Minun Jumalani on ollut minun tukeni; hän on johdattanut minut ahdinkojeni lävitse erämaassa, ja hän on varjellut minua suuren syvyyden vesillä.

Hän on täyttänyt minut rakkaudellansa, jopa niin että se kuluttaa lihaani.

Hän on saattanut viholliseni häpeään, niin että on saattanut heidät vapisemaan minun edessäni.” (2. Nefi 4:19–22.)

Parrasvalot eivät koskaan sokaisseet Nefiä sille, kuka oli hänen voimansa ja hänen siunaustensa lähde.⁸

Kun ymmärrämme, miksi me palvelemme, me emme ole huolissamme siitä, missä palvelemme.

Huomion ja näkyvyyden aikoina meidän saattaisi olla hyödyllistä vastata kysymykseen: Miksi me palvelemme? Kun ymmärrämme, miksi me palvelemme, me emme ole huolissamme siitä, missä palvelemme.

Presidentti J. Reuben Clark jr. opetti tätä tärkeää periaatetta omassa elämässään. Yleiskonferenssissa huhtikuussa 1951 presidentti David O. McKay hyväksyttiin kirkon presidentiksi presidentti George Albert Smithin kuoltua. Tuohon saakka presidentti Clark oli palvellut presidentti Heber J. Grantin ja sitten presidentti George

Albert Smithin ensimmäisenä neuvonantajana. Presidentti McKay oli ollut kummankin miehen toinen neuvonantaja.

Konferenssin viimeisessä kokouksessa kirkon virallisia asioita hoidettaessa veli Stephen L. Richards kutsuttiin ensimmäiseen presidenttikuntaan ja hyväksyttiin ensimmäiseksi neuvonantajaksi. Sitten presidentti J. Reuben Clark jr. hyväksyttiin toiseksi neuvonantajaksi. Kun kirkon virkailijat oli hyväksytty, presidentti McKay selitti, miksi hän oli valinnut neuvonantajansa siinä järjestyksessä. Hän sanoi:

”Minusta tuntui, että yksi johtava periaate tässä valinnassa olisi noudattaa [kahdentoista] neuvoston virkaiän mukaista järjestystä. Nämä kaksi miestä istuvat paikoillaan tuossa kirkon johtavassa neuvostossa, ja tunsin innoitusta, että olisi järkevää jatkaa samaa virkaiän mukaista järjestystä ensimmäisen presidenttikunnan uudessa koорu-missa.” (Julkaisussa Conference Report, 9. huhtikuuta 1951, s. 151.)

Sitten presidentti Clarkia pyydettiin puhumaan presidentti McKayn jälkeen. Hänen puheensa tuossa tilaisuudessa oli lyhyt mutta opetti tärkeän asian: ”Herran palveluksessa sillä ei ole väliä, missä palvelee, vaan miten. Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkossa otetaan vastaan se paikka, johon asianmukaisesti kutsutaan. Sitä ei haeta, eikä siitä kieltäydytä. Lupaam presidentti McKaylle ja presidentti Richardsille palvelevani täysin uskollisesti ja omistautuneesti eteeni tulevissa tehtävissä käyttäen kaiken voimani ja kaikki kykyni, ja siinä määrin kuin ne tekevät minulle mahdolliseksi suorittaa ne, olinpa kuinka riittämätön tahansa.” (Ibid., s. 154.)

Opetus, jonka presidentti Clark antoi, ilmaistaan toisella tavalla tässä Meade McGuiren runossa, joka on toistettu moneen kertaan:

*”Isä, missä tänään työtä teen?”
 Sydän tulvi rakkautta.
 Hän pientä paikkaa osoitti,
 sanoi: ”Tuo kaipaa hoitoa.”
 Minä vastasin: ”Ei, sitä tahdo en!
 Eihän kukaan voi huomata,
 vaikka kuinka hyvin toimis
 noin pienessä paikassa.”
 Hänen sanansa ei ollut ankara,
 oli hellyyttä vastauksessa:*

Me olemme elämässämme onnellisimpia ja menestymme parhaiten silloin kun olemme kiinnostuneita antamaan apuamme muille ja auttamaan heitä löytämään tien.

*”Voi pienoinen, tutkihan sydäntäsi,
ketä mahdatkaan palvella?
Nasaret oli pieni paikka vaan,
niin oli myös Galilea.”*

[Ks. *Valkeus*, 1986, konferenssiraportti 156. vuosikonferenssista, s. 37.]

Kuningas Benjamin julisti: ”Katso, minä sanon teille, että sanoesani teille viettäneeni elinaikani teidän palveluksessanne, en halua kerskua, sillä minä olen ollut vain Jumalan palveluksessa. Ja katso, minä kerron teille tämän, jotta te oppisitte viisautta; jotta oppisitte, että kun olette lähimmäistenne palveluksessa, olette pelkästään Jumalanne palveluksessa.” (Moosia 2:16–17.)⁹

 6

Meidän tulee palvella uskollisesti ja vähin äänin ja varoa muiden kiitosta.

Sellainen ihminen on elämässään onnellisin ja menestyy parhaiten, joka on kiinnostunut antamaan apua muille ja auttamaan heitä löytämään tien.

Rautatien ylikäytävällä oleva merkki, joka käskee meitä pysähtymään, katsomaan ja kuuntelemaan, voisi olla meille oppaana. Pysähtyä, kun kiiruhdamme halki elämän. Katsoa kaikkia ystävällisiä, huomaavaisia, kohteliaita asioita, joita voimme tehdä, ja kaikkia niitä ihmisten tarpeita, jotka voimme täyttää. Kuunnella muita ja saada tietää heidän toiveistaan ja ongelmistaan, jotta voimme edistää pienin tavoin heidän menestystään ja onneaan.¹⁰

Presidentti Ezra Taft Benson on sanonut – –: ”Kristuksen kaltainen palveleminen tuo korotuksen. – – Herra on luvannut, että ne, jotka kadottavat elämänsä muiden palvelemisessa, löytävät sen. Profeetta Joseph Smith kertoi meille, että meidän tulee ’käyttää elämämme’ (ks. OL 123:13) Herran tarkoitusten toteuttamiseen.” (*Kirkon presidenttien opetuksia: Ezra Taft Benson, 2014, s. 218.*)

Jos teistä tuntuu, että suurin osa siitä, mitä teette, ei tee teistä kovin kuuluisaa, älkää lannistuko. Useimmat parhaista ihmisistä, mitä koskaan on elänyt, eivät hekään ole olleet kovin kuuluisia. Palvelkaa ja kasvaka, uskollisesti ja vähin äänin. Varokaa ihmisten kiitosta. Jeesus sanoi vuorisaarnassa:

”Varokaa tuomasta hurskaita tekojanne ihmisten katseltavaksi, muuten ette saa palkkaa taivaalliselta Isältänne.

Kun siis autat köyhiä, älä toivotta siitä niin kuin tekopyhät tekevät synagogissa ja kujilla, jotta ihmiset kiittelisivät heitä. Totisesti: he ovat jo palkkansa saaneet.

Kun annat almun, älköön vasen kätesi tietäkö mitä oikea tekee, jotta hyvä tekosi pysyisi salassa. Isäsi, joka näkee myös sen, mikä on salassa, palkitsee sinut.” (Matt. 6:1–4.)

Palkitkoon taivaallinen Isämme teidät niin aina.¹¹

Opiskelu- ja opetusehdotuksia

Kysymyksiä

- Mitä presidentti Hunter yrittää auttaa meitä ymmärtämään tähdentämällä, että Helaman ja hänen veljensä eivät olleet ”yhtään vähemmän hyödyksi” kuin sotapäällikkö Moroni? (Ks. osa 1.) Kuinka tämän ymmärtäminen voi auttaa sinua?
- Mitä pyhien kirjoitusten esimerkit osassa 2 voivat opettaa meille? Kuinka nämä esimerkit voivat vaikuttaa omiin tunteisiimme, kun palvelemme? Millä tavoin sinulle ovat olleet siunaukseksi ne, jotka ovat palvelleet vähin äänin ja tunnustusta vaille jäänein tavoin?
- Mitä voimme oppia siitä, mitä presidentti Hunter kertoo Oliver Grangerista? (Ks. osa 3.) Miksi meidän ei pitäisi olla palvellesamme kiinnostuneita tunnustuksen saamisesta?
- Kuinka ”suosion parrasvalot” tai kuuluisuus voivat olla vaarallisia? (Ks. osa 4.) Mitä Nefin esimerkki voi opettaa sinulle siitä, kuinka voimme pysyä kiinnittyneinä ”siihen, millä on eniten merkitystä”?
- Käy läpi osassa 5 oleva kertomus presidentti J. Reuben Clark jr:sta. Mikä tekee sinuun vaikutuksen presidentti Clarkin asenteessa ja sanoissa? Mieti, miten vastaisit kysymykseen ”Miksi minä palveleen?” Kuinka voimme oppia asenteen, että teemme parhaamme riippumatta siitä, missä palvelemme?
- Osassa 6 presidentti Hunter viittaa Herran lupaukseen, että ”joka elämänsä minun tähteni kadottaa, on sen löytävä” (ks. Matt. 10:38; 16:25). Mitä se tarkoittaa? Kuinka olet havainnut sen olevan totta? Kuinka palveleminen on tuonut sinulle onnea?

Aiheeseen liittyviä pyhien kirjoitusten kohtia

Matt. 6:2–7, 24; 20:25–28; Jaak. 1:27; OL 76:5–7; 121:34–37

Tutkimisen avuksi

”Kerro muille, mitä opit. Näin tehdessäsi omat ajatukset selkiintyvät ja muistat oppimasi paremmin.” (Ks. *Opettaminen, kutsumuksista suurin*, 2000, s. 17.)

Viitteet

1. Artikkelissa James E. Faust, ”Presidentti Howard W. Hunter: Kotkan tie”, *Valkeus*, syyskuu 1994, s. 13–15.
2. Thomas S. Monson, ”President Howard W. Hunter: A Man for All Seasons”, *Ensign*, huhtikuu 1995, s. 31.
3. James E. Faust, ”Howard W. Hunter: Man of God”, *Ensign*, huhtikuu 1995, s. 27.
4. Jon M. Huntsman sr., ”A Remarkable and Selfless Life”, *Ensign*, huhtikuu 1995, s. 24.
5. ”No Less Serviceable”, *Ensign*, huhtikuu 1992, s. 64–65.
6. ”No Less Serviceable”, s. 65.
7. ”No Less Serviceable”, s. 65–66.
8. ”No Less Serviceable”, s. 66.
9. ”No Less Serviceable”, s. 66–67.
10. *The Teachings of Howard W. Hunter*, toim. Clyde J. Williams, 1997, s. 267.
11. ”No Less Serviceable”, s. 67.

Jeesuksen Kristuksen esimerkin noudattaminen

*”Meidän tulee joka tilanteessa kysyä itseltämme:
’Mitä Jeesus tekisi?’ ja sitten toimia rohkeammin
saamamme vastauksen mukaan.”*

Howard W. Hunterin elämänvaiheita

Presidentti Thomas S. Monson, joka palveli presidentti Hunterin toisena neuvonantajana, sanoi, että presidentti Hunter ”eli niin kuin opetti noudattaen mallia, jonka oli asettanut Vapahtaja, jota hän palveli”¹.

Eräs läheinen ystävä huomautti, että ”ne ominaisuudet, joita Herramme ja Vapahtajamme Jeesus Kristus edusti, luonnehtivat hienosti presidentti Hunterin merkittävää ja epäitsekkästä elämää. Koko ihmiskunta oli hänen ystävänsä.”²

Eräs toinen työtoveri, joka työskenteli läheisesti presidentti Hunterin kanssa yli kolmen vuosikymmenen ajan, sanoi: ”[Hän] tiesi vaistomaisesti, mitä reittiä hän noudattaisi. Tuo reitti oli ottaa mallia hänen Vapahtajansa Jeesuksen Kristuksen luonteesta.”³

Koko palvelutyönsä ajan presidentti Hunter kannusti rakastavasti kirkon jäseniä noudattamaan Vapahtajan esimerkkiä. Ensimmäisessä lausunnossaan kirkon presidenttinä hän julisti:

”Pyytäisin kaikkia kirkon jäseniä kiinnittämään yhä enemmän huomiota Herran Jeesuksen Kristuksen elämään ja esimerkkiin ja eritoten siihen rakkauteen, toivoon ja laupeuteen, jota Hän osoitti.

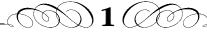
Rukoilen, että me kohtelisimme toisiamme ystävällisemmin, kohteliaammin, nöyremmin, kärsivällisemmin ja anteeksiantavaisemmin. Me odotamme toisiltamme paljon, ja kaikki voivat toimia paremmin. Maailmamme kaipaa kipeästi ihmisiä, jotka elävät kurinalaisemmin Jumalan käskyjen mukaisesti. Mutta meidän tulee kannustaa siihen

"Jos aiomme noudattaa Kristuksen esimerkkiä ja kulkea Hänen jalanjäljissään, meidän täytyy pyrkiä tekemään samoja asioita Hänen asettamansa mallin mukaan."

samalla tavoin kuin Herra mainitsi profeetta Josephille kylmänä talvipäivänä Libertyn vankilassa, nimittäin 'taivuttelemalla, pitkämielisyydellä, lempeydellä, sävyisyydellä ja vilpittömällä rakkaudella – – vailla teeskentelyä ja vailla vilppiä' (OL 121:41–42)."⁴

Howard W. Hunterin opetuksia

Jeesus Kristus antoi meille täydellisen esimerkin.

Valona oleminen on esikuvana olemista – sellaisena, joka näyttää esimerkkiä ja on malli, jota muut voivat noudattaa. – – [Me olemme luvanneet] seurata Kristusta, suurta esikuvaamme. Meillä on velvollisuus oppia Hänestä, siitä, mitä Hän opetti, ja siitä, mitä Hän teki maanpäällisen palvelutyönsä aikana. Kun olemme oppineet nämä asiat, meitä on käsketty noudattamaan Hänen esimerkkiään, ja nämä ovat joitakin Hänen meille antamistaan esimerkeistä:

1. Kristus oli kuuliainen ja uskollinen kuolevaisuutta edeltävässä elämässä ansaiten näin etuoikeuden tulla kuolevaisuuteen ja saada lihaa ja luuta olevan ruumiin.

2. Hänet kastettiin, jotta ovi selestiseen valtakuntaan aukenisi.

3. Hänellä oli pappeus, ja Hän otti vastaan kaikki evankeliumin pelastavat ja korottavat toimitukset.

4. Jeesus palveli noin kolmen vuoden ajan palvelutyössä, jossa Hän opetti evankeliumia, todisti totuudesta ja opetti ihmisille, mitä heidän täytyy tehdä saavuttaakseen iloa ja onnea tässä elämässä ja iankaikkisen kirkkauden tulevassa maailmassa.

5. Hän suoritti toimituksia kuten lasten siunaaminen, kaste, sairaiden siunaaminen ja asettamiset pappeudessa.

6. Hän teki ihmeitä. Hänen käskystään sokeat saivat näkönsä, kuurot kuulivat, rammot kävelivät ja kuolleet heräsivät eloon.

7. Yhdenmukaisesti Isän mielen ja tahdon kanssa Jeesus eli täydellisen ja synnittömän elämän ja omaksui kaikki jumalisuuden ominaisuudet.

8. Hän voitti maailman eli Hän hillitsi jokaisen intohimon ja on noussut lihallisuuden ja aistillisuuden yläpuolelle niin että Hän eli ja vaelsi Hengen johdatuksella.

9. Hän sai aikaan sovituksen lunastaen siten ihmiset [hengellisestä ja fyysisestä] kuolemasta, jonka Aadamin lankeemus oli saanut aikaan.

10. Nyt ylösnousseena ja kirkastettuna Hän on saanut kaiken vallan taivaassa ja maan päällä, on saanut Isän täyteen ja on yhtä Isän kanssa.

Jos aiomme noudattaa Kristuksen esimerkkiä ja kulkea Hänen jalanjäljissään, meidän täytyy pyrkiä tekemään samoja asioita Hänen asettamansa mallin mukaan.⁵

On tärkeää muistaa, että Jeesus kykeni tekemään syntiä ja että Hän olisi voinut langeta ja että elämän ja pelastuksen suunnitelma olisi voinut raueta, mutta että Hän pysyi uskollisena. Jos Hän ei mitenkään olisi voinut langeta Saatanan houkutuksiin, ei olisi ollut todellista koetusta eikä myöskään sitä seurannutta todellista voittoa. Jos Häneltä olisi riistetty kyky tehdä syntiä, Häneltä olisi riistetty Hänen tahdonvapautensa. Hänhän oli nimenomaan tullut turvaamaan ja varmistamaan ihmisen tahdonvapauden. Hänellä täytyi olla kyky ja mahdollisuus tehdä syntiä, jotta Hän pystyi tekemään niin.⁶

Kuolevaisen elämänsä päättämiseen asti Jeesus toi esille henkensä suuruuden ja voimansa valtavuuden. Hän ei edes tänä hetkenä, lopun lähestyessä, ollut itsekkäästi vaipuneena omiin murheisiinsa tai ajatellut odotettavissa olevaa piinaa. Hän huolehti innokkaasti rakastamiensa seuraajien senhetkisistä ja tulevista tarpeista. Hän tiesi, että heidän turvanaan niin yksilöinä kuin kirkkona oli vain heidän ehdoton rakkautensa toinen toistaan kohtaan. Hän näytti suunnan kaiken tarmonsä heidän tarpeidensa täyttämiseen opettaen näin esimerkillään samaa kuin sanoillaan. Hän lausui heille lohdutuksen, käskyn ja varoituksen sanoja.⁷

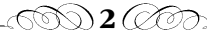
Herra osoitti huolehtivaista rakkautta yksittäistä ihmistä kohtaan sekä palvelutyössään kuolevaisuudessa ollessaan laumansa keskuudessa Pyhässä maassa että kuolevaisuuden jälkeisessä palvelutyössä läntisellä pallonpuoliskolla hajallaan olevien lampaidensa luona.

Väkijoukon puristuksessa Hän tunsi sellaisen naisen yhden ainoan kosketuksen, joka halusi helpotusta vaivaan, josta oli kärsinyt noin 12 vuotta. (Ks. Luuk. 8:43–48.) Toisen kerran Hän näki tuomitsevan joukon ahtaiden ennakkoluulojen ja syytettynä olleen naisen synnin

yli. Kenties tuntien naisen halukkuuden tehdä parannus Kristus päätti nähdä yksilön arvon ja päästi tämän menemään kieltäen tätä tekemästä enää syntiä. (Ks. Joh. 8:1–11.) Erään kerran ”hän otti heidän pienet lapsensa *yksitellen* ja siunasi heidät ja rukoili Isää heidän puolestaan” (3. Nefi 17:21, kursivointi lisätty).

Kun Getsemanen ja Golgatan koettelemukset lähestyivät nopeasti ja monet asiat painoivat raskaina Vapahtajan mieltä, Hänellä oli kuitenkin aikaa huomata lesken antama ropo. (Ks. Mark. 12:41–44.) Samalla tavalla Hänen katseensa tavoitti pienikokoisen Sakkeuksen, joka ei nähnyt Vapahtajaa ympärillä tungeksivan väkijoukon takaa ja joka oli siksi kiivennyt metsäviikunapuuhun nähdäkseen Jumalan Pojan. (Ks. Luuk. 19:1–5.) Riippuessaan ristillä tuskissaan Vapahtaja omasta kärsimyksästään huolimatta huolehti rakastavasti itkevästä naisesta, joka oli antanut Hänelle elämän. (Ks. Joh. 19:25–27.)

Mikä suurenmoinen esimerkki meidän noudatettavaksemme! Keskellä suurta henkilökohtaista murhetta ja tuskaakin meidän Esi-kuvamme auttoi ja siunasi muita. – Hän ei tavoitellut elämässään sellaista, mitä Hänellä ei ollut. Hän eli muita palvellen.⁸

Seuratkaamme Jumalan Poikaa kaikin tavoin ja kaikilla elämänaloilla.

Yksi tärkeimmistä kysymyksistä, mitä on koskaan kuolevaisille ihmisille esitetty, on se, jonka itse Jumalan Poika, maailman Vapahtaja, esitti. Hän kysyi uudessa maailmassa ryhmältä opetuslapsia, jotka halusivat innokkaasti kuulla Hänen opetuksiaan, ja vieläkin innokkaammin siksi, että Hän pian jättäisi heidät: ”Millaisia miehiä teidän siis tulee olla?” Sitten samaan hengenvetoon Hän antoi tämän vastauksen: ”Sellaisia kuin minä olen.” (3. Nefi 27:27.)

Maailma on täynnä ihmisiä, jotka sanovat meille mielellään: ”Tee niin kuin minä sanon.” Meiltä ei todellakaan puutu neuvoja asiassa kuin asiassa. Mutta on hyvin harvoja, jotka ovat valmiit sanomaan: ”Tee niin kuin minä teen.” Ja tietenkin vain Yksi ihmissuvun historiassa saattoi oikeutetusti ja asianmukaisesti julistaa niin. Historiassa on monia esimerkkejä hyvistä miehistä ja naisista, mutta parhaimmillakin kuolevaisilla on jokin heikkous. Yksikään ei voisi

olla täydellisenä mallina tai erehtymättömänä esimerkkinä, jota seurata – tarkoittipa hän kuinka hyvää tahansa.

Vain Kristus voi olla meidän ihanteemme, meidän kirkas aamutahtemme (ks. Ilm. 22:16). Vain Hän voi sanoa *täysin* varauksetta: ”Seuratkaa minua, oppikaa minusta [ja] tehkää sitä, mitä olette nähneet minun tekevän. Juokaa minun vettäni ja syökää minun leipääni. Minä olen tie, totuus ja elämä. Minä olen laki ja valo. Katsokaa minuun, niin saatte elää. Rakastakaa toisianne, niin kuin minä olen rakastanut teitä.” (Ks. Matt. 11:29; 16:24; Joh. 4:13–14; 6:35, 51; 7:37; 13:34; 14:6; 3. Nefi 15:9; 27:12.)

Kuinka selkeä ja kuuluva kutsu! Mikä varmuus ja esimerkki aikana, josta puuttuu varmuutta ja esimerkkejä. – –

Kuinka kiitollisia meidän tuleekaan olla siitä, että Jumala lähetti ainosyntyisen Poikansa maan päälle – – [olemaan] täydellinen esimerkki oikeanlaisesta elämästä, lempeydestä, armosta ja laupeudesta, niin että muu ihmiskunta voisi tietää, miten elää, miten tulla paremmaksi ja miten tulla enemmän Jumalan kaltaiseksi.

Seuratkaamme Jumalan Poikaa kaikin tavoin ja kaikilla elämänaloilla. Tehkäämme Hänestä esimerkki ja opas itsellemme. Meidän tulee joka tilanteessa kysyä itseltämme: ”Mitä Jeesus tekisi?” ja sitten toimia rohkeammin saamamme vastauksen mukaan. Meidän tulee seurata Kristusta sanan parhaassa merkityksessä. Meidän täytyy tehdä Hänen työtään niin kuin Hän teki Isänsä työtä. Meidän tulee yrittää olla Hänen kaltaisiaan, kuten Alkeisyhdistyksen lapset laulavat: ”Olla kuin Jeesus yritän” (*Lasten laulukirja*, s. 34). Siinä määrin kuin kuolevaiset voimamme sen sallivat, meidän tulee kaikin tavoin yrittää tulla Kristuksen kaltaisiksi – sellaisiksi kuin tuo ainoa täydellinen ja synnitön esimerkki, jonka maailma on koskaan nähnyt.⁹

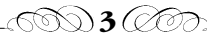
Yhä uudelleen palvelutyössään kuolevaisuudessa Herramme esitti kehotuksen, joka oli sekä kutsu että haaste. Pietarille ja tämän veljelle Andreakselle Kristus sanoi: ”Lähtekää minun mukaani. Minä teen teistä ihmisten kalastajia.” (Matt. 4:19.) Rikkaalle nuorukaiselle, joka kysyi, mitä hänen täytyi tehdä saadakseen iankaikkisen elämän, Jeesus vastasi: ”Mene ja myy kaikki, mitä sinulla on, ja anna rahat köyhille. – – Tule sitten ja seuraa minua.” (Matt. 19:21.) Ja meille

jokaiselle Jeesus sanoo: ”Jos joku tahtoo olla minun palvelijani, seuratkoon minua” (Joh. 12:26).¹⁰

Tutkikaamme Mestarin kaikkia opetuksia ja noudattakaamme Hänen esimerkkiään täydemmin. Hän on antanut meille ”kaiken, mikä kuuluu tosi elämään ja jumalanpelkoon”. Hän on ”kutsunut meidät kirkkaudellaan ja voimallaan” ja on antanut meille ”suuret ja kalliit lupaukset”, jotta me niiden avulla pääsisimme ”osallisiksi jumalallisesta luonnosta” (2. Piet. 1:3–4).¹¹

Ne, jotka seuraavat Kristusta, pyrkivät noudattamaan Hänen esimerkkiään. Hänen kärsimyksensä meidän syntiemme, puutteidemme, murheidemme ja sairauksiemme vuoksi tulisi motivoida meitä lähestymään samalla tavoin rakkaudessa ja laupeudessa niitä, jotka ovat meidän ympärillämme. – –

Pyrkikää – – etsimään tilaisuuksia palvella. Älkää huolehtiko liiaksi asemasta. Muistatteko neuvon, jonka Vapahtaja antoi niille, jotka tavoittelivat ”kunniaapaikkaa” ja ”etumaisia istuimia”? ”Joka teistä on suurin, se olkoon toisten palvelija.” (Matt. 23:6, 11.) On tärkeää saada arvostusta. Mutta huomiomme tulisi olla vanhurskaudessa eikä tunnustuksessa, palvelemisessa eikä asemassa. Uskollinen kotikäynti-opettaja, joka vähin äänin suorittaa tehtävänsä kuukausi toisensa jälkeen, on aivan yhtä tärkeä Herran työssä kuin ne, jotka pitävät hallussaan joidenkin mielestä huomattavampia asemia kirkossa. Näkyvillä oleminen ei ole arvon mitta.¹²

Pelastuksemme riippuu sitoutumisestamme Vapahtajan seuraamiseen.

Herran kutsu seurata Häntä on yksilöllinen ja henkilökohtainen, ja se on vastustamattoman voimakas. Me emme voi ikuisesti horjua puolelta toiselle. Jokaisen meistä täytyy jossakin vaiheessa kohdata ratkaisevan tärkeä kysymys: ”Kuka minä teidän mielestänne olen?” (Matt. 16:15.) Meidän henkilökohtainen pelastuksemme riippuu vastauksestamme tuohon kysymykseen ja sitoutumisestamme tuohon vastaukseen. Pietarin antama innoitettu vastaus oli: ”Sinä olet Messias, elävän Jumalan poika” (Matt. 16:16). Lukemattomat todistajat voivat antaa samalla voimalla samanlaisen vastauksen, ja minä liityn heihin nöyrän kiitollisena. Mutta meidän jokaisen on vastattava

Yksi tapa, jolla voimme ottaa Vapahtajan esimerkin elämämme malliksi, on noudattaa Hänen Pietarille antamaansa käskyä: ”Ruoki minun karitsoitani. – – Ruoki minun lampaitani.” (Joh. 21:15–17.)

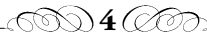
tuohon kysymykseen itse – ellei juuri nyt, niin myöhemmin, sillä viimeisenä päivänä jokainen polvi on notkistuva ja jokainen kieli tunnustava, että Jeesus on Kristus. Meidän haasteenamme on vastata oikein ja elää sen mukaisesti ennen kuin se on ikuisesti liian myöhäistä. Koska Jeesus on todellakin Kristus, mitä meidän on tehtävä?

Kristuksen äärimmäinen uhri voi saada täyden voimansa elämäsämme vain silloin kun me otamme vastaan kutsun seurata Häntä [ks. OL 100:2]. Tämä kutsu ei ole merkityksetön, epärealistinen tai mahdoton. Kun haluaa seurata jotakuta, häntä tulee katsella ja kuunnella tarkkaavaisesti, hyväksyä hänen auktoriteettinsa ja ottaa hänet johtajaksi, olla hänelle kuuliainen, tukea ja edistää hänen ajatuksiaan sekä pitää häntä mallinaan. Jokainen meistä voi ottaa vastaan tämän haasteen. Pietari sanoi: ”Kärsihän Kristuskin teidän puolestanne ja jätti teille esikuvan, jotta seuraisitte hänen jälkiään” (1. Piet. 2:21). Aivan kuten opetukset, jotka eivät ole Kristuksen opin mukaisia, ovat vääriä, samalla tavoin elämä, joka ei ole Kristuksen esimerkin

mukainen, on harhateillä eikä kenties saavuta sille mahdollista korkeaa päämäärää. – –

Vanhurskauden täytyy alkaa meidän jokaisen omasta elämästä. Sen täytyy nivoutua perheemme elämään. Vanhempien tehtävänä on noudattaa Jeesuksen Kristuksen evankeliumin periaatteita ja opettaa niitä lapsilleen [ks. OL 68:25–28]. Uskonnon täytyy olla osa elämäämme. Jeesuksen Kristuksen evankeliumin täytyy olla motivoivana vaikutuksena kaikessa, mitä teemme. Meidän täytyy ponnistella aiempaa enemmän noudattaaksemme Vapahtajan antamaa suurta esimerkkiä, jos mielimme tulla enemmän Hänen kaltaisikseen. Siitä tulee suuri haasteemme.¹³

Jos muovaamme elämämme Mestarin mukaan ja pidämme Hänen opetuksiaan ja esimerkkiään ylimpänä esikuvanamme, meidän ei ole vaikeaa olla johdonmukaisia ja uskollisia kaikilla elämänalueilla, sillä me olemme sitoutuneet elämään yhden ainoan käytöksen ja uskon pyhän mittapuun mukaan. Olimmepa kotona tai muualla, olimmepa kouluikäisiä tai kauan sitten koulunsa päättäneitä, toimimmepa täysin yksin tai yhdessä monien muiden ihmisten kanssa, meidän suuntamme on selkeä ja meidän mittapuumme ovat itses-tään selvät. Olemme päättäneet, kuten profeetta Alma sanoi, olla ”Jumalan todistajina kaikkina aikoina ja kaikessa ja kaikkialla, missä [lienemmekin], aina kuolemaan asti” (Moosia 18:9).¹⁴

Meidän tulee tehdä tilaa Kristukselle.

Tuona iltana Betlehemissä Hänelle ei ollut tilaa majapaikassa, eikä se ollut ainoa kerta Hänen 33 vuoden oleskelunsa aikana kuolevai-suudessa, jolloin Hänelle ei ollut tilaa. Herodes lähetti sotilaita Bet-lehemiin surmaamaan lapset. Jeesukselle ei ollut tilaa Herodeksen valtakunnassa, joten Hänen vanhempansa veivät Hänet Egyptiin. Hänen palvelutyönsä aikana oli monia, jotka eivät tehneet tilaa Hänen opetuksilleen – eivät tilaa Hänen opettamalleen evanke-liumille. Ei ollut tilaa Hänen ihmeilleen, Hänen siunauksilleen, ei tilaa Hänen puhumilleen jumalallisille totuuksille, ei tilaa Hänen rakkaudelleen tai uskolle Häneen. Hän sanoi heille: ”Ketuilla on luolansa ja taivaan linnuilla pesänsä, mutta Ihmisen Pojalla ei ole, mihin päänsä kallistaisi” (Matt. 8:20).

Vielä meidän aikanamme, vaikka on kulunut kaksituhatta vuotta, on monia, jotka sanovat samaa, mitä sanottiin sinä iltana Betlehemiissä. ”Ei ole tilaa, ei tilaa” (ks. Luuk. 2:7). Me teemme tilaa lahjoille, mutta toisinaan antajalle ei tehdä tilaa. Meillä on tilaa joulun kaupallisuudelle ja myös mielihyvän etsimiselle lepopäivänä, mutta on aikoja, jolloin tilaa Jumalan palvelemiselle ei ole. Mieleemme on täynnä muita asioita – ei ole tilaa.¹⁵

Vaikka onkin kaunis näky katsella jouluvaloja – –, on tärkeämpää, että ihmiselämää valaisee se, että hyväksymme Hänet, joka on maailman valo [ks. Alma 38:9; OL 10:70]. Meidän tulee todellakin pitää Häntä oppaanamme ja esikuvanamme.

Hänen syntymänsä iltana enkelit lauloivat: ”Maan päällä rauha ihmisillä, joita hän rakastaa” (Luuk. 2:14). Jos ihmiset noudattaisivat Hänen esimerkkiään, maailmassa olisi rauhaa ja rakkautta kaikkia ihmisiä kohtaan.¹⁶

Mikä on meidän Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäsenten vastuu tänä aikana? Se on huolehtia siitä, että oma elämämme kuvastaa sanoin ja teoin evankeliumia sellaisena kuin Herramme ja Vapahtajamme Jeesus Kristus sitä opetti. Kaiken mitä teemme ja sanomme, tulee olla sen ainoan synnittömän henkilön esimerkin mukaista, joka vaelsi maan päällä, nimittäin Herran Jeesuksen Kristuksen.¹⁷

Opiskelu- ja opetusehdotuksia

Kysymyksiä

- Käy läpi ne monet tavat, joilla Vapahtaja on antanut meille esimerkin, kuten osassa 1 on esitetty. Kuinka Vapahtajan esimerkki on vaikuttanut sinuun? Mitä me voimme oppia Hänen esimerkistään, kun Hän eli viimeisiä päiviään kuolevaisuudessa?
- Presidentti Hunter neuvoo meitä kysymään itseltämme: ”Mitä Jeesus tekisi?” ja sitten toimimaan rohkeammin saamamme vastauksen mukaan (osa 2). Mieti, kuinka sinä voit noudattaa rohkeammin Vapahtajan esimerkkiä. Kuinka me voimme opettaa tätä periaatetta perheessämme?
- Mitä osassa 3 olevat opetukset voivat auttaa meitä ymmärtämään Jeesuksen Kristuksen seuraamisesta? Kuinka elämäsi saattaisi olla

erilaista, ellei siinä olisi Vapahtajan opetusten ja esimerkin vaikutusta? Kuinka me voimme tehdä uskonnostamme suuremman osan jokapäiväistä elämäämme?

- Pohdi, mitä presidentti Hunter sanoo siitä, ettei Vapahtajalle ole tilaa (ks. osa 4). Kuinka me voimme tehdä enemmän tilaa Vapahtajalle elämässämme? Kuinka sinua on siunattu, kun olet tehnyt Hänelle enemmän tilaa?

Aiheeseen liittyviä pyhien kirjoitusten kohtia

Matt. 16:24–27; Joh. 10:27–28; 14:12–15; 1. Piet. 2:21–25; 2. Nefi 31:12–13; 3. Nefi 12:48; 18:16; 27:20–22; OL 19:23–24

Opetusvihje

Järjestä laulukirja jokaiselle henkilölle. Kehota osallistujia etsimään kirkon laulu, joka liittyy johonkin kohtaan, jonka he lukivat oppikirjan luvusta, ja kertomaan siitä muille.

Viitteet

1. Thomas S. Monson, "President Howard W. Hunter: A Man for All Seasons", *Ensign*, huhtikuu 1995, s. 33.
2. Jon M. Huntsman sr., "A Remarkable and Selfless Life", *Ensign*, huhtikuu 1995, s. 24.
3. Francis M. Gibbons, *Howard W. Hunter: Man of Thought and Independence, Prophet of God*, 2011, s. 152.
4. Julkaisussa Jay M. Todd, "President Howard W. Hunter: Fourteenth President of the Church", *Ensign*, heinäkuu 1994, s. 4–5.
5. *The Teachings of Howard W. Hunter*, toim. Clyde J. Williams, 1997, s. 40–41.
6. Ks. "Kristuksen kiusaukset", *Valkeus*, huhtikuu 1977, s. 11–12.
7. Ks. "Hänen viimeiset päivänsä", *Valkeus*, joulukuu 1974, s. 510.
8. Ks. "Kirkko on kaikkia ihmisiä varten", *Valkeus*, elokuu 1990, s. 43–44.
9. Ks. "Millaisia miehiä teidän tulisi olla?", *Valkeus*, heinäkuu 1994, s. 62; ks. myös "Hän kutsuu meidät seuraamaan itseään", *Valkeus*, lokakuu 1994, s. 2–6; "Seuratkaa Jumalan Poikaa", *Valkeus*, tammikuu 1995, s. 87.
10. Ks. "Apostolin todistus Kristuksesta", *Valkeus*, elokuu 1984, s. 28.
11. Ks. "Kalliit ja mitä suurimmat lupaukset", *Valkeus*, tammikuu 1995, s. 7.
12. Ks. "Kirkon naisille", *Valkeus*, tammikuu 1993, s. 94.
13. Ks. "Hän kutsuu meidät seuraamaan itseään", s. 4–5; ks. myös "Apostolin todistus Kristuksesta", s. 26–28; Conference Report, lokakuu 1961, s. 109.
14. Ks. "Jumalan todistajina", *Valkeus*, heinäkuu 1990, s. 54.
15. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 41–42.
16. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 44–45.
17. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 45.

Luettelo kuvista

- Sivu 21: Kuva Brigham Youngin yliopiston Jerusalem-keskuksesta © Deseret News
- Sivu 40: Del Parsonin teos *Eksynyt karitsa*
- Sivu 42: Yksityiskohta James Tissotin teoksesta *Jeesus opettaa kansaa järven rannalla*
- Sivu 45: Howard Lyonin teos *Pelosta uskoon*
- Sivu 50: Liz Lemon Swindlen teos *Tuulta vastaan*
- Sivu 56: Jeff Heinin teos *Sen vuoksi hän rakasti paljon*
- Sivu 62: Carl Heinrich Blochin teos *Kristus parantaa sairaita Betesdan altaalla*, Brigham Youngin yliopiston taidemuseon luvalla
- Sivu 67: Greg K. Olsenin teos *Joseph Smith Libertyn vankilassa*
- Sivu 76: Yksityiskohta Walter Ranen teoksesta *Erityisen vaalittava lahja*
- Sivu 90: Alvin Gittinsin teos *Joseph Smith nuorempi*
- Sivu 95: Judith A. Mehrin teos *Joseph Smithille annetaan ilmoitusta kirkkoa perustettaessa*
- Sivu 107: Minerva K. Teichertin teos *Älä koske minuun*
- Sivu 164: Paul Mannin teos *Joseph Smith antaa kävelykeppinsä Joseph Knight vanhemmalle*
- Sivu 172: Yksityiskohta Minerva K. Teichertin teoksesta *Eksyneen karitsan pelastaminen*
- Sivu 204: Yksityiskohta Walter Ranen teoksesta *Minun muistokseni*, © IRI
- Sivu 210: Robert T. Barrettin teos *Muistakaa Hänet aina*
- Sivu 228: Busath Photography
- Sivu 240: Ted Henningerin teos *Mooses, lainantaja*
- Sivu 246: Gary L. Kappin teos *Job*
- Sivu 257: Del Parsonin teos *Abraham vie Iisakin uhrattavaksi*, © IRI
- Sivu 264: Judith A. Mehrin teos *Nainen koskettaa Vapahtajan viitan tupsua*
- Sivu 276: Jeff Heinin teos *Kristus parantaa sairaita*
- Sivu 284: Carl Heinrich Blochin teos *Jeesus parantaa sokean*, Hillerødissä Frederiksborgin linnassa sijaitsevan Tanskan kansallishistoriallisen museon luvalla. Kopiointi kielletty.
- Sivu 306: Walter Ranen teos *Oi, siunattu Jeesus*
- Sivu 316: Gary L. Kappin teos *Sanat, joita ei voi kirjoittaa*
- Sivu 322: Kamille Corryn teos *Ruoki minun lampaitani*

Hakemisto

A

- Avioliitto
edellyttää, että teemme par-
haamme elääksemme evanke-
liumin mukaan, 220–221
epäitsekkyys siinä, 224
Howard W. Hunterin ja Claire
Jeffsin, 8–9, 26–27, 159–160,
215–216, 227, 229
Howard W. Hunterin ja Inis Stan-
tonin, 29, 216
intiimisuhte siinä, 223
mitään siunausta ei evätä kelvol-
lisilta yksilöiltä, jotka eivät ole
naimisissa, 219–220
neuvoja avioliittopäätöstä teke-
ville, 217–218
on Jumalan säätämä ja tarkoitettu
iankaikkiseksi, 216–218
on kumppanuutta Jumalan
kanssa, 217
on opittua käyttäytymistä, 220
onnellisuus siinä, 220–224
rakkaus siinä, 217, 220–224
sen siteiden vahvistaminen,
221–224
temppelessä, 190, 197–198, 217
uskollisuus siinä, 222–223
ykseys siinä, 222

B

- Brigham Youngin yliopiston Lähi-
idän tutkimuksen Jerusalemi-
keskus, 22–24, 51–52, 126

E

- Ensimmäinen näky, 78–81, 91–92
Esimerkki
opettaminen sen avulla, 289–290,
296–297
vanhempien, 231
Evankeliumi
maailma tarvitsee sitä, 54, 130, 270
on ainoa keino, jolla maailma voi
kokea rauhaa, 53–57, 130, 270
on jumalallinen suunnitelma hen-
gelliseksi kasvuksi, 86–87
on jumalallisen rakkauden
sanoma kaikille ihmisille, 127
on palautettu täyteydessään, 91,
93, 118, 196
on toimintasuunnitelma, 285
sen mukaan eläminen joh-
taa onnelliseen avioliittoon,
220–221
sen opettaminen, 233–234,
289–298
sen vieminen kaikkeen maail-
maan, 125–133
siitä kertomiseen liittyvien estei-
den voittaminen, 132–133

H

- Hunter, Clara "Claire" May Jeffs
(ensimmäinen vaimo), 8–10,
12–13, 26–27, 51, 135, 159–160,
215–216, 227, 229
Hunter, Dorothy (sisko), 4–6, 16
Hunter, Howard W.
alkaa maksaa täydet kymmenyk-
set, 135

ansaitsee Kotka-partiolaisen arvon, 5
asetetaan Aaronin pappeuteen, 5, 205
avioliitto Claire Jeffsin kanssa, 8–9, 26–27, 159–160, 215–216, 227, 229
avioliitto Inis Stantonin kanssa, 29, 216
aviomiehenä, 26–27, 51, 159–160, 215–216
hänen vanhempansa, 3–7, 16, 181, 194
isänä ja isoisänä, 12–13, 227, 229
ja Brigham Youngin yliopiston Lähi-idän tutkimuksen Jerusalem-keskus, 22–24, 51–52, 126
ja musiikilliset taidot, 6–7, 9, 227
ja rakkaus, 5–6, 263, 265
ja sisäinen rauha, 29–30, 51–52, 303
ja terveysongelmat, 24, 26, 28, 34–35
jakaa ja siunaa sakramentin, 5, 205–206
järjestää vaarvoja Méxicossa, 25, 33–34
kastetaan, 4–5, 205
kirkon presidenttinä, 31–35, 113, 115
kuolema, 34–35
lapsuus, 4–6
lausuu todistuksensa, 4, 30–32, 35, 39, 64, 89–90, 101, 103, 277–278
on nöyrä, 159–160, 301, 303
on rehellinen, 13, 241–242
on uuttera, 5, 10, 15
oppii äidiltään rukoilemaan, 4, 77
palvelee kahdentoista apostolin koorumin presidenttinä, 27–31
palvelee kahdentoista koorumin jäsenenä, 17–19, 251, 253

palvelee kirkon historioitsijana, 21–22
palvelee piispana, 11–12
palvelee Polynesianalaisen kulttuuri-keskuksen johtajana, 20–21
palvelee Utahin sukututkimus-seurassa, 19–20, 32, 195
palvelee vaarnanjohtajana, 14–17
rakastaa evankeliumin tutkimista, 8, 145, 277
rakastaa pyhiä kirjoituksia, 145, 147
rakastaa Pyhää maata, 22–24, 39, 41
rakastaa sukututkimusta, 193, 195
reagoi pommihaukkuksiin, 29, 51–52
sinetöidään vanhempiansa, 16, 181
syntyy, 3
ura asianajajana, 10, 12–13, 19, 35, 251, 253, 263
Hunter, Howard William jr. (Billy) (poika), 10, 101
Hunter, Inis Bernice Egan Stanton (toinen vaimo), 29, 216
Hunter, John William (Will) (isä), 3–5, 7, 16, 181, 194
Hunter, Nellie Marie Rasmussen (äiti), 3–6, 16, 181, 194
Huoltotyöhankkeet, 15–16

I

Isä Jumala. *Ks.* Taivaallinen Isä
Isät
velvollisuudet, 149, 151–152, 231–234
Ks. myös Perhe; Vanhemmat

J

Jeesus Kristus
asetti sakramentin, 104, 208–210
auttaa meitä vastoinkäymisissä, 45–48, 52–60, 68–70, 105
Hänen jumalallinen tehtävänsä, 39

- Hänen rakkautensa, 103–104, 263, 271–272, 318–319
- Hänen ristiinnaulitsemisensa, 104
- Hänen sovituksensa, 44, 101, 103–105, 130–132, 210
- Hänen ylösnousemuksensa, 44, 101, 103, 106–109, 210
- ilmoitti itsensä ensimmäisessä näyssä, 80, 91–92
- keskittäkäämme elämämme Häneen, 1, 46–48
- meidän täytyy tuntea Hänet, 41–42
- noudattakaa Hänen esimerkkiään ja opetuksiaan, 1, 32, 44–45, 160, 248, 270–271, 315–324
- on ainoa varma tie, 39, 173
- on kirkon pää, 112, 115
- on rauhan lähteemme, 43, 52–60
- on toivomme ja kestävän ilomme ainoa lähde, 42–44
- opettajat kehottavat oppilaita etsimään Häntä, 293–294
- otti päälleen syntimme, heikkoutemme, murheemme ja kipumme, 104–105
- perusti uudelleen kirkkonsa profetta Joseph Smithin välityksellä, 92–94
- pyhien kirjoitusten tutkiminen tuo meitä lähemmäksi Häntä, 154–155
- tehkää tilaa Hänelle, 323–324
- usko Häneen, 44–48, 55–60, 68–70
- Jerusalem-keskus. *Ks.* Brigham Youngin yliopiston Lähi-idän tutkimuksen Jerusalem-keskus
- Joseph Smith. *Ks.* Smith, Joseph
- K**
-
- Kaste
- Howard W. Hunterin, 4–5, 205
- Howard W. Hunterin isän, 7, 181
- Jeesuksen, 317
- kasteenliitto, 131, 174, 178
- oikea kastamistapa, 217
- Kaste kuolleiden puolesta, 190, 196–197
- Koettelemukset. *Ks.* Vastoinkäymiset
- Koti
- kodin tulee olla pyhä paikka, 237–238
- kodin tulee olla rakkauden, rukouksen ja opettamisen paikka, 233–234
- nuhteettomuus kodissa, 233
- pappeus kodissa, 231–232
- sen menestyksen tulee olla tärkein kaikista tavoitteista, 238
- vanhemmat johtavat kotia kump-paneina, 231–233
- vanhemmat määrittelevät kodin hengellisen ilmapiirin, 231
- vanhemmat ovat esimerkkinä kodissa, 231
- Kotiopetus, 7, 174, 195, 230
- Kristus. *Ks.* Jeesus Kristus
- Kuuliaisuus
- Abrahamin, 256–257
- ja pyhien kirjoitusten tutkiminen, 148–149
- Joosuan, 255–256
- riippumatta siitä, mitä muut tekevät, 255–256
- sen täytyy seurata uskoa, 258–261
- valitkaa tinkimättömän kuuliaisuuden tie, 256–258
- Ks. myös* Sitoutuminen
- Kymmenykset
- Herran määritelmä niistä, 137
- Howard W. Hunter alkaa maksaa täydet kymmenykset, 135
- laki, joka on ollut olemassa alusta asti, 137–139
- laki, on yksinkertainen, 137
- niiden käyttö, 139–140

niiden maksaminen on etuoikeus, ei taakka, 139–140
niiden maksamisen siunaukset, 141–142
on sekä lahja että velvollisuus, 139–140

L

Lapset

evankeliumin opettaminen heille, 290
heidän opettamisensa esimerkin avulla, 289–290, 296–297
jotka ovat eksyneet, 235–237
temppeleistä opettaminen, 189–190
vanhempien vastuu heistä, 229–238

Lähetystyö

Herran vaikutus siihen, 125–126 ja sovitus, 130–132
on henkilökohtainen velvollisuus, 130–132
on kaikkia kansakuntia varten, 126–130
on kirkon tehtävänä, 128–130
sen esteiden voittaminen, 132–133

M

Mormonin kirja, 147, 154–155

Myöhemmät ajat

ovat suuren toivon ja innostuksen aikaa, 72
uskollisten pyhien ei tarvitse pelätä niiden koettelemuksia, 70–74

Myöhempien Aikojen Pyhien

Jeesuksen Kristuksen Kirkko
Jeesus Kristus on sen pää, 113, 115
perustettiin uudelleen profeetta Joseph Smithin kautta, 92–94
sen tehtävänä on opettaa evankeliumia kaikille kansakunnille, 128–130
sitä johdetaan ilmoituksen avulla, 116–117, 119–120

N

Nowell, Nancy (isoäidin isoäiti), 89

Nuhteettomuus

Howard W. Hunterin, 13, 241–242
Jobin, 247
Sadrakin, Mesakin ja Abed-Negon, 253–254
suojelee meitä pahalta ja auttaa meitä menestymään, 246–247
temppeliin mentäessä, 187

Nöyryys

Howard W. Hunterin, 159–160, 301, 303
vastoinikäymiset voivat auttaa meitä tulemaan nöyriksi, 30, 64, 66, 82

O

Onnellisuus

avioliitossa, 221–222
koituu muiden palvelemisesta, 312
on seurausta käskyjen pitämisestä, 70–71
on seurausta rehellisyydestä, 241, 248
on seurausta siitä, että pyrkii tuntemaan Jeesuksen Kristuksen ja seuraamaan Häntä, 39
vaikeina aikoina, 68
vääränlainen vertailu voi hävittää sen, 161–163

Opettajat

auttavat oppilaita kasvattamaan luottamusta pyhiin kirjoituksiin, 291–292
auttavat oppilaita kokemaan sydämenmuutoksen, 297–298
eivät saisi vetää huomiota itseensä, 293–294
kehottavat oppilaita etsimään Isää Jumalaa ja Jeesusta Kristusta, 293–294

- opettavat esimerkillä, 289–290, 296–297
- opettavat Hengen avulla, 292–293
- pyrkivät tavoittamaan yksilön, 294–296
- Opettaminen**
- esimerkillä, 289–290, 296–297
- Hengen avulla, 292–293
- hyvän opettamisen tärkeys kirkossa, 289–298
- P**
-
- Palveleminen**
- ahdingossaan olevien, 268–270
- etsikää tilaisuuksia siihen, 321
- olkaa kiinnostuneita siitä, miksi palvelemme, 309–311, 321
- on keino punnita omistautumistamme Jumalalle, 266
- pienin ja yksinkertaisin tavoin, 303–309
- tuo onnea, 311
- tuo rauhaa, 55
- tuo todellista suuruutta, 159–160, 163–165
- varokaa palvellessanne muiden kiitosta, 312
- vähäeleisesti ja huomaamattomasti, 301, 303–309, 312
- Pappeus**
- avioliitossa, 222, 238
- ja temppeli, 196–198
- kodissa, 231–234
- Perhe**
- kohoaa tärkeydessä kaiken muun edelle elämässä, 229
- neuvosto, 234
- on tärkein yksikkö kirkossa ja yhteiskunnassa, 229–230
- pyhien kirjoitusten tutkiminen perheessä, 147–152
- rukoileminen perheessä, 234
- temppeilyön tekeminen tuo sille siunauksia, 188–189
- vanhemmat johtavat kumppaneina, 231–232
- vanhempien tulee suojella ja rakastaa lapsiaan, 231–232
- Perheilta, 14–15, 233–234
- Polynesianalainen kulttuurikeskus, 20–21
- Profeetat**
- antavat ohjausta tänä aikana, 117–118
- heidän tukemisensa, 186
- heidän äänensä varteen ottaminen tuo yltä kyllin hengellisyttä, 118
- jatkuvaa ilmoitusta heidän kautaan, 113–121
- Jumalan puhemiehinä jokaisella taloudenhoitokaudella, 96, 115–116
- kun noudatamme heidän opetuksiaan, emme kulje harhaan, 119–120
- näkijöinä, 94–96
- opettavat totuutta, 94
- valittiin jo ennen syntymäänsä, 116
- Pyhä Henki**
- antaa hengellistä tietoa, 82, 85, 150
- elävöittää näkijöiden hengellistä näkökykyä, 96
- opettaminen Hengen avulla, 292–293
- rehellisyys on edellytys Hengen saamiselle, 247–248
- Pyhä maa, 22–24, 39–41
- Pyhät kirjoitukset**
- auttakaa muita kasvattamaan luottamusta niihin, 291–292
- esimerkki niiden syvällisestä tutkimisestä, 152–154

niiden tutkiminen auttaa meitä saamaan selville Jumalan tahdon ja noudattamaan sitä, 148–149
 niiden tutkiminen auttaa saamaan opetusta korkeudesta, 78–81
 niiden tutkiminen on hyödyllisintä kaikesta tutkimisesta, 147–148
 niiden tutkiminen perheessä, 147–152
 niiden tutkiminen tuo meitä lähemmäksi Kristusta, 154–155
 niiden ymmärtäminen edellyttää keskittynyttä ja jatkuvaa tutkimista rukoillen, 150–152
 opettaminen niitä käyttäen, 293–294
 Pääsiäinen, 104, 206–210

R

Rakkaus

avioliitossa, 221
 ei katoa, 271–272
 Howard W. Hunterin, 263–265
 kulkekaa sen polulla päättäväisemmin, 270–271
 maailma hyötyisi siitä tavattomasti, 272
 sisältää kaikki muut jumaliset hyveet, 272
 tuo meille rauhaa, 54

Rakkaus

avioliitossa, 217, 220–224
 kaikkia ihmisiä kohtaan, 54, 126–128, 265–274
 niitä kohtaan, joita saattaa olla vaikea rakastaa, 267–268
 niitä kohtaan, jotka ovat ahdingossa, 268–270
 on koetinkivi opetuslapsuudellemme, 265–266, 269–270
 on verrattomasti parempi tie, 273–274
 perheessä, 231–238

Rauha

evankeliumi on ainoa tie, jonka kautta maailma koskaan tulee kokemaan sen, 53–57, 130, 270
 Jeesus on sen lähde, 43, 52–60
 sekasorron aikoina, 57–58
 temppele on sen työssija, 3, 184, 191
 tulee, kun antautuu ehdoitta Vapahtajalle, 55
 vaalikkaa sitä elämällä evankeliumin mukaan, 53–57

Rehellisyys

henkilökohtaisissa ja liikeasioissa, 245–246
 Herran kehotuksia siitä, 242–243
 Howard W. Hunterin, 13, 241–242
 itseämme kohtaan, 244, 247–248
 Jumalaa kohtaan, 247–248
 kotona, 233
 muita kohtaan, 247–248
 sitä vaalitaan elämän pienissä, arkipäiväisissä asioissa, 244–245
 temppeleihin mentäessä, 187
 tuo todellista iloa, 247–248
Ks. myös Nuhteettomuus

Rukous

ja pyhien kirjoitusten tutkiminen, 150, 154–155
 Joseph Smithin esimerkki siitä, 78–81
 jotta oppisimme tuntemaan Jumalan, 279–281
 kaikkina aikoina, 82–84
 kodissa, 231, 233–234
 on keino saada tietoa ja johdusta, 81–82, 84–86

S

Sakramentti

Howard W. Hunter jakaa ja siunaa, 5, 205–206

uudistakaa liitot nauttimalla se,
131, 210–212
Vapahtajan asettama, 104, 208–210
Seminaariohjelma, 15
Sitoutuminen
Abrahamin, 256–257
elävät jäsenet pyrkivät siihen
täydellisesti, 260–261
Joosuan, 255–256
on enemmän kuin pelkkää anta-
mista, 253–255
osoittakaa sitä riippumatta siitä,
mitä muut tekevät, 255–256
Sadrakin, Mesakin ja Abed-
Negon, 253–254
Siveys, 187
Smith, Joseph
huolehti muista ja palveli heitä,
164–166
hänen elämänsä ja työnsä, 96–99
hänen esimerkkinsä kääntymis-
sestä pyhien kirjoitusten puo-
leen, 78–81
hänen esimerkkinsä rukouksesta,
78–81
hänen kokemansa vastoinkäymi-
set, 66–67
ja ensimmäinen näky, 78–81, 91–92
kirkko perustettiin uudelleen
hänen välityksellään, 92–94
oli profeetta, näkijä ja ilmoituk-
sensaaja, 94–96
Sovitus. *Ks.* Jeesus Kristus, Hänen
sovituksensa
Sukututkimustyö
Howard W. Hunterin rakkaus sitä
kohtaan, 193, 195
olkaa uskollisia sukututkimus-
työssä, 200–201
sen tavoite, 198–199
sitä täytyy jouduttaa, 33, 200–202

Suuruus
jota profeetta Joseph Smith
osoitti, 164–166
maailman määritelmä siitä on
usein harhaanjohtava, 161–163
on seurausta johdonmukai-
sesta ponnistelusta pienissä
asioissa, 163
on seurausta lujana pysymisestä,
166–167
on seurausta palvelemisesta
tavoilla, jotka jäävät usein huo-
maamatta, 166–167
on seurausta pienistä askelista
pitkän ajan kuluessa, 167–168
on seurausta sen tekemisestä,
minkä Jumala on säätänyt tär-
keäksi, 168–169

T

Taivaallinen Isä
Hänen löytämisensä on elämän
suurin saavutus, 278–279
Hänen rakkautensa, 103–104,
126–128
Hänen rukoilemisensa, 82–84
ilmoitti itsensä ensimmäisessä
näyssä, 91–92
lupaa auttaa ja johdattaa meitä, 78
opettajat kehottavat oppilaita
etsimään Häntä, 293–294
sitoutuminen Häneen, 251–261
tiedon hankkiminen Hänestä
edellyttää ponnistelua, kuuliai-
suutta ja rukoilemista, 279–281
Temppeli
jäsenyytemme vertauskuvana, 1,
32, 181, 183–185
kasteet kuolleiden puolesta,
196–197
olkaa kelvollisia saamaan suosii-
tus, 1, 185–187
olkaa temppeleissä käyvää kansaa,
1, 3, 190, 200–202

on rauhan tyyssija, 3, 184, 191
tempeliavioliitto, 189–190,
197–198, 217–218
tempelitoimitukset ovat pelastuk-
selle välttämättömiä, 196–198
tempelityön siunaukset, 188–191
työtä siellä täytyy jouduttaa, 33,
200–202

Todistus

ohjeita sen saamiseen, 278–286
sen ymmärtäminen, että meillä
on se, 286
toimiminen uskomme mukaan
johtaa siihen, 284–286

U

Usko

antaa meille luottamusta siihen,
mikä ei ole näkyvää, 281–282
sallii meidän löytää Jumalan ja
tietää, että Hän elää, 278–279
sokeana syntyneen miehen,
282–283
toimiminen sen mukaan johtaa
todistukseen, 284–286
Vapahtajaan on suurin tarve
maailmassa, 44–45
Vapahtajaan vastoinkäymisten
aikana, 45–48, 55–60, 68–70

Utahin sukututkimusseura, 19–20,
31–20, 195

V

Vanhemmat

heidän tulee opettaa lapsilleen
evankeliumia, 231–234, 323
heidän tulee suojella ja rakastaa
lapsiaan, 231–233
ja kumppanuus, 231–233
joiden lapset ovat eksyneet,
235–237

Vastoinkäymiset

Howard W. Hunterin kokemat,
30–31, 35, 101
Joseph Smithin kokemat, 66–67
niiden kestäminen tuo todellista
suuruutta, 166–167
niissä kääntyminen Vapahtajan
puoleen, 30, 45–48, 55–60,
68–70
olkaa optimistisia niiden
aikana, 68
ovat kasvuksemme ja kokemuk-
seksemme, 66–68
ovat osa Jumalan suunnitelmaa
edistymiseksemme, 64–66
ovat välttämätön osa kuolevai-
suutta, 46, 57
sovitus auttaa meitä voittamaan
ne, 45–48, 52–60, 68–70, 105
voivat tehdä meistä nöyriä ja
jalostaa meitä, 30–31, 64, 66, 82

Vähemmän aktiiviset jäsenet

etsikää kadonneita lampaita,
174–179
heitä kutsutaan palaamaan kirk-
koon, 32, 173–179

Y

Yösnousemus, 44, 47, 101, 103,
106–111, 210

Ä

Äidit

velvollisuudet, 149, 151–152,
231–233
Ks. myös Perhe; Vanhemmat

MYÖHEMPIEN AIKOJEN PYHIEN
JEESUKSEN
KRISTUKSEN
KIRKKO

